

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BY THE
LETTER

MILE HIGH BILLIONAIRES

JULIA WOLF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BY THE
LETTER

JULIA WOLF

Telif hakkı © 2025 Julia Wolf

Little Bird Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Düzenleme: Word Nerd Editing, Monica

Black Düzeltme: My Fairy Proofmother

Kapak Tasarımı: Y'all That Graphic.

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster

İÇİNDE

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[Çalma Listesi](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On birinci bölüm](#)

[12. On ikinci bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On Altıncı Bölüm](#)

[17. On yedinci bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[25. Yirmi beşinci bölüm](#)
[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[27. Yirmi yedinci bölüm](#)
[28. Yirmi sekizinci bölüm](#)
[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[30. Otuzuncu Bölüm](#)
[31. Otuz birinci bölüm](#)
[32. Otuz ikinci bölüm](#)
[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Otuz dördüncü bölüm](#)
[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz altıncı bölüm](#)
[37. Otuz yedinci bölüm](#)
[38. Otuz sekizinci bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Kırkinci Bölüm](#)
[41. Kırk Birinci](#)
[Bölüm Epilog](#)
[İletişim](#)
[Yazarın Julia](#)
[Hakkında](#)
[Notu](#)

JULIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

NE KADAR SERT DÜŞERLER (Milyarder ofis romantizmi)

Sevgili Huysuz Patronum
Saygılarımla, Rahatsız Edici Karın
P.S. Sen
Dayanılmazsın Çok
Sevgilerimle

Mevsimler Değişir (Rock yıldızı romantizmi) Falling In Reverse Soğuk Notalar Çiçek Açarken Dalgaların Kırıldığı Yer

Vahşi U (üniversite romantizmi) Yumuşak Gibi Gök Gürültüsü Gece Yarısı Kadar Parlak Zehir Kadar Tatlı Günlük Hayaller Kadar Gerçek

Vahşi Akademi (akademi romantizmi) Bir Şeyi Kurtar Bu İki Yanlılık Üçlüye Atla

Mavi Renk (Rock yıldızı romantizm)

Böyle Zamanlar
Beni İzle,
Dağılmama Bak
Köprünün Altında
Böyle Büyük
Yükseklikler

Karşılıksız (Rock yıldızı romantizm)

Karşılıksız
Yanlış Anlama
Uyumsuzluk

Asla Mavi Olmayacak Düet (Huzursuz rock yıldızı
romantizmi) Asla Kalıcı Olmayacak
Asla Tekrar

ÇALMA

“DEEP END” HOLLY HUMBERSTONE

“The Joke” Brandi Carlile

“Falling Down” Lil’ Pee, XXXTENTACION

“Day After Tomorrow” Phoebe Bridgers

“Souvenir” boygenius, Julien Baker, Phoebe Bridgers “Dear August” PJ Harding, Noah Cyrus

“Temmuz” Noah Cyrus

“Kiss Me” Dermot Kennedy “Power Over Me” Dermot Kennedy

"Nothing Compares 2 U" Chris Cornell

"Like Gold" Vance Joy

“Lütfen Fark Et” Christian Leave “Aşkım Nerede” SYML

“Buldum” Amber Run “Seni

Taşıyacağım” Novo Amor

“Sleep On The Floor” The Lumineers

<https://open.spotify.com/playlist/3ekO9fdv4GUgG1RfRiqOAd?si=a2116f226bb24b76>

BÖLÜM BİR

Shira

GERGİNDİM, AMA bu yeni bir şey değildi. Vücudum buna o kadar alışmıştı ki artık farkına bile varmıyordum ve vücudum hiçbir tepki vermiyordu. Beynim "*Tehlike, tehlike!*" diye bağırıırken, bedenim "*Ne olacak ki? Ölürsem ölürüm*" diyordu. Bunun için minnettardım. Anksiyetem her arttığında kalbim deli gibi atmaya başlasaydı, on yıl önce durduğuna eminim.

Ancak bu gece avuç içlerim terliyordu ve boğazımda yumruk büyüklüğünde bir düğüm vardı. Gerginlik ve endişe, heyecan ve biraz da tahrikle birleşti... Seks kulübünde olduğumu düşünürsek bu gayet mantıklıydı.

Bir seks kulübü.

Bu Bea'nın fikriydi. Korkusuz, hayat dolu arkadaşım Denver'ın sayısız gizli köşesini biliyordu ve her kesimden insanla tanışıyordu. Meraktan katıldığım uygulamayı bana o söylemişti ve keşfetmem için beni zorlamıştı.

Ona WhenInRome ile olan... konuşmalarımın bahsetmemiştim, ya da Wim, benim ona verdiğim isim. O beni Goldie olarak tanıyordu. Soyadım Goldman'ın kısaltması olduğu için pek yaratıcı bir isim değildi, ama Wim ilk kez "Heeyyy, Goldie" yazdığında bu takma adı sevdiğime karar vermiştim.

Erken gelmiştim, tam da salonun ortasındaki samimi sahnede Shibari gösterisini izlemeye yetiştim. Siyah şeffaf külot giymiş, siyah saçlı bir kadın, iki gömleksiz adam tarafından kırmızı iplerle sarılıyordu. İzleme niyetim yoktu, ama kendimi karanlık bir köşede, gördüklerime hayranlıkla izlerken buldum.

Daha sonra sorulsaydı, kadının tam olarak neye benzediğini tarif edemeyebilirdim, ama onun saf coşku dolu ifadesini en ince ayrıntısına kadar anlatabilirdim. Peki ya erkekler? Ah, erkekler... Görevlerine ve aralarındaki kadına olan bağılılıkları tüylerimi diken diken etti.

Boş boş, ben de böyle bir şey yapabilir miyim diye düşündüm. Tüm kontrolü bir ya da iki erkeğe bırakıp, beni istedikleri gibi hareket ettirmelerine ve istediklerini yapmalarına izin vermek.

Başkalarının önünde değil. Asla. Ama belki...

Birdenbire, uzun boylu sarışın bir kadın yanımda belirdi, dirseği koluma çarptı. Gösterinin izliyordu, sadece önümüzde olanlara odaklanmıştı.

"Beğendin mi?" diye fısıldadı birkaç nefes almadan geçen dakikaların ardından.

Boğazımdaki yumruk sıkıştı, heyecanım tavan yaptı. Beklenmedik sohbetler benim için zordu. Bizi saran gölgelerin rahatlığı, cevap verebilmemin tek nedeniydi.

"Böyle bir şey hiç görmedim."

Bana döndü ve ben de başımı geriye eğerek zorla ona baktım. Topuklarımın yardımıyla boyum ancak 1,5 metreye ulaşıyordu. Gözleri büyük ve masum bir şekilde bana baktı.

"Buraya ilk kez mi geldin?"

Başımı salladım. "Evet. Sen... buraya sık gelir misin?"

Kız kıkırdadı ve onun benim ucuz tavlama cümlemi değil, *beni* güldürdüğünü anladığımıda, ben de ona gülümsedim.

"Aslında her gece," diye cevapladı. "Burada alışıyorum."

"Oh? Sen de" — sahneye doğru başımı salladım — "o tür şeyler mi yapıyorsun?" "Maalesef hayır. Ben daha çok evrak işleriyle uğraşıyorum.

Ama şu anda bir

grevdeyim ve sanırım tam da aradığım kişi sensin."

"Oh." Saçımı kulağımanın arkasına attım. Wim'in istediği gibi saçlarımı salmıştım. "Bundan şüpheliyim. Ben sadece..."

"Sen Goldie'sin, değil mi?"

şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Bunu nereden bildiniz?"

Kıyafetime ve saçlarıma işaret etti. "Kırmızı elbise giymiş, uzun siyah saçlı bir kadın bulmam söylendi. Sen bu tanıma uyuyorsun, canım."

Başımı salladım ve az önce sakladığım saçlarımı tekrar sakladım. Bu yüzden saçlarımı hep topluyordum. Aksi takdirde, dikkatleri üzerime çekiyordum ve bu hoşuma gitmiyordu.

Wim bu kadına beni nasıl bulacağını söylemiş olmalıydı. Wim, bu ana kadar bilgisayarımın diğer tarafında yüzünü görmediğim bir adamdı. Son birkaç haftadır hayranlıkla baktığım başsız bir vücut resmi. Hayallerimin gerçekleşeceğine dair bir söz.

Wim gerçektir ve bu gerçekten oluyordu.

Bu gece tanışacaktık ve o beni alacaktı.

Tanrım.

Uyarılma içimi kaplarken bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Benim." Cevabımdaki titremeyi duyduysa da tepki vermedi. Titremeler uzuvlarımı sardı, destek için yanımdaki duvara elimi dayamak zorunda kaldım. Wim'in adının geçmesi bile dizlerimi titretirken bunu nasıl yapacaktım?

Çünkü buna ihtiyacım var.

Bir gece, nasıl görüldüğümün ya da kim olduğumun önemi olmadığı bir gece. Konuşmak, düşünmek ya da doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmek zorunda olmadığım bir gece. Birkaç saatlik insan teması, zevk, fiziksel bağlantı. Buna ne kadar ihtiyacım vardı.

"Biliyordum. Ben Samantha. Çok eğleneceksin." Elimini tutup sıktı. "On numaralı oda hazır. Hazır mısınız?"

"Hayır." Gözlerimi kapattım ve zorlukla yutkundum. Buraya bunun için gelmişim.

Buna *ihtiyacım vardı*. "Yani, evet.

Sanırım." "O zaman benimle gel."

Elimi elinde tutarak beni kulüpte ilerletti. Salon loş ışıkla aydınlatılmış ve lüks bir şekilde döşenmişti. Çiftler ve gruplar etrafa dağılmıştı. Kimse seks yapmıyordu, ama atmosferde herkesin gergin olduğu ve beklentiyi zirveye ulaşana kadar uzatmaya çalıştığı hissi veren açık bir erotizm vardı.

"Burayı seveceksin, Goldie. On numaralı odaya hiç girmedim ama hikayelerini duydum. Kulağa çok hoş geliyor."

Gülerek nefes aldım. "Keyifli mi?"

"Mmhmm." Duvarları yastıklı deri kaplı ve birkaç kapalı kapısı olan bir koridora döndük. " 'e serbestçe kullanılmak için... genellikle, Ben daha bir

katılımcıyım, ama ara sıra birinin beni eğip istediğini almasına aldırmam."

Uygun bir cevap bulamadan — uygun bir cevap var mıydı ki? — üzerinde büyük beyaz bir on rakamı bulunan siyah bir kapının önünde durduk.

Samantha kapının kilidini açtı ve kapıyı itti. "Akşamın seni bekliyor, Goldie." Kaşlarını oynattı. "Hayatının en güzel anlarını yaşa, sevgilim."

Hareket etmediğimde güldü, beni hareket ettirecek kadar sert itti ve kapıyı arkamdan kapattı.

Terli avuç içleri ve ıslak külotuyla tamamen yalnız kalmıştım.

10 numaralı oda, loş ışıklarla aydınlatılmış bir stüdyo daireye benziyordu. Titrek elektrik mumları, büyük demir başlıklı kral yatakların iki yanını çevreliyordu. Odanın diğer yarısı, kanepeler, koltuk ve sehpanın etrafındaki her sert yüzeyde daha da fazla elektrik mumunun bulunduğu bir oturma odasıydı. Dikkatimi çeken küçük, sağlam bir yemek masası bile vardı. Aslında masa değil, masanın üstünde duran şey.

Altın bir maske ve bir kağıt parçası.

Maskenin pürüzsüz yüzeyini parmağım ile okşayarak notu aldım.

Goldie,

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Maskeyi tak ve kanepede rahatla. Yakında geliyorum.

• *Wim*

Karıncaalanma hissi karnımı titretti. Bu kağıda dokunmuştu. Bu onun el yazısıydı. Düşünmeden, kağıdı yanağıma ve göğsüme sürttüm.

Wim ve ben, bu gecenin nasıl geçeceğini uygulama üzerinden konuşmuştuk. Onun için rıza önemliydi ve böyle bir durumda, buluşmadan önce ikimizin de aynı frekansta olması gerekiyordu.

WhenInRome: Konuşmayacağız. Seninle istediğimi yapacağım.

WhenInRome: Asla. Ama izin istemeyeceğim. Şimdi bana izin vereceksin, ama bunu geri alma hakkın var. Tek yapman gereken durmamı söylemek.

WhenInRome: İnan bana Goldie, ben de istemem. Ama yapacağım. Bunu bil.

WhenInRome: Ben daha da çok istiyorum, garanti ediyorum. Seni nefes nefese, tatmin olmuş bir yığın haline gelene kadar kullanacağım. Sonra belki tekrar kullanırım.

WhenInRome: Bu tür bir sınırsız izin benim gibi bir adam için tehlikelidir. Aşırılığa düşkün bir yapım var.

WhenInRome: Goldie... sadece sen beni çelik gibi sertken deli gibi güldürebilirsin. Lanet olsun, sana dokunmak için sabırsızlanıyorum.

Wim tam olarak ne istediğimi biliyordu. Samantha'nın dediği gibi, kullanılmak. Tartışmasız bir şekilde alınmak. Anonim olarak. On numaralı odada, biz Goldie ve Wim'dik, Shira ve... bu duvarların dışında kim olduğu belli olmayan adam değildik.

O benim fotoğraflarımı görmüştü, tıpkı benim onun fotoğraflarını gördüğüm gibi. Anonim, yüzler yok, sadece vücutlar. Beni istediğini biliyordum, en azından gördüğü kısımları, ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi. Bu büyük bir aşk değildi. Wim bana

kur yapmaya ya da bir barda tanışmayı ummaya gerek kalmadan ihtiyacım olanı verecekti. Tabii ki bunu *asla* yapmazdım. Sadece düşüncesi bile kaçıp saklanmak istememe neden oluyordu.

Ama bunu yapabilirdim. Maskemin arkasında Goldie olabilirdim, benden tek beklenen, aldığım kadar vermektir. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak için *can* atıyordum.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye kıvrıldım ve maskeyi yüzüme taktım. Orada, Wim'i bekledim.

İKİNCİ BÖLÜM

Shira

Beni uzun süre bekletmedi. Kapı açıldı ve siyah bir balaclava giymiş heybetli bir figür odayı doldurdu. Aniden içimi bir sıcaklık kapladı ve kendimi kıvırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Omzunu kapı çerçevesine dayadı. "Selam, Goldie." Maskenin ardında gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum.

Kendimi ayağa kaldırıp ona döndüm, bu gece için aldığım elbiseyle beni doya doya seyretmesine izin verdim. Bu elbiseyi seks için buluşacağım bir adamdan başka kimseye giymezdim.

Arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve tereddüt etmeden bana uzandı. Kocaman elleri çıplak kollarımı dokunduğu anda gözlerim geriye yuvarlandı. Beklediğimden çok daha iriydi. Bir an için, boy farkımızı azaltmak için ayakkabılarımı giymiş olmayı diledim, ama Wim bununla kafamı meşgul etmeme izin vermedi.

Beni döndürdü ve tek bir hareketle elbisenin fermuarını aşağı çekti, askıları omuzlarımdan ve kollarımdan kaydırıldı.

"Güzel," dedi, keskin parmak uçlarıyla omurgam boyunca dokunarak. "Konuş benimle, Goldie."

Başımı geriye doğru eğdim, göğsüne değene kadar ve maskemin dar deliklerinden ona baktım. Maske bana cesaret verdi, boğazımdaki düğümün

boğazımdaki düğümün çözülmesini sağladı ve boğuk, seksi bir sesle konuştum. "Merhaba, Wim."

"Mmm," diye mırıldandı ve elbisesini çıkararak beni, örtmekten çok daha fazlasını ortaya çıkaran şeffaf dantelli hipster külotla baş başa bıraktı. Onları da Wim için almıştım. Ellerini külotun arkasına sokarak kalçalarımı avuçladı ve takdir dolu bir homurtu çıkardı. Kararımdan memnun olarak karnım sıcaklıkla doldu.

Beni belimden tutup tekrar döndürdü, bu sefer yüzüm ona dönük. Başını eğdi, beni süzerken göğsünden daha düşük mırıldanmalar geldi. Onun bakışları altında göğüslerim ağırlaştı ve meme uçlarım sertleşti.

"Güzel," diye tekrarladı.

Başparmaklarımı külotumun lastiğine takıp çektim. Wim külotumu elimden alıp maskesine götürdü ve kumaştan kokladı. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı ve külotumu bir kenara attı, sonra parmak eklemleriyle karnımı okşadı ve karnımın ortasında durdu.

Başının arkasına uzanarak siyah tişörtünü çıkardı ve yere attı. Sonra bir kolunu popomun altına sokarak beni kaldırdı, maskelerimizi birbirine yaklaştırdı ve beni masaya taşıdı, kenarına oturmam için indirdi.

Birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyordum, ama o tereddüt etmeden bacaklarımın arasına girdi ve ellerini üzerime koydu. Her yerime. Göğüslerimden kaburgalarım, sonra daha aşağıya, belimi ve kalçalarımı sıkıp tekrar göğüslerime döndü. Hiç çekinmiyordu, etlerimi yoğuruyor, sertleşmiş parmaklarıyla meme uçlarımı yuvarlayarak oynuyordu.

Ben o kadar kendime güvenmiyordum. İlk başta ellerim yanımda sarkıktı ve tek yapabildiğim onun iri cüssesine bakmak oldu. Omuzları şaşırtıcı derecede genişti ve gerçek hayatta hiç bu kadar yakından görmediğim kaslarını gözlerimle yiyordum. Bu adam terlemeden sekoya ağaçlarını taşıyabilecek gibi görünüyordu. Gözlerimi aşağıya indirdim ve ağzımda salya birikti. Salya akmadığım için şanslıydım.

Büyük, heyecan verici atraksiyonlar yaşamadım. Hayatım, hem kasıtlı hem de zorunluluktan dolayı, duygularım gibi sakin geçiyordu. Ama bu gece Goldie'ydim ve kendimden çıkmak, sıkıca kilitlediğim bir kapıyı açmıştı.

Wim'e olan çekiciliğim şaşırtıcı derecede içgüdüsel. Ellerim kendiliğinden hareket ederek, göğsünden başlayıp hafifçe yumuşak karnına kadar uzanan saçların izini takip etti ve pantolonunun altında kaybolana kadar devam etti.

"Dokun bana," diye ısrar etti. "Ellerini üzerime koy, Goldie."

Bu yeni bir şeydi. Yaptığının doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama diğer elimle yanlarını ve sırtını okşarken, içgüdülerimin rehberliğinde pantolonunun üzerinden onun uzunluğunu avuçladım.

Derin inlemesi ve kalçalarını itmesi, tamamen yanlış yapmadığımı gösterdi, ben de o da aynı şeyi yaparken keşfime devam ettim.

Konuşmadık ve bu mükemmeldi. O benim vücudumla oynarken ben de bu yabancının vücuduyla oynuyordum ve tanrım, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Çok yakın zamana kadar bu duygulardan kendimi uzak tuttuğum için bu pek bir şey ifade etmiyordu, ama şimdi içimdeki arzu kaynağına bağlanmıştım ve Wim'in tenine dokunduğum her hareketle, ondan aldığım her iniltiyle onu besliyordum.

Yine bacaklarımın arasına elini koydu, uzun orta parmağı hassas tenime sıkıca bastırdı ve ben donakaldım, maskemin arkasında ağzım açık kaldı, o klitorisime dokundu, belirgin bir düzen olmadan dokunup yuvarladı. Kim olduğumu unuttum, tüm yüklerim bir kenara düştü. Artık yalnız, yirmi dokuz yaşında bir dul ya da batmakta olan bir şirketin CEO'su değildim. Wim'le birlikte, şehvet ve aciliyetle dolu bir şehvet yumağına dönüştüm.

Pantolonunun düğmesiyle uğraşırken, parmaklarının dikkatimi dağıtan dokunuşlarına rağmen düğmeyi açmayı başardım. Birini içime soktuğunda, ellerimin, dengemin, her şeyin farkından çıktım, sadece onun şimdi

"Islak, Goldie. Çok, çok ıslak."

Belimi kavrayarak beni ters çevirdi ve yüzüstü masaya bastırdı. Nefesim kesildi, ama birkaç saniye sonra ellerinin yanaklarımın arasına yayılması ve ıslak dilinin sıırıslıklam etime değmesiyle tekrar nefes alabildim. Maskesini çıkarmış olmalıydı. Arkamı dönüp nasıl görüldüğüne bakma düşüncesi aklımın ucundan geçti, ama önemi yoktu. Bu odada, bana yaptıkları ve hissettirdikleri tek önemli şeydi.

Nefes nefese kaldım, sırtımı kavradım, ağladım, masaya tırmandım. Wim arkamdan beni yaladı, daha önce hiç verilmemiş bir şeyi aldı. Onun olduğunu biliyordu. Benim her şeyim onundu. Bu yüzden buradaydık, on numaralı odada. Bu gece beni alabilir, kullanabilir, istediği gibi sahip olabilirdi ve ben bunu çok sevecektim.

Masanın kenarlarına tutunarak gözlerimi sıkıca kapattım, sanki bedenimin dışındaymışım ama hiç olmadığı kadar bağılymışım gibi hissettim. Wim

uzun süredir ihmal edilmiş yerleri acımasızca yalayıp emdi, körelmiş sinir uçlarını uyandırdı. Bunu kolaylıkla yaptı, yorulmak bilmeden devam etti.

Ve mırıldanıyordu. Wim'in hoşuna giden şeyleri mırıldandığını öğrenmiştim. Ağzını bana koyduğundan beri durmamıştı. Titreşimler... Tanrım, beni boşaltacaklardı. Başlayalı birkaç dakika bile geçmemişti, ama ben uçuşuma doğru hızla ilerliyordum. İçimde baskı o kadar arttı ki, cildim gerildi ve çığlık atma ihtiyacı boğazımı tırmaladı.

Hiç çığlık atmamıştım. Bir kez bile. Ama kendimi durdurabileceğimi sanmıyordum.

"Wim," diye bağırdım. "Wim, lütfen..."

Dudakları acımı emdi ve içimden çıkardı. Başım geriye düştü ve ağzım genişçe açıldı, içimden yabancı bir yerden boğuk sesler çıktı.

Bu... muhteşemdi. Acı verici derecede güzeldi. Onun dokunuşları altında parçalandım, dağıldım. Sadece orgazm değil, ellerinin dokunuşu. Hiç ayrılmadılar ve amaçlıydılar. Okşuyor, okşuyorlardı. Yayılıyor, yoğuruyorlardı. Son on dakikada bu yabancıнын dokunuşları, benim hayatımda... Ne kadar uzun süredir olduğunu düşünmek bile istemedim.

Gözlerim doldu ve gözyaşları akmaya başladı, maskem olduğu için şükrettim. O, benim yoğun duygularımla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Onlar seksi değildi ve ben onun için sadece seksi olmak istiyordum.

"Tanrım, Goldie." Bir bacağımın arkasını öptü, sonra diğerini. "Başka koşullar altında, bütün gece yüzümün üstünde oturmanı isterdim."

Oh, bunun olduğu alternatif bir evrende yaşamak için neler vermezdim...

Birkaç saniye sonra hareket ettiğini hissettim, sonra beni tekrar yakaladı ve kemiksiz bedenimi kanepeye taşıdı. Beni dizlerimin üzerine oturttu, göğsümü sırt yastığına dayadı ve beni öylece yerleştirdi. Sonra yanımda durdu, etrafımı sardı, kollarının arasına aldı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, görmeme gerek yoktu, maskesini takmış olduğunu biliyordum.

"Goldie, Goldie, Goldie," diye mırıldandı. "O tatlı amcığı bana söylemedin."

Kalçalarını bana doğru salladı, ereksiyonunun çıkıntısı belimin alt kısmına dokundu. Boy farkımız nedeniyle, istediği yere ulaşamıyordu

ama onun sertliğini hissetmek ve bunun tamamen benim için olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Kumaşın hışırtısı ve fermuarın sesi dikkatimi çekti. Başımı çevirip pantolonunu çıkardığını gördüm, maskemin göz deliklerinin biraz daha büyük olmasını ve odanın ışıklarının daha parlak olmasını diledim, böylece bu adamı tüm ayrıntılarıyla görebilirdim. Bu haliyle, bu gecenin anıları mum ışığında ve bulanık olacaktı, ki bunu şimdiden pişmanlık duyuyordum. Başka biriyle bunu tekrar yapmaya cesaret edebileceğimi düşünemiyordum. Wim benim tek ve tek aşkımdı.

O da çok yakışıklıydı. Penisi kalçalarından dışarı çıkmış, uzun ve gururlu bir şekilde duruyordu. Üzerine prezervatif geçirirken, beni ters çevirip ağzıma sokmasını istedim, ama onun başka planları vardı, benim de desteklediğim planlar.

Elleri yine üzerimdeydi, kalçalarımı yukarı kaldırdı, sırtım dramatik bir şekilde kavislenene ve dizlerim minderlerin üzerine zar zor basana kadar.

Penisinin keskin başı girişime dokundu ve ben, onu tamamen alamayacağımdan korkarak aniden kasıldım.

"Şşş, Goldie," diye yatıştırdı, penisini klitorisime sürterek. "Rahatla ve içeri gir memi. Biraz sıkı olacak ama alabilirsin. Tek yapman gereken bırakmak."

"Tamam," diye fısıldadım, kaslarımı gevşetmeye çalışarak.

Sürpriz bir şekilde, içime dalmadı. Wim yavaşça içeri girdi, beni onun girişine hazırladı. Vücudum onu içine almak için yavaş yavaş gerildi. Her santimetrede daha da kayganlaştım. Kendimi, bana istediği her şeyi yapabilecek bir yabancıya emanet etmişim. Tehlikenin eşiğindeydim. Hiç risk almayan bir kadın olarak, tüm bu deneyim benim için büyük bir zihin yolculuğuydu.

Sonsuza kadar süren bir süreden sonra, Wim tamamen içime girdi, pelvisi benim arkama yapıştı, parmakları kalça kemiklerime tutundu. Orada, gece kadar hareketsiz kaldı, maskesinden çıkan nefesinin sesi, bir iki dakika boyunca duyulan tek ses oldu.

Hareket ettiğinde, aldatıcı bir şekilde yavaştı. Bir itme, sonra durdu, kontrollü, rahat, elleri ise serbestçe dolaşıyordu. Bir elini boğazıma dolarken, diğerini göğüslerimle oynamak için önümle kanepenin arasına sıkıştırdı. Sonra kıcımlı okşadı, sıkıp hafifçe tokatladıktan sonra önüme kayarak karnımı ve kaburgalarımı avuçladı. Elleri o kadar büyüktü ki gövdemin her yerini kaplıyordu ve birkaç uzun hareketle vücudumun her santimini dokunmayı başardı. Onun keşiflerinde tanıdık bir şey vardı,

sanki uzun zamandır sevgiliymişiz ve bu rastgele bir ilişki değilmiş gibi.

Bu düşünceye kapılmadım. Wim yatakta iyiydi ve benden hoşlandığı belliydi, hepsi bu kadardı. Beynimi kapattım ve kendimi bu ana, bu adama kaptırdım. Bu gece sahip olabileceğimiz tek şeydi ve her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Ter cildimi kaplamıştı ve nefes nefese kalmaktan, ağlamaktan, çılgılık atmaktan boğazım kısılmıştı. Wim henüz bitirmemişti. Hayal edebileceğim her pozisyonda beni aldığından ve bazılarını da hayal edemediğim pozisyonlarda aldığından eminim. Üç prezervatif bitirmiştik ve dördüncüyü kullanıyorduk.

On numaralı odada zamanın anlamı kalmamıştı. Refrakter dönem, üstümdeki adam için yabancı bir kavram gibi görünüyordu. Göğüslerim ellerinde, bacaklarım omuzlarındaydı. Bana güçle giriyordu, kontrolünü ikinci ve üçüncü tur arasında kaybetmişti. Kaç kez boşaldığımı sayamadım. Yüzüne otururken neredeyse bayılmak üzereyken, saymayı bırakmıştım.

"İşte bu, Goldie," diye homurdandı, kalçaları sırtımı tokatlıyordu. "Son bir kez."

"Son bir kez," diye tekrarladım.

Beni ikinci kez aldığında da öyle demişti ve sanki kendini bunun son olduğunu ikna etmeye çalışıyormuş gibi gelmişti. Yolda bir kez daha. Ama o son olmamıştı. Ellerini üzerime koyduğu andan itibaren durmamıştık. Sevişmiyorduk, o beni yalıyor ya da balaclavasının altını kaldırıp meme uçlarını emiyordu.

Bitirdiğimizde vücudumun ağrıyacağını ve yarın işyerinde masamda oturmanın zor olacağını biliyordum, ama bu adama o kadar bağlanmıştım ki, bunları umursamıyordum.

Parmaklarımı kollarının etrafına dolayarak, o içime girerken ve benim vücudumda zevk alırken, elimden gelen tek şekilde ona tutundum. Bu pozisyonda ona karşı çaresizdim ve bunu seviyordum. Zihnimi kapatmış, tüm düşüncelerimi ve endişelerimi uyuşturmuş, beni en temel halime indirgemişti. Hayatımda ilk kez gergin ya da endişeli değildim. Sadece arzu ve duygulardan ibarettim ve bu çok güzeldi.

Wim bir kükremeyele başını geriye attı, kalçaları o kadar sert sarsıldı ki nefesim kesildi. İç duvarlarım onu sardı ve içime sıcaklık yayıldı.

Nefes nefese, başı öne düştü ve ilk kez değil, ışıkların daha parlak olmasını diledim, böylece bana bakan gözlerinin rengini görebilirdim.

"Goldie," diye inledi, bacaklarımı yatağa indirerek, "benim içimdeki her şeyi aldın."

Söyleyecek bir şey kalmadığından, ellerimi titreyen kollarının üzerine kaydardım ve omuzlarını sıktım. O da benden her şeyi almıştı ve ben bunun her saniyesini sevmiştim.

Benden çıkıp yana düştüğünde, her şeyin bittiğini bilerek iç geçirdim.

"Oh, lanet olsun," dedi. "Goldie..."

Başımı çevirdim, sesindeki endişe beni sersemliğimden uyandırdı. "Ne oldu?"

"Özür dilerim." Elinin topuğuyla gözüne bastırdı. "Prezervatif yırtılmış. Fark etmedim..."

Bıraktığı sıcaklık birden anlam kazandı. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, nefesim boğazımda düğümlendi.

Yanına yaklaşarak dirseğiyle kendini destekledi ve elini karnımın üzerinde gezdirdi. "Yakın zamanda test yaptırdım. Temizim. Sen?"

Başımı salladım. "Hayır... Yani, evet, hiçbir şeyim yok." "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Hiç gerek duymamıştım. Belki Wim ile buluşmadan önce düşünmeliydim, ama bu bana gerekli gelmemişti.

"Kullanmıyorum, ama eminim bir sorun olmaz."

İnleyerek, bana sırtını dönerek oturmak için döndü. "Tamam. Sorun değil. Bir şey olma ihtimali çok düşük... Bak, bilgilerini yöneticiye bırakacağım. En kötü ihtimalle, bana ulaşman gerekirse..."

"Sorun yok, eminim," diye tekrarladım.

Bana maskeli profilini gösterdi. "Seninle iyi vakit geçirdim. Sen de mi?"

"Evet," diye fısıldadım, boğazım kurumuş ve vücudumun her yerinde ağrılar yayılıyordu

. "İstediğim her şeydi."

"Ben de." Elini yüzüne götürmek istedi ama maskeye çarptığında durdu. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Oturarak, artık çıplak kalmak istemediğim için üzerime çarşafı çektim. "Bu gece için teşekkürler."

Ayağa kalktı ve bana döndü. Gözlerini göremiyordum ama üzerimde dolaştığını hissediyordum. "Uzun zamandır geçirdiğim en güzel geceydi. Keşke böyle bitmeseydi."

Başımı salladım. "Lütfen endişelenme."

Yatağın etrafında dolaşarak pantolonunu giydi, sonra yanımda durdu ve çıplak boğazımı parmak eklemleriyle okşadı.

"Seninle tanıştığıma sevindim."

"Ben de." Bir anlığına kalbimin atışını hissetmek için eline yaslandım, sonra doğruldum. "İyi tarafı ne?"

O gülerek içini çekti. Her konuşmamızın sonunda ona aynı şeyi soruyordum. Bu, rahmetli kocamla başladığım ve hala sürdürdüğüm bir alışkanlıktı.

"İyi tarafı sendin." Omzuma hafifçe bastırdı. "İyi geceler, tatlı Goldie."

"Hoşça kal," diye fısıldadım, ama o çoktan gitmişti, gömleğini toplayıp kapıya doğru yönelmişti. Arkasına bakmadan çıktı, kapı kilidi tıkırdadı.

Yalnız kaldığımda maskemı çıkardım ve terli yüzümü çarşafı sildim. Sonra kalktım, giysilerimi giydim ve ayakkabılarımı giydim. Kendime geldiğimde, bacaklarımın arasındaki ağrı, son birkaç saatin geçtiğinin tek kanıtıydı.

On numaralı odaya son bir kez bakarak ben de çıktım ve hayatımın en ateşli, en şehvetli gecesini geride bıraktım.

İyi tarafı: Artık böyle bir gecenin benim için de mümkün olduğunu biliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shira

On numaralı odada geçirdiğim gecenin yumuşak bulanıklığı bir haftadan biraz fazla sürdü. Sekiz gün boyunca GoldMed'in ofisine gidip, batmakta olan rahmetli kocamın şirketini ayakta tutmak için elimden geleni yaptım, ama batışı o kadar hızlıydı ki, onu kurtaramadım. Sekiz gün boyunca, çalışanlarımın ihtiyaç duyduğu kendinden emin, korkusuz lider olmaya çalıştım, ama ben hiç de öyle biri değildim. Sekiz gün boyunca Roman Wells koridorlarda dolaştı, benim dışındaki herkese dostça ve sevimli davrandı.

Roman, Denver'da bir köpekbalığı olarak tanınıyordu. Sermayeye veya yeniden yapılandırmaya ihtiyaç duyan şirketlere saldırır, borçlarını veya hisselerini çok düşük bir fiyata satın alırdı. Yatırım yaptığı şirketlerde genellikle agresif hamleler yapardı, bu da bazılarını rahatsız ederdi, ama diğer yandan, bu şirketleri düzeltmekte nadiren başarısız olurdu.

Roman'la yüz yüze tanışmayı dört gözle bekliyordum ve sekiz gün önce bu beklenmedik bir şekilde gerçekleşti. Asistanım ve sağ kolum Terry öğle yemeğine çıkmıştı, bu yüzden ofisimin kapısının çalınması beni şaşırttı. Roman içeri girmeden önce "buyurun" dememe bile fırsat vermedi.

Masamın arkasından başımı kaldırdım... ve kaldırdım... ve kaldırdım. Elbette Roman Wells'in fotoğraflarından neye benzediğini biliyordum, ama onu şahsen görmek

beni şaşırttı. Uzun boyluydu, tahminimce bir metre doksan civarındaydı, ama gülümsemesi, sert hatlarının yarattığı korkutucu etkiyi yumuşatıyordu.

En azından çoğu insan için öyle olurdu. Dilim aniden kuruyan ağzımın tavanına yapışmıştı ve ellerimle ne yapacağımı unutmuş gibiydim. Sürprizleri sevmezdim. Ani bir durumla karşı karşıya kalmak beni donup kalmaya ve aklımı kaybetmeye neden oluyordu.

"Merhaba, habersiz geldiğim için özür dilerim, ama bu civardaydım ve yönetim kurulu toplantısında resmi tanışmadan önce tanışmak iyi olur diye düşündüm." Hâlâ gülümsüyordu ve ofisime girdi. "Ben Roman."

"Yarına kadar gelmenizi beklemiyordum." Bilgisayarımdaki randevu takvimine baktım. Çok fazla randevum yoktu, çoğu işi e-posta yoluyla hallediyordum ve az sayıdaki randevum da önceden ayarlanmıştı. "Yarın saat dokuzda. Burada yazıyor."

Aniden durdu. "Evet. Dediğim gibi, o civardaydım..."

Kalbim çarparken, takvimimin bugünkü bölümüne onun adını yazdım. Bu tepki de neydi? Neden bu adamın varlığı beni panik atak geçirmenin eşiğine getiriyordu? Avuç içlerim o kadar terlemişti ki, elim fareden kayıyordu.

"Meşgul görünüyorsun," dedi kuru bir şekilde, açıkça etkilenmemiş. "Doğru ofiste olduğumu doğrulayabilmem için bana adını söyleyecek kadar bile meşgul müsün?"

Telaşla bilgisayarımdan başımı kaldırdım ve bu iri adamın beni mikroskop altında inceleyen bir örnek gibi incelediğini gördüm. Ben de aynısını yapmak isterdim, ama o bana bakarken yapamazdım.

Bakışlarımı kaçırarak ona cevap verdim. "Shira. Ben

Shira." "Hmmm. Tamam, Shira."

"Tamam, Roman," diye tekrarladım, kulağıma bile alaycı gelen bir sesle, ama öyle demek istememiştim. Tanrım, neden ağzım beni dinlemiyordu? Tam bir felakettim.

Gözümün ucuyla Roman'ın geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturduğunu gördüm. "Hakkında duyduklarımdan rağmen bir ilişki kurabiliriz diye düşünmüştüm. Anlaşılan yanlışım."

Kendimi zorlayarak ona tekrar baktım, kaşlarımı kaldırdım. Ne duyduğunu sormak istedim, ama aslında bunu duyabileceğimi sanmıyordum. "Buz kraliçesi", "soğuk", "sıkıcı" ve "kişilikten yoksun" gibi sözler bir kez bile duyulsa bir ömür yeterdi. On ya da yirmi kez duyduktan sonra, bunları kalbe almamak imkansızdı.

Nasıl cevap vereceğimi düşünmek için çok uzun süre düşündüm, Roman ayaklarını yerinden oynattı ve burnundan ağır bir nefes verdi. Keşke sürprizlere pek iyi tepki veremediğimi açıklayabilseydim. Yeni insanlarla konuşmaya hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı, özellikle de küçük bir arabayı ezebilecek elleri ve bir kayadan oyulmuş gibi sert yüzleri olan 1,95 metre boyundaki erkeklerle. Bu adam o kadar yakışıklıydı ki, hazırlanmak için normalden daha fazla zamana ihtiyacım olacaktı.

"Terry ile bir görüşme ayarlarsanız, o zaman konuşabiliriz."

Olamaz. Bu, demek istediğimden çok daha resmi gelmişti. Roman'ın tepkisinden, o da aynı şekilde hissettiği belliydi.

"Öyle mi olacak, Bayan Goldman?"

Ses tonundaki sertlik beni irkiltti. "Sadece Shira," diye mırıldandım, bakışlarımı ona çevirerek, anlayış için yalvaran bakışlarımı görmesini umarak. "Programım... şey..."

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Seni çok iyi anladım, Shira. Seninle tekrar konuşmam gerekirse, Terry'ye söylerim." Çıkışa doğru geri çekilirken, yavaşça başını salladı. Kapıya ulaştığında, çerçeveye hafifçe vurdu. "Frank'i uzun zaman önce tanırdım. Hayatımın yönünde çok önemli bir rol oynadı, bu yüzden GoldMed'e karşı özel bir sevgim var. Bu şirket umurunda bile değil mi?"

Bu Frank'in mirasıydı. Umursamalıyım. Onun için. Hayatım alt üst olduğunda beni kurtarmıştı. Dünyada yapayalnızken bana barınak ve arkadaşlık sunmuştu. Hayatımın ilk yarısında eksikliğini çektiğim güveni bana sağlamak için benimle evlenmişti.

Bütün bunları söyleyebilirdim, ama ağzımdan çıkan tek kelime şuydu: "Evet."

Elini çenesine götürdü, çenesi ağır ve köşeleri keskin bir şekilde çıkıntılıydı. "Göreceğiz, Shira. Göreceğiz."

İlk karşılaşmamız, Roman Wells ile olan ilişkimizin tonunu belirlemişti. Geçen hafta boyunca, her konuştuğumuzda, en kötü yanıımı ortaya koymuştum. Bunu yapmaktan kendimi alamıyordum ve bu beni çileden çıkarıyordu. Daha da kötüsü, tüm sıcak hislerim buharlaşmıştı ve 10 numaralı oda uzak bir anıdan ibaret hale gelmişti.

Terry kafasını ofisime soktu ve beni düşüncelerimden kopardı. "Beş dakika sonra konferans odasında. Toplantıdan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Notlarımı hazırladım. Sanırım hazırım."

Asistanım kapı pervazına yaslanıp bir elini kalçasına koyarak beni süzdü. "Bunu yapmasan o anlar."

Başımı salladım. "Söz verdim."

Terry iç geçirdi. "Senden almaması gereken bir söz. O adamı boğazlayabilirim..."

Terry, yirmi beş yıldır Frank'in asistanıydı. On yıl önce Frank'in hayatına girdiğimden beri beni tanıyordu ve evliliğimizin başından beri ne olduğunu anlayan tek kişiydi. Frank ona her konuda güveniyordu ve şimdi ben de güveniyordum. Altmışlı yaşlarında, birkaç yıl önce emekli olması gerekirdi, ama benim için kalmaya devam ediyordu. Ona gitmesini söylemeliydim, ama onsuz GoldMed'de bir gün bile geçiremezdim.

"Yapamazsın," dedim.

Başını eğdi. "Neyi yapamazdın?" "Onu boğamazdın. Kremasyondan sonra cesedi olmazdı..."

Bana bir an baktı, sonra uyluğuna vurdu ve kıkırdadı. "Bu çok saygısızca, Bayan Goldman."

Sırıtarak koltuğumdan kalktım ve tabletimi aldım. "Ölü kocama şaka yapamayacaksam dul olmanın ne anlamı var?"

Ona ulaştığımda kolunu omuzlarıma doladı. "Haklısınız. O adam yirmili yaşlarınızın çoğunu aldı. Bundan biraz gülmek hakkınız."

"Frank senin arkadaşındı," diye hatırlattım.

"Öyleydi. Ama bu, onun yaptığı her şeye katıldığım anlamına gelmez. Ben her şeye evet diyen bir kadın değilim. Bu yüzden beni bu kadar uzun süre yanında tuttu."

Ona doğru eğildim. "O da var, bir de onun tüm sırlarını biliyordun. O kadar şantaj malzemesi varken kimseyi kovamazsın."

O, "Lütfen. Sanki beni kimse kovabilirmiş gibi." dedi.

"Ben kovmam, bunu biliyorum."

Bir kez daha sıktım ve beni bıraktı. "Ben de biliyorum. Hadi gidip bu toplantıyı fethedelim."

Yönetim ekibiyle toplantı, koşullar göz önüne alındığında olabildiğince iyi geçti. Söylemek istediklerimi hazırlamıştım, ama Roman birkaç kez sözümü keserek düşüncelerimin akışını bozdu ve bana sorular sorduğunda ya kısa cevaplar verdim ya da Terry'nin devralmasına izin verdim.

Yani... evet, olabildiğince iyi geçmişti ve Roman'ın benim hakkımdaki kötü düşüncelerini daha da pekiştirmişti.

Konferans odasından aceleyle çıkarken telefonumu unutmuştum. Birkaç dakika sonra fark ettiğimde Terry meşguldü, bu yüzden odanın boş olacağına emin olarak tek başıma geri döndüm.

Yaklaştığımda, GoldMed'in CFO'su Mike Dietrich ortaya çıktı ve beni durdurdu. Yakındaki bir köşeye sıkışarak, onun kibar sohbetler yapmadan geçmesine izin verdim — onun da benim kadar sevmediğini anladığım bir şeydi. Mike tamamen iş ve rakamlarla ilgilenirdi. İnsanlarla ilgilenmezdi. Bizimle sadece mecbur olduğu için ilgilenirdi. Bana nazik davranmasına gerek olmadığını açıklayabilirdim, ama onun geçene kadar saklanmanın ikimiz için de daha kolay olacağını düşündüm.

Gölgelerin arasından çıktığımda, Roman konferans odasının kapısında durmuş, kaşlarının arasında derin bir çizgiyle ve dudaklarında onaylamayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. Telefonuma ihtiyacım olmasaydı, ona yaklaşıptansa onu bırakıp giderdim, ama başka seçeneğim yoktu.

"Affedersiniz." Saçımı kulağımın arkasına atmak istedim, ama iş yerinde her zaman olduğu gibi topuz yaptığımı hatırladım. Bunun yerine, elimi yana doğru kaydırıp küpemin yerinde olup olmadığını kontrol ettim. "Telefonumu unutmuşum galiba."

"Fark ettim." Kollarını açtı ve kocaman elinde tuttuğu telefonumu gösterdi. "Herkesten uzaklaşmak için o kadar acele ediyordun ki unutmuşsun."

Kafamı salladım. "Herkesten uzaklaşmak için acele etmiyordum. Şu

"Gölgelere saklandın, böylece Mike ile konuşmak zorunda kalmadın. CEO, CFO'suna yanından geçerken elini bile sallamıyorken, bu davranışın ne tür bir ortamı beslediğini düşünüyorsun Bayan Goldman?"

"Öyle değil, lütfen bana Shira de."

Ben hiç Bayan Goldman olmamıştım. Resmi olarak evet, ama sadece Frank soyadının sağladığı korumayı istemesi yüzündendi. Bu soyadı bana hiç uymayan bir giysi gibi gelmişti, hiç bana yakışmamıştı. GoldMed olmasaydı, annem babamı terk ettiğinde aldığı soyadına geri dönerdim.

Shira Saltzman'ın kulağına hoş geldiğini düşünmüşümdür. Roman başını salladı ve içini çekerek, "Seni anlayamıyorum," dedi.

Roman başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Seni anlayamıyorum."

Yutkundum, gitmek için telefonumu vermesi için dua ettim. "Anlıyorum."

"Anladın mı? Gördüğüm kadarıyla, günde belki üç dört kişiye zaman ayırıyorsun, diğerleri sanki yokmuş gibi. GoldMed'i içinde bulunduğu durumdan çıkarmak için çok iş var ve senin bunu görüp görmediğini bilmiyorum."

Kendimi zorlayarak onun bakışlarına karşılık verdim. Çenesini aşağı eğmiş, tüm dikkatini bana vermişti. Bakışları ağırdı. Yargılayıcı ve daha fazlasıyla doluydu... öfkeye çok benzeyen bir şey. Bu adam benden gerçekten hoşlanmıyordu. GoldMed'in içinde bulunduğu çukuru Frank kazmış olabilir, ama Roman söz konusu olduğunda, içinde bulunduğum çukurdan tamamen ben sorumluydum. Sorun şu ki, kendimi bu çukurdan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

"Tabii ki görüyorum." Kendimi daha kendinden emin göstermek için dik durdum. "Herkesten daha iyi."

O, gözlerini yana çevirerek homurdandı. Gözleri kahverengiydi, çikolata rengi. Başkalarıyla gülerken, Terry ile şakalaşırken, katın resepsiyonisti Rita'yı selamlarken ne kadar sıcak olabildiklerini görmüştüm, ama ben bunu bir kez bile göremedim. Roman, GoldMed'e benim hakkımda bir fikirle gelmişti ve ben her geçen gün bu fikri pekiştirmeye yardımcı olmuştum.

"CFO'nla bile konuşmadığını düşünürsek, bundan şüpheliyim," dedi.

"Mike ve ben sık sık konuşuruz. İkimiz de ofis içi e-posta ve mesajlaşmanın daha verimli olduğunu düşünüyoruz..."

"Verimlilik senin için önemli, değil mi? Sen ve verimli takvimin." Kollarını tekrar kavuşturdu ve telefonumu tekrar altına sıkıştırdı. "Biliyor musun, babam öldükten sonra Frank bana yıllar boyunca birkaç mektup yazdı."

Boğazıma bir düğüm atıldı, cevap veremedi. Elbette biliyordum. O mektupları çok iyi tanıyordum.

Sadece başımı salladım ve Roman devam etti. "Bir dönem zor günler geçiriyordum ve Frank bana hayatım ve işim konusunda tavsiyelerde bulundu. Bana asla unutmamamı söylediği birçok şeyden biri, kârın ardındaki insani unsurdu. Mesele şu ki, insan ilişkileri her zaman verimli değildir, ama katlanarak büyümeye yol açabilir. Çalışanlarınız, kendilerinden sorumlu kişiye bağlı hissederlerse,

onları memnun etmek için daha iyi çalışırlar. Gördüğüm kadarıyla, Shira, sende bu yok."

Roman bu ofiste iki haftadır çalışıyordu ve her şeyi bildiğini sanıyordu. Aslında, buraya geldiğinde neyle karşılaşacağına dair önceden bir fikri vardı ve gözlemlediği her şeyi bu fikrin etkisiyle yorumluyordu. Mike ile ofis içi mesajlaşmalarımızdaki dostane sohbetlerimi görmemişti. İnsan kaynaklarından Annabelle ile haftalık öğle yemeklerim sırasında odada değildi. Ve pazarlama departmanından Gabriela'nın gözü morarmış halde işe geldiğini kesinlikle bilmiyordu. Erkek arkadaşı hakkında polise şikayette bulunurken elini tutmuş ve onu koruması için sert bir avukat tutmuştum.

Bunların hiçbiri benim mükemmel olduğum anlamına gelmiyordu. İşimin içinde boğuluyordum ve kesinlikle mutsuzdum. Ama Frank'e verdiğim söz, rahatsızlığımın önüne geçiyordu. İmkansız hale gelene kadar anlaşmamızı harfiyen yerine getirecektim.

"Öyle hissettiğin için üzgünüm," dedim, dilim kendi savunmamı yapmak için çok dolanmıştı. "Başka bir şey yoksa, telefonumu geri alabilir miyim lütfen?"

Roman derin bir nefes alarak, sanki içimi görmeye çalışır gibi beni süzdü. Keşke, onun müdahaleci bakışlarının limbik sistemimde yarattığı paniği görebilseydi, ama tecrübelerimden biliyordum ki, soğukkanlı görünüyordum. Gözlerim sertleşti ve ifadem kayboldu. Farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi, beynim en az dirençle karşılaşacağı yolu seçmişti: yaklaşan trafiğin bana çarpmasına izin vermek. Savaşmak ya da kaçmak benim için bir seçenek değildi. Donmuş küçük bir buz küpüydim.

Ve Roman'ın görebildiği tek şey buzdu.

Alaycı bir bakışla kollarını açtı ve telefonumu uzattı. Telefonu almak için kolumu kaldırmadan, onu kendine doğru çekip göğsüne sıkıca bastırdı. "Frank senin için hiç bir şey ifade etti mi? Hiç mi?"

Bu korkunç soru ile paniğim bir anda patladı ve yüzüme kan ve sıcaklık hücum etti. Telefonumu ondan almak için yeterince yaklaştım ve onun ulaşamayacağı bir mesafeye geri çekildim.

"Bana ne korkunç bir soru soruyorsun," diye fısıldadım.

Bir kez olsun, vücudum yapmam gerekeni yaptı. Suç mahallinden aceleyle kaçtım. Roman adımı ve ardından bir küfür söyledi, ama ofisime varana kadar geri dönmedim ve durmadım. Orada, kapıya yaslandım

, boğazıma yükselen kusmuğı ve midemde kıvrılan mide bulantısını yuttum.

Roman Wells'in GoldMed'in çaresizce ihtiyaç duyduğu kurtarıcı olacağını düşünmüştüm, belki de öyleydi. O anda, felaketin eşiğinden dönmemiz için tek umudumuz oydu. Ama o konuşmadan sonra gözlerim açıldı. GoldMed'i kurtarma sürecinde Roman beni isteyerek yok edebilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Roman

Kardeşimi bir ay boyunca uzak tutmuştum, bu başlı başına bir mucizeydi. Ben kemik peşinde bir köpek gibiydi. Bir şeyi istediğinde vazgeçmezdi ve yeni yatırımımızı, özellikle de CEO'yu görmek için can atıyordu, ama onu uzak tutmayı başarmıştım. GoldMed, Ben'in ortaya çıkıp kaos yaratmasına gerek kalmadan yeterince değişiklik yaşıyordu.

"Kimseyle konuşma," diye hatırlattım ona.

Ben, sanki kimse onun masumiyetine inanacakmış gibi ellerini kaldırdı. Ben kesinlikle inanmazdım. Onu çok iyi tanıyordum. Otuz iki yıllık hayatı boyunca hiç iyi bir şey yapmamıştı. "İnan bana, en iyi davranışımı göstereceğim," dedi.

Burnumdan keskin bir nefes aldım. "Bunun beni neden hiç rahatlatmadığını söyle."

Gülerek, asansör zaten onun katına doğru yükseliyor olmasına rağmen, onuncu katın düğmesine basmak için öne eğildi.

"Çünkü beni tanıyorsun Romeo." Ayak parmaklarının ucunda zıpladı, elleri ceplerinde. "Sadece dalga geçiyorum. Bu kadar yaygara neden olduğunu görmek istiyorum. Ağzımı kapalı tutacağım."

Ona beni Romeo diye çağırmamasını hatırlatmaya tenezzül etmedim. Bu, rugby oynadığım günlerde takılmış bir lakaptı. Ben bunu bir kez duymuştu ve ben takımdan ayrılalı altı yıl olmasına rağmen hala kullanmaya devam ediyordu.

Neyse ki, bana hala öyle seslenen tek kişi oydu, ama tanrım, bu beni çok rahatsız ediyordu. O da bunun farkındaydı ve ben de tam bu yüzden tepki vermemeyi tercih ettim.

Levy binasının onuncu katına vardığımızda Ben peşimden geldi. GoldMed'in kuruluşundan beri orada çalışan kat resepsiyonisti Rita'ya selam verdim ve onu Ben'le tanıştırdım.

"Öğle yemeğiniz güzel miydi, Bay Wells?" diye sordu.

"Evet, güzeldi. Ne yazık ki dönüş yolunda bir gecikmeli yolcu aldım." Ben'e ve bana bakarak ateş kırmızısı kaşları havaya kalktı. Elimi onun omzuna koyarak gülümsedim. "Bu Ben Wells, kardeşim."

Ben parmağını kaldırdı. "Onun küçük ve daha yakışıklı kardeşi."

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Rita çok zeki bir kadındı. Ben'in şakasına kanmadı. Yüzümüzün birbirine benzediği düşünülürse, kimsenin bu şakaya kanması zordu.

"Kaç dakika?" diye sordu.

"Dört," diye cevapladım. Dört dakika çoğu kişiye büyük bir yaş farkı gibi gelmeyebilirdi, ama Ben küçük ikiz rolünü ciddiye alıyordu.

Kolunu omzuma attı ve Rita'ya göz kırptı. "Benim daha yakışıklı olduğumu söylemedin."

O dik oturdu, gözlerinde bir ışıltı vardı. "Seni aşağılamak istemem. Daha yeni tanıştık."

Gülerek ona teşekkür ettim ve Ben'i masasından uzaklaştırdım. "Ağzını kapalı tutacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Çalışanlarımıza selam veremem mi?" "Onlar

'bizim' çalışanlarımız değil," diye hatırlattım.

"Henüz değil, değil mi?"

Cevap vermedim, ama cevap vermeme gerek yoktu. Başını çevirip, sıkıcı kabinleri ve çalışanların sessizliğini gözlemledi. Bir ay önce buraya geldiğim ilk gün, ilk dikkatimi çeken şey sessizlikti. Fark etmemek zor değildi. Üç erkek kardeşimle ortak olarak son birkaç yıldır birçok şirkete yatırım yapmışım ve sürekli konuşma seslerinin duyulmadığı bir ofis görmemişim.

GoldMed, neredeyse kırk yıl önce Frank Goldman tarafından kurulan bir tıbbi malzeme şirketi idi ve şu anda onun genç dul eşi Shira tarafından yönetiliyordu. Yaptığım araştırmaya göre, şirket son on yıldır düşüşteydi, ancak Frank'in bir yıl önce vefat etmesiyle birlikte keskin bir düşüş yaşadı.

GoldMed'in borçlarını, şirketi düzeltmek ya da durumum düşündüğümünden daha umutsuz olursa parçalara ayırıp satmak amacıyla satın almıştım. Son bir aydır GoldMed'in ofislerinde çalışıyor, tam olarak neyin yanlış gittiğini anlamak için kendimi tamamen şirkete adıyordum.

Herkes benim varlığımdan hoşnut değildi, ama benim işimde soğuk karşılamalara alışkındım. Yardıma ihtiyaçları olduğunu kabul edemeyen gürültücü adamlar, dışarıdan gelip borçlarını ve şirketlerinin kontrol hisselerini satın alan adamdan hoşlanmıyorlardı. Bu tür tutumları değiştirmek benim uzmanlık alanımdı. Değişmeyi reddedenler kapı dışarı edilirdi.

GoldMed'de, kapıdan girmeden önce en büyük sorunu tespit etmiştim. Yapmam gerekeni yapmak sadece an meselesiydi.

Ofisime yaklaşırken, yanındaki kapı açıldı. İki kadın çıktı. Terry Burns, Frank Goldman'ın yirmi yıldır asistanlığını yapan altmışlı yaşlarında siyahi bir kadın ve Shira Goldman, şirketin şu anki CEO'su. Terry artık Shira'nın asistanıydı ve bildiğim kadarıyla Shira'nın düzenli olarak konuşmaya tenezzül ettiği tek kişiydi. Aslında ikisi o kadar bağılıydılar ki, Shira'yı Terry olmadan nadiren görürdüm.

Başları birbirine doğru eğilmişti, Shira'nın ağzı hareket ederken Terry başını sallayıp gülüyordu. Shira'nın yüzünün bu kadar canlı olduğunu görmek rahatsız ediciydi, özellikle de normalde sert bir ifadeyle donmuş olduğu için.

"O olmalı," diye mırıldandı Ben. "Komik, trofe karısı gibi görünmüyor."

Ben, kadınların görünüşünü diğer erkeklerle tartışan bir adam değildim. Bunu sıkıcı ve zaman kaybı olarak görüyordum. Ama Ben haklıydı. Frank'in kendinden otuz yaş küçük bir kadınla evlendiğini duyduğumda, aklıma çok çekici bir kadın canlanmıştı. Birkaç kez dolgu yaptıranak şişirilmiş dudaklar. Tehlikeli, dikkat çekici kıvrımlar.

Shira'da dikkat çekici hiçbir şey yoktu.

Tek renk giyinirdi, ya siyah üzerine siyah ya da gri üzerine gri, aşırı mütevazıydı. Koyu renk saçları her zaman yüzünden uzaklaştırılmış ve kafasının arkasında düzgün bir topuz haline getirilmişti. Yüzü, gözden kaybolduğunda kolayca unutulacak kadar sıradandı. Onunla ilgili dikkat çekici tek şey gözleriydi, ama güzel olduklarını söyleyemezdim. O kadar soluk bir yeşil tonu vardı ki, hayalet gibiydiler. Yine de, ben

Birkaç kez kendimi onlara bakarken yakaladım. Belki de Frank'in dikkatini çeken şey onlardı.

Ben'i görmezden gelerek elimi kaldırdım ve dikkatlerini çektim. "İyi günler, Terry, Shira. Öğle yemeğine mi gidiyorsunuz?"

Terry, Shira'nın koluna elini koydu ve ikisi önümüzde durdu. Shira'nın ifadesi normal soğukluğuna geri döndü, Terry'nin sıcak gülümsemesinin tam tersiydi. Bir fark yaratacağını düşünseydim, Shira'nın tepkisini görmek için dans bile ederdim. Ama durumun farkındaydım. Geçen ay tanıştığımız günden beri Shira beni görmezden geliyordu. Kişisel bir şey olduğunu düşünürdüm, ama anladığım kadarıyla, herkese böyle tepki veriyordu. Kendisine bu kadar acı çektiren bir şey varken neden CEO olarak kalmakta ısrar ettiğini anlamıyordum.

"En sevdiğim ramen restoranından yeni döndük. Şimdi Mike ile konuşmaya gidiyoruz." Terry bana ve Ben'e baktı. "Bu ikiz olmalı."

"Suçluyum. Ben Wells." El sıkıştılar ve Ben dikkatini Shira'ya çevirdi. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Shira. Senin hakkında çok şey duydum."

Shira'nın ürkütücü gözleri kardeşimin üzerinde dolaştıktan sonra omzuna takıldı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Ben," diye cevap verdi, ama sözlerinin arkasında hiçbir anlam yoktu. Düz, soğuk, duygusuz — tıpkı kendisi gibi.

Boğazımı temizledim. "Ramen restoranının adını bana e-posta ile gönder, Terry. Devlet sırrı değilse tabii."

Gülümsedi, parmaklarıyla Shira'nın kolunu sıktı. "Etrafa yaymayacağına söz verersen."

Elimi kaldırdım. "İzci sözü. Ramen restoranının adını söylersen, az önce öğle yemeği yediğimiz Yunan restoranının adını söylerim. Kuzu eti seviyorsan, oranın kuzu eti o kadar yumuşak ki, ağzında adeta eriyor."

Shira öksürükle inilti arasında bir ses çıkardı. Sonra, birdenbire, hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Selam bile vermedi. Kadın öylece... gitti.

Ben onu izlemek için hızla döndü ve Terry'nin endişeli bakışlarının Shira'yı koridorda takip ettiğini fark ettim.

Çenemi ovuşturarak kaşlarımı çattım. "Sanırım Yunan yemeği sevmiyor."

Terry gülmeye çalıştı, ama gülüşünde hiç eğlence yoktu. "Sanırım kendini iyi hissetmiyor. Gidip bakayım. İzninizle beyler."

Hayatımda hem spor hem de iş dünyasında pek çok insanla tanıştım, ama hiçbirisi Shira Goldman kadar beni şaşırtmamıştı. Bir zamanlar hayran olduğum bir adamla evliydi, ama Frank'in onda neyi gördüğünü anlayamıyordum.

onu bu kadar etkileyip, ilişkilerinin çoğunu bir kenara atmasına ve sıfırdan kurduğu şirketin kontrolünü ona vermesine neden olmuştu.

"Huh." Ben karnını ovuşturdu ve bana döndü. "Bu... rahatsız ediciydi."

Onu omzundan tutup ofisime götürdüm. Ofisim çok sadeydi, ama burada geçici olarak kaldığım için dekorasyonla uğraşmamıştım. Zaten ihtiyacım olan tek şey, tavandan yere kadar uzanan pencerelerden görünen manzaraydı. Bu bina Elliot Levy'ye aitti. Tüm mülkleri iyi konumda ve akıllıca tasarlanmıştı, bu yüzden en basit çizgiler bile göze hoş geliyordu.

Kardeşim masamın karşısındaki iki deri koltuktan birine kendini attı ve içini çekti. "Demek Frank'in genç gelini bu?"

Ben'e yarı dönük, yarı pencereye bakacak şekilde koltuğuma yerleştim. "Evet, o."

"Hmmm. Onunla tanışıp Frannie'nin abarttığını göreceğimi sanmıştım. Meğer, kötü üvey annesini çok hafife almış."

Parmaklarımı köprü şeklinde birleştirdim. "Frannie dediğini duymasın."

Kaşlarını kaldırdı. "Bugün ofiste mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Francesca bana programını söylemez, ama burada olduğundan çok daha fazla dışarıda."

Francesca Goldman ile liseye birlikte gitmiştik. Babası bizim babamla arkadaştı. Aynı sosyal çevrede hiç bulunmamıştık, ama geçen yıl Frank öldüğünde konuşmaya başladık ve o, neredeyse kendisiyle aynı yaştaki babasının karısı hakkında tüm kirli ayrıntıları anlattı. Francesca dramayı çok sevdiği için söylediklerinin çoğunu ciddiye almamıştım, ama söylediklerinin dörtte biri bile doğruysa, Shira benim hayal ettiğimden daha da kötü bir insandı.

Ben sevinçle güldü. "Frannie'yi suçlamıyorum. Burası mezar gibi. Belki ortama hareket katmak için biraz müzik çalmalısın. Birkaç eğlenceci çağır. Ah, popcorn makinesi! Evet, onu yap."

"Ne tür eğlenceciler? Jonglörler mi, striptizciler mi düşünüyordun?" "İkisi de değil." Elini önünde çevirdi. "Bar mitzvah'larda DJ ile birlikte gelen bar mitzvah'larda DJ ile birlikte gelen parti animatörlerini düşünüyordum."

Kafamı eğip kardeşime baktım. "Ofiste neler olduğunu biliyor musun ki?"

"Anlamıyorum ve anlamak da istemiyorum. Bunu kendine sakla, Romeo."

Benim rugby kariyerim omuz sakatlığı nedeniyle kısa sürmüştü, Ben'in ki çok iyi gidiyordu. İki Olimpiyat madalyası vardı ve enerjisi bitmek bilmiyordu. İkimizin de sevdiği sporu hala yapabildiğini kışkırttığımı inkar etmedim, ama kendi hayatımdan da memnun değildim. Hayat her zaman adil değildi, ama Denver'ın profesyonel rugby takımı Mountain Lions'ın hisselerini satın almıştım ve bu sayede oyuna tek mümkün olan şekilde ayak uyduruyordum.

Kardeşim ise hiç ofis işinde çalışmamıştı ve masa başına oturup çalışmak gibi bir niyeti de yoktu. Ben'in sekiz dokuz saat boyunca bilgisayar başında oturup çalışması fikri bana çok saçma geliyordu. Birçok yönden birbirimize çok benziyorduk, ama oturup odaklanma konusunda farklıydık. Yıllar önce iş ortağı olmuştuk, ama bu, Ben'in bana yatırım yapmam için para vermesi ve benim onu on katı olarak geri ödememden ibaretti. Bu, ikimiz için de işe yarıyordu.

Alnımın ortasını ovuşturup iç geçirdim. "Yeni Zelanda'ya ne zaman gidiyorsun?"

Ben'in ekibi bir aylığına yurtdışına eğitim için gidiyordu ve ben sessizliğin tadını çıkaracağıma sevinirken, onun yokluğundan da çok korkuyordum. O sadece kardeşim değildi, aynı zamanda kız arkadaşından ayrıldığında benimle yaşamaya karar vermişti, hem de birkaç ay önce benim de kız arkadaşından ayrıldığım sırada. Kendini evinde rahat hissediyordu ve hiçbir yere gidecek gibi görünmüyordu, ben de ondan kurtulmak için acele etmiyordum.

"Salı. Beni özleyecek misin?"

"Belki." Omuz silktim. "Yalnız başına akşam yemeği yemek garip olacak. Kimse tabağımdan yemek çalmayacak, anlarsın ya?"

Kıkırdadı. "Seni onca kaloriden kurtarıyorum. Artık bütün gün masa başında oturacağın için göbek yapacaksın."

Karnımı okşadım, eskisi gibi olmasa da göbek yapmaya yakın değildi. "İyiyyim. Hala utanmadan gömleğimi çıkarabiliyorum."

Aniden ofisimin kapısı açıldı ve Francesca Goldman içeri girdi. Sırtarak Ben'in arkasına süzüldü ve eğilerek ellerini onun gözlerinin üzerine koydu.

"Tahmin et kim?" diye kulağına fısıldadı.

"Hmmm... pahalı kokuyorsun ve ellerin sanki hayatında hiç çalışmamış gibi. Frannie olmalısın."

Bir ılık atarak doğruldu ve omzuna şakacıktan uzak bir şaplak attı. "Tanrım, Benjamin, sana bana öyle deme demiştim. Ne zaman kalın kafana girecek?"

Ben ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı, kızın ılık atmasına neden oldu. "Bilmiyorum Frannie. Kalın kafam çok darbe aldı. Hatırlamam biraz zaman alabilir. Bekle, neyi hatırlamam gerekiyordu?"

Gölmemi ellerimle saklamak zorunda kaldım. Ben birinin zayıf noktasını bulduğunda, onu sonuna kadar kullanırdı. Ona kesmesini söyledim, ama Francesca biraz alay edilmeyi hak etmişti. Güzelliği, parası ve statüsüyle, doğduğundan beri hayatı kaymak üzerinde geçmişti. Hak sahibi bir kaltak gibi davransa bile, insanların bin dolarlık topuklu ayakkabılarını öpmesine alışmıştı. Bir ay boyunca onun profesyonellik ve iş ahlakından yoksun olduğunu gözlemledikten sonra, bunun neredeyse her zaman böyle olduğu sonucuna vardım.

Bu konuyu onunla konuşmaya tenezzül etmedim. Burada işler değişecekti, hem de çok yakında.

Francesca pahalı yüksek topuklu ayakkabılarıyla yere vurarak Ben'in etrafında dolaştı, elleri belindeydi. Ben sandalyesine yaslandı, bacaklarını önüne uzattı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım," diye sızlandı Francesca. "Beni bu kadar kızdırmak zorunda mısın?"

"Evet, zorundayım." Ben bana kaşlarını kaldırdı. "Rome ve ben az önce senden bahsediyorduk."

"Öyle mi?" Francesca bana doğru döndü, parlak pembe dudaklarını büzerek. "Umarım iyi şeylerdir."

"Ben senin çalışma programını öğrenmeye çalışıyordu," diye bilgilendirdim onu. "Ben de tam olarak bilmediğim için cevap veremedim."

Beni büyük bir şakacıymışım gibi eliyle savurdu. "oğu zaman evde çalıştığımı biliyorsun. *Onunla* burada kalmaya dayanamıyorum. Varlığı beni çok rahatsız ediyor."

"İlginç." Parmaklarımı enemin altında birleştirdim. "Ofiste olmadığın zamanlarda seni hiç evrimii görmüyorum."

Kaşları kalktı. "Beni mi arıyordun Roman?"

Ben homurdandıktan sonra ayağa kalktı. "Bu arada, ben gidiyorum. Seni görmek güzeldi, Fran." Bana göz kırptı. "İyi eğlenceler, kardeşim."

İ çekerek, boşalan koltuğuna doğru başımı salladım. "Seninle randevu ayarlamak istiyordum. şu an tam zamanı, değil mi?"

"Randevu mu? Bu ilginç olacak." Sandalyenin kenarına oturdu, öne eğilerek elbisesinin V yakasından göğüslerini bana gösterdi. Ben başka yere baktım, o da hoşnutsuzlukla cıvıldadı.

Babasına duyduğum hayranlık nedeniyle, Francesca Goldman'dan bu kadar güçlü bir şekilde nefret etmeye başlamış olmaktan neredeyse pişmanlık duyuyordum. Onu son bir ayda tanımak, onunla okula gitmenin veremediği bir şekilde aydınlatıcı olmuştu. Francesca otuz yaşındaydı ve hala işinden kaçan şımarık bir prenses gibi davranıyordu. Ama Frank'in kızını yetiştirirken yaptığı hatalar hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

GoldMed benim tek odak noktamdı ve herkes için şanslı bir şekilde, yakında Francesca'nın burada çalışıyormuş gibi davranması için hiçbir neden kalmayacaktı.

Birkaç hafta sonra planlarım devreye girecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shira

Tuvaletten çıktım, boş ve uyumak için can atıyordum, ve bir tuğla duvara çarptım, geri sıçrayarak neredeyse dengemi kaybediyordum.

Kocaman bir el dirseğimi yakaladı ve beni düzeltti. Başımı kaldırdığımda, zıplayan kahverengi gözler ve canlı, kabarık bukleler gördüm ve şaşırdım.

Ben.

Roman değil.

İkizler fiziksel olarak birbirine çok benziyordu, ama kişilikleri onları kolayca ayırt edilebilir kılıyordu. Benim gibi, onlara tamamen yabancı biri için bile.

"Affedersin, Ben," diye mırıldandım. "Kadınlar tuvaletinin kapısının önünde beklediğini beklemiyordum."

Bir saniye sessizlik, sonra Ben Wells başını geriye attı ve en melodik, mutlu kahkahasını attı. Gamzeleri yanaklarını çukurlaştırdı ve parlak, ıslıl ıslıl gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluştu.

"Üzgünüm." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Beni şaşırttın. *Senin* mizah anlayışın olduğunu bilmiyordum."

"O zaman ikimiz de birbirimizi şaşırttık."

O başını salladı, çenesini indirerek beni süzdü. Yavaşça beni incelerken arkasında herhangi bir ilgi hissetmedim. En azından cinsel ya da romantik bir ilgi yoktu. Erkekler

genelde bana öyle bakmadıkları için bu durum olağandışı değildi. Beni incelemesi daha bilimsel gibiydi, sanki bana meraklıymış gibi.

"Sanırım öyle," dedi.

Başımı eğdim. Ben'in eli hala dirseğimdeydi, ama bu beni rahatsız etmiyordu.

"Tuvaleti neden takip ediyordun?" diye sordum.

Ben'in bakışlarından kaçmamam ve onun yüzünü benim ona baktığım gibi incelemem için bir açıklamam yoktu. Sanki Roman'a bakıyormuşum gibi, kendime sadece kısa bakışlar atmaya izin verdiğim özelliklerini, korku duymadan tanıyormuşum gibi. Elbette Ben de kardeşi gibi iriydi ve çenesi hayvan kemiklerini çiğnemek için çok uygun görünüyordu, ama ondan korkmuyordum. O doğuştan bir nezaket yayıyordu, oysa Roman... Of! Onu tarif edecek nezaket dışında başka bir kelime bulamıyorum.

"Tabii ki vardı. Seni kontrol etmeye geldim. Asistanın hasta olduğunu söyledi ve ben de kardeşim kadar GoldMed'e bağlı olduğum için, CEO'nun tuvalette ölü olarak bulunması ve kimsenin fark etmemesi kötü olur diye düşündüm." Ben ayak parmaklarının ucunda zıpladı, kaşları dalgalar halinde hareket etti, bu oldukça havalı bir numaraydı.

Mide bulantım geçmemişti ama gülümsedim. Öğle yemeğinde yediğim erişte bunun sebebi olmayabilir diye bir düşünce aklımın bir köşesinde duruyordu ama bu olasılıkla yüzleşmeye hazır değildim. "Ölmedim. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Sanırım ramen midemi bozdu ama yaşayacağım."

Burnunu kırıştırdı. "Evet, kardeşime o mekanın adını almamasını söylemeliyim. Tuvalette dua etmek için vaktim yok."

Gülerek yanından geçmeye çalıştım, ama o da benimle birlikte hareket etti. Onun yanında bu kadar rahat olmam garipti. En yakın arkadaşlarım Clara ve Bea ile de böyleydin. Otomatik ruh ikizleri. Ama bir erkeğin yanında hiç böyle hissetmemiştim. Genelde tam tersi olurdu.

Wim'in çok büyük bir istisna olduğunu tahmin ediyordum, ama o tamamen farklı bir durumdu.

"Ben de pek yok, ama bazen fedakarlık yapmak gerekir," dedim. Ben güldü.

"Komiksin. Roman senin komik olduğunu neden bilmiyor?" "Çünkü onun yanında panikleme eğilimim var."

"Ah." Tamamen anladığını gösterircesine başını salladı. "Evet, anlıyorum. Rome isterse gerçekten çok yoğun olabilir. Boyuna da ekle..." Kendini işaret etti.

Kendini işaret etti. "Ben iri bir adam olduğum için kendimi daha az tehditkar göstermeye çalışıyorum. Kardeşim benim endişemi paylaşmıyor. O hayatın içinde koşturup kadınları ve çocukları korkutuyor."

"Korkuyorumdan değil..." Yan tarafa bakarak, dişlerini alt dudağına geçirdim.

"Umarım değildir." Başını eğdi. "Küçük bir sır: Rome iyi biridir. GoldMed'in başarılı olmasını istiyor. Belki ikiniz ortak bir nokta bulabilirsiniz. Bunu çok isterim."

Saçımı dokundum, hala yerindeydi. "Bu doğru olsaydı harika olurdu."

Ben omzuma hafifçe vurdu, dev bir adam için şaşırtıcı derecede nazikti. "Bir dene."

Benimle konuşuyormuş gibi yapabilirsin, en sevdiğin Wells kardeşi."

Biraz nefes aldım. "Sizin iki kişi daha var. Sanırım onlara da tanışmam gerek, ancak o zaman kesin bir sonuca varabilirim."

"Yok, sen iyisin. Nate ve Adrian çok sıkıcıdır. Roma'dan bile beter. Senin her zaman en sevdiğin kişi olacağıma garanti veriyorum."

Wells kardeşlerle hiçbir ilgisi olmayan bir mide bulantısını bastırarak zorla gülümsedim.

"Zaten onlarla tanışma fırsatım olacağını sanmıyorum. Sözüne güveniyorum." Koridora doğru başımı salladım. "İşime dönmeliyim."

"Evet. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Roman hakkında söylediklerimi unutma."

Görünüşünün aksine iyi bir adamdır. Ona bir şans daha ver."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Deneyeceğim. Ve... beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Çok nazıksın."

Ben'i, kendisinden en az otuz yaş büyük olan Rita ile flört etmeye bırakarak ofisime geri döndüm. Yolda Roman'ın ofisinin önünden geçmek zorundaydım ve o bana daha önce bir e-posta göndermişti, ben henüz cevap vermemiştim. Ben'in tavsiyesine uyarak, uzlaşma amacıyla uğrayıp sorularını yüzüne karşı cevaplamaya karar verdim.

Kapısı aralıktı ama ben öylece içeri girecek biri değildim. Elimi kapıya kaldırdım ama Francesca'nın belirgin, şehvetli sesini duyunca donakaldım. Frank'in kızı, teknik olarak üvey kızımdı ama ben onu hiç öyle görmemişim, Roman'dan daha çok benden nefret ediyordu. Aslında herkesten nefret ediyordu.

"...hala burada olması beni deli ediyor. Neden bir şey yapmıyorsun?" diye sızlandı Francesca.

"O kadar basit değil. Shira, GoldMed'in kontrol hisselerine sahip," diye cevapladı Roman ve yüzüm kan kaplandı. Ayaklarım

hareket ettirebilseydim, yapardım. Duymak istediğim son şey, benim hakkımda filtrelenmemiş düşünceleriydi.

"Basit olmalı. Bana nasıl davrandığını biliyorsun. Onu seviyor musun yoksa? Babamın canını yakan gibi senin de canını yakıyor mu?"

O homurdandı. "Kesinlikle hayır. Frank'in o kadında ne bulduğunu anlamıyorum, ama GoldMed'e karşı ihtiyatlı davranmamın Shira'yı sevmemle hiçbir ilgisi olmadığını garanti edebilirim. GoldMed'in durumu ve bu ofisteki boğucu ortamın sebebi o. Gördüğüm kadarıyla, o altın avcısı küçük kadında kurtarılabilecek hiçbir şey yok..."

Boğazıma öfke yükseldi, son mide bulantımdan sonra içtiğim az miktarda suyu kaybetmeden en yakın çöp kutusuna koşmak için kendimi zor tuttum. Kendimi toparlayınca, üzerimdeki bakışların farkında olarak tuvalete koştum.

Roman'ın söylediklerine şaşırmadım. Hoş bir his değildi, ama çok daha kötüsünü duymuş ve katlanmıştım. Sadece aşağılayıcıydı. Tanışmayı ve tanımayı çok istediğim adam, Frank'in ölümünden bu yana bana çok acı çektiren bir kadına hakkımda kötü konuşuyordu. Francesca, sağduyunun anlamını bilmiyordu. Roman'ın ofisinden çıkar çıkmaz onun söylediklerini aynen tekrarlayacağından emindim.

Karo zemine çökerek yüzümü ellerimle kapattım.

Frank'e verdiğim sözü tutmaya kararlıydım, ama bunu daha ne kadar sürdürebilirdim? Benden tüm bunları istemek adil miydi?

Muhtemelen değildi, ama bana o kadar çok şey vermişti ki... Derin bir nefes verip ayağa kalktım. İyi olacaktım.

Her zaman iyi olmuşum.

ALTINCI BÖLÜM

Shira

AYDA İKİ KEZ, Clara ve Bea ile pedikür için buluşuyordum. İkisi, ne kadar müstehcen olursa olsun, manikürcülerimizin ve salondaki diğer insanların önünde en son haberleri paylaşmakta hiç çekinmiyorlardı, ama ben biraz, hayır, çok daha ihtiyatlıydım.

Çiftçi pazarındaki piknik masasının, *"Bir seks kulübünde tanıştığım biriyle bir gecelik ilişki yaşadım ve şimdi hamile olduğumdan eminim ama test yaptırmaya korkuyorum"* gibi bir konuşma için *en uygun* yer olduğunu sanmıyordum, ama salondan çok daha mahremiyetimiz vardı ve bir aydır dilimi ısıtırıp durduktan sonra, artık daha fazla saklayamazdım.

Neyse ki, Clara'nın üç yaşındaki kızı Nellie, pazarda dolaşırken bebek arabasında uyuyakalmıştı, bu yüzden kelimeleri tek tek telaffuz etmek zorunda kalmadım. Bunun yerine, hepsini bir kerede söyledim.

"Sanırım hamileyim."

Bea, ağzına götürdüğü bal çubuğunu yarıda bırakıp durakladı. Clara'nın gözleri komik bir şekilde büyüdü.

"Tekrar et," dedi Bea.

"Sanırım hamileyim. Kendimi inkar etmeye izin verdim ve test yapmadım, ama tüm belirtiler var..."

Rossi Motors'un COO'su ve tanıdığım en akıllı başında kadın olan Clara, elini havada bir hareketle beni durdurdu.

"Bir adım geri gidelim. Biriyle yatıyor musun?"

Başımı salladım. "Biriyle *yattım*... neredeyse iki ay önce." "Kimdi?" Bea elini elime koydu, ilgiyle öne eğildi.

ilgiyle eğildi. "Ve iyi miydi?"

Yanaklarım kızardı. "Harikaydı ve... Bilmiyorum. Bana bahsettiğin uygulamayı kullandım, kulüple bağlantılı olanı..."

"Kulüp mü?" Clara'nın kaşları çatıldı. "Hangi

kulüp?" Bea ve ben birbirimize baktık.

Üçümüz birbirimizden oldukça farklıydık. Clara otuz yedi yaşında, boşanmış, bir anne ve Fortune 500 şirketinde yöneticiydi. Bea, ultra kıvrımlı, mavi saçlı bir gotik kızdı, on yaş daha gençti ve kendi küçük catering şirketini yönetiyordu. Ve ben... şey, bendim. Aşırı sosyal kaygısı olan sessiz kız, bu iki muhteşem arkadaşı edindiğime ve onları kaybettiğime şaşırıyordum.

Ne kadar yakın olsak da, Clara artık erkek arkadaşı Jake ile ciddi bir ilişki içindeydi, Bea ve ben ise insan olarak olabileceğimiz en bekar halimizdeydik. Bazen Clara'nın dışında konuştuğumuz şeyler de vardı, yani seks hayatımızın yokluğu ve flört hayatımız. Gerçi, Bea aslında flört eden tek kişiydi. Çıktığı erkeklerin ne kadar iğrenç olduğu düşünülürse, bu durum böyle devam edecekti.

Bunun yanı sıra, muhtemelen içimde büyüyen bir bebek vardı.

Bea benim yerime konuştu. "Mile High Club. Bir uygulaması olan bir seks kulübü. Ortak ilgi alanlarına sahip insanlarla konuşabilir ve kulüpte buluşabilirsin. Birkaç ay önce Shira'ya bahsetmiştim. O küçük yaramazın gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim." Elimi sıktı. "İtiraf etmeliyim ki, biraz duygulandım. Gururlu bir anne olduğumu söyleyebilirim, ama çocuklara karşı hislerimi biliyorsun, Nell-belle ve karnında büyüyen küçük sakızlı ayı hariç."

Clara elini alnına bastırdı. "Yavaşla lütfen. Denver'da seks kulübü mü var? Ve Shira oraya mı gittin? Ve biriyle seks mi yaptın?"

Bea bal çubuğunu salladı. "Dürüst olmak gerekirse, şehirde muhtemelen birkaç seks kulübü vardır. Benim bildiğim tek yer MHC, ama *ben* bile oraya gitmedim."

Clara ifadesini düzeltmeye çalıştı, ama kaşlarının arasındaki küçük çizgi düzelmedi. "Bir adamla tanıştın... ve prezervatif kullanmadın mı?" diye

fısıldadı.

"Tabii ki prezervatif kullandık," diye aceleyle cevap verdim. "Oh, *birden fazla* mı?" Bea sırtıttı.

"Aferin sana."

"Benim için iyiydi." Wim'in hayaleti bacaklarımı biraz hareket ettirdiğimde hâlâ oradaydı. "Son seferinde prezervatif yırtıldı. Plan B'yi almalıydım, neden almadığımı bile bilmiyorum, ama aptalcaydı. Şimdi haftalardır mide bulantım var, göğüslerim ağrıyor ve adet dönemim gecikti."

Clara diğer elimi tuttu. "Bu, hamile olduğun anlamına geliyor gibi."

Başımı salladım. "Sanırım öyleyim."

"Tamam." Clara dikleşti, gözleri bir an bulanıklaştı, sonra yönetici moduna geçti. "Artık bize söyledin, artık inkar edemezsin. Öncelikle, test yaptırmalısın. Kesin bir cevap aldığımızda, bir plan yaparız."

Havada milyonlarca soru vardı, ama Bea ve Clara'nın yanımda olması kendimi çok daha iyi hissettirdi.

Onlara söylemek için bu kadar beklediğim için kendime kızıyordum.

Nellie'yi dedesine bıraktıktan sonra Bea'nın evine gittik. Üç test yapmıştım ve şimdi Bea'nın banyosunda durmuş, birbirimizin üstünü değiştirmesini izliyorduk.

Hamile.

Hamile.

Hamile.

"Vay canına," diye nefes aldım, göğsümde panik dalgası yükseldi ve çılgınca bir kıkırdama şeklinde dışarı çıktı. "Bu gerçek."

Bea kolunu omuzlarıma doladı ve Clara sırtımı okşadı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Clara. "Ne karar verirsen ver, biz senin yanındayız."

."

"Mmhmm. Ve bugün bir karar vermek zorunda değilsin," diye ekledi Bea. "Artık bilgilere sahipsin, iyice düşünebilirsin."

Banyodan çıkıp Bea'nın yatağına çöktüm. Köpeği Benjamin kıvrılmış yatıyordu. Kafasını kaldırdı, bir kaşını kaldırdı, sonra tekrar pençelerinin üzerine indirdi, varlığımdan hiç korkmamış gibiydi.

Arkadaşlarım da peşimden gelip yanıma oturdular. Bir kez olsun midem bulanmıyordu. Düşüncelerim karmakarışıkta ama kendimi hasta hissetmiyordum.

"Babasının kim olduğunu bilmiyorum."

Böyle söyleyince kulağa korkunç geldi, ama arkadaşlarımdan ikisi de beni yargılamıyor gibiydi. Bea'ya söylediğimde onun bile gözünü kırpmayacağını düşünmüştüm, ama Clara daha muhafazakârdı ve Jake'den önce uzun süre evli kalmıştı. Onun da benim yanımda olacağını bilmeliydim. O böyle biriydi.

"Önemli değil," dedi Clara. "Gerekirse öğrenebiliriz." "Gerekli mi?" diye sordu Bea yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırıp ona ve Clara'ya baktım ve başımı salladım. Frank hayatta olsaydı, bu mümkün olmazdı. On dokuz yaşında, bu kararın etkisini gerçekten anlayamayacak kadar gençken, büyük olasılıkla çocuk sahibi olmayacağımı kabul etmiştim. Ama Frank bir yıldan fazla bir süredir yoktu ve ben, kendime reddettiğim bir şeye sahip olmak üzereydim. Koşullar hiçbir şekilde mükemmel değildi. Bunu paylaşacak bir partnerim olması ideal olurdu, ama flört etme fikri tüylerimi diken diken ettiğinden, bu mümkün değildi.

İşte buradaydım, hamile, hayal bile edemeyeceğim kadar çok param ve beni asla yüzüstü bırakmayacağına inandığım bir destek sistemim vardı. Partnerim yoktu, ama hayat mükemmel değildi ve bunu şimdi kabul etmezsem, daha sonra çok geç olabilirdi.

"Her zaman anne olmak istedim ve başka bir şansım olacağını bilmiyorum. Bu... kaderime inanmam ama bu durum sanki kaderimde varmış gibi geliyor." Elimi karnıma bastırıp iç geçirdim. "Bu benim bebeğim."

Clara başımın yanına öpücük kondurdu. "Harika bir anne olacaksın, Shir. Senden daha büyük kalpli birini tanımıyorum."

Bea başını salladı. "Annemi seçebilseydim, seni seçerdim."

Gülerek, "Teşekkürler. Bu beni çok mutlu etti. Sanırım iyi bir anne olacağım. Annem bir çocuğun isteyebileceği en iyi anne idi. Keşke burada olsaydı, ama bana çok şey öğretti."

Son cümleyi boğazım düğümlenerek fısıldamak zorunda kaldım. Annemi kaybetmeyeli uzun zaman olmuştu, ama o anda tek istediğim, onun kollarında kıvrılıp, eskiden yaptığı gibi saçlarımı okşayarak uykuya dalmaktı.

Sanki aklımı okumuş gibi, Clara parmaklarını saçımın arkasından geçirerek kafa derimden uçlarına kadar uzattı. Yavaş, sabit hareketi beni rahatlattı. Ona yaslandım, başımı omzuna koydum.

"Peki... yakışıklı mıydı?"

Kıkırdandım. Uygun soruları sormayı Bea'ya bırakmalıydım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Vücudu bu dünyadan değildi, ama yüzünü gizlemişti, ben de öyle. Gerçekten, *gerçekten* anonim biriydi."

"Vay canına." Kaşları havaya kalktı. "Bu adamla sokakta karşılaşırsan, onu tanıyamazsın."

"Doğru." Dudaklarımı ovuşturdum. "En kötü durum olursa, onunla iletişime geçebilmem için bilgilerini yöneticiye bırakacağını söyledi."

"Arayacak mısın?" Clara elini sırtımda gezdirdi. "Gerçekçi olursak, ona söylemek zorunda değilsin. Asla bilemez ve bir yabancıyla velayeti paylaşma endişesi yaşamazsın."

Göğsüme bir panik dalgası daha çarptı. Bu hamileliği daha yeni kabullenmiştim, bu minik canlının bir parçasını vermek düşüncesi midemi bulandırdı. Ama benim ailem yoktu ve bu çocuğun mümkün olduğunca çok insan tarafından sevilmesi şansını elinden almak adil olmazdı.

Bea omzuma dokundu. "Ona söylersen sorun olmaz. Eğer pisliğin teki çıkarsa, tanıdıklarım var..."

Ben gülerek burnumu çektim. "Bir yıl içinde hem anne hem de katil olamam. Bu çok fazla."

Bea başımı okşadı. "Sana olanları anlatmazdım bile. Bir gün burada olur, ertesi gün birdenbire yok olur. Puf!"

"Katilleri nereden tanıyorsun?" Clara, dudaklarını eğerek sordu. "İnsanlarla konuşmayı severim. Bazen katiller de olurlar. Şans işi." Bea uzun kirpiklerini kırttı. Çılgınca olan şey, onun ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayamamamdı. Bea'da ikisi de eşit derecede mümkündü.

Derin bir nefes alıp verdim. "Ona söyleyeceğim. Daha önce konuşmuştuk, biliyorsun, iyi birine benziyordu. Her neyse, bu adil. Bu hamileliği sürdürmeye karar verdim, o da ebeveyn olmak isteyip istemediğine karar verme hakkı olmalı." Kararlı olmama rağmen emin olmadığım için arkadaşlarıma baktım. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra hesabını silmiş olduğu için ona söyleyebileceğimden bile emin değildim. Ama denemeliydim... "Değil mi?"

"Eğer istediğin buysa, tatlım," dedi Clara. "Bu senin kararın. Ne olursa olsun ben yanındayım."

"Ben de. Ama Bea Teyze olmalıyım, tamam mı? Nellie'ye öyle dememi söylediğimde güldü. Senin sevgilin benim son umudum."

Gözlerim yaşardı ve burnum acıdı. "Olamaz."

Bea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni üzüyorsa Bea Teyze olmak zorunda değilsin. Tanrım, Clara, ne yaptım ben?"

İlk gözyaşı damlası düştüğünde başımı salladım. "Hayır, Bea teyzeyi seviyorum." Aptalca, gereksiz gözyaşlarını silmeye çalışarak yüzümü havalandırdım. "Sanırım hormonlar yüzünden. İkiniz de inanılmazsınız. Çok korkmuştum ve kendimi berbat hissediyordum. Rahatlama ve minnettarlık duygularıyla biraz boğuldum."

Bea sinirlenmiş gibi homurdandı, sonra beni sıkıca kucakladı. "Tanrım, ne tatlısın Shir. Yalnız değilsin. Artık değilsin."

"Hayır, değilsin ve olmayacaksın." Clara diğer taraftan bana sarıldı.

Bacaklarımın üzerine ağır bir yük düştü, aşağı baktım ve Benjamin'in büyük, gri kafasını bacaklarımın üzerinde gördüm, sulu gözleriyle bizim sarılmamızı izliyordu.

"Merhaba Benjamin," diye mırıldandım. "Geçenlerde Ben adında bir adamla tanıştım. Eminim birbirinizi seversiniz."

Bea köpeğinin kulağının arkasını kaşıdı, ama Benjamin sanki benim ekstra sarılmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi kucağımda sabit durdu. Ve gerçekten de ihtiyacım vardı. Kedim Mary, üzerimde bir köpeğin kokusunu hiç sevmeyecekti, ama yaşayacaktı.

"Ben kim?" diye sordu.

"Roman'ın ikiz kardeşi," dedim.

"Hmm." Clara kollarını kavuşturdu. "Ben de Roman kadar kaba mı?"

"Roman kaba biri değil." Dudaklarımı ısırdım, neden ilk günden beri benden hoşlanmayan adamı savunmak için acele ettiğimi bilmiyordum. Clara ve Bea, Roman'ın Francesca'ya söylediği sözleri duyduğumu söylediğimde GoldMed'e saldırmaya hazırды. Onlar Roman'ın hayranı değildi. "Ama gördüğüm kadarıyla, birbirlerine pek benzemiyorlar."

"İyi. O ailenin bir üyesini daha kara listeme eklemek istemiyorum," dedi Bea.

Gülerek, ona gerek olmadığını söyledim. Roman, bana karşı kötü hisler besleyen tek Wells gibi görünüyordu. Yazık, ama şu anda düşünecek başka şeylerim vardı. Çok daha önemli şeyler.

Alabama biner binmez tüm cesaretimi topladım ve Mile High Club'ı aradım.

"MHC'ye ulaştınız. Ben Samantha." "Oh.

Merhaba," diye kekeledim.

"Merhaba," dedi, tanıştığımız geceki kadar neşeli bir sesle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç hafta önce oradaydım. On numaralı odada. O gece birlikte olduğum kulüp üyesine bir mesaj iletmek istiyordum."

Ona tarihi söyledim ve bilgisayarında yazdığını duydum. "Ah, Goldie mi?"

"Evet. Beni hatırladınız mı?" diye sordum.

"Tabii ki. Çıkarken gördüm... saatler sonra. Eğlendin mi?" "Evet."

"Ve tekrar yapmak ister misin? Aynı gizemli adamla?"

Kuru dudaklarımı yaladım, mide bulantısı beni ele geçirmek üzereydi. Ama kusmak sonraya kalabilirdi. Bunu halletmem gerekiyordu.

"Ona bir mesaj iletebilir misin? Mümkün mü?"

"Sana kişisel bilgileri veremem, ya da tam tersi, ama mesajını iletebilirim. Ne söylemek istiyorsun?"

"Lütfen ona söyle..." Elimin içini alnıma bastırdım. Ne diyebilirdim ki? Samantha'nın beni yargılamayacağını hissetmeme rağmen, seks kulübünde hamile kaldığımı bir yabancıнын bilmesine hazır değildim. "Lütfen 'En kötüsü oldu, ama sonuçtan memnunum. Konuşmak istersen beni ara.' Ve lütfen ona telefon numaramı ver. Ve gerçek adım: Shira."

"Shira," diye tekrarladı. "Ne güzel bir isim, Goldie de çok sevimli ama."

"Teşekkür ederim." Midem bulanırken derin bir nefes aldım. "Seninle tekrar konuşmak güzeldi."

"Ben de, Shira. Mesajını en kısa zamanda iletirim. Umarım MHC'de yakında tekrar görüşürüz."

Veda ettik ve bir dakika orada oturdum, içimdeki kargaşanın yatışmasını bekledim. Zorlu ilk aşamayı atlatmıştım: testi yaptırmak, arkadaşlarıma söylemek, Wim'le iletişime geçmek. Önümde daha birçok zorluk vardı, ama bu gece için rahat bir nefes alabilirdim.

Karnıma tekrar dokundum ve boğulduğum panik yerine heyecan verici bir duygu hissettim. Bunu yapacaktım. Wim olsun ya da olmasın, yalnız olmayacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Roman

GOLDMED, uğraştığım tek iş değildi ve bu yüzden gelen kutum baş döndürücü miktarda mesajla doluydu. Asistanım e-postalarımı sıraladı ve en öncelikli olanları işaretledi. Dün gece Shira'dan gelen bir e-postayı tıkladım. Frank'ın altı yıl önce anlaşma yaptığı bir üreticiyle ilgili sorularıma cevap vermişti.

E-postalarda kesinlikle daha konuşkandı, ama hala birkaç sorum vardı ve onları gönderip yanıt beklemek için vaktim yoktu. Masamdan kalkıp onun ofisine doğru yürüdüm. Terry, yaklaşınca bilgisayarından başını kaldırdı.

"Merhaba Terry."

"Roman." Selamlaması sıcak ama temkinliydi. Henüz onu kazanamamıştım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmıyorum. Patronla konuşmam lazım." Başparmağımla kapıyı işaret ettim. "Shira burada mı?"

Terry, ellerini bir yığın kağıdın üzerine koydu, altın çerçeveli gözlüklerinin arkasında gözleri kısıldı. "Ofisinde değil."

"Gerçekten mi? Hmmm. Son zamanlarda bu çok oluyor galiba."

Son birkaç haftadır birkaç toplantıya geç kalmakla kalmamış, dün onunla konuşmak için odasına gittiğimde onu masasında uyurken bulmuştum.

masasında uyuyordu. Onu orada bırakmıştım. Onu uyandırsaydım, bu şirkete ne kadar az değer verdiğini yüzüne vururdum. Frank, GoldMed'i onun ellerine bırakmıştı ve o da ona, pozisyonunu alay konusu yaparak karşılık vermişti. Bu beni çok sinirlendirmişti. Ben de yorgundum, lanet olsun, ama iş yerinde uyumak için ne yapmam gerektiğini anlayamıyordum.

Terry'nin omuzları gerildi ve çenesini kaldırdı. Her şeye rağmen Shira Goldman'a sadıktı. Bu beni şaşırtıyordu. Frank'in sağ koluydu ve muhtemelen ona da aynı derecede sadıktı. Benim bilmediğim bir şey görmüş ya da biliyor olmalıydı. Keşke biri bana bir şey açıklasa diye içimden geçirdim.

"Francesca ile konuşuyor. Shira her an dönebilir. Beklemek isterseniz..."

"Hayır, sorun değil." Zaten Francesca'nın ofisine doğru dönmüştüm. "Onu bulurum. Teşekkürler, Terry. Ramen restoranının adını göndermeyi unutma. Canım noodle çekiyor."

Ben uzaklaşırken burnunu çekerek mırıldandı, "Göreceğiz."

Francesca, katın en uzak köşesinde oturuyordu. Nadiren binaya gelirdi ve ben de onun ofisine hiç girmediğimi söyleyemezdim. Kapısı yarı açıktı. Francesca masasının arkasında duruyordu, kırmızı rujlu dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, Shira ise bana sırtını dönmüş, iki elini yumruk yapmıştı.

"Bunu bir daha yapamazsın," dedi Shira.

Francesca omzunu kaldırdı. "Teknik olarak benim evim. Eve zorla girmedim ki."

Shira başını salladı. "O senin evin değil. Benim..."

"Babamın evine geri dönemeyeceğimi mi söylüyorsun? Onunla olan tek bağım ve sen onu da benden alıyorsun? Yeterince kötülük yapmadın mı?"

"Hayır, öyle demiyorum. Sadece senin..."

"Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun, Shira? Eminim babam mezarında ters dönüyordur şu anda."

Shira'nın omuzları kulaklarına kadar çekildi. "Acımasız davrandığımı sanmıyorum. Öyle hissettiysen üzgünüm, ama aldığın şeyler senin için değildi. Onlar benimdi..."

Francesca, Shira'nın babasının eşyalarını ona vermemesi hakkında bahsetmişti, ama onun yarattığı dramaları düşününce, ona gerçekten inanmamıştım. Artık bunu inkar edemezdim. Shira Goldman uysal bir fare gibi görünebilirdi, ama sahte çekingenliğinin altında açgözlü bir yılan yatıyordu.

Boğazımı temizledim ve Shira hızla döndü. Bir an için Francesca'nın dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü, sonra yüzünün buruştuğunu gördüm.

"Oh, Roman. Seni görmedim," dedi Francesca titreyerek, alt dudağını dışarı çıkardı. "Üzgünüm, eski üvey annemle özel bir konuşma yapıyorduk. Bunu iş saatleri dışında yapmalıydık."

"Görünüşe göre ikinizin halletmesi gereken bazı şeyler var." Shira'ya keskin bir bakış attım, sonra Francesca'ya döndüm. "Belki üçüncü bir kişi yardımcı olabilir. Miras avukatı tanımıyorum, ama çalıştığım firma bir tane önerebilir."

Shira'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Gerek yok. Biz hallettik." Sonra bana dokunmamaya dikkat ederek yanımdan geçti.

Francesca adına öfkelenerek onun peşinden gittim. Kendimi kontrol etmeye kararlıyım, dilimin ucuna gelen hakaretlerin ağzımdan çıkmaması için dişlerimi gıcırdattım.

Shira omzunun üzerinden bana baktı. "Ne duyduğunu bilmiyorum ama ben..."

"Yeterince duydum."

Yumruklarını sıktı ve mırıldandı, "Kimse cümlemi bitirmeme izin vermiyor. Konuşmasam da olur."

"Cümleni bitir. Frank'in kızına neden kötü davrandığını açıkla."

Yürümeye devam etti, küçük yumrukları daha da sıkılaştırmıştı. Boyumun yarısı kadar olan onu kolayca geçebilirdim, ama önde gitmesine izin verdim. Doğruca ofisine girdi, ben de onu takip ederek kapıyı arkamdan kapattım.

Sandalyesine çöktü ve benim varlığımı görmezden gelerek faresini tıklamaya başladı. Bu çok sinir bozucuydu. Bu kadınla önemli bir konuşma yapmak istiyordum ama o benim önünde durduğumu bile fark etmiyordu.

"Shira."

"Başka bir şey mi vardı?" Sesi o kadar yumuşaktı ki, onu duyabilmek için öne eğilmem gerekti.

"Aslında var. E-postanızı okudum ve birkaç sorum var. Cevaplayabilir misiniz?" "Bir dakika lütfen."

Fareye tıklarken çenesinin köşesi gerginlikten titriyordu. Yüzünün geri kalanına baktığımda, her zamanki altın rengi teninin aksine solgunluğunu fark ettim.

ve gözlerinin etrafındaki mor halkalar dikkatimi çekti. Shira ince kemikli bir kadındı, ama elmacık kemikleri her zamankinden daha belirgindi.

Rahatsızlık hissederek ayağımın üzerinde kıpırdadım. "Hasta mısınız?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Bulaşıcı bir şey değil. Endişelenme."

Kaşlarımı çattım. "Hastasın. Dün bu yüzden masanda uyuyordun."

Keskin bir nefes aldı, eli hareketsiz kaldı. "Ben... bunu yapmak istemedim." Sonra yüzünü iki eliyle kapattı. "Beni böyle gördüğün için çok üzgünüm. Ne kadar utanç verici."

"Shira, uyanık kalamıyorsan işte olmamalısın. Doktora git, biraz dinlen."

Ellerini kenara çekip bana baktı. "Gerçekten iyiyim. Dediğim gibi, bulaşıcı bir şeyim yok ve işimi yapabiliyim. Evde kalmamın bir anlamı yok. Burada endişelenip dinlenemem." Ellerini masanın üzerine bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirip beyazlatacak kadar sıkıca kavradı. "Bir daha olmayacak."

Onu uzun bir süre izledim. Gerçekten iyi görünmüyordu. Normalde düzgün saçlarından birkaç tutam kaçmış, solgun, çökmüş yanaklarını çerçevesiyordu.

"Yemek yiyor musun?" diye sordum, hemen sonra bu soruyu geri almak istedim. Ne yediği ya da yemediği beni ilgilendirmiyordu. Yakında Shira ile ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmeyecekti. Ama ben bendim ve kişisel duygularım ne olursa olsun, sıkıntıda olan bir kadın görmek içime sinmiyordu.

Shira dudaklarını sıkıştırdı ve başka yere baktı. "Ben iyiyim Roman. Sorduğun için teşekkürler. Bir daha masamda uyuyakalmayacağım ve kişisel sorunlarımı ofisin dışında tutacağım."

Gidebilirsin. Benim için bu kadar. Aradığım cevapları alamamıştım, ama Shira lanet olası klavyesinde yazarken ben burada sikimi elime alıp durmayacaktım. Her şeyi kendim çözecektim.

GoldMed için planlarımı hayata geçirdiğimde, bunu zaten yapacaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shira

GEÇEN HAFTA, Bea beni şımartmıştı. Clara da öyle, ama Bea daha da fazlasını yapmıştı. Her gün onu görmüştüm, yürüyüşte, öğle yemeğinde veya akşam yemeğinde, ve birkaç saatte bir mesaj atıp beni kontrol ediyordu. Bu akşam işten sonra akşam yemeği için onun evine gitmiştim. Bea, benim yemek yapma becerilerimin yetersizliğini çok iyi bildiği için beni doyurmaya çalışıyordu. O harika bir aşçıydı ama ben akşam yemeğimin çoğunu eve getirmiştım, midem çok bulanıyordu ve fazla yiyemiyordum.

Eve geldiğimde Mary kapıda beni karşıladı. Frank öldükten bir hafta sonra, bu büyük, sessiz evde bana arkadaşlık etmesi için onu almıştım ve bu görevini çok iyi yapıyordu. Barınak, son sahibinin beklenmedik bir şekilde öldüğünü söylediğinde, onun benim olması gerektiğini biliyordum. Birlikte yas tuttuk ve birbirimize destek olduk.

Daha önce hiç kedim olmamıştı, ama Mary'den daha tatlı bir kedi hayal edemiyordum. Yaşına göre narin ve küçüktü, smokin renginde tüyleri vardı ve kabarık mini bir fiyonklu pembe bir tasma takıyordu. Küçük bir sevgi yumağıydı, sürekli peşimden dolandır ya da oyuncaklarını oturdukları yere getirip minik patileriyle oynardı. Ama Mary aptallara da tahammül edemezdi. Bea'yı ziyaret edip Benjamin'i sevdiğim her seferinde olduğu gibi, beni kokladı ve tamamen ihanete uğramış bir ifadeyle geri çekildi.

"Üzgünüm Mary. Bir köpeği okşadım ama tüm o süre boyunca seni düşünüyordum."

"*Rrrreow*," diye cevapladı ve poposunun üzerine çökerek, az önce onun üzerine bulaştırdığım pisliği temizlemeye başladı.

Sade oturma odama baktım. Eskiden antikalar ve biblolarla doluydu, ama Francesca geçen yıl bunların çoğunu yavaş yavaş kaldırmıştı. Çoğunu almasına aldırmadım, ama ben yokken eve girme gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve bu beni rahatsız ediyordu. Ayrıca benim olan eşyaları da almıştı: yemek masası ve sandalyeler, birkaç tablo, en sevdiğim koltuk.

"Bugün kimse gelmedi, değil mi?" diye kedime sordum. "*Rrrrowww*," diye cevapladı Mary.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dün, Francesca'nın yağmalamalarından birinin ardından Mary'yi ön verandamda kıvrılmış halde buldum. Mary'yi dışarı çıkarmak kazara olduğunu iddia etti, ama benim kızım bir ev kedisiydi ve rahat oturma odasından başka bir yerde olmak isteyeceğini hiç sanmıyordum. Söylemeye gerek yok, Mary de Francesca'yı pek sevmiyordu.

Francesca'yı tanıdığım süre boyunca yaptığı ve söylediği çoğu şeyi görmezden gelmiştim, ama çatışmalardan hoşlanmam, kedimin güvenliğini tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Her zamanki gibi, Francesca da küstah ve küçümseyici davranmıştı.

Ve Roman, kötü adam gibi görünen beni o anda yakalamıştı. Bu, bu kadar üzücü olmasaydı gülünç bir durum olurdu. Frank, hayatının son yıllarında birçok tartışmalı karar vermiş, kızını ve beni düşman haline getirmişti. Şimdi Roman da o listeye eklenebilirdi. Beni Frank'i kandırmış hain bir fahişe sanıyordu, ama gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Elimi karnıma koyup iç geçirdim. Keşke her şey farklı olsaydı, ama artık yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama Roman'ın endişeli bakışlarını aklımdan çıkaramıyordum. Hakkımda bildiğini sandığı onca şeye rağmen, bugün bana bir bakış attı ve sağlığını sordu. Belki beni ya da başkalarını hasta etmek istemiyordu, ama kalbim bunun daha fazlası olduğunu söylüyordu; Ben, kardeşi hakkında haklıydı ve yanlış varsayımlarının altında iyi bir adam vardı.

Belki de ona her şeyi açıklamalıyım, böylece birbirimizi anlayabilirdik. Ona mektuplardan, Frank'le olanlardan, hasta olduğunda ona verdiğim sözlerden bahsedebilirdim...

Belki.

Ama bu daha sonra olmalıydı. Şu anda en önemli şey, içimde büyüyen bebeğe odaklanmaktı.

Clara'nın kadın doğum uzmanı yeni hasta almıyordu, ama Clara bağlantılarını kullanarak hamilelik testimin pozitif çıkmasından iki hafta sonra bana randevu ayarladı. Tabii ki kendi doktorum da vardı, ama Clara'nın Denver'ın en iyisiydi. Benimkine pek sıcak bakmadığım için, doktorumu değiştirmekten çok memnundum.

Dr. Sharma ultrason cihazını içime sokarken Bea ve Clara ultrason odasında etrafımda toplandılar. Arkadaşlarım bu hamileliğin bir takım çalışması olduğuna karar vermişlerdi. İkisi de sorgusuz sualsiz bana eşlik etmişlerdi – bunu istemedim için minnettardım – ve orada olmaktan çok heyecanlıydılar. Bebeklere ve çocuklara alerjisi olduğunu iddia eden Bea bile.

Birkaç tıklamayla, kalp atışlarının sesi odayı doldurdu ve benim kalbim de hızla çarpmaya başladı.

"İşte bu," diye fısıldadı Clara.

"Bu... bebek mi?" Bea ekrana daha iyi bakmak için öne eğildi. Her şey bulanık ve griydi, ama sesin ne olduğu belliydi.

"Evet. Güzel, güçlü bir kalp atışı," diye cevapladı Dr. Sharma. "Bir bakalım —bebeğin nasıl olduğunu görelim."

Probedan içime soktu ve ekrandaki görüntü değişti. Gri renklerin arasında koyu bir daire vardı ve içinde zıplayan, jelibon ayıcık şeklinde bir bebek.

Büyük bir kafa, yuvarlak bir vücut, küçük, çıkıntılı kollar ve bacaklar. Benim bebeğim. Bu gerçekten oluyordu. Vücudumun içinde küçük bir can vardı ve yakında, muhtemelen hayal ettiğimden daha erken, o küçük canı kollarımda tutacaktım. Durumun gerçekliği karşısında paniklemek yerine, içime yumuşak bir doğruluk hissi çöktü ve göğsümde taze, temiz bir mutluluk çiçek açtı.

Bea nefesini tuttu. "Aman Tanrım! Çok tatlı! Gerçekten jelibon ayıcık gibi."

Gülerek, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, "Ben de tam bunu düşünüyordum" dedim.

Dr. Sharma bilgisayarında birkaç şey tıkladı ve aşırı sayılabilecek kadar çok ölçüm yaptı. Sonra fotoğrafları yazdırdı ve Clara ve Bea için de kopyalarını aldı.

"Son adet dönemine göre tam olması gereken yerde ölçüyorsunuz. On bir hafta ve iki gün." Dr. Sharma aleti çıkardı ve bana oturmam için yardım etti, kucağımı örten kağıt battaniyeyi yerinde tuttu.

Yan yana oturan arkadaşlarıma döndüm. Bea komik, hayalperest bir ifadeyle, Clara ise ağlıyordu. Wim'in burada olmaması nedeniyle hiçbir şeyi kaçırmadığımı düşündüm. Kimse benim için en yakın arkadaşlarım kadar heyecanlı olamazdı. İçimin çok küçük bir kısmı Wim'in en azından mesajıma cevap verseydi, sadece "iyi şanslar" deseydi bile, ama bu an hamileliğime devam etme kararımı daha da sağlamlaştırdı.

Dr. Sharma taburesini önüme çekti, tableti bacaklarının üzerine koydu. "Nasıl hissediyorsun, canım?"

"Mutluyum," dedim boğazım duygudan düğümlenerek. "Çok mutluyum."

Sıcak bir gülümsemeyle küçük bir kahkaha attı. "Bu her zaman iyidir. Ama ben daha çok sağlığınıza kastetmiştim. Mideniz bulanıyor mu?"

"Ah." Gülerek, kızaran yanağıma elimi koydum. Tabii ki sorduğu şey buydu. "Evet. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve tam bir öğün yemek yemek benim için gerçekten zor. Çoğu zaman midemde kalmıyor."

"Hmm. Bunu takip edeceğiz. Gerekirse, size yardımcı olacak ilaç yazabilirim. Şimdilik, gün boyunca küçük öğünler yemenizi tavsiye ederim."

Doktor, gelecek randevularımda neler olabileceğini anlattı ve benim, Bea'nın ve Clara'nın sorularını aziz sabrıyla yanıtladı. Ayrılırken, neden Denver'ın en iyi kadın doğum uzmanı seçildiğini anladım. Clara'nın nüfuzunu kullanarak beni ona götürdüğü için çok memnun oldum.

Asansörle lobide inerken midem alt üst oldu. Kapılar açılır açılmaz tuvalete koştum. Clara ve Bea peşimden koşullar ve tuvaletin zemininde dizlerimin üzerine çöküp kontrolsüz bir şekilde kusarken bana baktılar. Yanaklarımdan akan gözyaşlarının sebebi artık tamamen farklıydı.

Bu bebeğe sahip olacağım için çok mutlu olmama rağmen, kendimi hiç bu kadar bitkin ve zayıf hissetmemiştim. İkinci üç aylık döneme girdiğimde mide bulantımın geçeceğini umuyordum

, ama bir gün daha, hatta iki ya da üç hafta daha bununla uğraşmak, yatakta kıvrılıp hiç çıkmak istememe neden oldu.

İçimde hiçbir şey kalmamıştı, ama boğulmayı ve öksürmeyi durduramıyordum. Clara sırtımı ovuşturdu ve Bea beni sakinleştirmeye çalışarak her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Öyle hissetmiyordum. Vücudum tamamen kontrolüm dışındaydı, içindeki değişikliklere isyan ediyordu. Bebek içimde rahat ve mutluydu, ama ben parçalanıyordum.

Sonunda, kusma durdu ve Bea ile Clara beni ayağa kaldırıp temizlediler. Clara acil durum çantasını çıkardı, solgun yanaklarıma allık ve kaşlarıma aydınlatıcı sürdü. Bea dudaklarıma pembe rujundan sürdü ve ben saçlarımı geriye tarayıp yeni bir topuz yaptım.

"Zavallı şey," diye mırıldandı Clara. "Gerçekten zor bir dönemden geçiyorsun, değil mi?"

"Dr. Sharma'nın söylediği ilacı almalısın." Bea, kollarını göğsünde kavuşturmuş, önümde bir ileri bir geri yürüyordu. "Bu kadar hasta olman normal değil. Birisi bunu düzeltmeli."

Başımı salladım. "Fırsat bulunca reçeteyi alırım. Gerçekten ofise gitmem gerek. Takvimimde kaçırmamam gereken bir toplantı var. Zaten geç kalacağım ve Roman'a benden nefret etmesi için bir neden daha vereceğim."

Bea, yürüyüşünü bırakıp bana sert bir bakış attı. "O adamı sevmiyorum. Ofise gidip o pislikle biraz konuşmam gerek galiba."

"Destegin için teşekkürler Beatrice, ama sorun yok, ben iyiyim," dedim, ama kendimi iyi hissetmiyordum. Aynı anda hem bu kadar mutlu hem de ölümün eşiğindeymiş gibi hissetmem akıl almaz bir şeydi, ama işte buradaydım.

"Reçeteyi bir an önce al." Clara beni endişeli bakışlarla süzdü. "Senin için gerçekten endişeleniyorum. Doktora ne kadar hasta olduğunu hafife aldın."

"Öyle demek istemedim. Haftalardır kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, bu benim için normal hale gelmişti," diye açıkladım ve ikisinden de şaşkın bakışlar aldım. "Toplantı biter bitmez ararım. Söz veriyorum."

Arkadaşlarım beni arabama kadar geçirdiler ve beni sıkıca kucaklayarak uğurladılar. Gerçekten geç kalıyordum ve bundan nefret ediyordum. Hiç profesyonelce değildi. Daha da kötüsü, Roman bana toplantının ne hakkında olduğunu söylemediği için hazırlanamamıştım. Umarım tüm konuşmayı o yapar ve ben dinlerken gizlice krakerleri yiyebilirim.

Levy binasına giderken trafik çok yoğundu, bu da beni daha da geç kalmamı sağladı. Arabayı park edip asansörle onuncu kata çıktığımda, toplantının bitmiş olacağından endişelendim. Mide ağrımdan dolayı çok hızlı olamadan, sessiz koridorlarda yürüdüm.

Sonunda konferans odasına vardığımda, içeri girmeli miyim emin değildim. Alnım soğuk terlerle kaplıydı ve ayaklarım titriyordu. Muhtemelen bir şeyler yemem gerekiyordu, ama yersem yine dizlerimin üzerine çökeceğimden korkuyordum.

Bu toplantıyı atlatmam gerekiyordu, sonra Dr. Sharma'yı arayıp eve gidecektim.

Derin bir nefes alıp kapıyı ittim ve neredeyse geriye düşüyordum. Bu toplantının Roman ve GoldMed'in birkaç yöneticisiyle olacağını sanmıştım. Oysa tüm yönetim kurulu üyeleri masanın etrafında oturmuş, yüzlerinde somurtkan ifadelerle beni bekliyorlardı. Francesca da odadaydı, ama somurtkan olmaktan çok uzaktı. Gözlerimiz buluştuğunda, mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Güçlü bir önsezi beni neredeyse yere devirecekti, ama bunu bastırdım. Yönetim kurulu toplantısı sürprizinden çok daha kötülerini atlatmıştım. Omurgamı dikleştirip çenemi kaldırdım. Bu sorun olmayacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Roman

SHIRA GOLDMAN, konferans odasının kapısından otuz dakika geç girdi. Onun yokluğu bu toplantıyı benim için çok daha kolay ve yönetim kurulu için daha az garip hale getirmeseydi, kendimi aşağılanmış hissedirdim.

Gururla çenesini kaldırdı, ama alnındaki ter damlalarını ve cildindeki yeşilimsi rengi fark etmeden edemedim. Bir terslik vardı. Eğer bugünkü toplantıyı o iyileşene kadar erteleyebilseydim, ertelerirdim, ama işler çoktan başlamıştı. Olacak olan oluyordu.

"Affedersiniz. Geç kaldığım için özür dilerim. Yönetim kurulunun burada olacağını bilmiyordum," dedi donuk bir sesle.

Koltuktan kalktım, etrafımdaki erkek ve kadınların, onlara sunduğum sözleşmeyi inceleyerek kendilerini meşgul ettiklerini fark ettim. Korkaklar.

"Tam zamanında geldin, Shira. Oturmana gerek yok. Uzun sürmeyecek."

Yakındaki sandalyenin arkasını sıktı, parmak eklemleri beyazladı. "Tamam. Kaçırduğım şeyi anlatır mısınız?"

"Anlatacağım." Masayı dolaşarak, Francesca ve benim hafta başında imzaladığımız sözleşmeyi ona getirdim. Sözleşmeyi benden aldı ve okurken kaşları çatıldı. "Gördüğün gibi, Francesca GoldMed'deki hisselerini bana sattı ve şirketin kontrol hisselerini bana verdi."

Shira keskin bir nefes aldı, başını geriye attı. "Oh," diye fısıldadı.

"İki ay önce GoldMed'e geldiğinden beri, seninle şirketin gitmesi gereken yön konusunda aynı fikirde olmadığımız ortaya çıktı," diye devam ettim, ancak Shira gerçeğın farkına vardıkça beklediğım zafer hissi yoktu. "Ana hissedar olarak, yönetim kurulunu oylama için buraya çağırdım."

Yutkundu. "Lütfen, sadece söyle..." diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğım şekilde.

"Yönetim kurulu oybirliğiyle karar verdi. Bugünden itibaren, artık GoldMed'in CEO'su değilsin. Kalıcı bir yedek bulunana kadar görevi ben devralacağım."

GoldMed'in borçlarını, Frank Goldman'ın anısını yaşatmak için şirketi yeniden ayağa kaldırmak amacıyla satın almıştım ve Shira'yı görevden almak ilk hedefimdi. Bu, iyi hissettirmeliydi. Kendini bu pozisyona sokmak için yaptığı manipölasyonların intikamını almam olmalıydı. Francesca'ya davranışlarının intikamını almam olmalıydı. Frank'in hayatının son günlerinde onu yalnız bırakmasının intikamını almam olmalıydı. Frank'in şirketini batırmasının intikamını almam olmalıydı.

Ama bunun yerine, her şey boş gelmişti. Bu şekilde yapmanın doğru karar olup olmadığından emin değildim. Shira, haftalarca dövölüp sokaklarda sürüklenmiş gibi görünürken değil. Sonunda ürkütücü gözlerini bana diktiğinde ve içimdeki bir şey onun kederini ve çaresizliğini fark ettiğinde değil.

"Tamam." Shira etrafıma bakındı ve Frank'i ve onu yıllardır tanıyan erkek ve kadınlardan oluşan yönetim kuruluna başını salladı. Kendi ceplerini doldurmak söz konusu olduğunda, onu kovmak için can atmışlardı. "Herkes teşekkür ederim. Sanırım... Sanırım artık gideceğım."

Ayak parmaklarının ucunda dönerek, başını kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü. İnce kemikli eli kapı kolunu kavradı, kapıyı açtı ve arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz fısıltılar başladı, ama ben kıpırdamadım. Midemde korku birikti. Bu kadar yıkılmış görünmesi normal miydi? Tepkisi bana doğru gelmedi. Elbette, her şey onun haberi olmadan, arkada yapılmıştı, ama Shira

kızgın değildi. Dizlerinin üzerine çöküp paramparça olmaya ramak kalmış gibi görünüyordu.

Francesca'nın ağır parfümü ondan önce geldi. Yanıma yanaştı, parmakları kolumu sardı.

"Ding-dong, kötü cadı öldü. Aferin, Roman."

Yanımdaki kadına baktım, bizim aynı takımda olduğumuzu düşündüğü için tedirgin oldum. Babasının karısının ona yaptığı muameleye katılmasam da, Francesca Goldman'ı iyi bir insan olarak görmezdim.

"Buna gerek yok," dedim sertçe.

"Onun için üzüldüğünü söyleme. Babamın altınlarının üzerinde oturuyor.

Eminim bir şey olmaz. Artık çalışıyormuş gibi davranmasına da gerek yok."

Ona baktım, kaşlarımı kaldırdım. "Sen de öyle, Francesca. Ofisini boşaltıp gidebilirsin."

O, öfkeyle nefes aldı. "Hisselerimi sana sattım diye burada çalışmak istemediğim anlamına gelmez."

"Hayır, ama aslında hiçbir şey yapmaman, artık burada yer kaplaman için bir neden olmadığı anlamına geliyor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Oh, kötü üvey annemi bu şekilde kovduğun ve öfkeni benden çıkardığın için vicdan azabı mı duyuyorsun? Ne yazık ki geri adım atabileceğin kadar büyük bir bisiklet yok, Roman. Küçük Shira'yı iyice küçük düşürdün. Eğer bunun için kendini kötü hissediyorsan... bu benim sorunum değil." Saçlarını omuzlarının arkasına attı. "Biliyor musun, sanırım haklısın. GoldMed ile işim bitti. Bu gemiyle tek başına bataabilirsin."

İki kişi koşarak geçerken kapıyı sertçe açtı ve koridordan gürültü geldi. Terry'nin acil sesi herkesin sesini bastırdı, birine su ve kağıt havlu getirmesini söyledi.

Francesca'yı kenara iterek küçük kalabalığa doğru yürüdüm. Terry ortalıkta yoktu, ama sesini duyabiliyordum, artık daha yumuşak bir sesle her şeyin yolunda olduğunu, ambulansın geldiğini, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Sonunda kalabalık dağıldı ve ben donakaldım. Terry, tanıdığım iki kadınla birlikte yerde diz çökmüştü, ama hayatım pahasına da olsa isimlerini hatırlayamıyordum. Aralarında Shira vardı, bembeyaz ve baygın.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kimse bana cevap vermedi. Shira'ya aktif olarak yardım etmeyenler izliyordu. Terry, Shira'nın başını kucağına almış, alnına bir bez koymuştu.

"Terry..." diye başladım ama gözleri benimkilere dikildiğinde ağzımı kapattım.

zehir ve öfkeyle dolu gözlerime dikildiğinde ağzımı kapattım.

"Konuşma," diye bağırdı. "Seninle uğraşacak vaktim yok."

Acil sağlık ekipleri sedyeyle gelene kadar dakikalar geçmişti. O sırada Shira kendine gelmişti ama başı sanki boynuna zar zor bağlıymış gibi sallanıyordu. Ellerim yanımda titriyordu. Uzun zamandır kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Acil tıp ekibi Shira'yı dikkatlice sedyeye yerleştirdi ve Terry onun yanında durup elini tuttu.

"İyi tarafından bak, bebeğim: artık dinlenebilirsin. Artık stres yok, hiçbir şey yok," diye Terry şefkatle konuştu.

"İyi tarafı," diye tekrarladı Shira. "Sen varsın."

Göğsümün ortasında güçlü bir deja vu hissi uyandı. Ama bunu incelemek için fırsatım olmadı, çünkü sağlık görevlileri Shira'yı gözleri kapanmış halde yanımdan hızla geçirdiler.

Kalabalık yavaşça dağıldı ve ben Terry'yi masasına kadar takip ettim. "Ne oldu?" İstedğimden daha sert bir sesle bağırdım.

Bana kara kara baktı, gözleri fırtınalıydı. "Bu seni ilgilendirmez, genç adam." Çantasını masasına attı, omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi, sakıncası yoksa, ben günün geri kalanında izin alıyorum. Arkadaşımla bakılması gerekiyor ve açıkçası, bugün davranışlarından dolayı sana çok kızgınım."

Başımı salladım. "Tabii. Anlıyorum. Yarın GoldMed'deki yeni görevinizi konuşmak için görüşmemiz gerekiyor."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Memnun olmayacağını biliyordum, ama GoldMed'de uzun süredir çalışıyordu. Biraz zaman geçip benim vizyonumu gördükten sonra fikrini değiştirdi.

Ertesi sabah, Terry ilk iş olarak beni görmeye geldi. Elinde bir kağıtla ofisime girdi, sanki bana haklarımı okumaya hazır gibi görünüyordu.

"Günaydın," dedim. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama Shira'nın nasıl olduğunu sormak zorundayım."

Önümde durdu, ağzı kıvrılmıştı. Sorumu görmezden geleceğini ya da cevap vermeyi reddedeceğini sandım, ama bir an sonra içini çekti.

"O iyi olacak. Evde dinleniyor. Arkadaşları ona bakıyor."

"İyi." Birkaç kez başımı salladım. Shira dün götürüldüğünden beri, itiraf etmekten utandığım kadar çok kez telefonumu elime alıp onu aramış ve durumunu sormuştum. Terry'yi de neredeyse arayacaktım. Hatta hastaneyi aramak üzereydim, ama bana hiçbir şey söylemeyeceklerini biliyordum.

"Bu iyi. Umarım çabuk iyileşir. Bir süredir iyi görünmüyordu..."

Terry'nin alnı kırıştı ve burnu kırmızı bir boğa gibi genişledi. "Oh, iyi olmadığını fark ettin ama yine de dün yaptığın saçmalığı yaptın mı?"

Ofiste bu tür bir dil kullandığına şaşırarak geri çekildim, çünkü o her zaman son derece profesyonel davranmıştı. Kızacağını bilmeliydim. Her şeye rağmen, o ve Shira yakındı ve ben ona iyi davranmamıştım. Terry'nin iyi tarafına dönmek için çaba göstermem gerekecekti.

"Bak, geriye dönüp bakınca, işleri daha hassas bir şekilde ele almalıydım. Şimdi anlıyorum, ama olan oldu. İlerlemek ve seninle sağlıklı bir ilişki kurmak istiyorum. Yeni unvan hakkında konuşabiliriz, ama GoldMed'i ileriye taşımak için senin görüşlerine ihtiyacım var..."

Terry kağıtlarını masama vurdu. "Kesinlikle olmaz, genç adam. Ben 65 yaşındayım ve yıllar önce emekli olmalıydım. Burada kalmamın tek nedeni Shira Goldman'dı. Frank değil, Shira. O kadını elinden alan adam için çalışacağımı sanıyorsan, daha dün doğmuş olmalısın. Bugünden itibaren resmi olarak emekliyim ve sen şansını kaybettin."

Sözlerini orta parmağıyla vurguladı. "Oh, ve bu karar hemen geçerlidir."

Ben itiraz edemedim, hatta bir sonraki adımımı düşünemedim ofisimden çıktı. Terry, GoldMed'in bel kemiğiydi. Alınması gereken kararlar konusunda bana rehberlik edebilirdi...

Başka bir kadın da hiç nazik davranmadan ofisime girdi. Onu personel toplantılarından tanıyordum ama kafamda dolaşan düşüncelerden dolayı adını hatırlayamadım. Tek bildiğim, Terry kadar sinirli görüldüğüydü.

"Günaydın." İçimde bir his vardı, ne olacağını tahmin ediyordum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Terry kadar küstah değildi. Titreyen ellerinde bir kağıt tutarak, karşımdaki sandalyenin kenarına oturdu.

"Günaydın, Bay Wells. Adımı unuttuysanız, ben Gabriela Watson. Pazarlama müdürüyüm... yani, öyleydim. İnsan kaynaklarına bildirdim ama size de haber vermek istedim. İki haftalık ihbar süresini veriyorum. Bugün ayrılmak isterdim ama sözümün kadını olduğum için iki hafta çalışacağım."

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

İçimde çığlık atıyordum ama soğukkanlılığımı korudum.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Neden bu kadar ani ayrılmak istediğini bana söyler misin, Gabriela?" Gerginlik beni bir şeytan gibi sarmıştı. Omuzlarım o kadar gergindi ki, hareketsiz oturup tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum.

Biraz çekingen bir izlenim bırakan Gabriela, Shira'nın tarzında kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Evet, anlatırım. Kadınlara kötü davranan erkekler için çalışmam, özellikle de Shira kadar iyi bir kadın için. Onu CEO'luktan alırken yaptıklarını iş kararı olarak görebilirsin, ama benim için kişisel bir meseleydi."

Başımı salladım. "Sana katılmıyorum, Gabriela. Shira erkek olsaydı da aynı şeyi yapardım. Yaptıklarımın cinsiyeti ile hiçbir ilgisi yoktu ve kadınlara kötü davrandığım fikrine kesinlikle katılmıyorum."

Gözleri kısıldı. "Eski sevgilim de bana yumruk attığında ve göz çukurum kırıldığında böyle demişti. Bana kim yardım etti biliyor musun? Shira. Avukatımın masraflarını o karşıladı, böylece beni öldürebilecek bir durumdan kurtulmak dışında hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmadı. Sonra o konuda da bana yardım etti. O kadın, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak, başından sonuna kadar elimi tuttu. Bu yüzden, hayır, ona kötü davranan ve aşağılayıcı bir güç oyunu oynayan bir adam için çalışmayacağım. Senin gibi erkeklerle işim bitti, Roman Wells." Öne doğru kayarak istifa mektubunu önüme koydu. "İş arkadaşlarımdan hatırı için, sana ve GoldMed'e iyi şanslar diliyorum."

Beni şaşkın bir halde bırakarak odadan çıktı. İki ay önce GoldMed'in ofisinde çalışmaya başladığımda, birkaç çalışanla iş ortamı ve Shira hakkında ne düşündüklerini konuşmuştum. Şimdi, *kiminle* konuştuğumu düşününce, duraksadım. Şirketin ilk günlerinden beri orada olan yönetici ekibinin üyeleriyle öğle yemeği yemiştim. Eski

çocuklar kulübünün üyeleri idi. Hiçbiri, Frank'ın "çocuk gelini" olarak adlandırdıkları kadının işin başında olmasını istemiyordu. Neden Gabriela gibi biriyle konuşmamıştım?

Kendi soruma cevap veremedim, ofisimin kapısı açıldı ve insan kaynakları müdürü Annabelle Ortiz içeri girdi. Midem düğümlendi.

"Umarım bu sabah aldığımız iki istifa hakkında konuşmak için buradasındır, kendi istifanı da eklemek için değil."

İstifa mektubunu masama attı. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama bu şirkette daha fazla kalmayı reddediyorum. Bu dört haftalık ihbar mektubum ve size sadece dört hafta süre veriyorum çünkü benim görevim diğer çalışanlar için çok önemli. Bu size hiçbir şekilde bir iyilik değil."

Arkasındaki sandalyeyi işaret ettim. "Anlıyorum. Oturup biraz konuşabilir miyiz?"

Tereddüt etti ama sonunda oturmaya karar verdi. Gabriela gibi, sandalyenin kenarına oturdu, her an kalkmaya hazırды.

"Shira'yı işten çıkarma kararımı onaylamıyorsun," diye başladım.

Alaycı bir şekilde güldü. "İşten çıkarmak mı? Senin düzenlediğin pusuya böyle mi diyorsun? GoldMed'e geldiğinde, şirketi yeniden yapılandırmak için geldiğini söylemiştin, ama niyetin ilk günden beri belliydi. Gördüğüm kadarıyla hiçbir değişiklik yapılmadı ve kadın ya da elli yaşın altındaki ekip liderleriyle neredeyse hiç konuşmadın. Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum, Roman Wells, ve buna ortak olmayacağım."

Öne doğru eğildim ve masayı yumruklamamak için ellerimi sıkıca birleştirdim. Haksız değildi. Hiç de değil. Nasıl bu kadar kör olabilirdim ki, kendi planlarım yüzünden bu kadar büyük bir hata yapabildim?

"Haklısın, Annabelle. Hata yaptım. Buraya başladığımda, GoldMed'in en karlı yıllarında burada çalışanlara danışarak işlerin ne zaman kötüye gittiğini öğrenmeyi planlamıştım. Genel kanı, Frank'ın Shira ile evlendiğinde işlerin değiştiği ve son beş yıldır düşüşün istikrarlı bir şekilde devam ettiği yönündeydi. Ama yeni çalışanlarla da konuşmalıydım. Bu büyük bir ihmaldi. Madem birbirimize karşı dürüst davranıyoruz, sana birkaç soru sorabilir miyim?"

Shira çenesini kaldırdı ve bir an için beni reddedeceğini sandım, ama sonra başını salladı. "Tamam."

Aklımda yüzlerce soru vardı ama ofise girdiğimden beri beni en çok rahatsız eden şeyi sormaya karar verdim.

"Neden bu kadar sessiz?"

"Çok basit." Uzun, manikürlü tırnaklarını tırmaladı. "Frank, seslerden kaynaklanan kronik migren ağrıları çekmeye başladı. Kimsenin bilmesini istemediği için Shira, birkaç yıl önce tüm çalışanların müzik dinlemek için kulaklık kullanması kuralını getirmesini istedi. Toplantılar, küçük olanlar bile, konferans salonlarında yapılacaktı ve herkese yeni, sessiz klavyeler verildi. Ayrıca, ses emici paneller taktırdı ve tüm bunları Frank'e yardım etmek için gizlice yaptı."

Onun güzel hikayesine gözlerimi kısarak baktım. "Dışarısı mezarlık gibi."

Bacaklarını çaprazlayıp öne doğru eğildi. "Ne önyargılı bir bakış açısı, Bay Wells. Değişiklikler için bana teşekkür eden birçok çalışanın var. Bunlar belgelenmiş, isterseniz size gönderebilirim. Yani, siz orayı mezarlık gibi görseniz de, birçok kişi sessizliği huzurlu buluyor ve bu da onların verimliliğini artırdı."

"Tamam. Önyargılı olduğumu kabul ediyorum ve o e-postaları bana iletirseniz çok sevinirim." Avuç içlerimi masanın üzerine düz bir şekilde koydum. "Shira'ya bu kadar sadık olmanıza neden olan nedir? Bunu soruyorum çünkü onunla tüm karşılaşmalarım son derece soğuk geçti."

Gözlerini devirdi. "Dalga mı geçiyorsunuz? Önyargılı olduğunuzu itiraf ediyorsunuz ve GoldMed'e onu kovmak için geldiniz. Ondan hoşlanmadığınız ilk andan beri belliydi. Sıcak bir karşılama bekliyorsanız, insanları okuyamadığınız halde iş hayatında bu kadar ilerlemiş olmanıza gerçekten şaşırdım."

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Ortiz?"

"Demek istediğim, Shira soğuk değil. Aptal bile onun sadece utangaç olduğunu anlayabilir." Annabelle yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. "Açıkçası, burada oturup aptalca sorularınıza cevap verecek vaktim yok. Bana e-posta gönderirseniz, vaktim olduğunda cevap veririm."

Ve bir kez daha, başka bir kadın ofisimden çıkıp gitti ve beni suskun bıraktı.

Utangaç mı?

Ben aptal mıydım?

Hayır. Shira utangaç olabilir, ama bu onun hakkında bildiğim diğer şeyleri değiştirmez. Onun göreve gelmesinden bu yana GoldMed'e verilen zararı ortadan kaldırmaz. Her ne kadar farklı davranmam gerektiğini kabul etsem de, ondan kurtulmak doğru bir karardı. Çünkü yönetim kurulu toplantısından gurur duymuyorum, ama geri alabileceğim hiçbir şey yok.

Babam öldükten sonra Frank'in bana gönderdiği ilk mektubu çıkardım. Yirmi iki yaşındaydım, kederle doluydu, kendimden şüphe duyuyordum ve babamın arkadaşına onun öldüğünü haber vermek için mektup yazmıştım. Cevap beklemiyordum, ama birkaç gün sonra cevap geldi ve onun sözleri beni ayakta tuttu.

ROMAN,
ESKİ ARKADAŞIM MARCUS'UN VEFATINI DUYDUĞUM İÇİN ÇOK ÜZÜLDÜM. O, TANIDIĞI HERKEŞ TARAFINDAN ÇOK ÖZLEİLECEK HARİKA BİR ADAMDİ. UZUN ZAMANDIR GÖRÜNMÜYÖRÜZ. AMA SON YILLARDA E-POSTA YAZIŞIYORUZ VE MEKTUPLARINDA HER ZAMAN OĞULLARIYLA DOLU DUYGUYLA YAZIYORDU. SEN, BEN, NATHANIEL VE ADRIAN ONUN İÇİN EN ÖNEMLİ ŞEYLERDİN. BUNU BİLİYORSUNUZU UMUYORUM.
ŞU AN KAYBOLMUŞ HİSSEDEBİLİRSİN. ESKİDEN ÖNEMLİ OLAN ŞEYLER ARTIK ÖNEMLİ GİBİ GELMİYOR. ÖRNEĞİN RUGBY'DE PROFESYONEL OLUP HER ŞEYİ GERİDE BIRAKABİLİRKEN ÜNİVERSİTEYİ BİTİRMEK GİBİ. KAYBINIZDAN UZAKLAŞMAK İÇİN OKULU BIRAKMAK İSTİYORSANIZ, BUNU SİZDEN DAHA İYİ BİLEN BİRİNDEN DUYUN: KAÇACAK YER YOK, SİZİ ORADA BULACAKLAR. ANCAK, RUGBY TUTKUNUZA VE OKULDA SADECE SUYUN ÜSTÜNDE KALMAYA ÇALIŞIYORSANIZ, DEVAM EDİN. DİPLOMA HER ŞEY DEĞİLDİR.
NE KARAR VERİRSEK VER, BABAN SENİNLE GURUR DUYACAKTIR. BANA HER ZAMAN, TÜM OĞULLARI ARASINDA EN AZ ENDİŞELENDİĞİ SENİN OLDUĞUNU SÖYLERDİ. SENİN SAĞLAM BİR AKLINA VE HARİKA İÇGÜDÜLERE SAHİP OLDUĞUNU BİLİYORDU. ONLARA UY, ROMAN.
VERECEĞİNİZ KARAR DOĞRU KARAR OLACAKTIR. EĞER DEĞİLSE, HATANIZI KABUL EDEMEYECEĞİNİZ VE BAŞTAN BAŞLAYAMAYACAĞINIZI SÖYLEYEN HİÇBİR KURAL YOKTUR.
HAYATINIZ BOYUNCA YÜZlerce YOL YÜRÜYEBİLİRSİNİZ. MEZARA KADAR TEK BİR YOLDA KALMAK ZORUNDA DEĞİLSİNİZ.
CESUR OLUN.

•

FRANK GOLDMAN

Mektubu çığır açıcı bir şey değildi, ama öfke denizinde kaybolduğumda bir fener gibiydi. Onun tavsiyesi sayesinde profesyonel rugby oynamaya başladım ve hayatımın en güzel yıllarını geçirdim. Yaralanarak oynamaya devam edemeyecek hale geldiğimde, onun sözleri aklımda yankılanırken ayağa kalktım ve GoldMed'i kurtarmak için yeni bir yola çıktım.

Ancak masamdaki üç istifa mektubu, her şeyi mahvettiğimi gösteriyordu. Yanlış yönde başlamıştım, büyük resmi göremeyecek kadar dar görüşlüydüm, ama bu, o yolda devam etmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Yarın, yeni bir yola çıkacaktım; her bir çalışanla konuşmayı da içeren bir yol.

ONUNCU BÖLÜM

Roman

ADRIAN'a beni davet ettiği akşam yemeğinde bekletmek kalmıştı. Kutlama yemeği olması gerekiyordu, ama günün sonunda iki çalışan daha istifa ettiği için parti havasında değildim. Yine de, en küçük kardeşimle oturup yemek yememizin üzerinden epey zaman geçmişti.

Böylece, ben de oraya gittim — sadece o kulübünde, MHC'de bir sorunu hallederken masasında oturmak için. Buraya gelmeyeli iki aydan fazla olmuştu ve bu, kardeşimle buluşmak için değildi.

O gecenin anılarına dalmadan önce başımı salladım. Adrian'ın uygulamasını ilk kez kullanıyordum ve bu deneyim tüm beklentilerimi alt üst etmişti.

Goldie...

Tanrım.

Böyle bir şeye tekrar katılmam için epey zaman geçmesi gerekecekti ve başka kimsenin *ona* layık olacağını hiç sanmıyordum. Nefes alıp tekrar biraz eğlenebilene kadar Goldie çoktan gitmiş olacaktı. Onunla tekrar konuşma isteğine kapılmamak için profilimi silmiştim, ama o hiç aklımdan çıkmıyordu.

"Tık, tık." Adrian'ın asistanı Samantha, omzunu ofisinin kapısına dayadı. "Seni burada görmek ne güzel."

Uzun boylu, sarışın, güzel... Samantha, erkeklerin lüks bir seks kulübünde hayal ettikleri şeylerin tam karşılığıydı. Ama kardeşlerim ve ben onu hayatımızın büyük bir kısmında tanıyorduk. O ve Adrian her zaman en iyi arkadaşlardı. Hiçbirimiz onu, çocukluğumuz boyunca bizden uzun boylu, şapşal ve neşeli bir kızdan başka bir şey olarak görmemiştik. Ergenlik çağında sonunda boyunu geçtik, ama o hala aynı şapşal ve neşeli kızdı. Adrian'ın ciddi, karamsar tavırlarına nasıl katlandığını anlayamıyordum. Ama kardeşleri dışında bunu yapabilen tek kişi oydu.

"Kardeşim sana hiç izin veriyor mu?" diye sordum.

Kafasının yanını kaşıdı. "İzin mi? O ne demek?"

Gülerek ayağa kalktım, yanına gittim, ona sarıldım ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Uzun zaman oldu, Sammie. Akşam yemeğine bizimle geliyor musun?"

"Bu akşam olmaz. Planlarım var." Göğsüme dokundu. "E-postama cevap vermedin, biliyorsun. O küçük mesaja tepkinizi görmek istedim."

Başımı eğdim. "E-posta mı? Senden e-posta almadım."

"İki hafta önce, dostum. Wells Brothers adresine gönderdim."

"Ah." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup sertçe çektim. "Asistanım onları benim için ayırıyor. Belki de çöp kutusuna atmıştır."

Samantha nefesini tuttu ve göğsünü tuttu. "Yani benim e-postalarım öncelikli değil mi? Şok oldum Ro." Sonra bana bir kez daha dürttü. "Umarım o e-postalar otomatik olarak silinmez. Bunu kaçırmak istemezsin."

Merakla telefonumu çıkardım ve e-posta uygulamasını açtım. "Bana bir ipucu ver.

Konu neydi?"

Bana kedi avını yakalamış gibi sııttı. "Goldie." Nefesim kesildi. "Goldie mi? On numaralı odadan mı?"

"Mmmhmm. Seni aradı. Mesajını ve telefon numarasını sana e-postayla gönderdim. E-postalarını daha iyi düzenlemelisin..."

Söylediği diğer her şeyi duymadım, şans eseri bir sandalyeye düşene kadar geriye doğru yuvarlandım.

E-postayı buldum, küçük ekranda her kelime bana bakıyordu.

Alıcı: romanwells@wellsbrothersinvestments.com

Gönderen: samantha@mhc.com

Hey, sen!

10 numaralı odada tanıştığın tatlı Goldie'den bir mesaj iletiyorum. Sana şunu söylememi istedi:

En kötüsü oldu, ama sonuçtan memnunum. Konuşmak istersen beni ara.

Telefon numarası: 555-235-6662 İyi

şanslar, Ro-go!

xoxo,

Sammie

P.S. Goldie'nin gerçek adı Shira!

Gözüm karardı.

Siktir. Lanet olsun. Siktir. Siktir. Siktir.

Olamaz. Shira'nın 10 numaralı odadaki Goldie olması imkansızdı.

Goldie... Goldman... Tanrım, ne kadar aptalım.

Emin olmak için telefonumda Shira'nın iletişim bilgilerini kontrol ettim ve zaten bildiğim şeyi doğruladım. O onun telefon numarasıydı. Goldie'nin Shira Goldman olduğu şüphe götürmezdi.

Goldie: *Benim için gerçekten çok uzun zaman oldu.*

Goldie: *Yapmanı istemiyorum. Benim için istediğin her şeyi yapmanı istiyorum.*

.

Goldie: *Sanırım öyleyim, ama istediğimi söylemeye çok utangacım. Sadece birinin, senin, beni almanı istiyorum.*

Goldie: *Yüzümüz görünmeyecek, değil mi?*

Başlığı "*Utangaç, ama beni kullanmanı istiyorum*" diyordu ve ben sadece meraktan uygulamaya bakmak için girmiş olmama rağmen, ona mesaj atmamak için kendimi tutamadım. Sonra bana vücudunun fotoğraflarını gönderdi, minyon ve narin, en çekici kıvrımlara sahip ve... vay canına, o Shira'ydı. Hayatımın en güzel gecesi, hiç şüphesiz, Shira Goldman'la geçirdiğim geceydi.

Samantha ayağıma tekme attı. "Hey. Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun?" Üzerime eğildi ve ekranımda hala duran mesajın üzerinde keskin tırnaklarını gezdirdi. "En kötüsü oldu ne demek?"

"En kötüsü olursa ve bana ulaşman gerekirse..."

"Eminim bir şey yoktur."

"Seninle iyi vakit geçirdim. Sen geçirdin mi?"

"Evet," diye fısıldadı o kadar tatlı bir sesle ki, göğsümde yabancı bir acı hissettim. "Tam istediğim gibiydi."

"Ben de."

Son birkaç haftanın anıları zihnimde canlandı. Shira, solgun, gözlerinin etrafında koyu morluklar. Yunan yemeğinden bahsettiğimde banyoya koşması. Masasında uyuyakalması. Terli alnı. Toplantılara geç kalması... Onu tuzağa düşürdüğüm yönetim kurulu toplantısına. Koridorda bayılması.

Hamileydi. Benim bebeğim mi? Tüm işaretler evet diyordu. Kahretsin.

Samantha'ya baktım, ama o beni fark etmemişti. "Gitmeliyim."

"Tamam." Dik durdu ve titrek bacaklarımın üzerinde durmam için bana yer açtı. "Kardeşine ne söyleyeyim?"

Alnımı ovuşturarak kafamdaki karışıklığı gidermeye çalıştım. "Ade'ye acil bir işim olduğunu söyle. Onu sonra ararım."

GoldMed'in dosyalarında Shira'nın adresini buldum ve yarım saat içinde kapısına vardım. Tek planım, bunun doğru olup olmadığını, gerçekten benim bebeğime hamile olup olmadığını öğrenmekti. Kesin olarak öğrendikten sonra, başımın içindeki karmaşayı çözmeye başlayacaktım.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştım. Silahlarla içeri girmek doğru bir hareket değildi. Bu kadın daha dün hastaneye kaldırılmıştı. En son ihtiyacı olan şey, pek sevmediği bir adamın kapısında sinir krizi geçirmesi değildi.

Ancak kapıyı açan Shira değildi. Yumuşak bukleleri ve kabarık siyah elbisesi ile gotik Marilyn Monroe'ya benzeyen mavi saçlı bir kadın, ellerini yuvarlak kalçalarına dayamış kapıda duruyordu.

"Evet?"

Boğazımı temizledim ve kadının arkasını görmeye çalıştım. Kadın özellikle uzun ya da geniş değildi ama arkasındaki her şeyi görmemi engelliyordu.

"Shira burada mı? Ben Roman W..."

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum ve arkadaşımın kapısında ne işiniz olduğunu bile anlayamıyorum. Ondan başka bir şey almaya mı geldiniz? Onu biraz daha küçük düşürmeye mi? Üzgünüm, ama son hastaneye yatışından en az kırk sekiz saat sonra gelmeniz gerekecek."

"Onu kızdırmaya gelmedim, ama onunla konuşmam gerek."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Bak, arkadaşını korumak istediğini anlıyorum, ama onunla konuşmam gereken şey kişisel bir mesele."

"Olmaz, dostum." Beni dik dik bakarak, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. İstesem onu kaldırıp kenara çekebilirdim, ama iki elimle de kurtulma şansım hiç yoktu. "Devam et."

Farklı bir taktik denemeye karar verdim. "Onu görmeme izin vermeyeceksen, ona bir mesaj iletebilir misin? O zaman Shira ne yapmak istediğine karar verebilir. Wim'in burada olduğunu söyle."

Gözleri kısıldı ve bir an için kapıyı yüzüme çarpacağını sandım. Sonunda tam da öyle yaptı, ama önce Shira ile konuşurken beklememi söyledi.

Kafam düşüncelerle doluydu ve duygularım karmakarışık, hiçbirine tam olarak tutunamıyordum. Mavi saçlı kadın beni Shira'nın kapısında o kadar uzun süre bekletti ki, vazgeçip yeni bir plan yapmaya karar vermişken kapı tekrar açıldı.

Bu sefer kapıda Shira vardı.

Omuzlarına dökülen abanoz rengi saçları, ince askılı tişörtünden başka hiçbir şey giymemiş haliyle, onu hemen tanıdım, Shira olarak değil, benim Goldie'm olarak. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Birbirimizin koridorunda çalıştığımız onca zaman boyunca, bunu nasıl görmemiştim?

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Selam, Goldie."

Panikle gözleri büyüdü, elleri ağzına kapandı ve öğürmeye başladı, sonra dönüp kaçtı.

Sanırım haberler hakkında ne hissettiğini anladım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Roman

Kapı açık ve beni durduracak mavi saçlı kadın da yoktu, içeri girdim ve arkamdan kapıyı dikkatlice kapattım. Shira'nın kusma sesleri sanki aynı odadaymış gibi evin her yerine yayılıyordu. Bu çılgın akustiğin nedeni oturma odasına girdiğimde anlaşıldı. Duvarlar boştu ve tek mobilya bir kanepe vardı. Yemek odası da aynı şekilde boştu, masa bile yoktu. Taşınıyor muydu?

Bir dakika sonra, mavi saçlı kadın koridordan çıktı, kaşları fırtınalı gözlerinin üzerinde öfkeli şimşekler gibi duruyordu.

"Shira temizlikten sonra dışarı çıkacak. Senin varlığın onu kusturdu. Dün doktoru ona iyi ilaçları verdikten sonra hiç kusmamıştı. Bu haberi nasıl istersen öyle kabul et. Şahsen ben umarım." Elini tek kişilik kanepeye doğru uzattı. "Otur. Böyle dikilmenin bir anlamı yok."

"Dönüp bakmıyorum." Kafamı salladım, neden bir yabancıya kendimi savunuyorum diye merak ettim, sonra emredildiği gibi oturdum.

Derin bir nefes verdi ve koridora doğru baktı. Orada bir yerlerde su akıyordu. En azından benim varlığım Shira'nın kusmasına neden olmuyordu.

Ellerini beline koyan Shira'nın arkadaşı bana seslendi. "Ben Bea Novak, Shira'nın en yakın arkadaşıyım. Sana hiçbir borcu yok, ama nedense

konuşmayı kabul etti. Bana senden her şeyi anlattı ve ona bir kez daha pislik gibi davranmana izin vermeyeceğim."

"Anlaşıldı. Pislik gibi davranmayacağım."

"Emin misin?" Bea'nın oturacak başka yeri yoktu, bu yüzden karşıdaki kanepenin koluna oturdu.

Terli avuçlarımı bacaklarıma sürüp etrafa tekrar göz gezdirdim.

hiçbir şey yoktu.

"Bu ev neden bu kadar boş?" diye sordum, merakımı gizleyemeden.

Bea alaycı bir şekilde güldü, elleri yumruk haline geldi. "Shira'nın tatlı üvey kızına sormalısın."

Başımı eğdim. "Francesca mı?" Normalde daha zeki biri idim, ama lanet olsun, bir anda çok fazla bilgi birikmişti. Beynim olan biteni kavramaya çalışıyordu. "Shira'nın onu eve almadığını ve babasının eşyalarına dokunmasına izin vermediğini söylemişti..."

Bea gözlerini devirdi. "Tamam, Einstein. Bu mantıklı. Francesca ile tanıştığını biliyorum. Onu bu evden uzak tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun? O kaltağı içeri almak zorunda değilsin. Anahtarı var ve son bir yıldır bu durumdan ve Shira'nın iyiliğinden faydalaniyor. Shira, Frank'in kızını bu evden dışarıda bırakmayı asla düşünmez. Onun yağmaladıklarının boyutunu bilseydim, polisi kendim çağırırdım."

Sorular sormak, daha fazla bilgi almak için ağzımı açtım ama tatlı bir ses beni durdurdu: "Bea. Yapma."

Shira, kucağında küçük siyah-beyaz bir kedi ile oturma odasına girdi. Saçları arkaya toplanmıştı ve tişörtünün üzerine bir süveter giymişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Goldie'yi görmemiş gibi davranamazdım.

Bea ayağa fırladı, yüzünde endişe ve kaygı belirmişti. "Üzgünüm, Shir. Bu adam beni sinirlendiriyor. Sakinleşeceğim. Söz."

Shira'nın yorgun, ürkütücü gözleri arkadaşına yumuşak bir bakış attı. "Seni seviyorum Beatrice, ama bize biraz yalnız kalabilir misin? Konuşmamız gereken şeyler var."

Bea tereddüt etti ama sonunda kabul etti. "Yukarı çıkacağım. Onu kovmam gerekirse çağırın."

"Şiddet yok," diye mırıldandı Shira. "Bizi mahveder, ve anne olacağım için artık her yere pantolonsuz çıkamam."

Bea gülerken uzaklaşırken, ben şaka yapan, minik bir kediyi kucaklayan ve görünüşe göre küçük bir şeytan gibi seven Shira'nın bu yeni halini izledim. Hâlâ anlam veremiyordum.

Yalnız kaldığımızda, ayağa fırladım ve kolumu kanepeye doğru uzattım. "Lütfen otur. Sen rahat edersen ben ayakta kalabilirim ya da yere oturabilirim."

Shira sırtını koltuğa yaslayıp bacaklarını altına çekerek oturdu. Sahibi kadar narin olan kedisi, kucağında kıvrılıp beni temkinli yeşil gözlerle izliyordu. Hiç kedileri sevmezdim ama bu kedi, güvensiz olmasına rağmen çok güzeldi. Shira ona benim hakkımda ne anlatmıştı acaba?

"İkimize de yeterince yer var," dedi yumuşak bir sesle. "Yere oturmana gerek yok, sen ayakta durursan boynum tutulur."

Kanepenin karşı tarafına oturdum, arasına bir yastık koyarak ona yer açtım.

"Bilgin olsun, arkadaşın beni kapı dışarı etse bile seni dava etmem."

Neredeyse gülerken burnunu çekti. "Bunu bilmek iyi."

Ellerimi bacaklarıma üzerine uzattım. "Devam etmeden önce bazı şeyleri netleştirmeliyiz. Sen Goldie misin?"

Başını salladı, sonra alt dudağını ısırıldı. "Ve bir şekilde... sen gerçekten Wim misin?"

O ismi onun dudaklarından duymak o kadar gerçek dışıydı ki yüzüm buruştu. "WhenInRome. İkimiz de isim konusunda pek zeki değiliz, değil mi?"

Omuz silkti. "Öyle değildik, ama bunu fark etmedik."

Shira parmaklarıyla kedinin tüylerini okşarken, kedinin mırıldanması duyuluyordu. Bana bakmıyordu, hatta dikkatini bile pek vermiyordu. Bir hafta önce bu davranışını soğuk ve kayıtsız olarak nitelendirirdim, ama onu yeni bir gözle görüyordum. Varlığım onu rahatsız mı ediyordu? Gözlerime bakmak ona zor mu geliyordu? Bana öyle bakmamı istemiyor muydu?

Onunla yüz yüze kalmamak için yerimi değiştirdim. Gidecek başka yerim yoktu ve bu konuşmayı yapmamak söz konusu bile olamazdı, bu durumda onu rahatlatmak için yapabileceğim tek şey buydu.

"E-postanı okudum. Seni görmezden gelmediğimi bilmeni istiyorum. Bu akşama kadar görmedim ve cevap almak için doğruca buraya geldim. Hamile misin, Shira?"

O da başını salladı.

"Öyleyim." "Benim mi?" Yine başını salladı.

"Emin misin?" Sormak zorundaydım.

Keskin bir nefes aldı. "Başka kimse yoktu." Sonunda gözlerini kaldırdı. "Wim'in. Eğer sen gerçekten Wim'sen, evet, senin."

Derin bir nefes vererek, ne olduğunu, bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak, şaşkınlık içinde yastığa gömüldüm. Ben doğum kontrol haplarını hafife alan bir çocuk değildim. Hayatımda bolca seks yapmıştım. Her zaman korunmuştum, hiç hamilelik korkusu yaşamamıştım ve şimdi *bu...* Lanet olsun. Nasıl bu hale geldim?

Shira titreyerek ve o kadar sessizce konuşmaya devam etti ki, onu duyabilmek için eğilmem gerekti. "Bu hamileliği sürdürmek benim seçimim. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Eğer çekilmek istersen, anlarım. Destekçim var, ihtiyacım yok..."

"Bana mı? Bana ihtiyacın yok mu?" Elimi yüzümden geçirdikten sonra kucağıma bıraktım ve ona karşı dik durdum. "Alışmak için biraz zamana ihtiyacım olabilir, ama bu dünyada bir çocuğumun olması ve onun hayatının bir parçası olmamam gibi bir şey olamaz. Asla."

Shira'nın geri çekilme şekli ve kedisinin miyavlamasından yola çıkarak, belki biraz sert davranmıştım, ama çocuğumu tanımama fikri beni derinden etkilemişti. Bana tehditkar davranmıyordu. Mantıklı olarak bunun farkındaydım. Ama öyle hissediyordum, bu yüzden tüylerim diken diken olmuştu.

"Tamam," diye fısıldadı.

"*Siktir*," diye dişlerimi sıkarak, bu işi tamamen yanlış yaptığım için sinirlendim. "Bak, özür dilerim. Bu çok ağır ve ben de iyi durumda değilim. Kafamda bunu sindirmem lazım, ama ben varım Shira. Bu hiç tartışma konusu bile değil."

"İyi. Şok olduğunu anlıyorum. Hâlâ inanamıyorum ve haftalardır kendimi kendim gibi hissetmiyorum."

Son gördüğümde olduğu kadar solgun değildi, ama yine de çok solgundu, yanakları rahatsız edici derecede çökmüştü. Onun benim bebeğimi taşıdığını öğrenmeden önce de bu halini sevmezdim. Şimdi ise beni öfkeliendiriyordu. Öfkemi yöneltecek kimse olmadığı için, boş oturma odasında bir ileri bir geri yürümeye başladım.

"Nasılsın?" Ellerimi yanlara doğru uzattım. "İyi olmadığını biliyorum, ama daha iyi misin? Arkadaşın Bea ilahtan bahsetmişti. İşe yarıyor mu?"

"Daha iyiyim, evet. Bugün sadece bir kez kustum, bu son zamanlarda benim için inanılmaz bir şey."

Adımlarımı durdurdum, gözlerimi ona dikip baktım. "Benim yüzümden mi?"

Ağzı seğirdi, ama gözleri sadece çeneme kadar kalktı. "Beni nefret eden adamın bebeğimin babası olduğunu öğrenmek oldukça şok ediciydi."

"Senden nefret etmiyorum, Shira. Öyle değil..."

"Önemli değil." Derin bir nefes aldı, omuzları kulaklarına kadar yükseldi. "Ebeveynlik görevlerimizi nasıl paylaşacağımızı sonra konuşabiliriz. Şu anda bunu konuşacak durumda değilim."

"İyi fikir. Sen dinlenmelisin, ben de olanları sindirmeliyim."

Boynumu avuçladım, bakışlarım onun üzerinde dolaştı. O kadar narin görünüyordu ki, on numaralı odadaki halinden bile daha narin. Ona yaptığım şeyin onu bu kadar hasta ettiğini bilmek hoşuma gitmiyordu. Annesinin sürekli kusması çocuk için iyi bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Eve varır varmaz bunu araştıracaktım.

"Oh..." Shira ayağa kalktı, kedisi hala göğsüne sıkışmış haldeydi, "İstersen sana bir şey var."

Onu mutfığa kadar takip ettim, çekmeceyi açıp kapattığını duydum ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Benden bir metre kadar uzakta durdu ve elini uzattı.

"Bu dünden," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden geç kaldım."

Çıktıyı ondan aldım, incelerken kaşlarımı çattım. Görüntü pikseli ve ben uzman değildim ama yuvarlak bir kafa, gövde ve dört uzuv seçebildim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Şimdiden bebek gibi görünüyor."

"Bea bir uygulama indirmiş. Bu hafta bebek çilek büyüklüğündeymiş."

Yüzümü kaldırıp Shira'ya tekrar baktım. Kedisini yere indirmiş, bir ayağı diğerinin üzerinde duruyordu, süveteri yumruğunun etrafında bükülmüştü. Onu tedirgin etmişim. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Ama biliyordum. Kendi planlarım gözümü kör etmişti. GoldMed'e, her şeyin nasıl gelişeceği konusunda kafamda bir senaryo oluşturarak gitmişim ve buna uymayan hiçbir şeyi görmek istememişim.

"Çilek mi?" Başparmağım ve işaret parmağımla o büyüklükte bir daire çizdim ve kalbim göğsüme çarptı. "Bacakları ve kolları var... O uygulamayı indirmem lazım. Çok yapmam lazım."

Ultrasonu kaldırdım, ellerimin titrediğini fark edince şaşırmadım. "Bunun için teşekkür ederim. Kardeşlerime gösterebilir miyim?"

"Oh, şey..." Saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "Evet, istersen. Bea ve Clara'ya gösterdim... Şey, onlar da benimle birlikteydiler, yani canlı olarak gördüler, ama ne demek istediğimi anladın."

"Tamam. Onların seninle birlikte olmasına sevindim." Bir adım geri attım. "Seni dinlenmeye bırakayım. Telefon numaramı mesajla gönderirim, böylece

Bir sonraki randevunun ne zaman olduğunu bana haber ver. Eğer Senin için uygunsa, orada olmak isterim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, bana ulaş. Lütfen."

"Teşekkür ederim, Roman."

Onun kabulü samimi olmaktan çok formalite gibi geldi, ama onu suçlayamazdım. Bir saat öncesine kadar ona bir kez bile nazik davranmamıştım. Neyse ki, durumu tersine çevirmek için altı ayım vardı. O benim çocuğumun annesiydi ve ben bebeğimizi bu uyumsuzluk içinde dünyaya getirmek istemiyordum.

Bu yeni duruma alıştığımda, Shira Goldman'ın şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşı olmak için bir plan yapacaktım.

Öncelikle, bir meyve uygulaması indirmem gerekiyordu.

ONIKINCI BÖLÜM

Shira

Bea'yı tek başıma idare edebileceğime ikna etmek bir gün daha sürdü. Onunla birlikte olmayı çok sevmeme rağmen, onun işleri vardı ve ben gün boyu bakıcıya ihtiyaç duymuyordum. İlaçlar mide bulantıma iyi geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, en büyük etkiyi, rahmetli kocamın şirketini ayakta tutma yükünden kurtulmamın getirdiği stresin azalması yapmıştı. Sonunda ne yapmam gerektiğini, kiminle konuşmam gerektiğini veya hangi gerçek ya da mecazi yangını söndürmem gerektiğini düşünmeden nefes alabiliyordum.

Yeni kazandığım özgürlükle, iki günümü ev kıyafetleriyle geçirdim, Mary benden sıkılana kadar ona sarıldım ve hayatımdaki tüm hareketlilik nedeniyle izleyemediğim dizileri izledim.

Altımdan halı çekilince güçlü bir huzur duygusu ortaya çıkmıştı ve ben de bu hissin tadını çıkarmak için acele etmiyordum. Üzerimde bir giyotin asılıymış, ipin kopmasını bekliyormuş gibi hissetmediğim bir zamanı hatırlayamıyordum. Belki Frank'le ilk günlerimizde, o henüz iyiiken... ama annemi kaybetmenin acısıyla o kadar meşguldüm ki farkına bile varmamıştım.

Mary, dişlerinin arasında doldurulmuş bir fareyle koşarak geldi ve onu önüme bıraktı. Yeşil gözleri benden fareye kaydı, bana

bana getirdiğini gördüğümde emin oldu.

"Şu fareye bak," dedim. "Benim büyük, cesur savaşçı prensesim Mary'nin karşısında hiç şansı yoktu."

"Rrrroowwww." Doldurulmuş fareye atladı, onu küçük pençeleriyle hem nazik hem de şiddetle vurarak, içini deşmeye çalıştı.

"Ben yokken bütün gün bunu mu yapıyorsun, tatlım? Oyuncaklarını mı öldürüyorsun?" Ofisten eve döndüğümde Mary sık sık bana oyuncaklarını bir yığın halinde sunardı. Artık onun avcılık becerilerini sergilediğini anlıyordum. "Sen en iyi kızsın, Mary. Senden sert olmayı öğreneceğim. Sen bunu çok sık yapıyorsun."

Tamamen ölmüş doldurulmuş fareyi burnuyla bana doğru itti, kabarık poposuna oturdu ve övgü bekledi. "Rrreoww."

Kuyruğu sallanırken başını ve sırtını okşadım. "Aferin Mary. O fareyi gerçekten öldürdün. Başka hiçbir kedi bir fareyi bu kadar iyice öldürmemiştir."

Pençesini kaldırıp bileğime koydu ve başını eğdi. "Rrreooowwww." Başını bir kez daha avucuma vurdu, sonra koşarak uzaklaştı, muhtemelen avın ardından güneşlenip uyuyacak bir yer arıyordu.

Çorak oturma odamda tek başıma, iç karartıcı duvarları ve mobilyaların durumunu gözlemledim. Bu ev, Frank'le birlikte taşınmadan önce ona aitti. İlk karısından boşandıktan sonra satın almıştı ve o zamanlar Francesca çoktan üniversiteye gitmişti. Neden tek başına 500 metrekaresel bir eve ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordum. Bu boş alanda boğuluyordum.

Bir süredir taşınmayı düşünüyordum ama işlerimin üstüne bir yük daha ekleyemiyordum. Artık işlerim bitmişti...

Karnımı avuçladım. "Şu an gibi bir zaman yok, değil mi Beanie?"

Bea, tesadüfen komşusunun evinin satılık olduğunu söylemişti. Bu sabah onunla birlikte ilan fotoğraflarına bakmış ve çok beğenmişim. Sadece gidip evi görmek ve burayı satılık ilan etmek için enerji toplamam gerekiyordu.

Belki biraz kestikten sonra buna başlayabilirdim.

İki şey aynı anda beni uyandırdı: Mary yüzüme burnunu sürtüyordu ve kapım ısrarla çalıyordu.

"Bea anahtarını kullanmıyorsa, huysuzlanacağım," diye mırıldandım ve kalkabilmek için Mary'yi üzerimden indirdim.

Ama kapımda duran Bea değildi. Bea değildi.

Roman'ın kapıyı açtığımda, ayaklarının etrafına birkaç çanta dağılmış büyük bir kutu tutuyordu. Ona bir bakış attığımda, üzerimde sadece bir kaşkorse ve kalçalarımın üzerine *sarkma* alışkanlığı olan kaşmir bir pantolon olduğunu hatırladım.

Vücudum iyiydi. Hatta bazı standartlara göre çok iyiydi bile: küçük bedenime göre büyük göğüsler, dar bel, yuvarlak kalçalar ve popo. Sorun şu ki, ben dikkat çekmeye karşı tedavi edilemez bir alerjim vardı, özellikle de erkeklerin dikkatine. Roman her şeyi bir kez görmüştü, ama o zaman o Wim'di ve ben Goldie'ydim. Artık biz olduğumuza göre, onun önünde kendimi ifşa etmek istediğim son şey buydu, ama işte buradaydım.

Belki çabuk giderdi.

"Merhaba."

"Kediniz var," dedi.

"Evet." Kaşlarımı çatarak kutuya baktım. "Neden robot kedi kum kabın var?"

"Son otuz altı saattir, hamilelikle ilgili kitaplardan başka bir şey okumadım." Bu... beklenmedik bir şeydi. Ses tonu bu kadar kızgın olmasaydı, hoş bir jest olarak algılayabilirdim. En azından, ince kumaştan belirginleşen meme uçlarıma dikkatini vermiyor gibi görünüyordu.

"Tamam..." diye fısıldadım, bunun nereye varacağını bilmeden.

"Ne keşfettim biliyor musun, Shira? Hamile kadınlar kedi kum kabını temizleyemez. Mary'ninkini sen mi temizliyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Bea buradayken yardım etti, ama Mary benim sorumluluğumda ve eldiven kullandım..."

"Bu evet demek." Beni nazikçe kenara itti ve kutuyu antreye koydu. Sonra verandaya gidip çantaları aldı ve oturma odama taşıdı. "Cevabının bu olacağını tahmin ettim, o yüzden bu otomatik kedi kum kabı temizleyiciyi aldım. Hiç kedim olmadı, ama mağazadaki adam bunun en iyisi olduğunu söyledi. Elle boşaltılması gerektiğinde ben yaparım, ama robot her gün temizler."

"Sen mi yapacaksın?" diye tekrarladım.

Bana doğrudan baktı, artık pek kızgın değildi ama kesinlikle sert bir bakışı vardı. "Çöp ile hiçbir ilgin olmamalı. Bu bebeğin güvenliği ile ilgili ve bu beni de ilgilendiriyor. Bebeğimizin zararlı olabilecek bir şeye maruz kalmasını istemezsin, değil mi?"

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı ve gözlerim yanmaya başladı. Henüz bir bebek sahibi olacağımı kabullenebilmişim. Roman'ın babası olduğunu henüz tam olarak sindirememişim. Wim benimle hiçbir ilgisi olmayan rastgele bir adam olsaydı, her şey bin kat daha kolay olurdu, ama durum öyle değildi. Beni hiç önemsemeyen, sebepsiz yere inciten ve benim eylemlerime değil başkalarının görüşlerine göre kim olduğuma karar veren bir adamdan bebek sahibi oluyordum. Şimdi ise karşımda durmuş, bebeğimizin sağlığını ihmal etmekle suçluyordu. Bu, pastanın üzerindeki kiraz gibiydi. Tabii ki öyle düşünecekti.

Düşünmek için bir an durdum. Dikkatsiz miydim? Tanrım, belki de öyleydim.

Ona göz kırptım, burnum titriyordu, gözlerim yanıyordu. "Bunu istemiyorum. Beanie'ye baktığın için teşekkür ederim."

Duygularımı gizlemede ustaydım, ama küçük yolcum anahtarını elinde tutuyor olmalıydı. Aniden, duygularım sel gibi akmaya başladı. Gözyaşları ve hıçkırıklar boşaldı. Yüzümü ellerimle kapattım, ama Roman'dan olanları saklayacak kadar hızlı olamadım.

"*Kahretsin*," diye mırıldandı. Sonra yanıma geldi, beni kollarına aldı ve kendine doğru çekti. Başım göğsünün ortasına kadar geliyordu, ama çok güzel bir yerdi. Geniş ve sıcak göğsünün altında, başımın arkasını avuçlayarak beni orada tutarken kalbi hızla atıyordu. "Bu kadar öfkeyle geldiğim için özür dilerim, Shira. Öğleden sonra toksoplazmoz hakkında okuduğumda panikledim. Kim böyle bir şeyin var olduğunu düşünebilirdi ki?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Diğer eli sırtımın ortasına kondu, parmakları genişçe açılmıştı. Bir tanesi kaşorseimin üstüne ulaştı, omuz bıçaklarımın arasındaki çıplak omurgamı nazikçe okşadı. Çok samimi ama tanıdık bir hareketti. O kocaman eller bir zamanlar beni tamamen kaplamıştı.

"Hayır, sorun değil. Buraya gelip seni ağlatmamam gerek. Bunu birlikte halletmenin bir yolunu bulmalıyız... Beanie."

Bir hıçkırık daha patladı. O *benim* takma adımdı. Bugün ilk kez yüksek sesle söylemişim. Ama hormonların etkisiyle duygularım, onun bunu söylemesini, bunu onunla paylaşmayı seviyordu. Ne kadar saçma bir durumdu bu?

"Bana sarılmana gerek yok," dedim, ama ondan uzaklaşmaya çalışmıyordum.

"Biliyorum, ama seni ağlattım. En azından seni teselli edebilirim."

Sonunda kendime gelmem için gereken buydu. Francesa'ya benim hakkımda söylediklerini duyduktan sonra banyo zemininde oturduğum anlar aklıma gelince, onun kollarından sıyrıldım. O zaman da beni ağlatmıştı ve kesinlikle teselli etmemişti. Belki de benim hakkımda bu kadar olumsuz bir fikir edinmesi onun suçu değildi, ama bu, bana davranışının doğru olduğu anlamına gelmezdi. Annemin, onu inciten bir adam için artık yapamayacağına kadar bahaneler uydurduğunu görmüştüm. O yolu izlememem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Teşekkürler." Gözyaşlarımı elimizin tersiyle sildikten sonra kollarımı kendime doladım. "Şimdi iyiyim. Benim için endişelenme."

Kaşları çatılmış, bana bakarken alnında derin bir çizgi belirdi. Benimle tartışmak istiyor gibi görünüyordu ama yerine çenesini sıkıp başını salladı.

"Tamam. Mary'nin kum kabının yerini göster de ben bunu kurayım."

Onu hizmet odasına götürdüm ve rafın üzerindeki kutu ve malzemeleri gösterdim. O devasa robot makineyi kurmaya başladı, ben ise kapının eşiğinde durmuş, bunun iyi bir fikir olup olmadığından giderek daha fazla şüpheleniyordum. Mary tatlı bir kediymiş, ama inatçı da olabilirdi. Her kız gibi, her şeyin tam istediği gibi olmasını severdi.

"Mary'nin bunu beğeneceğinden emin değilim," dedim yumuşak bir sesle.

Roman, dev kedi tuvaletinin yanında çömelmiş halinden başını kaldırdı. "Neden beğenmesin ki? Adam bunun en iyi yorumları aldığını söyledi. Baktım, diğer markaların hepsinden daha fazla özelliği var. Bundan daha iyisini bulamazsın."

"Mary basit bir kız," dedim. "Ama bazı konularda çok seçici olabilir. Eski yatağını ultra yumuşak, lüks bir yatakla değiştirmeye çalıştım, ama tüm içini tırmaladı."

Kafasını kaşıdı. "Bu normal mi?"

Omuz silktim. "Mary. Çok tatlı biridir ama öfkeli bir yapısı var."

"Bebeğin yanında sorun çıkarır mı? Şiddet eğilimi varsa, onu alamam..."

"Sakın yapma." Elimi aramıza sokarak onu durdurdum. "Mary tartışmaya açık değil. Beğenmediği yatakları parçalayabilir, ama bir sineği *bile* incitmez, bir bebeği hiç incitmez."

Bir kez olsun doğrudan gözlerine baktım. Kedim benim için *o kadar* önemliydi. Bu adam gelip ağırlığını koyacağını sanıyorsa, öğrenmesi gereken şeyler vardı. Mary'den kurtulmaktansa onu Sibiry'a gönderirdim.

Roman'ın duruşunda bir değişiklik oldu. Kahverengi gözleri beni, gözlerimden göğsüme kadar tararken nefes verdi. Öfkeden kızaran göğsümü hissettim. Ona tepki gösterdiğim için istemediğim ve hoşlanmadığım bir ilgi gösteriyordu. Farkındalık ve tedirginlikle tüylerim diken diken oldu. Roman'ın bana fiziksel olarak zarar vereceğini düşünmüyordum, ama ona kesinlikle güvenmiyordum. Güvenmememi o öğretmişti.

"Tamam, Shira. Seni anlıyorum. Mary kalacak." Bana yaralı bir hayvanmışım gibi dikkatli bir şekilde konuştu. Benim tarafımdan ise, bu muameleyi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordum. Ona dikkatle bakarak, hizmet odasından çıktım.

"Bu konuda söz hakkın yok," ondan biraz uzaklaştıktan sonra zorlukla söyledim.

Göz kapakları indi ve nefes verdi. "Biliyorum."

"İyi." Dönüp oturma odasına geri döndüm. Oda boş olabilir, ama en azından Roman ve onun yargılarından uzak durabileceğim geniş bir alandı.

Roman bir süre sonra peşimden geldi ve birkaç adım uzaklıkta durarak boş duvarlara bakakaldı. Alnı kırıştı ve ağzı acı bir şey tatmış gibi büzüldü, sonra ifadesini yumuşattı ve bana döndü.

"Dediğim gibi, hiç kedim olmadı ve kedilerin nasıl olduğunu bilmiyorum. Mary'ye güveniyorsan, sana da inanırım." Derin bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Son birkaç gün çok yoğun geçti ve hamilelikle ilgili bilgilerle kafamı doldurdum. Sanırım artık aşırı yüklendim... ve muhtemelen çıldırmak üzereyim."

Gülmemek için kendimi tutamadım. "Seni korkutacak bir şey hayal bile edemiyorum."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Bazı şeyler var. Ama haklısın. Beni sinirlendirmek çok zordur." Bana doğru başını salladı, daha doğrusu karnıma doğru. "Bu yaptı. Çok büyük bir şey oluyor ve tamamen kontrolüm dışında. Kontrolü bırakmaya alışkın değilim, ama mecburum. Bu... beklediğimden daha zor."

Başımı salladım. "Anlayabilirim."

Ve öyleydi. Roman'ı iyi tanıımıyordum, ama ünü önünden geliyordu. Tanınmış bir ailenin çocuğu olarak büyümüştü. Zenginlik

ona doğuştan bir güç ve dünyasını birçok yönden kontrol etme yeteneği vermişti. Önümüzdeki altı ay boyunca, çocuğu benim vücudumda yaşayacaktı ve o, nefret ettiği ve kötü davrandığı kadına bebeğini emanet etmek zorundaydı. Roller tersine dönseydi, ben ona güvenmezdim. Zaten bana güvenmemem için bir nedeni vardı.

Kapıya bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Bugün yeterince zarar verdim sanırım. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Market alışverişi ya da akşam yemeği sipariş edebilirim..."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Yemek yiyemiyorum ama Bea, Beanie'nin çok sevdiği bir çorba yaptı, şimdilik onunla idare ediyorum." Bir şey hatırlayarak parmağımı kaldırdım. "Unutmadan..."

Kadın doğum uzmanımın gönderdiği kağıtları aldım ve ona uzattım. "Bunlar babalık testi için talimatlar. Bu laboratuvara git

"Babalık testi mi?" diye tekrarladı Roman.

"Evet. Basit bir kan alımı. Gidebilirsiniz..."

"Babalık testi mi yaptırmamı istiyorsunuz?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak cevap verdim, "Evet... siz istemiyor musunuz?"

"Babalık konusunda bir şüphe mi var?" diye ısrar etti, sert sesi tüylerimi diken diken etti.

"Hayır. Benim için değil. Ama emin olmak istersiniz diye düşündüm. Bilirsiniz, birbirimizi pek tanımıyoruz ve... şey..." Dudaklarımı ısırarak sözümü kestim.

"Ne?" diye bağırdı. "Söyle hadi, Shira."

Kirpiklerimin altından ona baktım, sonra gözlerimi kaçırđım. Cevap verene kadar gitmeyecek gibi görünüyordu ve ben gerçekten gitmesini istediğim için razı oldum.

"Bana olan düşük saygını düşününce, bunun senin bebeğin olduğuna inanmayacağını düşündüm."

Roman'ın nefes alıştı sert ve keskin oldu, elindeki kağıtlar hışırdadı. "Bunu hak ettim." Elini indirdi, kağıtları yanına sıkıca tuttu. "Oradaydım. Yırtık prezervatifi gördüm. Bebeğin benim olduğunu biliyorum. Resmiyet için test yaptıralım, ama senden şüphe etmiyorum."

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara. Büyük ya da küçük, ne olursa olsun, sana ulaştırırım."

Bana inanması hoştu, ama Roman Wells'e güvenmem için güzel sözlerden çok daha fazlası gerekiyordu. Ortak ebeveynlik yapmaya başlamadan önce altı ayımız olması iyi olacaktı. O zamana kadar, umarım benim onun gözünde olduğu gibi kurnaz bir altın avcısı olmadığımı anlar ve onunla aynı odada çekinmeden durabilirim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roman

Son kırk sekiz saatte kendi başıma yeterince her şeyi mahvettiğime karar verdim. Artık yanımda daha fazla insan olması gerekiyordu. Kardeşlerim kadınlar, hamilelik veya bebekler konusunda uzman değillerdi, ama seçimlerim konusunda fikir alabileceğim kişilerdi, bu yüzden Shira'nın evine dalıp onu tekrar ağlatmak istemedim.

Ultrason görüntüsünü grup sohbetine "Benim" yazarak gönderdim. Yanıt gelmesi otuz saniye bile sürmedi.

Ben: *WTF?*

Adrian: *Komik değil.*

Nate mesaj atma zahmetine bile girmedi. Benim yan dairemde yaşamının avantajları, ağabeyim içeri girip bana yaklaştı, eğilerek neredeyse burnumuz buruna geldi.

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı.

Kafamı salladım. "Hayır." Sonra ultrason resmini ona uzattım, yakından bakabilsin diye.

Ben: *Böyle bir bomba atıp bizi merakta bırakacak mısın?*

Nate kanepemin yanına oturdu, dirseklerini dizlerine dayayıp telefonuna dokunuyordu.

Nate: *Bizimle dalga geçmiyor. Gözlerinin içine baktım.*

Nate'in ve benim telefonlarımız aynı anda video görüşme isteği ile çaldı ve o bana yaklaşıp ekranımı paylaşabilmemiz için yanıma geldi.

Ben sırtıyordu ve Adrian şaşkın görünüyordu. İkisi aynı anda konuşarak, birbirinden tamamen farklı iki soru sordu.

"Annen kim?" Ben, bu habere heyecanlanmış gibi sordu.

"Senin olduğundan emin misin?" Dördümüzün en karamsar olanı Adrian sordu.

Nate, çıktının üstündeki rakamlara dokundu. "Burada on bir hafta, iki gün yazıyor ve bu üç gün önceydi. Bu kadın neredeyse on iki haftalık. Hamilelik kaç haftadır?"

"Bilmiyorum." Ben parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir yılda elli iki hafta var, ama kadınlar o kadar uzun süre hamile kalmazlar. Dokuz ay, değil mi? Bir ayda dört hafta... Dokuz ile dörtün toplamı kaç eder?"

"Otuz altı," diye tamamladı Nate. "Zaten hamileliğinin dörtte biri geçmiş mi?"

"Öyle değil," Adrian iç geçirdi. "İnternette hızlıca araştırdım, normal bir hamilelik kırk hafta sürer. İlk üç aylık dönem on üç haftadır."

Ben kaşlarını çatarak kafasını kaşıdı. "Dörde bölünmüyor mu? Öyle daha mantıklı olurdu."

"Üç aylık dönemler," diye cevapladım. "İlk üç aylık dönemi neredeyse bitti." "Onun senden olduğundan emin olup olmadığını söylemedin," diye hatırlattı Adrian.

"Öyle." Shira'ya söylediğim gibi, kusurlu prezervatifi görmüştüm. Benden önce veya sonra başka biriyle birlikte olmuş olabilir, ama buna gerçekten inanmıyordum. "Herhangi bir şüpheyi gidermek için babalık testi yaptıracağım, ama benim olduğundan eminim."

Ben dilini şaklattı. "Her zaman prezervatif kullandığını sanıyordum. Dikkatsizliğine hayret ediyorum."

Sesinden daha çok eğlenmiş gibi geliyordu. İkizimi şok etmek çok zordu. Yaklaşan babalığının onu şok edeceğini düşünmüştüm, ama o bunu kabullenmiş gibiydi.

"Kondom yırtılmış," diye cevapladım.

Nate profilimi inceledi. "Üzgün görünmüyorsun."

"Bunu sindirmek için iki günüm oldu." Omuzlarımı kaldırdım. "Hala gerçek gibi gelmiyor, ama hayır, baba olacağım için üzülmiyorum. Kendimi yetenekli buluyorum ve çocuğuma iyi bir hayat verebilmek için gereken kaynaklara sahibim."

Adrian kameraya doğru eğildi. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Bebeğin annesi kim?"

Nate ultrason görüntüsünü yüzüne yaklaştırdı. "Burada yazıyor. Goldman, virgül, Shira. Bekle... ne?"

Ben'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Shira mı? *Shira* Shira mı? Hani, senin ezip geçtiğin kadın mı?"

"Onu mahvetmedim ki," diye itiraz ettim. "Ama o o. Başka tanıdığın var mı?"

"Yani, *onu* tanımıyorum." Ben yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. "Bu nasıl oldu? Birbirinizden nefret etmiyor musunuz?"

"Dur. Yavaş ol. Shira Goldman senin bebeğini mi taşıyor?" Adrian ısrar etti. "Ne oluyor, Roman?"

Oda on'u açıklamak dilimin ucundaydı, ama kendimi durdurdum. Kardeşlerimle aramızda hiçbir sır olmadığı için nedenini tam olarak açıklayamazdım. Yaşlarımız çok yakındı, merdiven basamakları gibiydik, Ben ve ben aynı basamakta. Sadece bir sınıf farkımız vardı, aynı arkadaş gruplarına sahiptik, aynı sporları yapıyorduk ve annemiz ebeveynlikle ilgilenmezken, babamız işine gömülmüşken evde birbirimize bakıyorduk.

Ama bu farklıydı. Kutsal saymak istediğim bir şeydi. Muhtemelen bir çocuk yapmış olmamızdandı. Bu, ondan öncesini sıradan bir seks deneyiminden çok daha önemli hale getirmişti. Dürüst olmak gerekirse, hamileliği öğrenmeden önce bile, on numaralı odada geçirdiğimiz geceyi sır olarak saklamıştım.

"GoldMed'e gelmeden önce oldu. Birbirimizi tanımıyordum ve prezervatif yırtıldı," diye açıkladım. "Her şey çok karmaşık gelişti ama bunu yürüteceğiz."

"Nasıl?" diye sordu Adrian açıkça. "O kadını sevmiyorsun bile. Daha geçen gün ona 'para avcısı' demedin mi?"

Ben başını salladı. "Onun iyi biri olduğunu biliyordum. Rome'a söylemeye çalıştım ama o görevine çok dalmıştı..."

"Sikini daha iyi sarması gerekirdi," diye mırıldandı Nate.

Başımı çevirmeden, ona karnına bir tokat attım. "Kapa çeneni."

Gölerek yuvarlandı. "Gölmeğ lazım dostum. Bu durum çok saçma. O kadını hastaneye göndermişsin... oh, bekle, hamilelikten bayılmış mı?"

Pişmanlık beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu, nefesim kesildi.

"Evet." Ben tsk etti. "Vay canına. Telfaı etmen gereken çok şey var dostum."

"Onun telfaı edecek bir şeyi yok," dedi Adrian. "Kararını verirken elindeki bilgilere göre hareket etti. Şimdi mevcut durumla yoluna devam edecek."

Ben'in kaşları havalandı. "Tamam, tabii, Buz Adam. Ro, duygusal kapasitesi bir ceset kadar olan bir adamdan tavsiye almamanı öneririm."

"Niyetim de yoktu." Elimi çenemin kıllarına sürttüm. "Birkaç konuda yanıldığımı fark ettim. Başka neleri yanlış değerdendirilmiş olabileceğimi merak ediyorum."

"Mesela?" Nate, ekranımı görebilmek için yanıma oturdu.

"Francesca'nın eve girmesine izin verildiğini söyleyerek yalan söylemesi gibi. Evi temizlemiş. Sanki... mezar gibi. Duvarlarda hiçbir şey yok, neredeyse hiç mobilya yok." Öfkem artarken parmaklarım avucumun içinde kıvrıldı. "Shira'yı anlayamıyorum. Her şeyi kontrol altında tutuyor..."

"Adrian gibi," diye araya girdi Ben.

Ben güldüm. "Sayılır, ama tam olarak değil, tabii Ade aşırı utangaçlığını saklamıyorsa."

Adrian gözlerini devirdi. "Ben bir seks kulübünün sahibiyim. Utangaçlığa yer yok. Ve ben hiçbir şey saklamıyorum. Ben buyum."

"Harika, harika." Ben caz el hareketi yaptı. "Ben, amca olacağım için çok heyecanlıyım. Yeni Zelanda'da olmasaydım, sana hayatında hiç almadığın en büyük sarılmayı vermek için yola çıkmış olurdum."

Adrian yüzünü buruşturdu. "Bu kadın gerçekten bizim bebeğın hayatının bir parçası olmamıza izin verecek mi?"

"İzin verir mi?" diye sordu Nate.

"İzin verecek," diye cevapladım. "Shira bana bebekten bahsetmek zorunda değildi. Kendi isteğiiyle söyledi. Ebeveynlik nasıl olacak henüz bilmiyorum, ama olacak. Bu da demek oluyor ki, siz üçünüz bu çocuğın amcaları nasıl olunacağını bulmak zorundasınız."

"Ben varım." Nate omzuma vurdu. "Neye ihtiyacın olursa, Ro." Adrian ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama çenesini eğdi. "Tabii ki."

Ben yumruğunu sıktı. "*Evet*. Ben varım. Sıkıcı babasının yüzüne sahipken, parlak kişiliğimle bebeğin kafasını karıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"O bir insan, oyuncak değil," diye hatırlattı Adrian.

Onlar tartışırken Nate omzumu sıktı. "İyi misin?"

Bir an düşündükten sonra başımı salladım. "Sanırım olacağım."

Shira'yı ağlatmadığım sürece.

Ertesi sabah, kedi kakası fotoğrafıyla uyandım.

Ben: *Hiçbir şey yapma. Hemen geliyorum.*

Şanslıydım ki Shira'nın evi uzak değildi. Daha da şanslıydım ki cumartesi günüydü, yani ofise gitmem gerekmiyordu. Gerçi muhtemelen giderdim. Hafta sonu olduğu için işler durmazdı.

Cesaretim elverdiğince hızlı bir şekilde Shira'nın mahallesine doğru sürdüm. Çöpü dokunmayacağını söylemişti ama içimde bir panik hissi vardı. Kimseyi rahatsız etmekten hoşlanmayan birine benziyordu, bu yüzden sabah bana mesaj attığı için rahatlamış ve mutlu olmuştum, her ne kadar gözlerim henüz uyanmamışken boklu bir fotoğraf görmek zorunda kalsam da. Ama muhtemelen benim gelip yarattığım sorunu çözmemi beklemekten hoşlanmamıştı. Tek yapabileceğim daha hızlı sürmek ve sabırlı olmasını ummaktı.

Arabayı park ettim ve verandasına koştum, zili çaldığım anda telefonum çaldı. Başka bir fotoğraf geldi. Bu sefer Ben'dendi.

Ekranı "En İyi Amca" yazan bir tişört giyen kardeşim doldurunca kahkahalar patladı. Bunu bu kadar çabuk yapmasına bile şaşırmadım. Tam Ben'in yapacağı bir şeydi.

Cevap yazarken Shira kapıyı açtı. "Ne bu kadar komik?"

Gülümseyerek başımı kaldırdım. Saçları omuzlarına dökülmüş, koyu maviye yakın dalgalar halinde akıyordu ve ürkütücü gözleri canlı ve meraklıydı. "Selam Goldie. Kardeşim bana inanılmaz bir şey gönderdi."

Hızla ekranı kapattı ama ona Goldie dediğimde irkildiğini fark ettim. Öyle demek istememiştim, ağzımdan öyle çıkıverdi. Onu rahatsız etmek istemediğim için bunu belirtmedim. Bunun yerine ona telefonumu gösterdim.

Gözleri parladı ve resmin üzerinde dans etti. Sonra bir mucize oldu: başını kaldırıp gözlerime baktığında dudaklarında yavaş, hafif bir gülümseme belirdi.

"Sanırım en azından bir kardeşine söylemişsin."

"Hepsine söyledim." Başparmağımla işaret parmağımla yarım santim aralıkla tuttum. "Ben biraz heyecanlandım. Eğer ona fırsat verirsen, hamileliğimle ilgilenmeye başlayacaktır. Yeni Zelanda'da antrenman yaptığı iyi oldu."

Birkaç kez gözlerini kırpıttıktan sonra geri çekilip içeri girmeme izin verdi. "Onlara söyledin... benim olduğumu mu?"

"Biliyorlar."

"Ve hala heyecanlılar mı?"

"Ben hazır. Nate ve Adrian biraz daha uzun sürecek. Senin yüzünden değil, ama şaşırmadıklarını da söyleyemem. Adrian genelde pek heyecanlanmaz, Nate ise daha şüpheli biridir. Ben ise bizim altın av köpeğimize. Onu heyecanlandırmak çok zor değildir."

"Onlara kedi tuvaletini temizleyeceğini söyledin mi?"

Gülerek "Bahsetmedim" dedim.

Kedi kumunu tuvalet olarak adlandırması ve "bok" ya da "kaka" dememesini sevimli buldum. Nedenini bile bilmiyordum, ama çok sevimli ve tatlıydı.

"Mary bütün sabah robot hakkında konuştu. Az önce ona bakarken yakaladım. Ondan gerçekten nefret ediyor."

Etrafa baktım ama onu göremedim. "Nerede?"

"Korkunç bir sabah geçirdikten sonra, yatağımın üzerinde güneşin altında uyuyor." "Yere sıçmak bir kızı çok yorar herhalde."

Shira sırtıttı ve sessizce mırıldandı, "Bunu ben bilemem."

Ben güldüm. "Tanrıya şükür." Çamaşır odasının kapısında, onun önünde durarak yolunu kestim. "Oraya girmeyeceksin. Her şeyi temizleyip robotu da atacağım. Sen git dinlen."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seninle tartışmayacağım."

O uzaklaşınca, Mary'nin bana bıraktığı dağınıklığı temizlemeye başladım. Hoşnutsuzluğu sadece kokuşmuş yığından değil, her yere dağılmış çöplerden de belliydi. Sevgili Shira'nın değil, benim temizleyeceğimi bildiğini hissediyordum. Bunun bebeğin iyiliği için olduğunu kendime hatırlatarak işimi bitirdim. Shira'nın böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyordum. Bebek doğduktan sonra bile, bunu onun yerine başka birinin yapmasını sağlayacaktım. Bir daha asla o yapmayacaktı.

Ellerimi yıkadıktan sonra Shira'yı aradım. Onu mutfakta, tezgahın üzerinde oturmuş kraker yiyerek buldum.

"Her şey normale döndü. Bu arada, kedin benden nefret ediyor."

"Nefret değil, Roman. Konuşamadığı için mutsuzluğunu bir şekilde ifade etmek zorunda."

"Anlaşamadık." Tezgaha yaslanarak, o krakerini çiğnerken sessizliğe büründük. Yavaş, nazik ısırmalar ve dikkatli çiğnemeler. Bu hızla giderse, bütün gün o krakerle beslenecekti. "Oraya nasıl çıktın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Göründüğümde daha çeviğimdir." "Aşağı nasıl ineceksin?"

"Uçmayı düşünüyordum." Yanakları pembeye döndü. "Ama muhtemelen atlayarak ineceğim."

Onun sallanan ayaklarından karo zemine olan mesafeyi gözledim ve anında hoşuma gitmedi. O kadar uzağa atlamak normal şartlarda bile iyi bir fikir gibi görünmüyordu, mide bulantısı ve hamilelik varken ise daha da kötüydü.

Ayrıca bunu söylediğimde hoşuna gitmeyeceğini düşündüm, bu yüzden konuyu kapattım. Şimdilik.

"Evinizin anahtarı lazım."

Ağzı açık kaldı. "Neden?"

"Sabah çöpü temizlemek için içeri girebileyim diye. Ofise giderken uğramak en kolay ve seni uyandırmak istemem."

"Hmmm." Düşünürken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Artık bir işim olmadığı için, uyuyabilmek güzel olur."

"Shira..."

Yarısı yenmiş krakerini salladı. "Hayır, kararım kesin. Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Sana anahtarı veririm, ama çok yük olurum diye düşünüyorsan söyle, başka bir çözüm bulurum."

"Yük olmaz. Gelemeyeceğim bir gün olursa, başka bir çözüm bulurum. Artık bunun için endişelenmene gerek yok."

"Teşekkürler. Bu sabah seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Yapacak işlerim var." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen gittikten sonra istifa edenler olduğunu biliyor musun?"

"Ben..." Eli kucağına düştü. "Evet. Terry'nin zamanı gelmişti. Yaptığı onca şeyden sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Diğerleri ise... Onlara bunu yapmamaları gerektiğini söyledim. Kalmalarını söyledim. Onlar doğru olduğunu düşündüklerini yaptılar."

"Bu beni oldukça zor bir duruma soktu."

Gözleri bana kaydı, sonra başka yere çevirdi. Bir şey söyleyecek gibi göründü ama ağzını sıkıca kapattı.

"Shira, belli ki bir fikrin var. Söyle hadi."

Derin bir nefes aldı. "Bence kendini bu duruma sen soktun, Roman."

Bir an bekledikten sonra başımı salladım. "Haklısın. Ama bana bir şey söyle, sen bu pozisyon için en uygun kişi olduğunu düşünüyor musun?"

Cevabı tereddüt etmeden geldi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Frank istediği için oradaydım, ama boğuluyordum. Keşke GoldMed'e yardımcı olacak bir çözüm bulmak için birlikte çalışabilseydik. Sen geldiğinde umduğum şey buydu."

"Bunu bana söyleyebilirdin."

Başını eğdi, gözleri benimkilere baktı. Yakındaki pencereden içeri süzülen güneş, gözlerini sıcak bir öğleden sonra berrak bir göl gibi kehribar ve gri renklere bürüdü.

"Dinler miydin?"

Bu sefer gözlerini kaçırın bendim. Derin bir nefes alıp saçlarımı parmaklarımla karıştırdım. "Dürüstçe bilmiyorum."

"Artık oldu. Umarım GoldMed'i kurtarabilirsin ya da en azından kalan çalışanlara bakabilirsin. Benim verecek başka bir şeyim yok. Beanie için sağlıklı kalmaya odaklanmalıyım."

"Huzur içinde ol. Kendine ve Beanie'ye iyi bak, ben elimden geleni yapacağım, Shira. Kurtarılabilirse, kurtaracağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Her şeye rağmen bana teşekkür etmesi şaşırtıcıydı. Artık onun gerçek yüzünü görmeye başladığım için, ona davranışından utanıyordum. Ancak geçmişten yeniden yazamazdım. Sadece ileriye bakabilirdim.

arkadaşlık kampanyası başlattım ve bir gün aramızda yarattığım düşmanlığın geride kalmasını umuyorum.

"Evet, şey..." Dzeldim ve ellerimi pantolonuma silerek. "Seni hafta sonuna bırakayım."

"Oh, tamam." Onu durduramadan tezgahıan atladı. Yere indiğinde tüy kadar hafıftı, ama kalbim bin kilo ağırlığında sanki ayaklarıma düştü. "Yedek anahtarını getireyim."

Ben ağzım açık bir aptal gibi orada dururken, o mutfakta zarıfçe dolaşıyordu. Bana geldiğinde, avucunda bir anahtar vardı, ama ben hala çenemi kapatamamıştım.

"Alın." Anahtarı bana uzatırken başını geriye eğdi.

Ona baktım ve birdenbire narin yapıasını fark ettim. Bu küçük kadın, benim ocuğumu bu sert ve acımasız dünyada taşıyordu. Bu nasıl güvenli olabilirdi? Tezgahlardan atlayıp, herkesin onu itip kakabileceği ya da... Tanrım, çok daha kötü şeyler yapabileceği kaldırımlarda yürürken ben nasıl içlerimi yapacaktım?

"Tezgahlara tırmanmak yok," diye homurdandım, sesimden öfkeyi gizleyemedim. Shira'ya kızgın değildim. Kontrolü kaybetmiştim.

Ancak o bunu bilmiyordu ve ekinmesinden bunu anladım. "Oh, tamam," diye fısıldadı. "zr dilerim."

"Shira," diye homurdandım. "zr dilenecek bir şey yok. Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Tamam. Bir daha yapmayacağım." Alt dudağını ısırarak anahtarı bana uzattı. "Anahtarın."

Onun elinden anahtarı alırken, keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündüm. Bu kadına bağırarak onun dostluğunu veya güvenini kazanamazdım. Onu rugby takım arkadaşlarımdan veya kardeşlerimden biri gibi davranamazdım.

"Sabah geri gelirim, ama o zamana kadar bir şeye ihtiyaın olursa mesaj at ya da ara, tamam mı?"

Tek aldığım bir baş sallama oldu.

Kısa bir veda ile, yaptığım küçük ilerlemeyi daha fazla bozmamak için oradan olabildiğince çabuk ıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shira

SONRAKİ ÜÇ HAFTA boyunca Roman'ı sadece birkaç kez görebildim. Söz verdiği gibi, her sabah Mary'nin kum kabını temizlemeye geliyordu ve sık sık kızımın ona miyavlayarak uyandırmasıyla uyanıyordum. Roman da ona kaba bir şekilde pisliğini temizleyeceğini söylüyordu. Kedimin ona zorluk çıkarması beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyordu, çünkü ben bunu yapamazdım.

Günler geçtikçe sözünden vazgeçeceğini düşünmüştüm ama her sabah geldi. İlk günden sonra bana hediyeler ve notlar bırakmaya başladı. Her zaman meyve suyu veya smoothie ve genellikle bir çeşit pasta da vardı. Artık her lokmadan sonra kusmadığım için, pastaları getirmeye devam etmesini rica eden bir not bıraktım.

Ertesi gün bana iki tane getirdi.

Shira,

Ne istersen yerim. En sevdiğin yemeği söyle, sana yapayım.

Bu arada, Mary hala benden nefret ediyor.

♦ *Roman*

Sabah döndüğünde bulması için tezgahın üzerine küçük bir not bırakmıştım.

Roman

Her şey gerçekten çok lezzetli olmaya başladı. Özellikle bana getirdiğin mango tartı. Ve yaban mersinli Danimarka çöreği. Smoothieleri de çok seviyorum. Bana getirdiğin hiçbir şey çöpe gitmedi.

Mary senden nefret etmiyor, ama kin tutmasıyla bilinir. İşte sana yardımcı olacak bir ipucu: övülmeyi çok sever ve oyuncaklara bayılır, özellikle de doldurulmuş farelere.

Ben ve Beanie için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Sevgilerimle

Shira

Ve böylece günlük ritüel başladı: Roman yemek ve kısa notlar bırakıyor, ben teşekkürlerimi iletip sorularını yanıtlıyordum.

Shira

Bu sabah en sevdiğin mango tartları bitmiş, ama müdürle konuştum. Artık her gün sipariş verilecek. Sıkılırsan bana haber ver.

Mary bugün beni bekliyordu. Hizmet odasına girer girmez havlu yığınınından atladı. Kalbim durdu. Bu sabah yerde cesedimi görmeden uyanman tamamen şans eseri. Kediniz benden kesinlikle nefret ediyor.

• *Roman*

Roman'ı korkuttuğu için Mary'yi azarladım. Çok hafifçe. Birincisi, ben pek azarlayan biri değilim. İkincisi, kızım sadece beni ve kendini koruyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım. Ayrıca, Roman'a zarar vermiş de değildi. Onu kabul etmesi için uğraştırıyordu.

Roman

Mango tartlarından hiç bıkmayacağım galiba. Lütfen getirmeye devam et!

Mary sadece seninle oynamak istemiştir. O tatlı bir melek kedicik. Kimseyi kasten korkutmaz.

Sevgil

er,

Shira

Shira

Limonlu kek hoşuna gitti mi? Kaybolduğunu ve kıvrıntı bile kalmadığını fark ettim.

Angelina Chin'i pazarlama müdürüne terfi ettirdim. Bu karar hakkında ne düşünüyorsun? Sağlam birine benziyor, ama geçmişte karakterini yanlış değerlendirmişliğim var.

Bu sabah Mary'ye iyi bir kız olduğunu söyledim – bence gerçekten çok uzak bir ifade – ve o da bacağıma kafa attı. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

• Roman

Roman'ın notunu yüksek sesle okurken Mary kucığımda mırıldanıyordu.
"Roman'a kafa attın mı?"

"Rrrreoowwww," diye
cevapladı. "Bunu evet olarak
kabul ediyorum."

Bana yan gözle baktı ve kendini temizlemeye başladı.

Roman

Limonlu barlar artık mango tartlarının hemen ardından ikinci sırada. Beanie narenciye seviyor galiba. Geçen hafta her gün portakal canım çekti.

Angelina çok zeki ve pazarlama departmanını avucunun içi gibi biliyor. Ona bu pozisyonu teklif etmek harika bir karar oldu.

Mary bana bunun dostça bir kafa atma olduğunu söyledi. "İyi kızları" getirmeye devam et, onu parmağında oynatırsın.

Sevgiler

Shira

O akşam, navel portakal ve clementine portakal teslimatı geldi. Faturadaki notta "Zaten iskorbete karşı direnen Beanie için" yazıyordu. Bea ve Clara'ya okudum, Bea ve Clara, Roman'ın tüm çabalarına rağmen hala ona karşıydılar. Ona karşı rahat olduğumu veya güvendiğimi söyleyemezdim, ama beni yavaş yavaş etkiliyordu.

Shira

Sonuçlar geldi ve ikimizin de bildiği gibi, bebek benim. Bu haberi kardeşlerime ilettim ve Ben'in tepkisi tahmin edilebilir bir şeydi. Ne dediğini tahmin edebilir misin?

Çöpte epeyce portakal kabuğu gördüm. Beanie, iskorbütle mücadelesinde hâlâ güçlü görünüyor. Durum değişirse bana haber ver. Eğer fasulye öyle istiyorsa, sana kurabiye veya sinema popcornu gönderirim.

Mary hala benden nefret ediyor ve giderek daha kurnaz hale geliyor. Bugün kendini sevmem için karşımda durdu. Onun isteğini yerine getirdiğimde, arkasını döndü, bana vurdu ve tısladı. Tısladığını biliyor muydun? Küçük bir yaratık olmasına rağmen beni korkutuyor.

• Roman

Baba testi sonuçlarını bana bırakmış, ama ben zaten bir kopyasını almıştım. Sonuçları üç kez altını çizdiğini fark edince gülümsedim.

Roman

~~Babanın sen olduğuna ve teslimatçı olmadığına sevindim.~~

Beanie'nin yarısı sana ait olduğuna hiç şüphem yoktu.

Ben'e gelince... Sanırım seninle aynı DNA'ya sahip olduğunuzu ve olası bir baba adayı olarak adaylığını koyduğunu söylediğini tahmin edebiliyorum. Maskenin arkasında gerçekten o değilse, Ben Amca olarak yaşamak zorunda kalacak.

Hala her türlü narenciyeyi seviyorum, ama itiraf etmeliyim ki, Beanie popcorn denince canlandı. Uzun zamandır sinemaya gitmedim. Belki gitmeliyim.

Mary hayatında hiç tıslamadı. Eminim sadece iletişim kurmaya çalışıyordu.

Sevgil

er,

Shira

Ertesi gün, kapıma kocaman bir kova patlamış mısır teslim edildi. kapıma teslim edildi. En güzel yanı, burnumu yakacak kadar düşünceli olmasının yanı sıra, hala sıcacıktı.

Haftalardır ilk kez Roman'ı göreceğim düşüncesiyle Dr. Sharma'nın muayenehanesinin bulunduğu binaya doğru yürürken, kapıya yaklaşan çifti neredeyse üst üste gelene kadar fark etmedim. Durup bir adım geri çekildim ve geçmelerine izin verdim.

"Shira!"

Bakışlarım önümdeki hamile, kızıl saçlı kadına kaydı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. "Kit! Aman Tanrım, dikkat etmemişim. Nasılsın?"

Karnını okşayarak gülümsedi. "İyiyim. Kendimi kocaman ve güçlü hissediyorum, ama..."

"Sen büyük değilsin, tatlım," dedi kocası Elliot Levy, olabildiğince nazikçe. "Kızımızı taşıyor ve besliyorsun. Tam olması gereken boydasın."

O, kocasının heybetli vücuduna yaslandı. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Kit'i birkaç yıldır tanıyordum. Önce Elliot Levy'nin asistanı olarak, sonra da karısı olarak. Elliot, GoldMed'in genel merkezinin ve Levy Development'ın bulunduğu Levy binası da dahil olmak üzere Denver'daki birçok yüksek binanın sahibiydi.

Kit ve Elliot yaklaşık dört yıl önce evlendiğinde, muhtaç ailelere yenilenmiş evler sağlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmuştu ve ben de aynı tutkuyu paylaştığım için onu daha iyi tanımıştım. Frank ve ben Building Dignity'ye büyük bağışlar yapmıştık ve ben o vefat ettikten sonra da bağışlara devam ettim.

Elliot'u o kadar iyi tanıımıyordum. Birincisi, tanıdığım en korkutucu adamlardan biriydi, ama aynı zamanda Kit dışında herkese karşı oldukça kapalı biriydi. Kit, kızları Joey ve oğulları Theo'ya karşı ise açıkça sevgi doluydu.

"Çok güzelsin," dedim.

Kit'in yanakları güzel bir gül rengi aldı. "Teşekkürler, Shira. Dr. Sharma'yı görecek misin?"

Düşünmeden, elim neredeyse hiç belli olmayan karnıma gitti. Giysilerimin altında henüz görünmüyordu, ama aynaya baktığımda, alt karnımda yumuşak bir kıvrım görebiliyordum — muhtemelen düzenli olarak yediğim hamur işleri ve smoothie'ler sayesinde.

Ama belki biraz da bebektir. "Evet," diye onayladım.

Kit nefesini tuttu. "Hamile misin?"

"Evet. On beş buçuk haftalık hamileyim."

"Vay canına. Bu harika bir haber. Birlikte hamile kalabiliriz. Şey... önümüzdeki on hafta boyunca, ama ne demek istediğimi anladın."

Güldüm. "Anladım."

Elliot uzanıp kapıyı açtı. "Hepimiz aynı yere gidiyoruz, yol boyunca bu konuşmaya devam edelim."

Kit burnunu çekti. "Emir veriyorsun."

"Doğru, Catherine. Öyleyim," diye mırıldandı Elliot, onu binaya girerken yönlendirirken. Kapıyı benim için de tuttu ve beni içeriye geçirdi.

Asansörü beklerken Kit bana döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"İlk üç ay çok kötüydü. Hiperemezisim vardı ve bir gece hastanede kaldım." Sürekli mide bulantısı yaşadığım günleri hatırlayarak titredim. Hala nöbetlerim oluyordu, ama artık saatte bir değil, günde bir kez. "Neyse ki GoldMed'den ayrıldığımdan beri dinlenebildim, şimdi çok daha iyiyim."

Kit yüzünü buruşturdu. "Olanların bir kısmını duydum. Roman Wells alçak herif.

Elliot'a sana yaptıkları için kira sözleşmesini iptal etmesi gerektiğini söyledim."

"Eğer gerçekten ciddiysen yaparım demiştim," dedi adam, gözlerini karısından ayırmadan.

Kadın öfkeyle nefes aldı. "İstediğimden emin değilim. Sen ne dersin?"

Gülümsedim. "Beni savunmak istemen hoşuma gitti, ama Roman GoldMed'in küçük bir parçası. Sırf ona inat etmek için diğer çalışanları incitmek istemem."

onlara zarar vermek istemem."

Kaşları çatıldı. "Peki, tamam. Ona inat ne yapardın?" "İyi yaşamak en iyi intikamdır derler, değil mi?"

"Belki." Cevabımı kabul etti ama tatmin olmuş gibi görünmüyordu.

Hamilelik onu kana susamış hale getirmişti.

Asansör geldi ve Kit ile ben içeri girdik. Elliot, bir kez daha ikimizin de içeri girdiğinden emin olduktan sonra bize katıldı. On ikinci katın düğmesine bastı ve asansörün arkasına geçerek konuşmamıza devam etmemiz için bize yer açtı.

Kit elini karnının üzerine koydu ve beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Building Dignity'ye bir ortak almayı düşünüyorum."

"Düşünmüyor," diye mırıldandı Elliot. "Yapacaksın."

Bana burun kıvrıldı. "Üçüncü Levy bebeğin doğumu yaklaşırken, kocam işimi azaltmamda ısrar ediyor, ama bu imkansız çünkü ben tek başıma çalışıyorum. Bir asistanım ve muhasebeci var, ama geri kalan her şey bana kalıyor. Şimdi kafamda bir plan var ve senin benimle ortak olmaya ilgi duyup duymadığını merak ediyorum. Building Dignity'nin senin için de önemli olduğunu biliyorum..."

"Gönüllü olarak mı?" diye sordum, heyecanlanmamak için kendimi zor tutarak. Ama ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyordu, artık çok geçti.

"Ortak, Shira. Bence birlikte çok iyi çalışırız. Bak, doğum iznine hazırlanmak için işleri yavaşlatıyorum, bu yüzden şimdi katılırsan, benim için olduğu gibi ağır bir yük olmaz."

"Çok ağır," diye mırıldandı Elliot.

Asansör kapıları açıldı ve Elliot bize geçmemiz için kolunu uzattı, sonra sessizce arkamızdan girdi.

"Ne düşünüyorsun?" Kit ısrar etti.

"Gerçekten ilgileniyorum ve ofise gelip seninle konuşmak isterim."

"Harika." Gülümsemesi güzel yüzünü aydınlattı. "Karşılaştığımıza çok sevindim. Bu kaderdi, sence de öyle değil mi?"

Ona gülümsemeden edemedim. "Sanırım öyleydi."

Koridorda Dr. Sharma'nın ofisine doğru konuşmaya devam etti, sonra aniden sustu.

"Aman Tanrım, o burada ne arıyor?" diye fısıldadı.

Onun baktığı yere göz attım, kimi göreceğimi biliyordum. Roman ofis kapısında beni bekliyordu, telefonuna dokunup

yerinde durmadan, bizim geldiğimizi fark etmemiştir. Ancak, her yönden fazlasıyla yer kapladığı için onu görmemek imkansızdı. Onun yanında olana kadar ne kadar iri olduğunu sık sık unutuyordum.

"Beni bekliyor," diye fısıldadım.

"Ne?" Kızım kaşlarını çatı. "Senin için mi...? Oh, Shira, o...?"

Karnıma bir kez daha dokundum. "Evet. Ama ona piç demekten çekinme. Hak etti. O günden beri bana pastalarla telafi ediyor ve her gün kedimin kumunu temizliyor."

"Oh." Omuzları çöktü. "Tamam, vay canına, her şeyi yeniden düşünmem gerek."

Elliot önümüze geçerek elini uzattı. "Roman."

El sıkıştılar ve Roman onu selamladı, ama dikkati sürekli bana kayıyordu. Yüz yüze geleli üç hafta olmuştu. O süre boyunca her gün mesajlaşmıştık, üstüne bir de SMS'ler atmıştık, ama tüm o sözlerden sonra onu yüz yüze görmek biraz rahatsız ediciydi. Birdenbire daha tanıdık gelmişti, ama yine de bir yabancıydı. Sanırım bu, ilişkimizin tamamı için geçerliydi. Bu adam beni altüst etmişti ve ben onun çocuğunu taşıyordum, ama onun ikinci adını, hatta nerede yaşadığını bile bilmiyordum.

"Bu senin doktorun da mı?" diye sordu Roman, Elliot'a.

"Tabii ki. Denver'ın en iyisi," diye cevapladı Elliot, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Sanırım onun için, karısını şehirdeki en iyi kadın doğum uzmanına götürmek çok doğal bir şeydi.

"Ah, bunu bilmek iyi oldu," diye cevapladı Roman.

Kit kolunu koluma taktı ve çenesini çıkardı. "Shira'nın kendi başına iyi bir doktor seçmesine şaşırdın mı?"

Roman'ın gözleri biraz panikleşti, bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Hayır, tabii ki değil. Seni tekrar görmek güzel, Kit."

Kit güldü. "Tabii ki." Sonra bana döndü ve sıcak bir kucak verdi, daha sonra arayacağına söz verdi. Roman ve ben erken geldiğimiz için, Kit ve Elliot randevularına girdikten sonra salonda biraz daha kaldık.

Çenesini indirdi ve beni uzun uzun süzdü. "Nasılsın?" "Çok iyiyim. Bugün mide bulantım olmadı. Umarım bu bu durumun düzeleceğinin işareti olur."

Büyük yumruğunu kapının kenarına vurdu. "Tahtaya vuralım. Şansımızı zorlamayalım. Birkaç hafta önceki gibi hasta olmanı istemem."

Onun şiddetinden dolayı cildimi yumuşak ve tüylü bir şey kapladı. "Maalesef, bu konuda senin söz hakkın yok."

"Bu çok yazık. Eğer söz hakkım olsaydı, bir saat bile hasta olmazdın. Bunları yaşamak zorunda kalman tam bir saçmalık."

"Güzel düşünce."

Tepkimi yumuşatmaya çalıştım, ama o sürekli beni inceliyor ve benim bu kadar hasta olmamın onu ne kadar kızdırdığını açıkça gösteriyordu, bu çok zordu. Roman'ın, onun bebeğini taşıyor olsaydım benimle bir daha asla konuşmayacağını kendime hatırlattım. Son karşılaşmamız, GoldMed'i benden koparması olacaktı. Bu soğuk gerçeklikle, kafamdaki bulanıklığın çoğu uçup gitti.

Roman Beanie için buradaydı, benim için değil.

"Evet." Boğazını temizledi. "Levy'lerle arkadaş olduğumu bilmiyordum."

"Elliot'la pek değil, ama Kit'le evet. Arkadaşız." Ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun? Beni pek tanımıyorsun ki."

Tepkisi hafif ama açıkça fark edilebilirdi. Kötü bir niyetim yoktu, ama bu doğrudu. Birlikte derin sulara dalıyorduk ve ikimiz de diğerinin yüzüp yüzemeyeceğini bilmiyorduk.

"Haklısın. Bilmiyorum." Enseye elini koydu ve ayaklarını kaydırdı. "Bunu düzeltmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Muhtemelen. Ama zamanımız var."

"Bunu önceliğimiz yapalım, Shira," dedi kararlı bir şekilde, bana kaşlarını çatarak. Tam olarak kızgın bir ifade değildi, ama özellikle mutlu da görünmüyordu. Ama yine de, az önce de söylediğim gibi, bu adamı neredeyse hiç tanımıyordum ve onu anlayamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden, neye evet dediğimi tam olarak anlamasam da kabul ettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Roman

Dr. Sharma'nın şehirdeki en iyi doktor seçilmesine şaşmamak gerek. Sakin ve kendine güvenen tavırları beni hemen rahatlattı. Daha da iyisi, Shira onun yanında rahat görünüyordu, gülümsüyor ve soruları isteyerek cevaplıyordu.

Çok fazla araştırma yapmışım ve bu randevuya ne bekleyeceğimi biliyor gibiydim. Çoğunlukla sürprizlerle karşılaşmadım, ama yine de her şey beni hazırlıksız yakaladı. Teoride hamilelik hakkında okumakla, gerçekte bunun bir parçası olmak arasında büyük bir fark vardı.

Köşedeki sandalyemden Shira ve Dr. Sharma'nın onun nasıl hissettiğini konuşmalarını dinledim. Sonra Shira uzandı ve doktor rahminin yüksekliğini ölçerek her şeyin yolunda gittiğini bize garanti etti. Her şey normal ve beklendiği gibiydi, ama her geçen saniye kanım kaynıyordu, kulaklarım çınlıyordu, vücudumda şiddetli bir akıntı gibi dolaşıyordu. Parmaklarım dizlerimde büküldü ve dişlerimi gıcırdatmamak için büyük çaba sarf ettim.

Bunun olduğunu fark ettikten yaklaşık bir dakika sonra kabullenmişim, ama gerçeklik bana sert ve hızlı bir şekilde çarptı. Birkaç ay içinde bir çocuğum olacaktı. Baba olacaktım. Bu çok büyük bir şoktu ve bunu konuşacak kimsem yoktu. Kardeşlerim en yakın arkadaşlarımdı

arkadaşlarımdı, ama hiçbir ebeveynliğe yakın değildi ve beni anlayamazlardı.

Mükemmel bir dünyada, bunları benimle aynı şeyi yaşayan kişiyle konuşurdum, ama Shira'nın ona yaptıklarından sonra benim geçici paniğimi dinlemek isteyeceğini sanmıyordum. Üstelik benim çocuğumu taşıyordu ve aylardır çok hasta idi. Bana karşı çok anlayışlı olacağını sanmıyordum. Haklı olarak.

Dr. Sharma taburesini yana çekerek gözlerime baktı. "Normalde bu randevuda Doppler ile kalp atışlarını kontrol ederiz, ama geçen sefer ultrasonu kaçırdığınız için hızlıca bir bakabiliriz diye düşündüm. Hazır mısınız baba?"

Aman Tanrım.

Parmak uçlarımla uyluklarımı sıkıca kavradım ve başımı salladım. "Bu harika olur."

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp Shira'nın yanına gittim. Bana gülümsedi, sonra alt dudağını ısırıldı. Ultrason için mi gergindi, yoksa ben mi onu öyle hissettiriyordum?

Ben burada olsaydı, ona sorardı, ama ben insanların özel düşüncelerine daha fazla saygı duyuyordum. Bu, onun cevabını alabilmek için onu ikna etmeye çalışmasından çok da hoşlanmayacağım anlamına gelmiyordu.

Dr. Sharma küçük aleti Shira'nın karnına koyduğunda, gözlerimle onu takip ederek karnının şeklini inceledim. Bir yabancı onun hamile olduğunu anlayamazdı, ama ben göbek deliğinin altında daha önce olmayan hafif bir kıvrım gördüm.

Sonra bu durumun gerçek dışı hissi bin katına çıktı. Dr. Sharma bize zıplayan, kıvrılan, tekmeleyen bebeğimizi gösterdi. Shira'nın son taramasından bu yana çok büyümüştü, artık sakızlı ayıdan çok insan şekline benziyordu.

Doktor bazı ölçümler yaptı ve dilini şaklattı. "Biraz erken ölçüyorsunuz, ama endişelenecek bir şey yok." Bakışlarını bana çevirdi, sonra Shira'ya gülümsedi. "Babayı gördükten sonra, bunun neden olabileceğini anlayabiliyorum."

"Belki Roman'ın DNA'sı sayesinde bu bebek ortalama boyda olur," diye şaka yaptı Shira.

"Ortalamanın üzerinde olacağını tahmin ediyorum." Dr. Sharma, aleti Shira'nın karnının yanına getirdi ve durakladı. "Cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?"

Shira bana döndü. "Evet, düşünüyordum. Sen ne dersin?"

"Sen ne istersen," diye cevapladım. Ve bunu içtenlikle söyledim. Sadece iki seçenek vardı ve benim bir tercihim yoktu.

"Öğreneceğiz," dedi Shira doktoruna. "Bir isim üzerinde anlaşmak için hamileliğimin geri kalanını geçirebiliriz."

Doktor gülümsedi ve makineye birkaç şey tıkladı. "Bu gebelik döneminde genellikle cinsiyeti söylemem, ama sende küçük bir teşhirci var. Hazırsan söyleyebilirim."

Kalbim durdu. Sanki hayatta kalmam için yapması gereken işi unutmuş gibiydi. Konuşmak imkansızdı, ama başımı müstehcen bir şekilde sallayarak evet anlamında bir hareket yapmayı başardım.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı Shira.

İçgüdüsel olarak, elim onun elini sardı. Bir an sonra, parmakları benimkine dolandı. Buraya gelmemiz geleneksel olmayabilir, ama bunu öğrenirken elini tutmak doğru geliyordu.

Doktor, sabit görüntüye yaklaştı ve sırtarak daha koyu bir alanı gösterdi. "Bu, şüphesiz bir penis. Tebrikler, anne ve baba, bir oğlunuz olacak."

Shira derin bir nefes aldı, ardından yumuşak bir kıkırdama duyuldu. "Bir erkek. Vay canına." Bana baktı. Gözleri artık ürkek değildi, hayat ve ışıkla parlıyordu. "Bir erkek, Roman."

Bir erkek. Umarım annesinin gözlerini alır. Alırsa çok şanslı olur.

Başımı salladım ve elini sıktım. "Şaşırdığımı söylemek isterdim, ama Wells ailesi erkek çocuktan başka bir şey yapmaz sanırım."

Bu sözüm onu yine güldürdü. "Haklı olabilirsin."

Asansörle aşağıya inerken sessizlik hakimdi, ama binanın çıkışına doğru ilerlerken Shira koluma dokundu.

"Bu arada, yarın taşınıyorum. Bea'nın yanına taşınıyorum. Mary'nin yavrularına yardım edeceğine söz verdi, yani sen kurtuldun."

"Bekle. Yavaş ol. Taşınıyor musun?" Onu dirseğinden tutup cam kapının yanına çektim. "Yarın taşıyorsun? Bu... bu çok ani oldu."

"O kadar ani değil. Ev benim için çok büyük ve arkadaşlarımdan uzak. Onlar benim tek destek sistemim, bu yüzden Bea yanındaki evin satılık olduğunu söylediğinde hemen kapattım."

"Nereye?" Sorum istemedenden sert çıktı. Shira'nın irkilmesi bunu kanıtladı, ama sanki sınıfımdaki herkesin önceden bildiği bir sınav sorusu sorulmuş gibi hissettim. Geride kalmış ve kafam karışmış bir halde, yetişmek için elimden geleni yapıyordum. "Nereye taşınyorsun?"

"RiNo'nun hemen kenarında bir sıra ev. Üç yatak odası var, her şey yenilenmiş ve ön bahçede çok şirin bir çit var."

"River North mu?" Şakağımdaki damar atmaya başladı. "Orası pek güvenli değil galiba..."

"Bea iki yıldır orada yaşıyor ve çok seviyor." Shira'nın sözünü kesmesi yumuşak ama tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesindi. "Orası benim ilk gerçek evim olacak. Beanie, Mary ve benim orada yaşamayı çok seveceğimizi hissediyorum."

Bu haberi kafamda tarttım, hiç hoşuma gitmemişti ama nedenini tam olarak anlayamıyordum. Bölgedeki suç raporlarını okumam gerekecekti ama Shira'nın kararını değıştireceğini sanmıyordum.

"Onlar senin tek destek sistemin değil," dedim.

Kaşları karışmış bir şekilde bana baktı. "Ailem yok Roman, yani evet, onlar benim destek sistemim."

"Shira," diye iç geçirdim, "Benim hakkımda konuşuyorum. *Ben* senin destek sistemim. Ve sen benden uzaklara taşınyorsun."

"Oh." Ayaklarına baktı, saçları omuzlarından abanoz dalgalar halinde dökölüyordu. Neden ofiste hep saçlarını topladığını bilmiyordum, ama artık yapmadığına sevindim. Onun gibi saçlar serbestçe dalgalanmayı, hareket ettiğinde ışığı yakalamayı, cildini okşamayı hak ediyordu...

"Roman..." Birden kendime geldim. Tanrım, gerçekten Shira'nın saçlarını düşünerek dalmış mıydım? "...Bea ve Clara'yı yıllardır tanıyorum ve onlara güveniyorum. Son birkaç haftadır bana yardım ettiğin için minnettarım, ama bu devam etmesini beklediğim anlamına gelmez. Artık hasta değilim ve kendime yemek yapabilirim, biliyorsun. Sorun değil."

"Hiç zor değil." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, yumruk yaptığımı görmesin diye. Benden bir şey alınmıştı, kaybını hissedene kadar önemli olduğunu fark etmediğim bir şey. Hoşuma gitmemişti ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Şu anda sahne Shira'nın sahnesiydi. Ben sadece bir seyirciydim. Kabul etmesi zor bir durumdu, ama kabullenmek zorundaydım.

"Bir şeye ihtiyacım olursa haber veririm." Parmakları koluma dokundu. "Söz veriyorum."

"Taşınma ne olacak? Nakliyeciler taşıyacak sanırım, ama eşyaları yerleştirme, mobilyaları kurma, resimleri asma konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

—kesinlikle yapmaman gereken şeyler mi?

Gülümsemesi neredeyse rüya gibiydi ve o kadar yumuşaktı ki kenarları bulanıklaşıyordu. "Clara'nın erkek arkadaşı Jake ve kardeşi de yardım ediyorlar. Arkadaşlarımı tanırsam, parmağımı bile kıpırdatmama izin vermezler."

"Olması gerektiği gibi." Topuklarımın üzerine geriye doğru sallandım, son derece memnuniyetsizdim ama elim kolum bağlıydı. "Peki, başka haber yoksa, ofise dönmem gerek."

"Başka bir şey yok." Shira gözlerime bakmak için elinden geleni yapıyordu ve ben de onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum. Kasten değil. Asla öyle bir şey yapmazdım. Ama kaşlarımı çatmayı kontrol edemiyordum ve kaşlarım kendi iradeleriyle yüzüme kazınmıştı. "Bir sonraki randevumda görüşürüz."

"Evet." Çenem o kadar gergindi ki kırılmak üzereydi. "Görüşürüz."

Bu, beklediğim gibi gitmemişti. Her gün pembe fiyonklu vahşi bir kediyle kavga etmek zorunda kalmayacağım için mutlu olmam gerekirdi, ama değildim. Doğrusu, Mary bana karşı yumuşamaya başlamıştı ve ben de annesiyle de bir ilerleme kaydettiğimi düşünmüştüm.

Belli ki yanılmıştım.

Ben ve Nate, oturma odamda kendilerini evlerindeymiş gibi hissederek, televizyonda rugby maçı izlerken Perulu tavukla kendilerini tıka basa dolduruyorlardı. Teknik olarak burası Ben'in eviydi, çünkü bir gün haber vermeden taşınmış ve gitmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

Kanepeye çöktüm ve kafamdaki düşünceleri duyabilmek için sesini kısmak için uzaktan kumandayı aldım.

"Bana bir şey ayırdın mı?" diye sordum.

Nate, ayak parmağıyla sehpa dura bir kutuyu bana doğru itti. "Benny yok etmeden al şunu."

Tavukları karıştırdım ama pek iştahım yoktu. Saatler önce doktorun muayenehanesinden çıktığımdan beri midem bulanıyordu ve bir şeyler ters gidiyordu.

Tavuk almadan arkama yaslandığımda Ben kaşlarını kaldırdı. "Aç değil misin?"

"Pek değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bugün Shira'nın randevusuna gittim. Bebeği gördüm."

Ben durakladı, tavuk ağzının yanında duruyordu. "Öyle mi? Yeni fotoğraflar var mı?"

Gömleğimin cebinden fotoğrafları çıkardım ve kardeşlerime uzattım. İkisi de fotoğrafları inceledi, ama çoğunda ne gördüklerini anladıklarını sanmıyordum.

"Huh." Nate, kucağında tutulan küçük bir bebek gibi görünen fotoğrafı inceledi, konsantre bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu çok havalı. Yeğenimiz ya da yeğenimiz orada rahatça uzanmış."

Ben, Nate'den fotoğrafı aldı ve aynı dikkatle inceledi. "Hiçbir akrabamızın o kadar rahat olduğunu sanmıyorum. Çocuk muhtemelen duvarlarda zıpladıktan sonra dinleniyordur."

Ultrason resmini Ben'den çaldım ve dikkatlice sakladım. "Annesi Shira. Bildiğim kadarıyla, o da son derece sakindir, yani bir ihtimal var."

"O" dedin," diye Nate dikkatimi çekti. "Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" "Oğlan olduğunu öğrendik."

Ben ayağa fırladı, ellerini beline koydu. "Hay sikeyim. Dalga mı geçiyorsun? Oğlumuz mu olacak?" Ellerini havaya kaldırdı. "*Oğlumuz mu* olacak! Bu ne kadar harika bir şey?"

İçimde bir sıcaklık hissederek güldüm. Bu haberi sindirecek zamanım olmamıştı. Shira'nın ani haberinden sonra, son günlerde savaş alanı haline gelen ofise dönmüştüm. Ama kardeşlerimin çılgınca gülümsemeleriyle, her şeyin yerine oturduğunu hissettim. Bir oğlum olacaktı. Ailemize bir Wells çocuğu daha katılacak. Bu düşünce, beni gelecek için heyecanla doldurdu ve saf, katıksız bir mutluluk hissettirdi.

"Bu gerçekten çok havalı," dedim.

Nate eğilip omzuma dokundu. "Tebrikler, Ro. Bu harika. Biz erkek çocuklarla nasıl başa çıkılacağını biliyoruz, sana yardım ederiz."

Ben gülerek başını geriye attı. "Tabii ki oğlun olacak. Wells ailesi sadece erkek çocuk yapar."

"Ben de öyle dedim." Midemdeki düğüm çözüldü. Başka ne olursa olsun, bugün güzel bir gündü. "Doktor bebeğin büyük olduğunu söyledi. Benim suçummuş."

Ben yanıma sertçe oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. "Yine, bu hiç şaşırtıcı değil."

"Sen bir devsin. Nasıl dev çocuklar yapmazsın?" Nate alay etti.

"O yarı Shira'nın çocuğu ve Shira minyon bir kadın. Boyu bir metre bile olsa şaşırdım." Aniden endişelenerek çenemi ovuşturdum. "Kahretsin, ya bu çocuk onun için çok büyükse?"

"Ben olsam endişelenmezdim." Ben beni salladı. "Annem ikimizi de taşımayı başardı, o da pek sağlam yapılı değildi."

"Annem neredeyse 1,80 metre," diye hatırlattı Nate.

"Fiziksel olarak demedim," diye cevapladı Ben. "Annem zorlukları sevmez. Ailemizde işler zorlaştığında kaçardı. Sürekli hamile kaldığına göre, hamilelikleri çok zor geçmemiş olmalı."

"Shira annemize hiç benzemiyor." O kadın, bizim sevimliliğimiz azalmaya başlayınca annelikten sıkıldı. İlk çocuğumuz ergenliğe girdiğinde, hayatımızda bir yusufçuk gibi oldu, etrafımızda uçup duruyor, ara sıra konuyor, ama asla uzun süre kalmıyordu. Shira'yı iyi tanıımıyordum, ama onun asla öyle bir anne olmayacağından emindim. Ya da arkadaş. Ya da genel olarak insan.

"Aynen öyle." Ben tekrar ayağa kalkıp bir parça tavuk aldı. "Ben de öyle diyorum. O iyi olacak."

"Bu mutlu bir gün. Neden annemizden bahsediyoruz?" Nate homurdandı. "Onu bir daha hiç düşünmesem bile, çok erken olur."

"Teşekkürler. Onun dışında her şeyi düşünmek istiyorum." Öne doğru eğildim, parmaklarımı dizlerimin arasında birleştirdim. "Shira bana şehir dışına taşınacağını ve artık kedi kumunu temizlememe gerek olmadığını söyledi."

"Ona sorun olmadığını söyledin mi?" diye sordu Ben.

Ona döndüm. "Neden sorun olmayacağını düşündün ki?"

Nate güldü. "Hadi ama. Sürekli ona götürecek yemek arıyorsun ve o deli kedisine oyuncak alıyorsun."

"Mary deli değil." Kardeşlerimin şok olmuş yüzlerinden, onu biraz fazla savunmuş olduğumu anladım. "Tamam, biraz deli ama aramızda bir anlayış geliyordu. Onun pisliğini temizlememek benim için sorun değil."

Ben çenesini indirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Az önce söylediğine inanıyor musun?"

Gülmeden güldüm. "Yüzümü yemek isteyen bir kedinin pisliğini temizlemeyi sevdiğimi mi sanıyorsun?"

Nate güldü. "Evet, aranızda gerçekten derin bir anlayış geliyor gibi görünüyor."

Ben ciddi bir ifadeye büründü, bu onda nadir görülen bir şeydi. "Bu yönüne özellikle ilgi duyduğunu sanmıyorum, ama seni tanıyorum Ro. Sen bakıcı birisin. Son birkaç haftadır Shira'ya bakmanın yollarını bulmakla meşguldün. Seni kendim kadar iyi tanıyorum. Bunun elinden alınması seni mutlu edemez."

Derin bir nefes aldım. Bugün içimdeki huzursuzluğun sebebi buydu. Dışarıda kalmıştım ve olmak istediğim yer orası değildi. Bebeği ben taşı mıyordum, ama aktif bir katılımcı olmak istiyordum ve birkaç haftada bir doktor randevularına gitmek yetmiyordu.

"Haklısın." Gözlerimi sıkıca kapattım ve gerginliği azaltmak için avucumun içini göz çukuruma bastırdım. "Ama onun benim yardımına ihtiyacı yok. Ve şimdi şehrin diğer ucunda olacak, bu da uğramamı daha da zorlaştıracak. Doğal olarak, bu da aklıma onun buraya geldiği zaman ve oğlumla vakit geçirmek için nasıl zaman ayıracağımı düşünmeye başladı. Tanrım..." Kendimi sakinleştirmek için dişlerimi gıcırdattım. Çok endişeli bir insan değildim, ama kontrol benim için önemliydi ve bu durumda hiç kontrolüm yoktu.

"Bu kadar telaşlanmana gerek yok," dedi Ben. "Ona yaklaş."

Elimi indirdim ve ona baktım. "Bu saçmalık."

"Öyle değil," dedi Nate, beni duraksatarak. Kardeşlerim arasında en mantıklı olanı oydu. "Açıkçası mantıklı."

Başımı ikisi arasında çevirdim ve Ben'de durdum. "Gizli bir amaç seziyorum. Buradan gitmemi mi istiyorsunuz, böylece burada tek başınıza yaşayabilesiniz diye mi?"

İki elini de kaldırdı. "Hayır, ben gelmem. Muhtemelen nereye gidersen oraya gelirim. Yalnız yaşamayı sevmediğimi biliyorsun."

Gözlerimi kısarak baktım. "Peki ya davet edilmezsen?" O gülerek cevap verdi. "Hiç davete ihtiyacım oldu mu?"

Başımı salladım. "Bu delilik. Öylece taşınmam. Neden bunu konuşuyoruz ki? Burada bir hayatım var. Ofislerime yakınım... Hayır. Söz konusu bile olamaz."

Nate tsk etti. "Asla asla deme, Ro."

Taşınmak söz konusu bile olamazdı. Gerisi mi? Onu bir şekilde halletmem gerekecekti. Ancak hiçbir şey yapmadan oturmak benim için bir seçenek değildi. Shira istese de istemese de ona yardım edecektim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Shira

Komşumuzun evinden çıkan çifte veda ederek el salladım. Bev ve Donnie yetmişli yıllardan beri bu evde yaşıyorlardı. Artık büyükanne ve büyükbaba olmuşlardı ve beni mahalleye hoş geldin diye getirdikleri kurabiye tabağının başında torunlarından bahsetmişlerdi. Beanie'den bahsettiğimde bana bebek bakıcılığı yapmayı da teklif etmişlerdi.

"Vay canına. Ben buraya taşındığımdan beri ikisi bana beş kelime bile etmedi," dedi Bea kuru bir şekilde.

Clara omzuyla ona çarptı. "Sence bunun senin cinayet yüzünle bir ilgisi olabilir mi?"

Bea itiraz edecekmiş gibi ellerini beline koydu, sonra nefes aldı ve başını salladı. "Haklı olabilirsin. Kurabiyeleri ne kadar sevsem de, Billy'nin anaokulundaki ilk gününün hikâyesini yavaş çekimde dinlemeye değmez."

Burnumu kırıştırdım. "Tatlıydılar."

"Belki. Ama sen bile onların *çok yavaş* konuştuğunu kabul edersin."

Clara burnunu çekti. "Konuya gelmek için epey zaman harcadılar, değil mi?" Üçümüz, Bea ve benim bir antika dükkanında bulduğumuz, yeni yemek odamda muhteşem duran orta yüzyıl modern tarzındaki masanın etrafına oturduk.

Clara'nın erkek arkadaşı Jake ve kardeşı Jeremy, üst katta yatağını kuruyorlardı. Clara'nın kızı Nellie de onlara *yardım etmek için* yukarıdaydı. Seslere bakılırsa, çoğu zaman iki boş yatak odasında koşturup duruyordu. Herkes bana yardım etmemi bile yasaklamıştı, ki bu benim için sorun değildi. Hiç el becerim yoktu ve taşınma beni çok yormuştu.

"Bir alet çantası almalıyım," diye düşündüm.

Yeni evim 1800'lerin sonlarında inşa edilmişti ve gıcırdayan ahşap zeminleri ve çıplak tuğla duvarları her şeyiyle çok hoşuma gitmişti. Hayalimdeki evin nasıl olacağını hiç hayal etmeye cesaret edememiştim, ama şimdi buradaydım ve burasının hayalimdeki ev olduğuna karar verdim. Çok büyük değildi, ama bu bana uyuyordu. Geniş alana veya gösterişli eşyalara ve mobilyalara ihtiyacım yoktu. Rahat ve konforlu bir ev benim tarzımdı.

"Herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa Jake seve seve yardımcı olur," dedi Clara. "Henüz tamir edemediği bir şey yok."

Bea mavi dalgalı saçlarını okşadı. "Erkeklerden tamamen bağımsız bir kadın olarak, tam donanımlı bir alet çantam var ve ihtiyacınız olanı size seve seve ödünç veririm. Hepsini donanım mağazasında aldığım bir kursta öğrendim."

Clara güldü. "Sihhi tesisat ve elektrik sorunlarını çözmek için Jake'e güvenmekten memnunum. Birçok yeteneğim ve becerim var, ama hiçbirisi bu alanda değil."

"Ben de tüm bunları bilmek istiyorum." Omuzlarımı düzelttim. "Frank'e karşı çok rahat davrandım, her şeyi ona bıraktım ve şimdi neredeyim, neredeyse otuz yaşındayım ve ampul bile değiştiremiyorum, yenilebilir bir yemek bile yapamıyorum."

Bea çenesini kaldırdı. "Frank'in sana verdiği her şeyi hak ettin ve gerçekçi olalım, bebeğim: sen o adama onun sana baktığından daha fazla baktın."

Elimi sallayarak onu susturdum. "Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Olan oldu. Bu yeni bir başlangıç. Senin aldığın dersi almayı düşüneceğim."

Bea daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyordu — her zaman öyleydi — ama başını salladı ve bana dersin bilgilerini göndereceğine söz verdi.

Jake ve Jeremy de kısa süre sonra işlerini bitirdi. Herkesi akşam yemeğine kalmaya ikna etmeye çalıştım, bugün yardımları için teşekkür etmek için, ama Nellie koşturmaktan yorgun düşmüştü, bu yüzden biraz huysuzdu. Jeremy eve, karısına gitmek zorundaydı ve Bea'nın garsonluk vardiyası vardı. Böylece yeni evimde tek başıma kaldım.

Gıcırdayan yerlerde yürürken, duvarlara asacağım tabloları ve evi gerçekten benim gibi hissetmek için almam gereken mobilyaları hayal ettim. Bea bir tarafımda, Bev ve Donnie diğer tarafımda, burada kendimi güvende ve rahat hissediyordum. Bu kararı çabuk vermişim, ama içimden bir ses bunun doğru karar olduğunu söylüyordu.

Kapı zili çaldığında neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Bea bir şey unutmuş olmalıydı. Ya da belki Bev tabağını almaya gelmişti.

Telefonumdaki kamera uygulamasını kontrol ettim, Bea ya da Bev değildi. Hak ettiğinden daha fazla yer kaplayan Roman Wells, kapımın önünde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Geniş avucunu ensesine koymuştu ve her ne kadar emin olamasam da, önceki gün Dr. Sharma'nın muayenehanesinde bıraktığımda olduğu gibi, kare çenesi titriyor ve gergin görünüyordu.

Biraz titrek bir el hareketiyle kapıyı açtım. "Roman... merhaba."

Bunca zaman geçmesine ve paylaştıklarımıza rağmen, hala beni tedirgin ediyordu. Bir gün onunla rahat olacaktım, ama henüz o noktaya gelmemiştim. Biraz daha kısa boylu, biraz daha az yakışıklı olsaydı, kekeleyen bir ergen değil, yetişkin bir kadın gibi davranabilirdim.

"Shira." Bakışları ayak parmaklarımın ucundan başımın üstüne toplanmış saçlarıma kadar gezindi. Bunu yapma alışkanlığı vardı ve bu beni her zaman çıplak hissettirirdi, bol pijama pantolonu, tişört ve hırka giymiş olsam bile. "Yan komşunun evi siyah."

Bea'nın evine bakmak için başımı dışarı çıkardım. Uzun zaman önce biri tuğlaları siyaha boyamıştı ve Bea da buna uyum sağlayarak verandaya uyumlu bir salıncak ve küçük, çitle çevrili ön bahçeye gotik görünümlü bir çeşme yerleştirmişti. Ona göre mükemmel bir evdi.

"Bea orada yaşıyor."

Ellerini ceplerine sokarak homurdandı. "Ona yakışıyor."

"Öyle," diye onayladım. "Dışarıdan biraz ürkütücü, içinden ise sevimli ve tatlı... Tıpkı ona gibi."

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve başını eğerek benim arkamdan evimin içine baktı. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii, buyur." Kapıyı açmak için geri çekildim ve kendi ayağıma takılıp tökezledim. Neyse ki kapı koluna tutunmuşum, yoksa düşecektim. "Henüz görececek pek bir şey yok. Bugün taşındım."

"Eğlenmeye ihtiyacım yok. Evi görmek istiyorum." Dudakları dişlerinin üzerinde yuvarlandı, sonra "Mahalle benim hayal ettiğim kadar korkunç değil

düşündüğüm kadar kötü değil. Ama misyonun dört blok ötede olması beni endişelendiriyor."

"Bir blok ötede çok güzel bir park var," diye karşılık verdim.

Evsiz insanlara çoğu insan gibi bakmıyordum. Bir zamanlar annemle birlikte arabasında, sonra da bir barınakta yaşamıştım. Evsiz olmanın karakter eksikliği olmadığını anlıyordum. Elbette, sokakta yaşayan bazı insanlar şiddet eğilimli olabilirdi, ama şiddet eğilimli milyarderler de vardı. Tanımadığım birini, yaşadığı yer nedeniyle yargılamayı reddediyordum. Ayrıca, Bea bu mahalleyi iyi tanıyordu ve onun yargısına güveniyordum. O burada kendini güvende hissediyorsa, ben de hissedirdim.

"Hmmm." Roman ellerini ceplerine soktu, ama parmaklarının avuç içlerine kıvrıldığını görmüştüm. "Diğer komşularınla tanıştın mı?"

"Tanıştım. Hoş bir yaşlı çift. Bana kurabiye getirdiler." Tabağı bıraktığım yemek odasına gidip bir kurabiye aldım. Dönüp Roman'a uzattım. "İster misin?"

Bir an tereddüt ettikten sonra kabul etti. Aldığı ısıırık, kendisi kadar büyüktü, kurabiyenin yarısını bir anda yok etti, sonra da diğer yarısını saniyeler içinde yuttu. Onu bu kadar iştahla yerken izlemek, midemi kıpır kıpır ve sıcak hissettirdi. Ayak parmaklarım, ayaklarımın altındaki kalın halıya gömüldü.

"Kurabiye güzelmiş." Roman elinin tersiyle ağzını sildi. "Akşam yemeğini yedin mi?"

"Hayır. Pizza sipariş etmeyi düşünüyordum."

"Ben de pizza isterim." Telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı. "Sevmediğin bir malzeme var mı?"

O ekrana dalmış olduğu için fark etmedi, ama ben ona kaşlarımı çattım. Çocuğunun nerede yaşayacağını kontrol etmek istemesini anlayabiliyordum, ama neden birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi anlayamıyordum.

"Benimle pizza mı yiyeceksin?"

"Malzemeler, Shira. Pizzanda ne seviyorsun, ne sevmiyorsun?"

"Oh... şey, domuz eti yemem. Sebzeyi çok severim."

Kaşları çatıldı. "Tamam, sebzeli pizza alalım. Tamamdır." Telefonunu cebine koyduktan sonra başını kaldırdı. "Beklerken evi gezdirir misin?"

"Henüz görülecek pek bir şey yok ama... şey, tamam." Birinci kat oldukça açıktı. Mutfak ve oturma odasını gösterip

merdivenlere doğru yola çıktık. Siyah-beyaz bir kürk birdenbire ortaya çıkıp Roman'ın ayak bileklerine doğru fırladı. "Dikkat et, Mary geliyor," diye uyardım, ama gerek yoktu.

Roman hiç tereddüt etmeden eğildi, kedimi kucakladı ve göğsüne bastırdı. Mary miyavladı ve kıvrandı ama yeni yerindeki rahatlığını çabucak buldu. Pençelerini Roman'ın kollarının üzerine kıvırdı ve bana göz kırparak kuyruğunu tembelce salladı.

"Seni o kadar da sevmiyor gibi görünmüyor," dedim.

Roman kafasını okşadı. "Pençeleri koluma batıyor. Ama tabii, benden nefret etmiyor."

"Bebeklik yapma."

Ağzı açık kaldı, ama şaşkınlığı çabucak bir gülümsemeye dönüştü. "Onun pençelerini hiç hissettin mi? Jilet gibidirler."

"Hiç hissetmedim." Kollarımı kavuşturdum. "Mary bana asla zarar vermez."

Gözleri kısıldı. "Çünkü o senden nefret etmiyor, Shira."

Gülerek merdivenlere doğru döndüm. Roman'ın peşimde olduğunu bakmadan biliyordum. Adımları eski döşemelerde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. On dokuzuncu yüzyılda onun kadar iri adamlar yoktu.

Yukarıda ona banyoyu, iki boş yatak odasını ve ana banyoyu gösterdim. Şu ana kadar tek sahip olduğum şey kral boy bir yatak ve iki komodindi —hepsi yeniydi. Eski evden bazı eşyalar getirmiştım ama yatak odamın sadece bana ait olmasını istiyordum.

"Yatağın çok büyük," dedi Roman.

Yatağın ucuna oturdum ve tozlu pembe yorganın üzerine elimi uzattım. "Biraz saçma ama tam ortasında yıldız gibi uzanmayı planlıyorum." Hafifçe şişkin karnımı okşadım. "Ve bu çocuk benim çocukluğuma benziyorsa, eminim her sabah ve gecenin ortasında buraya gelip bana sarılmak isteyecektir."

Roman, bakışlarını benden ayırıp odayı süzerken çenesi yine titredi. Kolları da aynı şekilde gergin olmalıydı. Mary ona bağırdıktan sonra yanımdaki yatağa atladı ve hemen kendini yıkamaya başladı.

"Sorun yok tatlım," dedim, sırtını okşayarak. "Büyük bir atlayıştı, cesur kızım."

Roman boğazını temizledi. "Güzel bir ev, Shira. Mahalle hakkında hala emin değilim, ama en azından ev sağlam görünüyor. Yan odayı bebek odası olarak kullanacak mısın?"

"Öyle düşünmüştüm, ama ilk birkaç ay beşiği yatağımın yanında tutacağım."

O da başını salladı. "Mantıklı. Üçüncü yatak odası için planın ne?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Mantiken misafir odası olmalı, ama kalacak akrabam yok, o yüzden çalışma odası ya da oyun odası olabilir. Henüz karar vermedim."

"Misafir odası iyi olur. O geldiğinde orada kalabilirim. Yoksa aşağıdaki kanepede yatmak zorunda kalırım."

Kanepem Roma boyutlarında değildi. Kendini sığdırmak için top gibi kıvrılmak zorunda kalacaktı.

"Burada kalmayı mı düşünüyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Tabii ki." Çenesini indirip bana baktı. "Bununla bir sorunun var mı?"

Düşündüm ve aklıma hiçbir itiraz gelmedi, bu yüzden başımı salladım. "Sadece nasıl olacağı hakkında konuşmadık."

"Konuşuruz. Sadece şunu bil ki, o doğduğunda işten izin alacağım ve mümkün olduğunca ona bakmak istiyorum."

Boğazım sıkıştı, konuşmak bir yana yutkunmak bile zordu. Zihnimi çok uzağa götürmemiştim, Roman'la bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemiştim. O ana kadar verdiği tüm sözleri tutmuştu, ama henüz başlardaydık ve daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğramıştım. O anda bile, onun niyetini gerçekleştireceğine inanamıyordum. Bu, gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Üçüncü yatak odası için bir yatak alacağım," dedim yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Başını kapıya çevirdi. "Ama ben alayım." "Gerek yok. Para benim için sorun değil..."

Bakışları tekrar bana döndü. "Paranın sorun olmamasına sevindim, ama yine de yatağı ben almak istiyorum. Bana bırak, tamam mı?"

Tartışmamak için kabul ederek başımı salladım. Yarın bir yatak sipariş edip Roman'a mesaj atarak parasını hallettiğimi söyledim. Üzerimde baskı hissetmediğim ve granitten oyulmuş gibi kaşlarını çatmış halini görmek zorunda kalmadığım zamanlarda kendimi daha kolay ifade edebiliyordum.

Pizza kısa süre sonra geldi. İkimiz yemek odama geçtik ve Roman bana iki dilim servis ettikten sonra kendisi için de iki dilim aldı. Bana oturmamı söyledi ve bize buzlu su getirdi.

"Yeni evimde ilk akşam yemeği."

"Tebrikler. Shira." Roman bardağını kaldırdı ve benimkine doğru eğdi. Ben de bardağımı kaldırıp onun bardağına çarptım.

"Şerefe."

"Yeni başlangıçlara." Bardağını dikkatlice masaya koydu ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Umarım biz de yeni bir başlangıç yapabiliriz. Bugün, birlikte çalışırken sana davranışlarım için hiç özür dilemediğimi fark ettim."

"Önemli değil. İşti." Onun davranışını mazur görmemeliydim. Hiç de önemli değildi. Ama içimden gelen bir refleksle, kendime zarar verse bile çatışmaları yumuşatmaya çalışıyordum. *Çoğu zaman* kendime zarar veriyordu. Yıllarca süren terapi bile beni bundan kurtaramamıştı. Neyin kurtarabileceğini bilmiyordum.

"Hayır, değil." Öne doğru eğildi ve beni dikkatle izledi. "Bu öğleden sonra, ofisime giderken Mike Dietrich'i gördüm. Onunla bütçeyle ilgili birkaç konuyu konuşmam gerekiyordu, bu yüzden doğal olarak onu durdurdum."

Pizzamın kenarını koparıp yedim, kendimi tutmak için. Mike koridorlarda sohbet etmeyi sevmezdi.

Roman devam etti. "Birkaç dakika sonra masama döndüğümde Mike bana bir mesaj gönderdi. Ne yazdığını biliyor musun?" Bir fikrim vardı ama başımı salladım. "Aynen şöyle yazmış: 'Shira'nın işleri hallettiği şekilde devam etmek istiyorum. Bundan sonra sorularını planlanmış toplantılara veya mesajlaşma uygulaması üzerinden sohbetlere sınırla.' Senden saklandığını gördüm ve onunla konuşmak istemediğin için yaptığını düşündüm, ama onun için yaptın, değil mi?"

Hala ekmeğin kabuğunu koparıırken başımı salladım. "Mike rakamlarda dahidir, ama insan ilişkileriyle arası iyi değildir."

"Bunu bana söyleyemez miydin?" diye sordu, elinden geldiğince nazikçe —ki bu pek nazik değildi ve sertlikle doluydu, ama çabası beni rahatlatı.

"Hayır, Roman. Ofisteki herkesi görmezden geldiğim ve çalışanlarla hiçbir bağım olmadığı için bana nutuk attıktan sonra, sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi düşündüm."

Başını ağır ve yavaşça salladı. "Öyle demiştim. Sonra Frank'in senin için bir anlamı olup olmadığını sormuştum. Ne adi bir adamdım." Başını ellerinin arasına gömdü ve inledi. "Her şeyi mahvettim. Özür dilerim, Shira. Gerçekten."

"Tamam."

Pizzam bir yığın halindeydi, parçalayacak hiçbir şey kalmamıştı, ama midem sinirlerden darmadağın olduğu için, zaten yiyemezdim.

Başını kaldırdı ve yanaklarının ne kadar kızardığını görünce şok oldum. "Zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmanın ne demek olduğunu anladığım için, pislik olmamak için elimden geleni yaptım. Ama burada gerçekten başarısız oldum, değil mi?"

Alt dudağımı dişlerimle ısırarak, sadece hafifçe başımı sallayarak cevap verdim. "Evet," diye fısıldadı. "Frank'in bana gönderdiği mektuplar benim için çok önemliydi.

kendimi ona karşı doğru davrandığıma ikna etmişim, ama lanet olsun, ne kadar da körmüşüm."

Midem alt üst oldu. Lanet mektuplar. Her zaman onlara dönüyordu. Bu konuyu bir saniye daha uzatmak doğru gelmiyordu. Roman dürüst davranıyor ve her şeyi ortaya koyuyordu, benim de aynısını yapma zamanı gelmişti.

"Roman, yeni bir başlangıç yapıyoruz..."

Masaya yarıya kadar eğilerek bakışlarını bana sabitledi. İtirafımı boğazımın arkasında sıkışmış halinden kurtarmak için kucağımdaki peçeteye bakmak zorunda kaldım.

"O mektupları Frank yazmadı. Ben yazdım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Roman

NE?

Ne

NE

Beş harf. Hepsi hayatımın dönüm noktalarında. Frank Goldman ve ben mektup arkadaşı değildik, ama önemli sözler paylaşmıştık — sonraki adımlarımda bana yol gösteren sözler. Ve şimdi... *ne?*

"Üzgünüm," diye aceleyle söyledi Shira. "Ona ilk mektubunu yazdığında, mektubu ona gösterdim, ama o meşguldü ve benim onun adına cevap vermemi istedi. Sadece taziyelerini iletmemi istedi, ama ben... öyle bırakamazdım. Sen kaybolmuş gibi görünüyordun, ben de öyleydim sanırım. Annem birkaç ay önce ölmüştü ve Frank bana destek olmuştu, bu yüzden onu biraz taklit edip sana destek olmaya karar verdim."

...bunu bilen birinden dinle, kaçabileceğin hiçbir yer yok.

"Bana mektup mu yazdın?" Koltuğuma geri düşerken ciğerlerimden ağır bir nefes çıktı. "Bilmeliydim. Yaralandığımda çiçek göndermiştin. Yazdığın mektup..."

Roman,

Yaralanmanı ve rugby kariyerinin sona erme ihtimalini duyduğuma çok üzüldüm. Okuduklarıma göre sahada dinamit gibiydin ve senin yokluğun oyun için büyük bir kayıp olacak.

Sana ilk yazdığımda sana ne demiştim, hatırlıyor musun? Hayatında yüzlerce yol yürüyebilirsin. Bu yolun sonu geliyorsa, bu hayallerinin sonu olduğu anlamına gelmez. Kalkacak, yeni bir yola çıkacak ve bir sonraki hayalinizi bulacaksınız.

İhtiyacın varsa iyileşmek ve yas tutmak için zaman ayır. Bu senin planladığın şey değildi ve bu acı bir gerçek. Moralinin bozuk olması normal, ama bu durumda kalma. Bu duyguyu tam olarak yaşa, sonra bir kenara koy. Yasın seni aşağı çekmesine izin verme.

Güzel bir hayatın olacak. Kardeşlerine güven. Onlarla olan ilişkilerin senin gerçek servetin. Çoğu insan buna sahip değil. Şu anda kendini şanslı hissetmeyebilirsin, ama birçok yönden şanslısın.

Bir sonraki adımını sabırsızlıkla bekliyorum.

♦ Frank Goldman

"Seni aldattığım için gerçekten üzgünüm. Mektuplarına cevap vermemeliydim, ama tanımadığın bir kızıdan haber almak istemeyeceğini düşündüm." Shira alt dudağını sertçe ısırdı, berrak gözleri yalvarırcasına ve yine hüzünlü bir ifadeye büründü.

Onu uzun süre izledim, narin parmakları dudaklarında dans ediyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı, koyu kaşları endişeyle açık renkli gözlerinin üzerine çökmüştü ve ona nasıl bu kadar kötü davranabildiğimi merak ettim. Frank ile olan evliliği hakkında ne düşünürsem düşünsem, artık benim için bir yabancından farksız olan bir adam, Shira tam olarak kendini gösterdiği gibiydi. Yumuşak sesli ve nazik, utangaç ve heyecanlı. Aldatıcı olabilir, ama bu nezaket ve şefkatinden kaynaklanıyordu.

Kızgın olmam gerekirdi. Frank Goldman beni hiç umursamadığı halde GoldMed'i kurtarmak için oraya dalmıştım. Bu, zamanla canımı yakacaktı. Bunu biliyordum. Ama iş o noktaya geldiğinde, Shira'nın beni umursamış olması beni rahatsız etmedi. Hatta, bu gece buradan ayrılıp, onun kadifemsi yumuşak sesini kafamda duyarak o mektupları tekrar okuyacaktım.

Alt dudağındaki titreme beni durdurdu. Gözleri dolarken içim dondu, sonra panik kaslarımı ele geçirdi ve beni koltuğumdan fırlattı. İki adımda masanın etrafına dolandım ve onu koltuğundan tek bir hareketle kaldırdım. Sonra kollarımı ona doladım ve onu göğsüme bastırdım.

"Ağlayamazsın," diye bağırdım, duruma göre çok sert bir şekilde, ama onun gözyaşları beni deli gibi hissettiriyordu. Onları tek tek yumruğumla alıp buhar haline getirebilseydim, yapardım. Bunun yerine ona sarıldım. Geçen sefer hoşuna gitmişti.

"Yapmamaya çalışıyordum," diye mırıldandı gömleğime. "Sadece... hormonlar... ve bana bakışların... Çok üzgünüm, Roman."

"Affettin." Başının arkasını avuçlayarak onu yerinde tuttum. "Sakın ağlama, tamam mı? Dayanamıyorum... özellikle de bunu sana ben yaptırdığım için."

Hıçkırarak bana doğru itti. Direnmek istedim ama sonunda onu bıraktım. Bir adım geri çekildi ve elinin tersiyle gözlerinden süzülen birkaç damla gözyaşı sildi.

"Bunu bir daha yapmayacağıma söz veremem." Bol süveterinin arkasında gizlenen karnını okşadı. "Ben ağlayan biri değilim, ama bu adam beni ağlayan birine çevirdi."

Sandalyesini çekip ona doğru başımı salladım. "Seni ağlattım ama aç bırakmayacağım. Otur, mahvetmediğin pizza dilimini ye, ben sana bir tane daha getireyim."

O da dediğimi yaptı ve ben de büyük bir lokma alana kadar yanında durdum, içimden bir tatmin duygusu geçti. Nate beni doğru değerlendirmişti. Ben bir bakıcıyım. Bunu kabul edebilirdim. Shira'nın karnının doyduğundan ve bakıldığından emin olmak, onun için olduğu kadar benim için de önemliydi.

"Babamın ölümü ani oldu." Shira pizzasından başını kaldırdı, kaşları çatıldı. Devam ettim. "Kendini çalışarak öldürdü. Kötü bir baba değildi, ama dört erkek çocuğa tek başına bakmayı bilmiyordu, bu yüzden yokluğunu hissettiren bir baba oldu. Ben büyüdüğümde ve kafamda bir plan olduğunda

işiyile ilgiliydi. Ölmeden önce birbirimize yakınlaşmaya başlamıştık. Bu benim için büyük bir darbe olmuştu. Onun gurur duyacağı bir şey olmadan onun izinden gitmenin ne anlamı var diye düşünerek kendimi kaybetmişim. Frank'e neden mektup yazdığımı bilmiyorum... sadece *bir şeye* ihtiyacım vardı ve körü körüne bir umut arıyordum.

"Ve beni buldun," dedi yumuşak bir sesle.

"Sanırım buldum." Peçeteyi yumruğumda buruşturdum. "Annen ne oldu —ani mi oldu?"

Kafasını salladı. "Birkaç yıldır hastaydı ama kaçınılmaz hale gelene kadar doktora gitmeyi reddetti. Kanseri her yere yayılmıştı. Bunun olacağını biliyorduk ama bence ölüm her zaman ani gelir. Bir an sevdiğin kişi yanındadır, bir an sonra yok olur ve sen dünyada yalnız kalırsın. En azından benim için öyle oldu."

"Frank gelene kadar."

Ağzı hafifçe gülümsedi. "Sanırım ben de körü körüne uzandım ve onu buldum."

Shira'nın yirmi yaşında bir gelin olduğu hakkında düşüncelerim vardı ama bunları kendime sakladım. Geçen kocası hakkında konuşmamı hoş karşılamazdı ve onu üzmem için hiç hakkım yoktu.

Akşam yemeğimizi bitirdik ve ben temizlik yaparken onu oturma odasına gönderdim. Her şeyin yerini bilmediğimi söylemeye çalıştı ama onu dinlemedim ve o kanepeye çekilirken bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdim. Birinci kat açık olduğu için beni izlediğini hissediyordum ama hayatımda pek çok kez bulaşık yıkamıştım. Yanlış yapmaktan çok endişelenmiyordum.

Her şeyi yerleştirdikten sonra, onun endişe verici derecede küçük kanepesine oturdum. Sanki insanlar daha küçükken, başka bir dönemde yapılmış gibi görünüyordu. Beni taşıyacağından emin değildim.

"Bunu sen mi seçtin?" diye sordum, kanepenin altından gıcırdayarak.

"Ben seçtim. Oturduğumda böyle ses çıkarmıyordu."

Kaşlarını kaldırıp onu baştan aşağı süzdüm. "Senin iki katından fazlayım. Kardeşlerim de öyle. İkimiz buraya otursak, kanepeni kibrit çöpü yaparız. Daha sağlam bir şey almalıyız."

"Kardeşlerin benim kanepeme mi oturacak?"

"Henüz tanıımıyorsun ama çok yakınız ve amca olacakları için çok heyecanlanacaklar. Yani, evet, Beanie buradayken senin kanepende oturacaklar çünkü onlar da onunla birlikte olmak isteyecekler."

Bebek boyundaki mobilyalarına bakarak gözleri endişeyle büyüdü. "Bunu düşünmemiştim. Benim ailem yok. Ailenin... tamam... peki, devleri ağırlayacak bir yer bulurum herhalde."

Ben gülerek iç geçirdim. "İyi fikir. Satın almayı teklif ederdim ama kabul edersin sanmıyorum."

"Haklısın. Kabul etmem."

Gülümsedim. "Anlaştığımıza sevindim." Ancak, bu gece buradan ayrılıp misafir odası için bir yatak ve normal boyda insanlar için uygun bir kanepe almaya niyetliydim. Bunun yapmam gereken şey olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Şimdi, birbirimizi tanıma oyunu oynayacağız. Cüzdanın nerede?"

Kaşları çatıldı. "Şey... dolabın içindeki çantamda."

Mümkün olduğunca dikkatlice ayağa kalktım ve koridordaki dolaptan çantasını aldım. Geri dönüp çantayı aramızdaki yastığın üzerine koydum ve arka cebimden cüzdanımı çıkardım.

"Dün gece buz kırıcı fikirler aradım," diye açıkladım. "Bir tanesi cüzdanları değiştirmektir. Sen benimkine bakarsın, ben seninkine bakarım. Ne dersin?"

Burnu kıpırdadı. "Bence sen bu oyuna hazırlıklı gelmişsin, ben ise hazırlıksız yakalandım."

"Doğru, ama yemin ederim cüzdanımdan hiçbir şey çıkarmadım veya eklemedim. Bir dahaki sefere sen beni hazırlıksız yakala. Anlaştık mı?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, çantasından cüzdanını çıkardı ve kucağıma attı. Ben de ona benimkini uzattım. Bu çok heyecanlı bir oyun değildi, ama Shira için en kolay olabileceğini düşündüm.

Cüzdanımı açıp içine bakmasını bekledim, sonra dikkatimi onun cüzdanına çevirdim. İki katlı, hardal sarısı deriden yapılmış bir cüzdandı, bu beni şaşırttı. Shira'nın kıyafetleri genellikle çok sadeyken cüzdanı çok parlak. Belki de bu onun gerçek yüzüydü.

İçinde iki kredi kartı ve bir banka kartı vardı. Spor salonu, market ve kütüphane üyelik kartları. Ehliyetindeki fotoğraf beni duraksattı.

Trafik polisi Shira'yı sevmiş olmalıydı. Fotoğraf çekiminde kullanılacak gibi bir ışıklandırma hiç görmemişim. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, yüzünü yumuşak dalgalar halinde çerçeveliyordu. Parlak dudakları, içten bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gözleri neşeye parılıyordu.

Ehliyetini uzattım. "Neye gülüyordun?"

Shira cüzdanımdan başını kaldırdı. "Oh, şey... Connie beni cesaretlendiriyordu. Saçlarımı açmamı söyledi ve şampuan reklamında oynamam gerektiğini söyledi. Çok tatlıydı."

"Connie mi? Adını hatırlıyor musun?" Ehliyetini iki yıl önce almıştı.

"Tabii ki," diye cevapladı basitçe, ehliyetimi uzatarak. "Neden sana bir sonraki konuşan kişinin kafasını ısırmak üzereymiş gibi bakıyorsun?"

"Çoğu insan Motorlu Taşıtlar Departmanında biraz zaman geçirdikten sonra öyle görünür. Çoğumuzun kendi kişisel heyecan yaratıcısı yok."

Yanakları parlak pembeye dönerek cüzdanımın içindekileri karıştırmaya devam etti. Konuyu kapatıp başka ne bulacağımı merak ettim.

Otuz dolar nakit ve bozuk paralar vardı. Bir çikolata ve Sprite aldığı marketin fişi vardı. Bunu aklımın bir köşesine yazdım. Sonra tanımadığım bir adamın eski, kare şeklinde bir fotoğrafına rastladım. Kesinlikle ölen kocası değildi.

"Bu kim?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı.

"Bilmiyor musun? Eski erkek arkadaşın değil mi?"

Onun kahkahası başlı başına bir azarlama gibiydi. "Hiç de bile.

Çok saçma." "Hiç sanmıyorum. Anlat bana."

Dudaklarını ovuşturdu ve içini çekti. "O fotoğrafı dokuz ya da on yaşındayken postanenin zemininde buldum. Annem pasaport fotoğrafı olduğunu söyledi. Adamı sevimli buldum, o yüzden sakladım. Sonra yeni pasaportuyla nereye gidebileceğine dair hikayeler uydurmaya başladım. O zamandan beri hep yanımda taşıyorum. Son yirmi yılda yaşadığı maceraları düşünmek hoşuma gidiyor. Umarım güzel bir hayatı olmuştur."

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Söyledim ya, aptalca bir şey. Bir nevi hobim oldu. İnsanların düşürdüğü şeyleri topluyorum, fişler, kartvizitler, davetiyeler gibi şeyler, ve onlar hakkında kafamda hikayeler uyduruyorum. Ama bu fotoğraf sakladığım tek şey."

Parmakları hızlıydı, ama alışkanlıkla cüzdanımda sakladığım prezervatifi geri ittiğini fark ettim.

"Muhtemelen son kullanma tarihi geçmiştir."

Gözleri benimkilere dikildi. "Kısa süre önce prezervatif kazası yaşayan bir adam için, çok tehlikeli bir hayat sürüyorsun."

Shira'nın beni bu kadar kolay şaşırtmasından hoşlanarak güldüm.

"Ergenliğimden beri cüzdanımda bir tane taşıyorum. Çoğu kullanılmadan son kullanma tarihi geçti."

"Tamam," diye mırıldandı ve cüzdanımı kapatarak bana uzattı. "Gözetlemeyi bırakıyorum." "Tamam. Ben de öyle yapacağım."

O kadar büyük bir esneme yaptı ki gözleri kapandı. Bunu işaret olarak aldım. Cüzdanını çantasına geri koyup dolaba geri koydum. Oturma odasına geri döndüğümde Shira ayağa kalkmış, ellerini süveterinin kollarına saklamıştı.

"Ben çıkıyorum." Elimi uzattım ve saçındaki gevşek bir tutamı çektim. "Ayakta durmakta zorlanıyorsun. Biraz dinlen."

"Uyarım. Pizza için teşekkürler, Roman."

Ona baktım, bu narin kadının bu evde tek başına uyuyacağı düşüncesi midemi bulandırdı. Son evinde de yalnız kalmıştı, bu tamamen mantıksızdı, ama o zaman ben beş dakikadan az uzaklıktaydım. Şimdi ise aramızda koca bir şehir vardı ve bu bana hiç hoş gelmiyordu. Hiç hoş gelmiyordu.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye sertçe emrettim.

Shira biraz çekindi ama başını salladı. "Tamam."

"Anahtar lazım." "Ne?"

"Ben kurtulmak istemiyorum, Shira. Sen taşındın, ama hiçbir şey değişmedi. Her sabah buraya gelip çöpleri toplayıp sana kahvaltı getireceğim."

Gözleri parladı ve elleriyle kolları kıvrıldı. "Buna gerek yok. Gerçekten. Bea var ve her gün gelmen için çok uzak."

"Mesafeyi ben düşünürüm. Bunu yapmam lazım." "Lazım mı?"

Başımı salladım. "İhtiyacım var."

Birkaç saniye dudaklarını ısırıktan sonra bana anahtarı getirmek için döndü. Anahtarı cebime attım ve kapıya doğru yürüdüm. Ona bir kez daha sarılmak için kollarımı kaldırdım ama ağlamıyordu, bu yüzden hoşuna gitmeyeceğini düşündüm.

Henüz değil.

Saçlarını bir kez daha nazikçe çekip kapıdan çıktım. Kilidin yerine oturduğunu duyduğum anda en yakın çöp kutusunu buldum, cüzdanımı çıkardım ve gereksiz prezervatifi içine attım.

Shira'ya yeni mobilyalarını sipariş ettikten sonra tam bir dakika sonra haber geldi. Telefonumda onun adı belirdiğinde kendimi gülümserken buldum.

Shira: *Neden bana yatak ve kanepeler için fatura gönderdin?*

Shira: **ROMAN...** *neden?*

Onun yumuşak, öfkeli sesini neredeyse duyabiliyordum.

Shira: *Mobilyalarımın parasını ödediğin için kırıldım!*

Shira: *Şu anda sinirleniyorum.*

Onu da neredeyse duyabiliyordum. Gülümsemem genişledi. Ben mutfaktan geçerken kafamın arkasına hafifçe vurdu. "Neden gülümsüyorsun?"

Telefonumu kaldırdım.

"Shira." Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Onu görmezden gelerek bir mesaj yazdım.

Shira: *Tamam. Hayır, değilim. Cömertliğin için teşekkürler.*

Ben bir kutu maden suyu açtı ve tezgaha yaslandı. "Önemli bir konuşma olmalı."

"Komik biri." Konuyu orada bıraktım çünkü hepsi buydu.

"Sana söylemiştim deme..."

"O zaman söyleme."

Shira: *Sana teşekkür etmemi engelleyemezsin.*

Shira: *"Rrrreeeoow" diyor.*

O kedi kesinlikle benim sonum olacaktı. Hem de çok yakında.

Shira: *Bekleyip göreceksin. İyi geceler, Roman.*

Konuşmamız bittikten sonra da yüzümdeki gülümseme uzun süre kaybolmadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shira

Levy binasına doğru yürüdüm, Kit ve Elliot karşıdan yaklaşırken gülümseyerek el salladım. Elliot, hamile karısına ayak uydurmak için küçük, yavaş adımlarla yürüyordu, bunu dayanılmaz derecede tatlı ve düşünceli buldum. Onlar "zıt kutuplar birbirini çeker" sözünün en güzel örneği idi ve onları birlikte gördükçe, neden uyumlu olduklarını anlamak benim için daha da kolaylaşıyordu.

Elliot hala beni biraz gergin yapıyordu, ama dikkatini neredeyse tamamen Kit'e vermişti, bu yüzden onun yanında olmak zor değildi.

"Günaydın," dedi Kit neşeyle.

"Günaydın!" diye cevapladım.

Kit ile çalışmaya başladığım ikinci haftaydı. Geçen hafta, Building Dignity'de yaptığı her şeyi bana anlatmış ve kurduğu sistemleri göstermişti. Görevleri paylaşmış ve gelecek için fikirler üretmiştik. Bana onunla çalışmamı teklif etmeden önce, hayalimdeki işin ne olduğunu bilmiyordum. Ama işte buradaydı. İhtiyacı olan ailelere güvenli ve kaliteli konut sağlamak, bundan daha iyi bir şey olamazdı.

Kit, lobiden geçerken kolunu koluma taktı. Elliot diğer tarafında kalarak bize sohbet etme fırsatı verdi. Ofislerimiz onun ofisiyle aynı kattaydı, bu yüzden o ve Kit gün boyu birbirlerini görüyorlardı

ve her fırsatta uğrayıp ona bakıyordu.

"Yeni tabureler dün teslim edildi mi?" diye sordu.

"Evet. Adaya tam uydu. Önerin için teşekkürler."

"Umarım beni davet edersin de yaptığın dekorasyonu bizzat görebilirim."

"Bu hafta sonu mu?" diye sordum.

Elliot'a döndü. "Bu hafta sonu boş muyum?"

"Pazar günü brunch var, ama başka planımız yok," diye cevapladı. "Eğer dışarı çıkmak istersen, Joey ve Theo'ya ben bakarım."

Onun pazısına öpücük kondurdu, sonra bana gülümsedi. "Yetişkinler için bir şeyler yapmaya gelirim. Alışveriş yapmalıyız."

Başımı salladım. Kit'in zevki benimkinden çok daha renkliydi. Bu tür bir etkiye ihtiyacım vardı, yoksa evim bej renkte kalacaktı. "Anlaştık."

Taşınmak en iyi kararım olmuştu. Yeni evime taşınalı neredeyse üç hafta olmuştu ve her geçen gün daha doğru bir karar verdiğimi hissediyordum. Yıllardır hiç bu kadar iyi uyumamıştım, rahat yatak odamda huzur içinde, en iyi arkadaşımın hemen yanımda olduğunu bilerek. Mary de mutluydu. Evin yüksek pencerelerinden uzun güneş ışınları içeri giriyordu. Mary, sıcaklığın tadını çıkarmak için yeni favori yerler bulmuştu ve ben eve geldiğimde her zaman neşeye etrafımda zıplıyor, durmadan konuşuyordu.

Asansöre birlikte girdik ve kapılar kapanmaya başlarken bir ses bize beklememizi söyledi. Elliot kolunu uzattı ve kapılar açıldı, hafif buruşuk Roman ortaya çıktı.

Gözlerimiz hemen birbirine kilitlendi.

O gece pizzayı paylaştığımızdan beri birbirimizi görmemiştik. Her sabah söz verdiği gibi uğramıştı, ama ben uyanık olsam da odamda kalıyordum. Hâlâ birbirimize küçük notlar bırakıyorduk ama, içimde filizlenmeye başlayan sıcak duyguların daha da büyümeden ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bunu yapamazdım. Ebeveynlik ilişkimizin en son ihtiyacı olan şey, karşılıksız bir aşk değildi. Buluşmalarımızı doktor randevularıyla sınırlamak ve aralarda dostça ama mesafeli davranmak daha kolaydı.

"Biniyor musun?" diye sordu Elliot.

Roman sersemlemiş gibi irkildi, sonra yanıma asansöre girdi. "Beni beklediğin için teşekkürler. Zor bir sabah oldu."

Bana doğru dönüp bakışlarını tekrar üzerimde gezdirdi ve karnımda durdu. Birbirimizin yanında olduğumuz üç hafta içinde karnım daha da yuvarlaklaşmıştı ve jarse elbise karnımı sarar gibi duruyordu.

"Mary sana sorun çıkardı mı?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. "Ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz ayaklarıma atladı ve smoothie'nin yarısını gömleğime döktü."

Burnumu kırıştırdım. Mary hiç ayak parmaklarıma saldırmamıştı. Bu ona göre bir şey değildi. Ama smoothie'min yarısı eksikti. "Sen içtin sandım."

"Mary kim ve neden sana saldırıyor?" diye sordu Elliot.

"Shira'nın kedisi." Roman cevap verirken gözleri benim üzerimde kaldı. "Benden nefret ediyor."

Elliot burnunu çekti. "Shira mı, yoksa kedi mi?"

Roman'ın kaşları çatıldı. "Kedi. Ama kadın şüpheli."

"Senden nefret etmiyorum. Mary'nin görevini gönüllü olarak üstlendiğini hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Hayır, hatırlatmana gerek yok." Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sana smoothie getiriyor mu?" diye sordu Kit.

Roman'dan uzaklaştım, ama onun beni incelediğinin farkındaydım.

Yan taraftan bakıldığında karnım daha da belirginleşmişti. "Beni beslemek onun görevi," diye açıkladım.

Elliot elini Kit'in omzuna koydu. "O haklı. Senin her ihtiyacını karşılamak onun görevi," dedi, sanki tartışılmaz bir gerçekmiş gibi. Elliot Levy ile asla tartışmayacağımı bildiğim için, bir bakıma öyleydi.

Onuncu kata vardık ve Roman dışarı çıkmaya başladı. Ben onu takip etmediğimde, kapının arasında durdu ve kaşlarını çatı.

"GoldMed'i ziyaret etmeyecek misin?"

"Oh, hayır." Tavana işaret ettim. "Onur Binası'na çıkıyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Neden?"

"Şey... Orada çalışıyorum."

Elliot sabırsızlıkla homurdandı. "İçeride mi, dışarıda mı? Seç birini."

Roman'ın kaşları kararsızlıkla çatıldı, sonra saatine baktı ve iç geçirdi. "Konuşacak çok şeyimiz var, ama geç kalacağım bir toplantım var." Bana sert bir bakış attı. "Sonra görüşürüz."

"Sonra," diye fısıldadım.

En üst katta Kit beni ofisime kadar takip etti ve ben masamın arkasındaki, daha çok tahtı andıran sandalyeye çöktüm. Bu kattaki tüm sandalyeler

açıklanamaz bir şekilde çok rahattı. İlk üç aylık dönemde bu koltuklar olsaydı, Roman beni ofisimde uyurken birden fazla kez yakalardı.

"Tamam, ne *dedin*?" diye sordu.

Onun heyecanına gözlerim yuvarlaklaştı. "Ne?"

"Roman'ın sana bakışı. Sanki kızgın ama aynı zamanda büyülenmiş gibiydi. O ifadeyi çok iyi tanıyorum."

Kafamı salladım. "Hayır, öyle değil... Bana hayran değil. Belki karnımdan dolayıdır, ama benden değil. Ondan hamile kalmam bir tesadüftü ve arkadaş olmaya çalışıyoruz, ama bundan öte bir şey yok. Neden kızgın olacağını da anlamıyorum."

Ellerini karnının üzerine koydu ve huzurla mırıldandı. "Yanılıyor olabilirim." Parmağını salladı. "Yanılmıyorum ama yanılıyor olabilirim."

Ben güldüm. "Yanılıyorsun. Şimdi otur da hayır müzayedesini hakkında konuşalım."

Building Dignity'nin yıllık bağış toplama etkinliği üç hafta sonra yaklaşıyordu. Elliot, hamile Kit'in çok stres yapmaması için bu yıl etkinliği küçültmek istediği için, geçmişte düzenlediği üç bin dolarlık gala yerine sessiz bir müzayede ile öğle yemeği düzenleyecektik. Sonraki bir saat boyunca ayrıntıları gözden geçirdik ve müzayede için birkaç boş yeri doldurmak için fikirler ürettik. İşleri bitirirken ofisimin kapısı çalındı.

"Shira Goldman?"

Posta odasından tanıdığımı sandığım genç adama el salladım. "Merhaba, benim."

İçeri girip masama bir plastik poşet koydu. "Bu sizin için." "Gerçekten mi?"

İçine baktım. Bir Sprite ve bir çikolata ile bir not vardı. *Shira,*

Üç hafta oldu ve oğlumuz varlığını hissettirdi. Harika görünüyorsun. Yaptığın iyi işleri kutlamak için sana küçük bir sürpriz hazırladım. Oğlum bana çekerse, iştahı çok iyidir, bu yüzden seni daha iyi beslemem gerekecek. Artık her gün aynı binada olduğunu bildiğim için bu çok uygun oldu. Keşke daha önce bilseydim. Ne oldu?

X,

Roman

"Roman'dan," diye fısıldadım.

Kit mırıldandı. "Tamamen büyülenmiş."

Onu eliyle işaret ettim. "Bebeğini besliyor." Kurye hala orada duruyordu, ben de bir not yazdım.

Roman

Karınım gerçekten şişmiş, değil mi?

İkramın için teşekkürler. Tam olarak ne istediğimi nasıl bildin?

BD'de Kit ile çalışıyorum. Gelecekteki tüm işlerimden seni haberdar edeceğim.

Sevgiler

Shira

"Bunu Roman'a götürür müsün?"

Kurye katlanmış kağıdı aldı ve geriye doğru el sallayarak koşarak çıktı. Bunun işinin bir parçası mıydı yoksa Roman onu bu iş için mi görevlendirmişti?

Kit sırttı. "Çok tatlı."

Dudaklarımı ısırdım. "Şşş. Bunu yapmayacağız." "Bana çikolata ver, ben de sessiz kalayım."

Masamdan çikolatayı alıp göğsüme sıkıca bastırdım. "Bu hediye idi."

Gözleri kısıldı. "Paylaşmayacak mısın? Gerçekten mi?"

Gülerek ambalajı yırttım ve birkaç parça kopardım. "Bu bebek için, senin için değil."

Çikolatayı kaparak bir köşesini ısırды ve sırtarak "Bebek teşekkür ediyor" dedi.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra kalkıp gitmek için ayağa kalktı. Tam o sırada, aynı kurye ortaya çıktı, alını hafifçe terlemişti.

"Merhaba Bayan Goldman. Bay Wells'in size başka bir mesajı var," dedi nefes nefese, masama bir kağıt bırakarak.

Shira,

Cüzdandan karıştırma oyunumuz sırasında dikkatliydim. Şeker ve Sprite fişin vardı.

Akıllı davranmaya çalışıyorsun ama büyük haberlerini bilmek isterim.

Akşam konuşuruz. İşten sonra evine gelirim. X,

Roman

Kit'in beni izlediğinin farkında olarak, sırtmamak için alt dudağımı ısırdım. En son istediğim şey, onun zihninde yarattığı ateşe körükle gitmekti. Bu onun suçu değildi. Delicesine aşık ve hamile olduğu için, her yerde aşk hikayeleri görmeden edemiyordu. Roman ve ben asla öyle olamazdık. Onun çocuğunu taşıyor olsaydım, bana ikinci bir şans bile vermezdi. Birbirimize mahkumduk, hepsi bu.

İsteseydim bile - ki istemiyordum - Roman, 1,95 metre boyunda, eski bir profesyonel sporcu, güzel gözleri ve insanları durup bakmaya zorlayan bir gülümsemesi olan biriydi. Ben ise kısa, sıradan, hiç de özel olmayan bir kadındım. Yüzü olmayan, isimsiz bir ilişki olarak işliyorduk. Bana attığı gülümsemeler sadece arkadaşlık içindi.

Mesajcıya başka bir not yazmadan yoluna gönderdim. Rahat bir nefes alması, notlar iletmenin işinin bir parçası olup olmadığını cevapladı.

Kit sırttı ve ben onu yine susturdum. "Böyle şeyler yok."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Shira

Roman evime girdiğinde, ilk kez yaptığım lazanyayı fırından yeni çıkarmıştım.

"Selam, Goldie," dedi ve midem bir anda düğümlendi. O takma adı duymak, on numaralı odadaki gecemizi çok hatırlattı. Bana öyle seslenmeyi bırakması gerekiyordu, ama ona bunu söyleyemiyordum. Zaten istediğim şeyi istemek konusunda hiç iyi değildim.

"Mutfaktayım," diye cevap verdim, sesimin titrememesine şükrederek.

Bir dakika sonra içeri girdi ve bir torba portakal tezgahın üzerine koydu. "Ne pişiriyorsun?"

"Lazanya." Yaptığım yemeğe baktım. Peynir kabarcıklanmıştı, ama hamilelik yüzünden tat ve koku alma duyularım biraz bozulmuştu, bu yüzden kokunun ağız sulandırıcı mı yoksa gözyaşı dökücü mü olduğunu anlayamadım. "Kendi kendime yemek yapmayı öğreniyorum. Yani... deniyorum. İyi gidiyor mu, emin değilim. Annemden yemek yapmayı öğrenme fırsatım olmadı ve Frank'in aşçısı vardı, bu yüzden hiç öğrenemedim."

"Oğlumuz için mi öğreniyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "O gelmeden önce öğrenmem gereken bir beceri gibi geliyor. Her öğünde ona kızarmış peynirli sandviç yediremem, şu anda mutfak becerilerim bu kadar."

Roman, önceki gün yaptığım kızılıcık zencefilli keklerden birini eline alınca sinirlerim bozuldu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben yaptım."

O ambalajı açıp bir parça ağzına attığında alt dudağımı ısırđım. Yavaşça çiğnedi, gözleri parladı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamadım, ama kararını beklerken nefesim kesildi.

Sonunda yuttu. "Vay canına, zencefilli tadı var."

"Oh hayır," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu. "O kadar mı kötüydü?"

Ağzı açık kaldı, gözleri yuvarlaklaştı, paniğe kapıldı. Ağlamamdan hiç hoşlanmazdı. Ben de öyleydim, bu arada. Basit bir kek bile yapamayan ne tür bir anne olurđum?

"Kesinlikle hayır." Bir parça daha muffin ağzına tıktırdı, bu sefer daha hızlı çiğneyip yuttu. "Çok lezzetli, Shira. Noel tadı var."

Yanaklarım kızardı. Yanlışıklıkla zencefil miktarını üç katına çıkardığımda her şeyi mahvettiğimi düşünmüştüm, ama muffinlerimi lezzetli bulduysa, o kadar da kötü yapmamış olmalıyım.

"Teşekkürler. Lazanyamı denemelisin. Umarım akşam yemeğini yemedin."

"Ofisten direkt buraya geldim. Besle beni."

Dolabımdan bir bardak alıp buzdolabından su doldururken birkaç kez boğazını temizledi. Her derin nefes alışında boğazının hareket etmesine dikkatim neredeyse dağılıyordu ama kendimi zorlayarak dönüp ikimiz için lazanya ve salata tabağına yemek koydum.

Önce salatama daldım, Roman'ın lazanyadan bir lokma almasını izledim. Dikkatli bir çiğneyiciydi, ama bir kez yemeye başladığında, gerçekten tıktınıyordu. Onun kadar lezzetli olup olmadığını merak ederek bir parça denedim ve hemen yüzümü buruşturdum. Kıyılmış sarımsak kavanozundan biraz fazla dökmüştüm, tamam, çok fazla, ama muhtemelen pişince gider diye düşünmüştüm. Ayrıca sarımsağı çok severdim. Fazla diye bir şey yoktu. Belki de vardı. Ve dengelemek için eklediğim karabiber de pek işe yaramamıştı.

Roman ise çok keyifli görünüyordu. Herhalde benim damak tadım bana oyun oynuyordu. Keşke onun kadar keyif alabilseydim. Yemek yerken neredeyse nefes almadan, açlıktan ölüyormuş gibi yiyordu.

Ben de salatamı aynı iştahla yedim ve eve gelirken aldığım yumuşacık Fransız ekmeğinden parçalar kopardım. Anlaşılan damak tadım sade ve basit şeyler istiyordu. Bebeğim doğduktan sonra lazanyayı tekrar yapıp tadını çıkaracaktım.

Roman yemeğini neredeyse bitirmişti, ama doymuş olduğunu sanmıyordum. Onun boyunda bir adamın mutlaka ikinci porsiyon alırdı. Muhtemelen üçüncü porsiyon bile. Bana bırakmak için daha fazla istemiyordu, ama ben bir lokma daha yiyemezdim. Yersem, midemden çıkardı.

"Bu gece makarna havamda değilmişim." Tabağımı aldım ve ona uzattım. "Al, açlıktan ölüyorsun. Benimkini ye."

Roman, az önce temizlediği tabağından başını kaldırdı. Gözlerinde ve açık ağzında itiraz belirdi, ama onu bastırdı ve kabul etti, lazanyamı tabağına aktardı.

O tabağını ikinci kez temizledikten ve ben salatamla birlikte yarım somun eklemek yedikten sonra, o temizlik yapmaya ısrar etti. Bana yardım etmeme izin vermeyeceğini bildiğim ve yorgun olduğum için yeni kanepeme uzandım.

Roman bana, meleklerin bulutlarla doldurmuş gibi hissettiren soluk gri renkli bir koltuk takımını almıştı. Üç hafta önce gelmişti ve itiraf etmekten utandığım kadar çok kez üzerinde uyuyakalmıştım.

Birkaç dakika sonra oturma odasına girdi, sakız çiğnerken çenesi çalışıyordu ve yanımdaki yastığa oturdu.

"Haklıydın," dedim. "Öyle mi? Ne hakkında?" "Kanepe. Bu kanepeyi çok seviyorum."

Gözlerinin köşeleri kırışırken yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Sevindim. Benim evimde daha büyüğü var. Tüm kardeşlerim denedi ve bize dayanıyor."

"Diğeri de iyiydi ama... bunu daha çok beğendim. Teşekkür ederim."

Diziyle benimkine dokundu. "Teşekkür etmek konusunda ne demiştin? Gerek yok."

"Seni durdurmanın imkânı olmadığını söylemedim mi?"

Kıkırdaması odada ve göğsümde yuvarlanan bir bilye gibiydi.

Bir an sonra ciddileşti. "Ee, yeni bir işin var mı?"

"Evet. İki haftadır Building Dignity’de çalışıyorum. Tam zamanlı değil, şu an için mükemmel. Kit’i seviyorum ve BD

Gerçekten inanılmaz bir iş çıkarıyorsunuz. Aslında sizden bir ricam vardı.

Her şey için varım, dedi.

"Akciğer mi?" diye şaka yaptım.

"Ciğere mi ihtiyacın var?" O ise son derece ciddiye.

"Hayır, ihtiyacım yok." Alt dudağımı ısırarak, ona gerçekten ihtiyacım olan şeyi nasıl isteyeceğimi düşündüm. İsteğimi e-posta ile göndermek daha kolay olurdu, ama o burada, beni bekleyerek izliyordu, bu yüzden şimdi söylemek zorundaydım. "Building Dignity, önümüzdeki hafta sonu sessiz bir müzayede düzenliyor..."

"Wells Investments bir masa satın aldı. Biz de orada olacağız."

"Oh, güzel. Çok iyi." Saçımdan bir tutamını kulağımın arkasına attım. "Hala birkaç müzayede parçası arıyoruz ve Mountain Lions'ın ortaklarından biri olduğunuz için, belki bağışlamak isteyebilirsiniz diye düşündüm..."

"On kişilik, tam ikramlı loca koltukları bağışlayacağım. Nasıl olur?"

Burnumu kırıttırdım. "Harika bir fikir. Teşekkürler. Kit ve ben cömertliğiniz için çok minnettarız."

"O zaman neden öyle bir yüz yaptınız?"

Burnuma dokundum. "Oh. Yüzümü buruşturmak istemedim. Bazen kendiliğinden oluyor."

"Tamam, ama neden yaptın?"

Bu zordu. Bea ve Clara ile birlikte, içimden geçenleri söylemek benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. Kit ile de öyle olmaya başlamıştı. Ama Roman ile birlikteyken öyle değildim. Hiç öyle olabileceğimi de sanmıyordum. Onun varlığı çok baskındı ve çocukluğumda beni koruyan tek şeyin görünmez olmak olduğu için, onun yanında sık sık korkakça davranma içgüdüm ortaya çıkıyordu.

"Shira?" mümkün olduğunca nazikçe ısrar etti.

Elimi karnıma götürdüm, o da gözlerini oraya çevirdi. Gözleri yüzümde olmaması gerçeği söylememi kolaylaştırdı.

"Beni iki kez sözümü kestim," fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söyledim. "Bu yüzden öyle bir ifade attım."

Gözleri tekrar benimkilere döndü. Öfkeye hazırlandım ama bulamadım. "Öyle mi yaptım?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "Haklısın, öyle yaptım. Seni kesmek istemedim. Özür dilerim, Goldie. Bana soracağın şeyi bitirmek ister misin?"

"Şey... hayır."

"Hayır mı?"

Ağzımın köşeleri seğirdi. "Sana normal koltukları isteyecektim. Bu durumda, üzerime atladığın için biraz sevindim."

"Ah. En iyisi bu oldu, ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim. Uyardığın için teşekkürler." Karnıma doğru başını salladı. "Şimdi bu konu halloldu, gel de diğer konuyu konuşalım. Bakabilir miyim?"

"Karnımı mı?"

Kaşları çatıldı. "Çok mu fazla istiyorum? Eğer öyleyse söyleyebilirsin. Kızmam. Sadece... merak ediyorum. Büyüledim."

Dudaklarımı gergin bir şekilde ovuşturdum. Bu adam beni her yerimden görmüştü, ama içimden ona bunu göstermeye çekiniyordum — oğlunun yuvası olan vücudumun küçük bir parçasını.

Derin bir nefes alıp süveterimi açtım. Altında giydiğim tişört, ikinci bir deri gibi vücudumun kıvrımlarına yapışmıştı. Karnım hala oldukça küçüktü ama belirgin bir şekilde yuvarlak ve sıkıydı.

Roman homurdandı, eli bana doğru uzandı. Son anda, temas etmeden önce, gözleri benimkilere kaldı. "Yapabilir miyim?"

Sözsüzce başımı salladım ve kocaman eli karnımı sardı. Avucunun içi neredeyse karnımdan daha büyüktü ve sıcaklığı tişörtümün içinden sızıyordu.

"Yumuşak olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Buranın yumuşak olduğunu hatırlıyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Şimdiye kadar, on numaralı odada yaptıklarımız hakkında pek konuşmamıştık.

"Mango büyüklüğünde." Roman'ın bakışları vücudumda gezindi ve benimkilerle buluştu. "Hareket ettiğini hissettin mi?"

Kafamı salladım. "Bazen bir hareket hissettiğimi sanıyorum ama emin değilim."

"Eminim yakında hissedeceksin. Bana haber verir misin?"

Eli karnımdan ayrılmamıştı. Küçük, yavaş daireler çizerek hareket ediyordu, parmakları ara sıra karnıma bastırıyordu. Hoşuma gitmişti. Eğer isteseydi, gömleğimi kaldırmasına izin verirdim, böylece tenimiz birbirine değebilirdi. Ama istemedi ve ben *de asla* teklif etmedim.

"Sana söylerim," diye söz verdim.

"Teşekkür ederim." Nefes verdi ve yastığına geri yaslandı, eli hâlâ üzerimdeydi. "Henüz şehirde araba kullanacak kadar kendimi hazır hissetmiyorum. Biraz burada kalabilir miyim?"

"Sorun değil." Değişiklik olsun diye biraz arkadaşlık hoş olurdu. "Film izleyelim mi?"

Roman'ın başı geriye yaslanmıştı, ayakları önündeki pufun üzerine atılmıştı ve nefes alışını yavaşlamıştı, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

"Ne istersen, Shira." Parmakları karnıma vuruyordu. "Ben böylesinden memnunum."

O, film boyunca öylece kaldı. Bir keresinde tuvalete gitmek için kalktım ve geri döndüğümde, eli yine karnımın üzerindeydi. Kalkıp gitmek için ayağa kalktığımda, saat geç olmuştu ve Mary yatmam için miyavlıyordu. Kapımın önünde durdu ve gözlerimi gözlerime dikti.

"Kapıyı kilitledikten sonra alarmı kur." "Her zaman kuruyorum," diye onu temin ettim.

Derin bir nefes alarak kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek sarıldı. Yanağım göğsüne değdi ve endişe verici bir şekilde benim gibi hissettiren o noktaya yerleşti. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Ve her şey için. Güzel bir geceydi."

"Ne zaman istersen."

Beni bırakıp bana gülümsedi. "Sözünü tutacağım Goldie. Görüşmek üzere."

Ertesi hafta bir anda geçti. Kit ve ben sessiz müzayedeye hazırlanmak için deli gibi çalışıyorduk. Anatomik taramamı yaptırdım, Beanie hala büyüktü ve organları olması gerektiği gibi geliyordu. Yemek yapmayı öğrenmeye devam ettim. Roman birkaç akşam benimle akşam yemeği yedi ve denemelerimi lazanyayı yediği kadar hevesle yedi. Onun geleceğini bildiğimde, yemeklere fazladan sarımsak ve biber eklemeyi ihmal etmedim. Bana pek lezzetli gelmedi ama tabağını silip süpürdüğüne bakılırsa, o çok sevmiş gibiydi.

Haftanın ilk aksaklığı, Çarşamba öğleden sonra işten eve geldiğimde Beve ve Donnie'nin evinin önünde bir nakliye kamyonu gördüğümde yaşandı.

"Taşınmak gibi bir planımız yoktu canım, ama reddedemeyeceğimiz bir teklif aldık," diye açıkladı Beve.

"Sizi özleyeceğim." Kalbim sıkıştı ve beynim dönmeye başladı. Değişikliklere pek alışkın değildim ve Beve ile Donnie'nin yan komşum olmasına yeni alışmıştım. "Umarım yeni komşum da sizin kadar iyidir."

Omzuma hafifçe vurdu. "Bev gibi birisi bir daha asla olmayacak, ama eminim Beatrice ve sen bensiz de gayet iyi olacaksınız."

Bebek bakacağına dair sözleri de buraya kadarmış.

Ertesi gün işler daha da karışmıştı. Bea ve ben Clara ile akşam yemeğine çıkmıştık ve döndüğümüzde Bev ve Donnie'nin eski evinin önünde başka bir nakliye kamyonu vardı.

"Biri taşıyor," dedi Bea, kaldırımında durup taşıyıcıların eve girip çıkmasını izlerken. "Umarım benim Bev kadar havalıdırlar, yoksa sabah evlerini tuvalet kağıdıyla kaplı bulabilirler."

"Sırf havalı değiller diye birinin evine tuvalet kağıdı atamazsın." Parmağımı kaldırdım. "Aslında, sen bunu yapamazsın çünkü sen genç değilsin ve bu çok üzücü olur."

Bea kollarını kavuşturdu ve homurdandı. "Peki. Yumurta olsun."

Bea garsonluk işine hazırlanmak için beni ön verandadaki salıncakta oturmuş halde bırakıp gitti. Yeni komşular beni görürse, umarım benim meraklı bir kadın değil, akşam salıncakta keyif yapan masum bir hamile kadın olduğuma inanırlar.

Nakliyeciler evden son kez ayrıldılar, kamyonetlerini kapattılar ve uzaklaştılar. Onların yerine devasa, gümüş rengi bir SUV yanaştı ve iki adam indi. Vahşi, kıvrıkcık saçları ve onu izleyen daha da vahşi gülümsemesi görünce nefesim kesildi. İkinci adam boyu ve gülümsemesi kadar iri değildi, ama benzerlikleri inkar edilemezdi.

"Ben?"

Adı düşünmeden ağızımdan çıktı. Yüksek sesle söylememiştim ama başı benim yönüme döndü ve beni gördüğünde tüm vücudu aydınlandı.

"Shira!" diye seslendi. "Buraya gel."

Şaşkın bir şekilde salıncaktan kalkıp verandanın merdivenlerinden indim. Küçük ön bahçeyi geçene kadar Ben kapıyı benim için açmıştı.

"Uzun zaman oldu." Benim şişkin karnıma dokundu ve nefesini tuttu. "Vay canına, şuna bak. Roman'ın bu bebek olayını uydurduğuna neredeyse inanmıştım. Görmek inanmakmış." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Nate, buraya gel de Shira ile tanış."

Roman ve Ben'in koyu renkli bukleleri ve kare çenelerini paylaşan ikinci adam, ikizler kadar uzundu ama onların genişliği yoktu.

daha çok zarifti ve tahmin etmek gerekirse, Wells kardeşlerin en büyüğü olduğunu söyleyebilirdim.

Bana elini uzattı. "Shira. Hakkında çok şey duyduktan sonra tanıştığımıza memnun oldum."

Eli benim elimi sıcaklıkla sardı, el sıkışması ne zayıf ne de aşırı güçlüydü. Genellikle erkekler parmaklarımı zar zor tutardı. Nate'in bana gerçek bir el sıkışması yapmasına minnettardım.

Yine de neden burada olduklarını anlamamıştım.

"Roman seni beni kontrol etmen için mi gönderdi?" diye sordum.

Ben topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Hayır, göndermedi. Sana bir sürprizim var."

"Ben..." Nate inledi.

"Bizimle yan tarafa gelir misin?" diye sordu Ben.

Bev ve Donnie'nin eski evine baktım. "Sen benim yeni komşum musun?"

Kaşlarını oynattı. "Ben değilim." Büyük elini omzuma koydu. "Hadi, sana göstereyim."

Kardeşler beni çevreledi ve ikisini bir arada görünce Roman'ın ilk kanepem için neden endişelendiğini anladım. Bu adamlardan iki tane daha olsaydı, muhtemelen kanepede hayatta kalamazdı.

Onlarla birlikte yan komşuya yürüdüm, kafamda milyonlarca düşünce dönüyordu. Bir tanesi öne çıkmaya çalışıyordu ama ben buna inanmak istemiyordum.

Ta ki Roman kapının eşiğinde durup kollarını kavuşturarak, dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakana kadar.

"Heyyy, Goldie. Beni mahalleye hoş geldin demiyor musun?"

YIRMINCI BÖLÜM

Roman

NATE BANA DELİ olduğumu söyledi.

Adrian, aklımı kaçırdığımı düşünüyordu.

Ben ise bu fikri tamamen destekliyordum.

Bu beni durdurmalıydı, ama bir kez kararımı verdikten sonra, tam gaz ilerlemeye başladım.

Shira'nın yanına taşınma fikri ilk önerildiğinde saçma gelmişti, ama onu üç hafta görmememin ve olan tüm değişikliklerin ardından o gün asansörde, büyük bir kayıp hissi sarmıştı beni.

Bu hoşuma gitmedi. İlk üç ayı kaçırmıştım; oğlumun annesinin karnında büyümesini en ön sıradan izleyemezsem kendimi affetmezdim. Bunun için her şeyi yapardım. Shira'nın sarımsak ve biberle dolu, neredeyse yenilmez akşam yemeği deneylerini yemeye razı olurdum. Ve şüpheli bir mahallede bir ev için aşırı para ödeyebilirdim.

Shira'yı yeni evime taşındım, Ben ve Nate de peşimden geldi. Mutfağı yıkıp yenilemeyi planladığımı gösterirken o sessizdi. Yatak odalarını göstermek için onları üst kata çıkardığımda alt dudağını ısıırıyordu. Yaptığım yemeği

sarımsak yoktu), ellerini üzerine koyup dudaklarını dişlerinin üzerine bastırdı.

Ben ve Nate tabaklarıyla oturma odasına geçip mutfakta yalnız kaldığımızda konuştu.

"Bev ve Donnie'nin evini mi aldın?"

"Evet."

"Bea dışında, en sevdiğim komşularımdı."

Sesinde hiçbir duygu ya da tonlama yoktu. Daha çok şok geçirmiş gibi görünüyordu, ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Ona göre, yaptığım şey aşırı gelmiş olabilir, ama benim hayatımı sürdürme tarzımla tamamen uyumluydu. Bir ay boyunca Shira ve lanet kedisine bakmak için şehirde dolaştıktan sonra, bunun yeterince uzun bir süre olduğuna karar verdim.

"Eğer teselli olacaksa, caddenin karşısındaki binayı satın almayı düşündüm, ama kısa süre önce bir teknoloji milyarderini satın aldı ve ne kadar yüksek bir teklif verirsem vereyim satmak istemedi. Bev ve Donnie çok daha anlayışlıydı."

Elimi karnının üzerinde gezdirdim. Artık bu benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. O beni hiç durdurmadı ve ben de kendimi durduramadım.

"Onları bu kadar iyi komşular yapan neydi?" diye sordum, onun biraz sakinleşmesi gerektiğini hissederek. Ben özellikle nazik bir adam değildim, ama Shira'nın yanında, onun daha yumuşak ve dikkatli doğasına uyum sağlamaya çalışıyordum. "Bana kurabiye yaptılar ve Beanie geldiğinde ona bakmayı teklif ettiler.

Sessizlerdi ve yanlarından geçtiğimizde hep el sallarlardı." Omzunu kaldırdı. "Olağanüstü bir şey yapmadılar, ama naziktiler ve beni aralarında kabul ettiklerini hissettirdiler."

"Sorun değil. Bunların hepsini yapabilirim. Bev ve Donnie'nin varlığını unutursun."

Burnunu kırıştırdı. "Birbirinin komşusu olmak iyi bir fikir mi sence?"

"Eminim. Şu anda, oğlumun annesinin yanında yaşamak istediğim başka bir yer yok. Sen bu şüpheli mahalleye yerleşmeye karar verdiğine göre, ben de burada kalacağım."

Koluma hafifçe vurdu ve bunun benimle ilk kez iletişim kuruşu olup olmadığını merak ettim. Öyle olabileceğini düşündüm ve bunu iyiye işaret olarak algıladım. Bana alışmaya başlamıştı. Onun en iyi arkadaşı olma planım yolunda gidiyordu.

"Mahalle harika." Gözleri yüksek tavanları ve dolapları gezdirdi. "Ev de çok güzel. Benimkinden bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

Shira'nın evinin iki katı büyüklüğündeydi ve arkasında küçük bir bahçesi vardı - şehir hayatı için bir nimet. Uzun süredir apartman dairesinde yaşıyordum. Açık alana sahip olmaktan keyif alacağımı düşündüm. Ayrıca, oğlum bana çekerse, koşup oynamak için buna ihtiyacı olacaktı. Wells erkekleri kapalı mekanlarda pek iyi idare edemezlerdi.

"Ben de beğendim." Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirdim.

"Oğlumuz acıktı mı?" "Bea ve Clara ile akşam yemeği yedim."

Çenesini kaldırıp bakışlarını yakalamak için başımı eğdim ve tekrar sordum, "Oğlumuz aç mı?"

Derin bir nefes aldı ve gerçeği söyledi. "Evet. Son zamanlarda hep acıkıyor." "Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle. Her zaman senin için yaparım."

"Deneyeceğim." Saçlarını kulağının arkasına attı. "Hâlâ bunun delilik olduğunu düşünüyorum, biliyorsun."

"Belki benim yaklaşımım biraz aşırıydı, ama senin yanına taşınmamın delilik olarak nitelendirilebileceğini anlamıyorum."

Başını eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Anlamıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Hadi, sen ve oğlunu besleyelim." Tabaklarımı aldım ve oturma odasına doğru başımı salladım. "Hadi."

Nate ve Ben bir basketbol maçı açmışlardı ve biz koltuklara yerleşene kadar tabaklarını bitirmek üzereydiler. Shira benim ve kardeşlerimin arasında oturuyordu ve göğsünün hızla inip kalkmasından onun gergin olduğu belliydi. Ancak Ben, Shira'nın bu duygulara kapılmasına izin vermedi. Yeni Zelanda seyahatinden bahsederek konuşmaya devam etti ve sadece iki kez görüşmüş insanlar için fazla kişisel sorular sorarak Shira'yı sıkıştırdı.

"Ne kadar şişmanlayacağına hazır mısınız?" diye sordu. Nate ona

bir peçete fırlattı ve Shira'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Dizine sıkıca bastırdım. "Cevap vermen gerek yok."

"Hepimiz gibi onu görmezden gel," diye ekledi Nate.

"Sanırım yapmıyorum," diye cevapladı Shira sessizce. "Beklenmedik ilgiyle pek iyi başa çıkamıyorum ve şimdiden birkaç yaşlı kadın bana ne zaman doğuracağımı sordu. Sonunda, ben bu kadar kısa ve Roman bu kadar uzunken, karnımın kendi çekim gücü olacağını hayal edebiliyorum. Kimse bana bakmasın diye evde kalmam gerekebilir."

"Duydun mu Ben? Çok ilgiyi sevmiyor," dedi Nate. "İpucunu anla."

Ben göğsünü okşadı. "Bu beni kapsamıyor, değil mi? Artık biz bir aileyiz."

Shira'nın yanakları neredeyse parlıyordu ve bu... çarpıcıydı. Tatlıydı. Dikkat çekmekten hoşlanmıyorsa, bu kadar sevimli olmayı bırakması gerekirdi.

"Sen iyisin," diye cevapladı. "Senden bunu bekliyorum, hazırlıklıydım." Ben, Nate'e dirsek attı. "Gördün mü? Ben iyiyim.

Shira ve ben zaten arkadaşız."

Nate, Ben'in yanından eğilerek Shira'ya yumuşak bir bakış attı. "Onu dinleme. Umursamıyor."

"Teşekkürler, Nate." Ona küçük, çekingen bir gülümseme gösterdi. "Roman, Beanie geldiğinde sık sık görüşeceğimizi söyledi, sanırım size alışmam gerekecek."

Nate güldü. "Genelde hep birlikteyiz. Sağlıklı mı değil mi bilmiyorum ama biz böyleyiz. Bu büyük taşınmadan önce Rome ve Ben birlikte yaşıyordu, ben de yan komşularıydım. Artık o şehrin bu tarafına taşındığı için biraz alışmamız gerekecek."

"Biz de taşınabiliriz," diye ekledi Ben. Taşınırsalar da şaşırmasdım, itiraz da etmem.

Kaşlarımlı kaldırdım. "Sen benimle yaşamıyorsun."

"Peki ya diğer kardeşin... Adrian?" diye sordu.

"Adrian'ın işi onu geceleri meşgul ediyor. Onu bulmak daha zor," dedi Nate.

"Öyle mi? Ne iş yapıyor?"

"Bir kulübü var," dedim, hangi kulüp olduğunu söylemedim. Kardeşimin bizim tanıştığımız yerle olan bağlantısı yüzünden utanmasını istemedim.

Ben, kıkırdayarak her şeyi mahvetti. "Kulüp mü? Daha açık ol, dostum. Er ya da geç Shira, Adrian'ın bir seks kulübü sahibi olduğunu öğrenecek."

Vücudu benimkinin yanında kaskatı kesildi, ama yüzüne tepki vermedi. "Oh. Tamam. Sanırım öyle bir yer brunch için uygun bir yer değildir. Geceleri çalışması mantıklı."

Bu, kardeşlerimi güldürdü ve ben rahat bir nefes aldım. Nasıl hissettiğini anlayamıyordum, ama noktaları birleştirip MHC'nin Adrian'ın kulübü olduğunu anlayacak kadar akıllıydı. Rahatsız olduysa da, Nate ve Ben ile izlediği maça burnunu kıvrarak yemeğine daldı ve bunu belli etmedi.

Tabağı boşaldığında, onu mutfaka götürdüm. Eve gitme zamanının geldiğini söyledi ama üçümüz de kalması için ısrar ettik. Sonunda, Nate'in üzerine örttüğü tüylü battaniyenin altına uzandı ve kısa süre sonra gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Ben'in televizyona bağırması ve Nate'in adamı şutu kaçırınca ayağa fırlayıp tekrar yere çakılmasına rağmen, yüzü sakın kalmıştı ve nefes alış yavaş ve düzenliydi. Yine derin bir tatmin duygusu sardı beni. Shira, benim ve kardeşlerimin yanında uyuyacak kadar kendini güvende hissediyordu. Daha fazlasını isteyemezdim.

"Uyudu mu?" diye fısıldadı Nate.

"Uyuyor." Alnındaki saçları kenara çektim. "Çocuk yetiştirmek yorucu bir iş."

Bir süre sonra Shira hala kıpırdamayınca, Nate ona ve bana baktı, kaşları düşünceden çatılmıştı.

"Onu nasıl bu kadar yanlış anlayabildin?" diye sordu.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bu kadının yanında bu kadar zaman geçirip onun hakkında nasıl bu kadar kötü düşünebilirdim? Onun hakkında duyduğum her şeye inanmışım ve duymadıklarımı da gözlemlerime dayanarak varsayımlarla doldurmuşum. Yanılmışım. Derinden, inkar edilemez bir şekilde yanılmışım.

"Ben bir aptalım."

Ben coşkuyla başını salladı. "Bunu söylediğine sevindim."

"O içine kapanık ve utangaç. Onunla tanıştığında onu soğuk ve kibirli olarak yanlış yorumladım."

Ben güldü. "Çünkü Frannie'nin onun hakkında söylediği saçmalıklara inandın."

Bunu inkar edemedim. "O ve mektuplar." Alnımın ortasını ovuşturup nefes verdim. "Onları o yazmıştı. Frank değildi. Ona her mektup gönderdiğimde, bana cevap yazan Shira'ydı."

Nate'i hazırlıksız yakalamak çok zordu, ama elektrik çarpmış gibi sıçradı.

"Ne oluyor lan?" diye tısladı. "Bu... ilginç. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. GoldMed'e olan bağlılığım azaldı, birincisi. Frank Goldman, on dokuz yaşındayken onun peşine düştüğü için bir anda akıl hocasından sapık bir herife dönüştü."

Ben elini ters çevirdi, avucunu yukarı doğru tuttu. "Adil olmak gerekirse, o hep öyleydi.

Sen sadece babana olan sorunların yüzünden bunu görmezden geldin."

"Siktir git," dedim, hiç kin olmadan. Haksız değildi. Ölmüş babamı gururlandırmak için doyumsuz ihtiyacım yüzünden terapiye gitmişim ve yine de bu duruma düşmüştüm. Açıkçası, daha yapmam gereken çok şey vardı, ama kafamı kıcımdan çıkarmak için ilk adımı atmıştım. Umarım böyle kalır.

"Ne olursa olsun, bence o seni affetti." Nate, huzur içinde uyuyan Shira'ya başını salladı. "Onu seviyorum. Aslında oldukça seviyorum. Bana kurnaz ya da fırsatçı birisi gibi gelmiyor. Oldukça ayakları yere basan birisi olduğunu söyleyebilirim."

"Katılıyorum, ben de onu seviyorum." Parmaklarımı yine alnında gezdirdim. "Çok iyi bir anne olacak."

Ben kaşlarını oynattı. "Tabii, tabii, ama onu *seviyor* musun? Bir şeyler hissediyorum..."

"O benim çocuğumun annesi," dedim.

"Bırak şunu," diye tersledi Nate. "Her şey şaka değil."

Ben ellerini kaldırdı. "Tamam, bırakalım. Hepimizin düşündüğünü söylüyordum sadece."

Shira, akşam geç saatlerde, kardeşlerim gittikten kısa bir süre sonra uyandı. Gözleri birden açıldı, nefesini içine çekti ve başını sağa sola çevirdi.

"İyi uyudun mu, Goldie?"

Geniş gözleri hala yanında oturan bana takıldı. "Uyuyakalmış mıyım?" "Evet. Uyumaya ihtiyacın vardı galiba."

"Sanırım öyle." Gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Nate ve Ben gitti mi?"

"Az önce gittiler. Ben hayatında hiç sessiz bir gün geçirmemiştir. Çıkarken kapıyı çarpması muhtemelen seni uyandırdı."

"Bir saatten fazla uyuyabileceğim kadar sessiz kalmayı başardı."

"Mucizeler nadiren olur."

Dikleşerek sırtını kavisledi, dalgalı saçları omurgasının kıvrımları boyunca şelale gibi akıyordu. Büyülenmemeye çalıştım, ama imkansızdı. Dışarı çıktığında genellikle saçlarını topladığı iyi olmuştu. Genel halk onu bu şekilde görmeyi hak etmiyordu.

Ben görmedim ama, hediye atın dişine bakılmaz. "Shira, Adrian'ın 10 numaralı odadan haberi olmadığını sana temin ederim. Ama Bunu yapsaydı bile, bunu kendine saklardı. Bu iş kolunda gizlilik son derece önemlidir.

Onun işinde gizlilik çok önemlidir."

Yumuşak dudakları açıldı, sonra kapandı. Sonunda, kararsızlık içindeki birkaç saniyenin ardından, fısıldadı: "Tamam."

"Bunu aramızda saklamamızın daha iyi olacağını düşündüm. Eğer sadece ben olsaydım, kardeşlerime o gece olanları anlatırdım, ama senin hakkında bunu bilmemelerini tercih ederim. Senin de bunu tercih edeceğini düşündüm."

Kız başını salladı. "Teşekkür ederim. O gece olanlara hala inanamıyorum." Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bu olmasaydı, rüya gördüğümü düşünebilirdim."

"Anladığımı kadarıyla MHC'ye ilk kez gitmiştin, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde burnunu çekti. "Evet. Bea bana uygulamadan bahsetmişti. Neden indirdim bilmiyorum, ama indirdikten sonra merak ettim ve profillere baktım."

"Ve bu seni meraklandırdı mı?"

"Beni bilirsin Roman. Bir bara gidip birini tavlama benim için söz konusu bile olamaz. Ben... bir deneyim yaşamak istedim, kendimi iyi hissetmek ve bir gece yalnız kalmamak istedim. Sonra Wim'le konuştum, seninle konuştum... ama yine de planımızı gerçekleştireceğimi düşünmüyordum. Sonra oraya gittim ve olan oldu... Peki ya sen?"

"Benim de merakım vardı."

Kaşları kalktı. "Kardeşin kulübün sahibi olduğuna göre, merakını epey tatmin etmişsindir herhalde."

"Öyle düşünürsün, ama benim de ilk kez böyle bir şey yapıyordum. Birkaç ay önce bir ayrılık yaşadım ve barlarda kadın tavlama biri değilim. Ade bana yeni uygulamasından bahsetti ve ben de sadece kimler var diye bakmak için göz attım. Kullanılmak isteyen utangaç bir kadın gördüğümde, çok meraklandım ve kaçıramadım."

Titremesi çok hafifti ama ben kaçırmadım. Dudaklarını ıslatmak için çıkardığı pembe dilini de kaçırmadım. "O zamandan beri çok kez gittin mi?"

"Hiç düşünmedim bile."

Gülmeden güldü. "İlk sefer o kadar kötüydü ki bir daha denemek istemedim mi?"

"Shira," ona yaklaşarak bakışlarını yakaladım, "O gece olanların kötü bir yanı olmadığını biliyorsun. Ne seninle benim aramda, ne de ondan sonra olanlarda."

Elim, son günlerde sürekli durduğu yerde, karnının üzerindeydi ve yavaşça daireler çizerek hareket ettirdim.

"Senin için kötü müydü?" Cevabı bilmeme rağmen sordum. Zevk çılgınlıkları sonsuza kadar beynime kazınmıştı, ki bu, arkadaş ve ebeveynler olmamız gerektiğini düşünürsek sorunluydu. Daha fazlası işleri karmaşıktırdı.

"Hayır, Rome. Hiç de kötü değildi." Dudaklarını birbirine sürttü. "Eğer tekrar yapsam, ben..."

Hareketsiz kaldım. "Tekrar yaparsan mı?"

"Tabii ki şimdi değil. Ama bir gün, bir iki yıl sonra, tekrar yapmak isteyebilirim. Bilmiyorum."

"Neyini sevdin?"

"İstediyimi istemek zorunda kalmadım. Bu, normal hayatımdaki eksikliklerimden biri. Ve o ortamda? Şey... Yapamıyorum. İhtiyacım olanı bana vermen hoşuma gitti."

İnlememi bastırarak, yarı sertleşmiş sikime bastırmamak için parmaklarımı avuç içlerime kıvırdım.

"Sana bunu vermek hoşuma gitti." Sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım, ama pek sabit değildi.

Kucağındaki battaniyeyi bir kenara atıp öne doğru kaydı. "Eve gitmeliyim. Mary bu kadar geç kaldığım için bana kızmış olmalı."

Bana kalsaydı, konuşmaya devam ederdik, ama Shira açıkça bitirmişti ve onu daha fazla zorlamak söz konusu olamazdı. Onun benimle rahat hissetmesi gerekiyordu; yaşadığımız bu dünyadan çıkmış anonim seks hakkında konuşmak onu rahatlatmayacaktı.

"Ona senin yokluğunun sebebi benim olduğumu söyleme. Zaten benden yeterince nefret ediyor."

Shira bana o kadar yumuşak bir gülümseme sundu ki, sanki kadifeden yapılmış gibiydi. Ön dişlerinin hafifçe üst üste bindiğini fark etmişim, ama ilk kez onun gülümsemesini sürdürmesini istedim ki bunu inceleyebileyim.

İlk tanıştığımızda – ve ben acımasız bir piç gibi davranıyordum – Frank'in dişlerini düzeltmek için para ödemediğine şaşırılmışım. Şimdi ise, bu küçük kusuru düzeltilmesi gereken bir şey olarak görmediğine sonsuza kadar minnettardım. Gülümsemesi, ortaya çıktığında tatlı ve gerçekçiydi.

Ayağa kalkarak Shira'ya elimi uzattım. Avucunu benimkine koydu ve onu ayağa kaldırdım. Gücümü ve onun ne kadar hafif olduğunu hafife alarak, onu çok sert çektim ve bana çarptı. Küçük karnı kalçama çarptı ve içgüdüsel olarak kolumu onun etrafına doladım ve onu orada tuttum.

"Oh!" Elleri üst karnıma uçtu ve kendini dengeledi. "Beni uçurdun."

Gölerek, parmaklarımı belinin alt kısmına yaydım. "Evet, sen. Özür dilerim. Seni yakalayabildiğime sevindim."

Cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeler yerine bir nefes çıkardı. "Vay canına, sanırım..." Başı geriye doğru eğildi, geniş gözleri benimkilere takıldı. "Onun hareket ettiğini hissettim. Sanki karnımda küçük bir kelebek var. Onu da uçurdun."

"Onu hissediyor musun?" Bir adım geri çekildim, iki elimle karnını kavradım. "Şu anda mı?"

"Hissediyorum. Karıncıncalanma hissi göbek deliğimin hemen altında. Sanki ileri geri yüzüyor gibi." İkimiz de hayretle karnına bakarken, eli benim ellerimin arasına kaydı. "Böyle hissedemiyorum."

"Hayır. Hala çok küçük. Uygulama, onu dışarıdan hissedebilmemiz için muhtemelen birkaç hafta daha geçmesi gerektiğini söylüyor." Bir elimi karnında tutarken, parmak eklemlerimle onun pürüzsüz yanağını okşadım. "Bu anı seninle paylaşabildiğim için çok mutluyum."

Gözlerini benimkilere kaldırdı ve o eşsiz gülümsemesini bana gösterdi. "Ben de. Henüz onu hissedemesen de, bunu paylaştığımız için mutluyum."

Doğru gelmişti ve başım bulutlarda uçuyordu, eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım. Elim yanağından ensesine kaydı ve onu kendime çektim. Dudaklarımın altında inledi, sonra yumuşadı ve dudaklarımızı birleştirmek için hafifçe açtı.

Orada kaldık, daha ileri gitmedik.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım dudaklarına. Sonra parmaklarımı saçlarının yanlarına kaydırđım ve dudaklarımı alnına değdirdim. "Harika gidiyorsun, Goldie. Harika."

"Teşekkürler" dedi, ama bu bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. Sonra benden uzaklaşarak kapıma doğru gitti. Ben de onu takip ettim ve hemen arkasında durdum. Elini kapı koluna koydu, dönerek bana profilini gösterdi.

"Kit ve ben, müzayedeye her şeyi hazırlamak için önümüzdeki hafta daha uzun saatler çalışacağız, bu yüzden pek ortalarda olmayacağım."

Midem sıkıştı. "Çok çalışmayın. İkiniz de çalışmamalısınız."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Çalışmayacağım. Sen ve Elliot varken, ikimizden birinin kendini çok çalışarak yorabileceğini sanmıyorum."

"Haklısın." Onun omzuna dokundum, vücudunda hissettiğim küçük titremeyi görmezden geldim. "Yardım gerekirse haber ver."

"Tamam." Bakışları benimkilerle buluştu ama uzun sürmedi. "Akşam yemeği için teşekkürler.

Mahalleye hoş geldin."

Kapı kolunu çevirdi, ama çıkamadan önce üzerine eğildim, parmak ucuyla başını geriye doğru eğdim ve onu nazikçe öptüm.

"İyi geceler, Shira."

"İyi geceler, Roman."

O evine koştu ve ben o içeri girene kadar onu izledim. Onu telaşlandırmıştım, ama doğrusu ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum.

Shira'yı öpmek hiç aklıma gelmemişti diyemezdim, o kadar tatlıydı ve bebeğimle birlikte yavaşça açan çiçek gibi görünmesi o kadar şaşırtıcıydı ki, ama bunu yapmaya karar vermek planlı değildi. İçgüdülerim dudaklarımı onun dudaklarına götürdü, harika ve mutlu bir şeyi paylaşmanın bir tepkisiydi.

En azından ilk öpücük bu şekilde açıklanabilirdi.

İkincisi? O kadar da değil. O benim içimdi, dudaklarının gerçekten düşündüğüm kadar güzel olup olmadığını test etmek için.

Kendimi tekmelemeliydim. Her zaman gereksiz karmaşıklıklardan kaçınırdım ve Shira'yı öpmek, zaten kendimizi içine soktuğumuz karmaşıklığa daha da karmaşıklık katmıştı.

Bunun yerine, kapıyı kapatırken kendimi gülümserken buldum. İlk öpüşen ben olmuştum, ama Shira Goldman'ın beni öpmeye tereddüt etmediği de şüphe götürmezdi.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Shira

Frank ile evliyken, sayamayacağım kadar çok gala ve hayır etkinliğine katılmışım. Onunla olan hayatım, büyüdüğüm ortamdan çok farklıydı. Böyle bir etkinliği düzenlemek için gereken tüm ayrıntıları asla anlayamazdım.

Artık biliyordum ve yorgundum.

Kit doğum tarihine sadece birkaç hafta kalmıştı ve Elliot'un büyük üzüntüsüne, hiperaktif bir tavşan gibi mekanın içinde koşturup duruyordu. Elliot onun hemen arkasında kalarak sürekli ona sandalye, su, yemek ve muhtemelen bir araba bile sunuyordu. Bu arada ben ondan on beş hafta gerideydim ve bu iş bitince yatağıma girmeyi hayal ediyordum, ama daha başlamamıştı bile.

Sosyal kaygısı olan bir introvert için haftalarca süren telefon görüşmeleri ve yüz yüze toplantılar beni çok yormuştu. Bu yüzden Bea ile mutfaktaydım, görünüşte ona şarküteri tepsilerini hazırlamasına yardım ediyordum, ama ikimiz de saklandığımızı biliyorduk.

Bea tamamen konsantre olmuştu, etten güller yapıyordu, peyniri sanatsal bir şekilde katlıyordu, hepsini misafirlerin atıştırması için odanın etrafına yerleştirilecek büyük tahta tepsilere diziliyordu. Onu izlerken ağzım sulanıyordu

. Ona bakarken. Bir şekilde fark etti ve başını kaldırmadan bana küçük bir fincan findık, kraker ve kuru kayısı uzattı.

"Şey... Bir sorun çıktı," dedi, hareketleri yumuşak ve verimliydi. "Sorun mu?"

"Milyarderle."

Beatrice'im bir baş belasıydı. Onda, erkeklerin onu görmek için duvarlara çarpmasına neden olan bir şey vardı. Sadece bu da değil, sürekli küçük felaketlerin merkezinde bulunuyor gibiydi. Son iki yıldır, bu genellikle gizemli milyarderin yanında oluyordu. Onu sadece arkadan ve limuzininin camından görmüştü, ama şoförünün adının Igor olduğunu biliyordu.

"Öyle mi? İsyan mı çıkardın? Orman yangını mı çıkardın?"

Çalışırken sıırttı. "O kadar sıradan bir şey değil. Benjamin ve ben evlerimizin yakınındaki parkta yürüyüşe çıkmıştık ve o bir su birikintisi buldu."

"Oh hayır." Bea sık sık felaketlerin merkezindeyken, Benjamin daha da sık felaketlerin sebebi oluyordu.

"Çamurlu bir su birikintisi. Kendini içine atmayı başardı ve tüylerinin her yerini ıslattı. Sonra bir sincap gördü."

Ben içimden "Oh *hayır*" dedim.

"*Evet*. Tabii ki, ben su birikintisine dikkatim dağılmıştı, o da sincapın peşinden koştu ve ben tasmaını gerektiği kadar sıkı tutmadım, o da kaçtı. Tabii ki, sincap da doğruca yola çıktı."

"Sonra ne oldu?"

"Yanımızdan geçen iki adam çığlığını duydu ve Benjamin'e atladı — yapabilecekleri en kötü şeydi. O erkeklerden nefret eder ve üzerine atlamalarını hiç sevmez."

"Kim sevmez ki?" diye sordum.

"Bazı insanlar, eminim, ama ben ve Benjamin değil. Neyse, Benjamin onlardan kaçtı, ama biri o kadar hızlıydı *ki*, tam o sırada motosikletli bir teslimatçı geçiyordu ve *Benjamin* yola düştü. Neyse ki teslimatçı zamanında durdu, ama pizza her yere dağıldı."

"Benjamin pizza sever."

Kadın başını salladı. "Sincaplardan daha çok sever. Keskin bir dönüş yaptı ve tam yanına düşen bir pizzanın üzerine atladı... Nereye düştüğünü tahmin edebiliyor musun?"

"Limuzinin."

“Mmmhmm. Ona neredeyse yetişmiştim ama su birikintisine batmış olduğunu hatırladı. Tabii ki, yemeden önce kendini silkelemek zorunda kaldı.”

Parmaklarımla ağzımı kapattım. “Camlar açık mıydı?” Sonunda bana döndü, bir kaşını kaldırdı. “Tabii ki açıktı. “Tabii ki açıktı,” diye tekrarladım.

“Kötü, kötü köpeğimi zapt ettiğimde camlar kapanmıştı, ama onun bana baktığını hissettim. Bir gün o sapığı bulacağım ve Benjamin'in ona kaos yaşatmasına izin vereceğim.”

“Muhtemelen çok hoşuna giderdi.” “Biliyorum, hoşuna giderdi.”

Mutfak kapısı açıldı ve Kit içeri girdi, Elliot da hemen arkasından.

“Her şey hazır. Misafirler gelmek üzere.” Kit, Bea'nın yarattıklarını inceledi. “Çok lezzetli görünüyorlar. Hazır mısın?”

Bea son bir et çiçeği yerleştirdi ve caz el hareketi yaptı. “Bitti.” Başının üzerinde parmaklarını şıklattı ve dört garson birdenbire ortaya çıktı, emirleri bekliyorlardı.

Bea, tepsileri taşıyan adamları mutfaktan çıkarırken Kit bana gülümsedi. “Onu sevdim. Erkekler ondan korkuyor, değil mi?”

“Korkuyorlar, büyülenmişler, kafaları karışık.” Omuz silktim. “Saklandığım için özür dilerim.”

“Önemli değil.” Kolunu koluma taktı. “Ama artık saklanma. Senin de benimle dışarıda olmana ihtiyacım var.”

Derin bir nefes aldım ve kararlı bir şekilde başımı salladım. “Buradayım. Gidelim.”

Oda, Denver'ın yüzde birini oluşturan insanlarla doldu. Herkes yat kiralama, rugby kutuları, mücevherler ve lüks tatiller için teklifler veriyordu. Clara ve Jake, kardeşi ve yengesi Luca ve Saoirse Rossi ile birlikte müzayedeye çıkarılan eşyalara bakıyorlardı. Rossi Motors, bu amaç için muhteşem bir motosiklet bağışlamıştı. Başka bir hayatta, vahşi ve cesur olsaydım, ona teklif verirdim.

Rugby kutusu için hazırlanan kağıda uğrayıp teklifleri kontrol ettim. Bazı teklifler vardı ama benim istediğim kadar değildi, bu yüzden kağıda kimlik numaramı ve teklifimi yazdım.

“Bunu yapabilir misin?”

Dönüp baktım ve Roman'ın yüzünü görmeden gülümsemiştim bile. O da bana gülümsedi, gözleri parıldıyordu. Kanepesinde uyuyakaldığım gecedен beri böyleydi, sürekli iyi bir ruh hali içindeydi. Onu tanımıyorsam, onu Ben ile karıştırdım.

Geçen hafta birkaç kez akşam yemeği yemiştik, ama öpücük hakkında konuşmamıştık. Gerçeği kendim anlamıştım. Güçlü, duygusal bir an yaşamıştık ve Roman'ın beni öpmesi bunun sonucuydu.

Daha fazlası yoktu.

Ve ikinci öpücük hakkında *gerçekten* konuşmuyorduk.

"Merhaba." Elbisemi düzelttim. "Bugün burada olacağını bilmiyordum."

"Burası tam da olması gereken yermiş." Teklif kağıdını işaret etti. "Cevap vermedin. Kuralları çiğniyor musun?"

Saçımı zaten arkaya tutmuş olmama rağmen kulağımın arkasına attım, sonra ellerimi yanıma indirdim, böylece kıpırdamayacaktım. "Bildiğim kadarıyla, benim param da herkesinki gibi geçerli. Eğer buna aykırı bir kural varsa, sanırım ben onu çiğniyorum."

"Evet." Yumruğunu sıktı. "Asi tarafını seviyorum." "O konuda emin değilim."

"Evet." Bakışları üzerimde dolaştı, sonra elini uzatıp saçlarımı yüzümden uzak tutan gümüş toka dokundu. "Saçın böyle çok hoşuma gidiyor. Çok güzel görünüyorsun."

Kendime rağmen yanaklarım kızardı. Saçlarıma büyük özen göstermişim, sırtımda yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu ve makyajım da hafif ve ışıltılıydı. Elbisem yanık turuncu, dökümlü ve kadınsıydı, yeni keşfettiğim kıvrımlarımı sararak sadece omuzlarımı ve köprücük kemiklerimi açıkta bırakıyordu. Aynaya baktığımda kendimi iyi hissetmişim, ama gerçekten güzel miydim? Bundan emin değildim.

"Bunu söylemen çok nazik, Roman."

"Doğru olduğu için söyledim." Hafifliği kayboldu ve kaşlarını çattı. "Hamile halini beğenmiyor musun?"

"Oh, hayır." Elimi karnıma koydum. "Bu halimi seviyorum."

"Sevmelisin de. Geri kalanın da aynı derecede tatlı."

"Tamam." Zorla gülümsedim ve dikkatini ona çevirdim. Güvercin grisi takım elbisesiyle ve açık mavi kravatıyla, bir tasarımcının reklamında yer alması gereken biri gibi görünüyordu. "Sen de harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, Goldie." Eğilerek bana yaklaştı. "İkimizin arasında, çok sevimli bir çocuk olacak."

Buna cevap veremedim, sadece gülümsedim. "Henüz bir şey için teklif verdin mi?"

"Henüz değil. Daha yeni geldim. Tüm müzayede ürünlerine özel bir rehber eşlik etmesini umuyordum. Bir motosikletin açık artırmaya çıkacağını duydum."

Onun kolunu tuttum. "Motosiklete binemezsin. Beanie için sana ihtiyacım var."

"Hadi ama Goldie." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Beni motosikletimin arkasında hayal edemiyor musun?"

Burnumu kıvırdım. "Belki hareket etmeseydi." O güldü. "Arkadaşın Clara motosikletçi değil mi?" "O öyle, ama ben Clara değilim."

"Hayır." Yüzündeki ifade yumuşadı, bakışları da benim üzerimde dolaşırken. "O ne kadar güzel olsa da, senin sen olduğuna seviniyorum. Zaten motosiklet sürmek için çok iriyim. Ve hayatım boyunca yetecek kadar kafa travması geçirdim. Risk almamalıyım."

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Kafa yaralanmaları mı?" Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Bir iki beyin sarsıntısı olmadan rugby oyuncusu olunmaz." Yumruğuyla kafasına vurdu. "Şanslıyım ki kafam oldukça sert."

"Keyfin yerinde," dedim.

"Neden olmasın? Seninle birlikteyim ve bu iş bittiğinde artık sürekli meşgul olmayacaksın. Seni kanepemde şekerlemeye ikna edebileceğim."

"Kendi kanepemde de şekerleme yapabilirim." "Ama senin sevdiğin tüylü battaniyem var." "Kendime bir tane alabilirim," dedim.

Roman durdu ve bana döndü, neredeyse yüz yüze geldik. "Seni yanıma çekip seninle vakit geçirmek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Onun açık sözlülüğü kabul etmesi zor bir şeydi, konuşmamı çok zorlaştırıyordu.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı ve o da beni tekrar yanına çekti.

"Güzel. Arkadaş olmaya başlıyoruz, Shira. Oğlumuz doğduğunda sağlam bir ilişkimiz olsun istiyorum. Sen de istemiyor musun?"

Yine başımı salladım. Bu daha mantıklıydı. Her şey bebek içindi. Roman ve ben kesinlikle arkadaş olmalıydık. Uzun vadede her şey daha kolay olurdu.

"Eğer istediğin buysa."

Yine bakışlarımız buluştu ve o bakışımı yakaladı. "Sen de bunu mu istiyorsun?"

Clara ve Jake yaklaşınca cevap vermekten kurtuldum. Roman ve Jake, Jeremy sayesinde tanışıyorlardı, bu yüzden tanıştırmaya gerek yoktu. Jake ve Roman sohbet ederken, Clara ve ben odanın kenarlarında dolaşp müzayedeye çıkarılacak eşyalara bakıyorduk.

"Hiç bir şeye teklif verdin mi?" diye sordum.

"Evet, ama sana söyleyerek uğursuzluk getirmeyeceğim." Hızla konuyu değiştirdi. "Sen ve Roman ilişkinizde bir dönüm noktasına gelmiş gibi görünüyordunuz. Sanırım sizi rahatsız ettik."

"Kesinlikle değil. O sadece ne kadar iyi arkadaş olacağımızı söylüyordu. Harika, tam da olması gerektiği gibi."

"Bu kesinlikle ideal," diye onayladı Clara. "Jake ve Carly, arkadaş oldukları için en iyi ebeveynler. Eğer isterseniz, bu gerçekten çok iyi olabilir."

"Ben istiyorum."

Bea'ye yetişip onunla sohbet ederken, yanıma baktığımda Roman'ın barda durmuş, uzun boylu, güzel bir esmerle konuşurken gördüm. Kadının eli Roman'ın kolundaydı ve Roman ona samimi bir şekilde eğilmişti. Kadının kim olduğunu bilmiyordum ama birlikte çok yaklaşıyorlardı. Kadın ne sıradan ne de soğuktu. Gülümsemesi geniş ve çarpıcıydı ve Roman da ona aynı güzellikte bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"O kim?" diye sordu Bea.

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Ama güzel."

"Bariz bir şekilde," diye cevapladı Bea.

Clara güldü. "Sanki bariz güzellik kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Sanırım değil, ama o *benim* tipim değil." Bea kollarını kavuşturdu ve Roman'ın yanında durmaktan ve güzel olmaktan başka bir şey yapmayan kadına öfkeyle baktı. "Ne komik? Neden gülüyor?"

"Kızgın olman için bir neden yok," dedim.

Bea alaycı bir şekilde güldü. "Huysuz olmak için *her zaman* bir neden vardır. Bence Roman'ın çocuğunun annesinin önünde açıkça flört etmesi çok ucuz bir davranış. Bunu parmaklıklar arkasında yap."

Clara güldü. "Kapalı kapılar ardında demek istedin herhalde." Bea kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, Roman doğruldu ve odayı taradı, gözleri anında bana takıldı. Gülümsedi, ama ben

bakışlarımı kaçırdım. Beni bu kadar dengesiz hale getirmesi haksızlıktı.

Bir gün, Roman bana her baktığında kalbim çarpmayacaktı. Ama bugün o gün değildi.

YIRMI IKINCI BÖLÜM

Roman

"Onunla tanışmak istiyorum." Rosalie elini koluma koydu ve beni Shira'ya doğru çekmeye çalıştı.

"Başka bir zaman. Şu anda çalışıyor ve sürpriz ziyaretleri seven biri değil. Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı var."

Rosalie, Nate'in eski kız arkadaşıydı. Neredeyse iki yıldır ayrılmışlardı, ama ondan önce ailemizin bir parçasıydı. İlişkilerinin bitmesi, onu son zamanlarda daha az görmem anlamına geliyordu, ama ona rastladığımda her zaman mutlu olurdum.

"Aman Tanrım. Utangaç mı?"

"Evet."

"Oh, ne kadar tatlı. Dört yaramaz Wells erkek çocuğuyla nasıl başa çıkıyor?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Ben ilk olarak onun kabuğunu kırdı."

Kıkırdayarak, odanın diğer ucunda arkadaşlarıyla birlikte duran Shira'ya baktım ve nefesim kesildi. Birkaç ay önce onun yüzünü unutulabilir bulduğumu düşünmek inanılmazdı. Onun unutulabilir *hiçbir* yanı yoktu.

Güzelliği yumuşak ve ince idi, ama dikkatli bakınca göze çarpıyordu. Kanepemde uyurken, tüylü bir battaniyeye sarılmış haldeyken görmüştüm, ama bugün bambaşka biriydi. Biraz takıntılı olduğum saçları kıvrılmış ve yüzünden uzaklaştırılmış, sırtına dökülüyordu.

sırtına dökülüyordu. Elbisesi tatlı, güzel ve kadınsıydı, narin köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor ve rüya gibi vücudunun üzerinde dalgalanıyordu.

"Tabii ki fark etti." Rosalie yaklaşarak sesini alçaltarak konuştu. "Ama bence onu etkileyen sensin, çünkü onu hamile bırakan sensin."

"Yanılıyorsun. Oraya girmiş olabilirim, ama hala orada olduğumu düşünmüyorum."

Omzuma hafifçe vurdu. "Sen pes eden biri değilsin, dostum. Vazgeçme."

Yine güldüm. Rosalie çok değerli biriydi. Nate kesinlikle büyük bir fırsatı kaçırmıştı. "Bunu aklımda tutacağım."

Öğle yemeği servis edildiğinde, Rosalie ve ben Jake Hayes, Clara Rossi, Luca ve Saoirse Rossi ile birlikte, sosyal çevremden tanıdığım birkaç kişiyle birlikte oturduk. Yemek yedik, sohbet ettik ve Building Dignity'nin bugüne kadar yaptıkları ve gelecekte yapmayı planladıkları her şey hakkında sunumları dinledik. Shira ortalıkta görünmüyordu, ama herhalde arka planda, tercih ettiği yerde işleri yönetiyordu.

Kit sahneye çıktığında Elliot'un ne kadar kafası karışık göründüğüne gülmekten kendimi alamazdım, onu derinlemesine anlamamış olsaydım. Kit ve Shira, dinlenmeleri gereken zamanda bugüne hazırlanmak için gece gündüz çalışmışlardı ve ikimiz de onları durdurmak için hiçbir şey yapamazdık. Elliot için durumun iki kat daha kötü olduğunu hissediyordum, çünkü karısı doğum tarihine çok yakındı, ama Shira'nın her gece eve geldiğinde bitkin bir halde olduğunu görmek benim için de kolay değildi.

Kit, Shira'nın adını andığında konuşmasına kulak kesildim.

"Bazılarınızın fark etmiş olabileceği gibi, Building Dignity'yi benimle birlikte yönetmesi için bir ortak aldım. Shira Goldman ile birkaç yıl önce tanıştım. O ve rahmetli eşi Frank, en sadık ve cömert destekçilerimizdi ve Shira için uygun fiyatlı, güvenli bir evin ne kadar önemli olduğunu anladım. O ve ben, ihtiyaç sahiplerine insani bir yaklaşım sergilemenin ve insanların nasıl evsiz kalabileceğini anlamamanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Bana, size onun hikayesini biraz anlatmam için izin verdi."

Kit devam ederken nefes almakta zorlandım, beni mahvedeceğini bildiğim bir şeyi duymaya kendimi hazırladım.

“Shira'nın babası yüksek maaşlı bir kariyerinde başarılıydı, annesi ise evde onunla kalıyordu. Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir aileydi, ama bazılarımızın çok iyi bildiği gibi, her şey görüldüğü gibi değildir. Babası şiddet uygulayan, kontrolcü bir alkolikti, annesini istismar ediyor ve servetinin ve gücünün altında ezip duruyordu. Yıllar geçtikçe Shira sessiz olmayı öğrendi. Sadece dolabında ağlardı ve hiçbir şey istemezdi. Annesi, babası şiddetini Shira'ya yöneltene kadar dayandı. Annesi onları oradan çıkarabilirdiğinde, sadece üstlerindeki kıyafetler ve bir sığınma evinin adresi ile oradan ayrıldılar.”

Sessiz olmayı öğrendi.

Parmaklarım uyluklarıma moraracak kadar sertçe bastırdı, ama acıyan göğsümdü, çatlıyor, parçalanıyor, keskin, sivri parçalara ayrılıyordu.

“Annesi evliken çalışmasına izin verilmiyordu ve hiçbir becerisi olmadığı için iş bulması zordu. Ama dayandı ve hayatta kaldılar. Yıllarca süren iyilik ve yardımseverlik sonunda uygun fiyatlı bir eve kabul edilmelerini sağladı. Shira, ergenlik çağına gelene kadar kalıcı bir evi olmadı.”

Kit, çoğu hiç mücadele etmemiş, hiçbir zorluk ya da sıkıntı yaşamamış olan yüzleri taradı, ben de dahil.

“Bir çocuğa kendi evi diyebileceği bir yuva vermek için yıllarca hayatta kalmak ve acı çekmek gerekmemeli. Her ailenin güvenli bir yaşam alanı olmalı. Bunu hepimiz temel bir insan ihtiyacı olarak görmemiz gerekmez mi? Building Dignity'de misyonumuz, mümkün olduğunca çok sayıda Shira'ya yardım etmek, engelleri ortadan kaldırarak hiçbir annenin kızı dolabında ağlarken hayatta kalmak ve acı çekmek zorunda kalmamasıdır.”

Kit bir yudum su içmek için durakladı ve tüm oda nefesini tutarak onun devam etmesini bekledi.

“Harika müzayede ürünlerimize teklif verirken, o küçük kızı düşünün. Sessiz olmayı öğrenen tüm çocukları, barınaklarda parçalanmış aileleri, sadece bir yardım eline ihtiyaç duyan çalışkan insanlara geri kazandırabileceğiniz onuru düşünün. Kalblerinizi ve banka hesaplarınızı açın. Herkese yardım edemeyiz, ama cömertliğinizle yaratacağınız dalgalar sonsuza dek devam edecek. Shira bunun kanıtıdır. O bugün burada, yolculuğu boyunca karşılaştığı yardımseverler sayesinde geri ödeme yapıyor. Sizin bağışlarınızla kime yardım edebilirsiniz? Bunu sadece zaman gösterecek. Teşekkür ederim.”

İçim boşalmıştı. Kit'in söylediği her kelime, solar pleksusa yumruk gibi inmişti. Shira'ya olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu beni mahvetti.

Kim ona böyle bir şey yapabilirdi?

Dolabında ağlıyordu.

Kit'in hikayesini anlatabilmesi için ortadan kaybolmuştu. Bu ayrıntılar paylaşılırken kimsenin ona bakmasını istemiyordu, ama bu amaç uğruna mahremiyetinden vazgeçerek izleyicilerin cüzdanlarını açmalarını sağlamıştı. Böylece bir çocuk daha hayatta kalmak ve acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Yanımda Jake, Clara'ya "Bütün bunları biliyor muydun?"

diye sordu. "Evet," diye mırıldandı. "Bu özet haliydi."

Dayanılmazdı.

Bunu duyunca, Shira'ya zarar veren ve kötü davranan erkeklerin sonuncusu olduğumu bilmek dayanılmazdı. Bu erkeklerin ilkini, Clara'nın babası oluşturuyordu.

Ayağa fırladım, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, gidecek hiçbir yerim yoktu. Tekrar oturdum. Shira'nın en son isteyeceği şey, benim bir olay çıkarmamdı ve lanet olsun, masadaki tüm tabakları ve bardakları yerden alıp parçalara ayırmak, yere vurmak istiyordum.

Ama küçük Shira yıllarca sessiz kalabiliyorsa, ben de birkaç saat dilimi tutabilir ve tepkimi bastırabilirdim.

Onun hayatına giren öfkeli bir adam daha olmayacaktım.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roman

MARY, öğle yemeğinden sonra Shira'nın evine girdiğimde ayak parmaklarımı öldürmeye çalıştı, ama bir saat kadar burada kaldıktan sonra kucağıma yerleşip kendini okşamama izin verdi. Shira'nın eve gelmesini beklerken beni sakın tutan tek şey onun mırıldanmasıydı.

Ona burada olduğumu mesaj attım, böylece eve geldiğinde beni oturma odasında görünce korkmadı. Ona yeterince zarar vermiştim zaten.

"Merhaba." Anahtarlarını ve çantasını giriş masasına bıraktı ve ayakkabılarını çıkardı. Onda hiçbir değişiklik yoktu. Hiç değişmemişti. Bu beni hayrete düşürdü. Ama öte yandan, o hayatı boyunca geçmişinin ağırlığını taşımıştı. Değişen bendim. "Mary rahat görünüyor, senden hiç nefret etmiyor gibi."

Shira'nın sesini duyunca Mary başını kaldırdı, ona miyavladı, sonra tekrar uykuya daldı. Shira yanımıza oturdu, kedesinin başını okşadı.

"Birbirimizi anlamaya başlıyoruz," dedim sertçe. Normal ve rahat davranmaya çalışıyordum, ama olmuyordu. Midemdeki dikenli düğüm beni tırmalıyordu, görmezden gelemeyecek kadar şiddetliydi.

Dudakları kıvrıldı. "Onu sevmeye mi başlıyorsun?" "Belki."

Gözleri benimkilere kaydı ve yorgun bir gülümseme attı. "Gidip üstümü değiştireyim, yüzümü yıkayayım. Hemen dönerim."

"Tabii."

Bir iki dakika geçmişti ki, beklemekten vazgeçtim. Mary, kucağımdaki uyku yerini kaybettiğinde benden pek hoşlanmazdı, ama bu bizim için yeni bir şey değildi. Bana kuyruğunu salladıktan sonra kanepenin köşesine yerleşti, öğleden sonra güneşinin bir parçası üzerine düşüyordu.

Yukarı çıktığımda Shira'nın evde her zaman giydiği ev kıyafetlerini giymiş olmasını bekliyordum, ama odasına girdiğimde, sadece bembeyaz bir sütyen ve ona uyan külotla dolabından çıktı.

Öğle yemeğinden sonra buraya konuşmak için gelmişim. Ona davranışım için bir kez daha özür dilemek için. İzin verirse ona sarılmak için. Cevap vereceğinden emin olmadığım sorular sormak için.

Onu o halde gördüğüm anda, tüm niyetim uçup gitti.

"Shira," diye sertçe dişlerimi sıkarak, yatağın ucuna düştüm. "Buraya gel."

Dudakları açıldı ve keskin bir nefes aldı. Başını eğdi, ama geldi, ayrık dizlerimin arasında durdu. Alnımı göğsüne dayadım ve kollarımı ona doladım, tenine karşı inleyerek. O çok sıcaktı, bütün, zarar görmemişti.

"Shira, *Goldie... Tanrım.*" Alnımı yumuşak göğüslerine sürüp onu daha sıkı sarıldım, sütyeninin üzerinden dudaklarını öptüm, kokusunu içime çekerek bağırsaklarımı parçalayan acımasız işkenceyi dindirmeye çalıştım.

Parmakları saçlarımı okşayarak geçiyordu. Bu beni daha da tedirgin etti. Ağzım dolaşp emdikçe sütyeni ıslanıyordu. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, ona yakın olmaya, onu iyi hissettirmeye ve ona değer verdiğimi göstermeye ihtiyacım olduğu.

"Rome," diye fısıldadı. "Ne..."

"Seni boşaltayım." Ellerimi sırtından aşağı kaydırıp kalçalarını avuçladım. "Seni boşaltmam lazım, Shira."

"Ben... sen mi istiyorsun?"

"Tanrım, bebeğim, ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamıyorsun." Külotunun bel kısmını yumruklarımınla kavradım ve ona baktım. "Sen beni durdurmazsan bunları çıkaracağım."

Parmakları saçlarımı sıkı ve nefesi kesildi, ama itiraz etmedi ya da ellerimi çekmeye çalışmadı. Ona birkaç saniye verdim, içimdeki her şey o an içimdeydi

sonra külotunu dizlerine kadar indirdim ve çıplak k cını ellerimin arasına aldım ve a zımı onun üzerine kapattım.

"Shira," diye di lerimi sıkarak dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudunu öpmeye ba ladım. Dudaklarımın de di i her yeri elime alıp iz veya yara izi olup olmadığını kontrol ettim, yaralanmadı ından emin oldum. Bu ihtiyaç mantıklı değildi, ama i     seldi.

Onu kalçalarından tutup döndürdüm ve yatağın ucuna oturttum. Avucumla ensesini kavradım, bacaklarını ayırdım ve diğer elimi i  bacağından yukarı kaydırarak çoktan ıslanmı  ve ipeksi olan çekirdeğini buldum. Bunu hatırladım. O gece ona bir bakış attı ımda, onu a zıma almak istemi tim.şimdi farklıydı. O artık sadece  ehvetli bir vücut değildi; artık değer verdiğim biriydi. Erotiklikten a k dolu bir hale gelmişti, ama arzum aynıydı, ba ırsaklarımda alev alev yanıyor, damarlarımdan akıyordu.

Parmak uçlarımla klitorisine de di ve nefesi titredi, yumuşak ve i   eki liydi. Onu ok adım ve tuttum, boynunu ve g  s n  öptüm, nemli sütyeninin üzerinden b z lm   meme uçlarını emdim. A zı kulağıma yakındı ve zevk sesleri ba ırsaklarımda saplanmış dikenlerin üzerinde kadife gibi yayılıyordu.

"Shira," diye fısıldadım. "Sesini duymama izin ver."

Parmakları saçlarımla sıktı, ama her zamanki gibi sessiz kaldı, sadece nefes alı ı gittikçe hızlandı.

"Bu. Buna ihtiya ın var mı?" Elimi çevirip parma ımı içine soktum, derin değil, sert değil, ve girişine yakın kıvrıp yukarı doğru bastırdım.

"Oh," diye bağırdı. "Oh, Wim, lütfen."

Onu kendime doğru çektim, o sesleri ve kelimeleri a zından çıkaran şeyi ona daha fazla verdim. Kar ılı ında, o da bana inlemeler ve i   ekmelerle  d llandirdi. Bana ilk tanıdı ında verdiği isim, havada bir fısıltı, bir hayalet gibiydi, ama ben onu yakaladım, tuttum, o titrerken onu tuttum. Uylukları titriyordu. İ  duvarları titriyordu. Bo azına a zımı açtım, bo aldı ında hissetmek için.

Dilimde hafif bir titreşim hissettim. Parmaklarımda ipeksi sıvılar vardı. Avucumun altında kaslar titriyordu. Shira sessizce, güzelce bo aldı, ama bu yeterli değildi.

Onu kollarımın arasına alıp yatağın üstüne geçtim. Hareket etmeme izin verdi, yüzüme doğru geldi ve gözlerini sımsıkı kapattı. İ     sel olarak bunun onun için kolay bir pozisyon olmadığını biliyordum, ama onu oraya getirince bırakamadım.

Kendine gelip utanmasına fırsat vermeden, kalçalarını ellerimle tutup ağzıma doğru çektim ve dudaklarımı onun sıcak, şişmiş etine yapıştırdım. Tadı... Tanrım, tadı. Hatırladığımdan daha iyiydi ve bu, hayatımda tattığım en tatlı şeydi.

Yastıklı başlığının üst kısmını tutarak öne doğru düştü. Başı yana dönmüştü, ona zevk verirken beni izlemiyordu, bu da bana ona bakıp her şeyi içime çekmemi sağladı. Pembe, aralık dudaklar, çatık kaşlar, neredeyse acı çekiyor gibiydi. Göğüsleri sütyeninin üstünden taşıyordu. Karnının hafif şişkinliği ve kalçalarının yeni kazanmış yuvarlaklığı. Her şeyi sarhoş ediciydi. Bana izin verseydi, ona bakmaya devam ederdim.

Ama bu benim için değildi. Benim odak noktam onu iyi hissettirmektir. Ellerimle kalçalarını ve kığını okşarken dilimle ondan zevk almaya çalışıyordum. Onu ağzımın içinde sıkıca tutuyordum. Kelimeler olmadan, tam olarak istediğim yerde olduğunu ona hissettiriyordum.

Tekrar boşaldığında, kafamdaki çılgınlıklar biraz azaldı, ama ona vermeye devam etme kararlılığım hiç azalmamıştı. Daha yavaş hareket ettim, dilimi hassas kıvrımları boyunca gezdirdim. Dudaklarımı ve çenemi ıslatmıştı, ama daha fazlasını istiyordum — hem onun hem de benim için.

Onu tekrar çevirdim, yüz yüze yatacak şekilde pozisyon aldık. Shira bana kıvrıldı, başını çenemin altına gömdü, ben onu tutarken iki parmağımı içine sokup çıkardım. Kalçaları benimle birlikte hareket etti, şehvet dalgaları yayıldı.

"Wim," diye iç geçirdi, dudakları omzuma değdi, onun tenini tenimde hissedebilmek için soyunmak istedim.

"Sana bunu vereyim. Bir tane daha, Goldie."

Onu tutarken yüzünü ve saçlarını öptüm ve parmaklarımla onu becerdim. Burada, kollarımda güvendeydi. Ona özen gösteriyordum, dudaklarım her yerindeydi. Benim yanımda bir daha asla incinmeyecekti.

Boğazımda sıcak nefes, parmak uçları koluma gömülmüş, Shira istediğimi verdi, iç duvarları parmaklarımı derinlerde sıkıca kavradı. Yüzünü öptüm, sakinleşene kadar burnumu şakağına ve saçlarına sürttüm, sonra yavaşça elimi çekip çıkardım.

Shira önce yüzünü çekti, sonra eli kolumdan ayrıldı. Derin bir nefes alarak diğer tarafına döndü ama yakınımda kaldı, vücudu benimkine yaslanmıştı. Bunu ona verdim. İlk tercihim olmasa da, biraz alana ihtiyacı varsa, alabilirdi.

Bir süre öylece yattık, Shira'nın nefesi normale dönene kadar sessizce. Tüyleri diken diken olmuştu, ben de yatağın ucuna uzandım, ustaca yerleştirmiş olduğu şonil battaniyeyi aldım ve omuzlarına örttüm.

Parmakları kenarlarına kıvrıldı ve boynunu çevirerek bana profilini gösterdi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Parmağımı onun parmağının üzerinde gezdirdim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Bir an için alt dudağını ısırıdıktan sonra aceleyle dışarı çıktı. "Keşke duymamış olsaydın."

"Kit'in konuşması mı? Neden?"

"Senin benim için üzülmeni istemiyorum." "Öyle hissetmiyorum."

"O zaman neden benim yatağımdasın, Roman?"

Dirseklerimi yere dayayarak ona baktım. "Bunu bir yabancı hakkında duysaydım, çok üzülürdüm. Bunu senden duymak... Sessiz olmayı öğrenmiş küçük kız için çok üzülüyorum. Yaşadıklarını düşünmek beni öldürüyor. Ama şu anda burada seninle birlikte olmamın sebebi bu değil."

"O zaman neden?"

"Bunu kelimelerle ifade edebileceğimi sanmıyorum. Burada seninle konuşmak, affedilmez bir şekilde kötü davrandığım için tekrar özür dilemek, belki sana sarılmak için beklediğimi sanıyordum... Sonra seni çok güzel ve savunmasız gördüm ve tek istediğim sana iyi bir şey vermek oldu." Saçlarını yüzünden çekip parmaklarımın arasında bir tutam saçla oyalanmaya başladım. *İpek gibiydi.* "Az önce olanlar için sorun yok mu?"

Hafifçe başını salladı. Ağzı sessiz kaldı. Ve onun samimi olduğuna ve benim yine büyük bir hata yapmadığımı ummak zorundaydım.

"İstedığın zaman sana vereceğim, Shira. Benden ister misin?"

Derin bir nefes aldı, omuzları kulaklarına kadar çekildi. Sonra içini çekti. "Muhtemelen hayır."

"İstemiyor musun?"

Kafasını salladı ve ben ne demek istediğini bir an için anlamadım. Utangaç Goldie'm istediği şeyi istemekten hoşlanmazdı. Ona bedelsiz verilmesi gerektiğini düşünürdü.

"Çok gergin olduğun için mi?"

Sonunda başını salladı.

"Bunu tekrar yapmamı ister misin?" Bir kez daha başını salladı.

Kafasına öptüm. "O zaman yapacağım. Ve Shira, amın şimdiye kadar tattığım en tatlı şey, o yüzden dilimle özgürce kullanacağımı bil." Onu sıkıca sarıp bir kez daha öptüm. "Giyin. Mary'ye bakıp sana bir şeyler hazırlayacağım. Sonra konuşuruz."

"Anlatmadığın şeyler var." Shira bir nacho alıp ağzına attı.

Kanepede oturmuş, televizyonda basketbol maçı izliyorduk. Mary, benim gitmeyeceğimi anlayınca sevinçle uzaklaşmıştı, bu yüzden sadece ikimiz kalmıştık, kucığımızda tabaklarımızla müzayede hakkında konuşuyorduk. Kit'in konuşmasından bahseden Shira'ydı.

"Annemin arabasında yaşıyorduk. Sonra babam arabayı çalıntı olarak ihbar etti ve arabayı bağlattırdı. O gece, dışarıda uyumak zorunda kaldığımız tek geceydi. Şey, ben uyudum. Annem gözünü bile kırpmadı. Daha sonra, ben büyüdüğümde bu konuyu konuştuk. Kendisi için korkmamış. Babam kolunu dal gibi kırdıktan sonra kendisi için korkmayı bırakmış. Benim için donakalmıştı. Ondan sonra bizi bir sığınağa yerleştirdi. Güzel bir yer değildi, güzel yerler için bekleme listesi vardı, ama birlikteydik."

Bir nacho daha yedi, ben ise kıpırdamadım bile. "Orada da sessiz olmak zorundaydım. Uzun yıllar sessiz kaldım. Annem hep bana, 'Baban kasırgaya döndüğünde, fare gibi sessizce dolabına git' derdi. Fırtına, sen farkına bile varmadan geçip gider." Su şişesinden uzun bir yudum aldı. "Bazen farklı bir başlangıç yapsaydım nasıl biri olurum diye merak ediyorum. Bea gibi hayatımı dolu dolu yaşar mıydım? Clara gibi kendine güvenen ve özgür bir motorcu kız mı olurum? Asla bilemeyeceğim."

"Bence, seni rahat hissettiren insanlarla birlikteyken kendin olurdun." Dizini sıktım. "Her zaman öyle hisseder ve herkese ne kadar komik ve düşünceli olduğunu gösterirdin."

"Çok tatlısın, Rome."

"Sadece gerçeği söylüyorum." Elimi bacağında yukarı aşağı gezdirdim. "Baban nerede?"

Omzunu kaldırdı. "Cheyenne'de yaşıyorduk. Eminim hâlâ oradadır. Güzel annem genç yaşta öldü, ama dünya böyle, bu yüzden canavar babamın yüz iki yaşına kadar yaşayacağından eminim."

"Bunun olmaması için bir şeyler ayarlayabilirim."

Shira sırtıttı ve oturuyor olmasam beni yere devirecekti. "Yine çok nazıksın, ama Beanie için sana ihtiyacım var, cinayet yok."

Üzüntü belirtileri aradım ama hiçbir şey bulamadım. Nachosunu yedi ve sanki az önce yaşadığı korkunç olayları, benim asla anlayamayacağım şeyleri anlatmamış gibi cinayetten bahsetti.

"Beni hayrete düşürüyorsun, Shira."

Gözlerini kırptırdı, burnu kırıttı. "Öyle mi?"

"Evet. Bak nerede olduğunu, ne kadar yol kat ettiğini."

Etrafını işaret etti. "Bütün bunlar Frank'in parasıyla yapıldı."

"Yaşadığın yerden ya da sahip olduklarından bahsetmiyorum. *Kendinden* bahsediyorum. Annem çocuk sahibi olmaktan sıkılınca bizi terk ettiği için yıllarca ona kızdım. Babamın işinden başka bir şeye ilgi göstermesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Rugby oynadım, üniversitede başarılı oldum... Yaptığım hiçbir şey onun dikkatini çekmedi. O öldükten sonra da, bu düşünceyle körleşmiş bir şekilde hayatıma devam ettim."

Yılın en büyük alçakgönüllülüğüne gülerek karşılık verdim.

"Ne kadar kör olduğumu biliyorsun. Demek istediğim, travmanı bahane olarak kullanmadın. Utangaçsın, evet. Sessizsin, kesinlikle. Bunlar sonuçlar, bahane değil. Hala iyisin, çok önemsiyorsun ve gülebiliyorsun. Bir an sokakta uyuduğunu anlatıyorsun, bir an sonra göğsünün tümüyle gülüyorsun. Evet, sen harikası. Bunun seni yenmesine izin vermenin ne kadar kolay olduğunu deneyimimden biliyorum. Sen izin vermedin."

"Senin beni göstermeye çalıştığın gibi bir aziz değilim, Roman. Kendim üzerinde çalıştım, ama neredeyse otuz yaşındayım ve ilk kez gerçekten kendim için yaşadığımı hissediyorum. Sen hata yaptın, ama ben de yaptım. Hem de çok."

Kaşları düştü. "Ne demek ilk kez kendin için yaşıyorsun?"

"Bence çok açık. Çok genç yaşta güçlü bir adamla evlendim. Hiçbir şeyi ve kimsesi olmayan bir kız olarak, onunla aynı fikirde olmadığımda fikrimi söyler miydin sence?"

Bu sözler hoşuma gitmedi. "Shira, o sana...?"

Elini kaldırdı. "Frank birçok yönden harikaydı, ama benimle neden evlendiğini biliyordum. Meydan okunmak istemiyordu. Ona karşı gelseydim beni boşar mıydı bilmiyorum ve bunu test edecek bir durumda da olmadım, bu yüzden onun için yaşadım. O öldüğünden bu yana bir buçuk yıl geçti ve bu sürenin çoğunu onun şirketini yönetmeye çalışarak geçirdim çünkü

o bunu istiyordu. Sonra sen geldin ve beni özgür kıldın. Niyetin bu olmasa bile, yaptığın şey buydu." Elini karnına koydu ve bana sakın bir gülümsemeyle baktı. "Şu anki hayatımdan memnunum."

"O zaman ben de seni takip edeceğim."

Gülüştü hoş bir merhem gibiydi. "Tamam. Seni orada gizlenirken görürsem polisi aramayacağım."

Onun hafifliğinden tamamen etkilenerek gülümsedim. "Gördün mü? Harika."

"Bundan emin değilim." Bir nacho daha ağzına gitti. Yerken çıkardığı memnuniyet dolu ses, daha da yatıştırıcıydı. "Rugby kutusunda ne tür yiyecekler var?"

"Konuyu mu değiştiriyoruz?"

"Umarım."

Ağzının köşesinden peyniri sildim ve parmağımdan emdim. "Yemekler inanılmaz. Kanat var, makarna... Bekle. Neden soruyorsun? Açık artırmayı kazandın mı?"

O başını salladı ve bana gülümsedi. "Benimle gelir misin?" "Tabii ki. Seninle rugby izlemek isterim."

Bana yaslandı, omuzu koluma değdi. Dönüp başının üstüne öptüm ve burnumu ipeksi saçlarına sürttüm.

Shira'nın geçmişini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ama önümüzdeki günlerin onun hak ettiği kadar kolay ve huzurlu geçmesi için elimden geleni yapacaktım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shira

MÜZAYEDE SONRASI olan her şeyin tek seferlik bir olay olduğuna kendimi ikna etmiştim. Roman'ın aşırı koruyucu tavırlarının kontrolden çıkması sonucu, kendini düşünmeden beni tekrar tekrar memnun etmek için çabaladığına inanıyordum.

Ama yanılmışım.

Ertesi gün, ve sonraki gün, ve sonraki gün, evime girdi, beni kollarının arasına aldı, istediği yere koydu ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Akşam yemeği pişiriyor olabilirdim, süpürge yapıyor olabilirdim... fark etmezdi. Roman beni orgazm etmeye kararlı gibiydi ve bunda son derece başarılıydı. Bazen bunu bir kez yapardı, akşam yemeği yedi ve eve gitmeden önce tekrar yapardı.

Diğer her şey aynı kalmıştı. Sabahları gelip bana notlar ve kahvaltı bırakıyordu. Bazı geceler, kardeşleriyle takılıp televizyonda hangi spor maçı varsa onu izliyorduk, bu da genellikle benim uykuya dalmamla sonuçlanıyordu.

Seks yapmıyorduk ve bana öpücüklerini alnıma, saçlarıma ya da dudaklarıma hafifçe dokunarak veriyordu.

Eğer bu onun iyi bir arkadaş olmanın tanımıysa, sanırım hoştu, ama aynı zamanda beni delirtiyordu. Bir yandan, hayatımda hiç bu kadar düzenli seks yapmamıştım

diğer yandan, lanet olsun, sevişmek istiyordum.

Bunu kafamın içinde itiraf ederken kızardım. Bunu istemek söz konusu bile olamazdı. Ya beni reddederse? Eh... bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Böylece zaman geçti, dünya dönmeye devam etti, birbirimize notlar bıraktık, çoğu akşam birlikte yemek yedik, Roman ve Mary savaştı ve biz sevişmedik.

Shira,

Mary geçen hafta ona verdiğim fareyi bana getirdi. İçini boşaltmıştı. İçinde hiç dolma kalmamıştı. Sence bu ne anlama geliyor? Bir tehdit mi?

Sana bir sorum var: sallanan sandalye ayakları mı, yoksa esnek kollar mı istersin?

Akşam yemeğinde görüşürüz. X,

Rome

Roman

İçini boşaltılmış bir fare almak, bir kediden alabileceğin en büyük iltifattır. Mary'nin seni benden daha çok sevdiğinden endişelenmeye başladım.

Beanie'den önce cevabım farklı olabilirdi, ama sallanan sandalye ayakları yakında işime yarayabilir, o yüzden benim seçimim bu.

Her zaman maske takmak mı, yoksa beş dakika içinde herkesin unuttuğu bir yüze sahip olmak mı istersin?

Dün gece uyuyakaldığım için özür dilerim. Ben'in bana bıyık çizmesine izin vermediğin için teşekkürler. Her zaman beni kolluyorsun.

Sevgil

er,

Shira

Shira,

Mary bu sabah yine havlu yığınınından atladı. Başladığımız yere geri döndük. Onun sevgisini senden çalacağım diye endişelenme. Onu tamamen kendine bağladın. Ben sadece onun farkında olmayan kurbanıyım.

Maske takmayı tercih ederim. Maske takınca şansım açılıyor galiba.

Bu akşam bana gel. Ben ekibiyle şehir dışında. Bıyık tehlikesi yok. Endişelenmeden uyuyabilirsin.

Görüşürüz. X,

Roma

Bir ay su gibi geçti. Bu süre içinde Kit ve Elliot, kızları Brooke'u dünyaya getirdiler. Henüz ziyaretçi kabul etmeye hazır değillerdi, ama Kit ve ben sık sık konuşuyorduk. İki çocuktan üç çocuğa alışmaya çalışıyordu ve bunun Elliot'un harika bir baba olmasının büyük etkisi olduğunu söylüyordu.

Roman'la da böyle bir şey yaşayacağıma inanmaya başlamıştım. Bebeğimizi öğrendiğinden beri ona ilgisi hiç azalmamıştı ve ona bakarken o kadar istikrarlıydı ki, bundan hiç şüphe duymuyordum. Sanki kendini tutamıyordu. Yapmayacağıma söz vermiş olsam da, buna alışmıştım. Sonuçta, onun beni yüzüstü bırakacağını düşünemiyordum. Ve eğer terk ederse, Beanie ve kendime bakabilirdim, bu yüzden ona güvenmek o kadar da korkutucu değildi.

Kısa bir an, Frank beni şimdi görseydi ne düşünürdü diye merak ettim. Evliliğimizin amacı çocuk sahibi olmak ya da masal gibi bir hayat sürmek değildi. Biz, birbirimizi ve birbirimizden ne bekleyemeyeceğimizi anlayan yol arkadaşlarıydık.

Eğer rahmetli kocamı tanıyorsam, GoldMed'den ayrıldığım için çok sevinmezdi, ama annelik eşiğinde olduğumu görünce mutlu olurdu. Yirmili yaşlarımin çoğunu benden aldığı için hep pişmanlık duymuştu, ama ben neye girdiğimi biliyordum ve bu, geleneksel bir mutlu son hayallerini geride bırakmak anlamına geliyordu.

Roman, bana verdiği Denver Mountain Lions formayı giyerken yatak odanın kapısında belirdi. Kapı pervazına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve "Selam, Goldie. Takımımın renklerini giydiğini görmek hoşuma gitti" dedi.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Selam, Wim. Gerçek bir rugby hayranı gibi görünüyor muyum?" "Onu bilemem ama çok tatlısın."

Bu gece, açık artırmada kazandığım şeyi kullanacağımız geceydi. İlk kez rugby maçına gidiyorduk ve bunu şık bir şekilde yapacaktık. Kardeşleri, Clara, Jake ve Bea da bizimle birlikte locada olacaktı. Maçı sabırsızlıkla bekliyordum, ama asıl hayalini kurduğum şey yemeklerdi.

Roman dikleşerek bana yaklaştı, başını yana eğdi. "Düşüncelere dalmış gibi görünüyordun."

"Öyleydi." Küçük altın küpeyi kulak mememe ittim. "Frank'in hayatımın şu anki hali hakkında ne düşüneceğini hayal ediyordum."

Parmakları karnımda gerildi. Gözlerimi yüzüne çevirdim ve çenesi titredi. "Onu özlüyor musun?"

"Tabii ki özlüyorum. O benim kocamdı, Rome." Ondan uzaklaşıp diğer küpemi takmak için döndüm. "Onunla sadece parası için birlikte olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama bu doğru değil. Onu çok seviyordum."

Aşk evliliği değildi, ama onunla dokuz yıl geçirdim. Onu sevmemiş olsaydım, ne tür bir insan olurdu?

"Üzgünüm. Aptalca bir soru oldu. Onu özlememen normal." Elini karnımdan çekip bir adım geri attı. "Araba bekliyor. Hazır mısınız?"

"Tuvalete gitmem lazım."

O başını salladı. "Dışarıda seni bekleyeceğim."

Birkaç dakika sonra, kaldırımın kenarına park etmiş limuzine bindim. Roman, rahat koltuğun en uçta oturmuş, elinde bir bira kutusu vardı ve onu bacağına dayamıştı. Ortam biraz gergin görünüyordu ve çatışmalardan kaçıp saklanmak istediğim için, durumu düzeltme dürtüsüne karşı koyamadım.

"Annem Frank için çalışıyordu. Böyle tanıştık." Göz ucuyla Roman'ın sertleştiğini gördüm. Frank'ten bahsedilmesinden *hiç* hoşlanmıyordu. "Annem onun evini temizliyor ve işlerini yapıyordu. Sonra hastalandı ve ona bakmak için üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Paraya ihtiyacımız vardı ve Frank annemi çok severdi, bu yüzden onun yerine beni işe aldı."

Jersey'imini eteğini çekiştirerek, bu konudan başka bir şey konuşmak istedim. Roman'a annemin iyi yanlarından bahsetmeyi çok isterdim

ama bugün o gün değildi.

“Çok çabuk öldü. Çok, *çok* çabuk. Sonra yalnız kaldım ve onsuz dairemizde kalamadım. Frank annemin cenaze masraflarını karşıladı ve yanına taşınmamı istedi. Hayır diyemeyecek durumdaydım ve istemiyordum da. Hayatım rayından çıkmıştı ve o bana güvenli bir liman sunmuştu.”

Roman mırıldandı, parmaklarını kucağında açıp kapattı, ama soru sormadı ya da sözümü kesmedi.

"Bana evlenme teklif etti, bana güvenlik ve bir yuva sözü verdi, ben de kabul ettim. Yirmi yaşındaydım."

"Senden faydalandı," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Bunu görmüyor musun?" "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum."

Onun böyle düşünmesine kızmadım. Hiç kızmadım. Ama onun gerginliğini sevmedim. Belki de bu yüzden on yıldır neredeyse tamamen kendime sakladığım sırrı açığa çıkardım.

"Biz seks yapmadık."

Roman başını yana çevirdi, kaşları çatıldı. "Ne?"

Yutkundum, sonra pat diye çıkardım, "Frank ve benim cinsel ilişkimiz yoktu. Onunla tanışmadan önce, ileri evre prostat kanseriydi. Ameliyat ve tedavi çok ağırdı. Onu kalıcı olarak... işlevsiz bıraktılar."

Sanki benim gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi üç kez gözlerini kırptı. "Evlenmeden önce bunu biliyor muydun?"

"Biliyordum ve benim için sorun değildi. Biz çok yakın arkadaşlık ve birbirimizi çok seviyorduk, ama o şekilde değil. Tedavi, kalbinde kalıcı hasara yol açmış ve ömrü için kötü bir prognoz konulmuştu. Yanında bir eşin olmasını ve tekrar hastalandığında ona bakmasını istiyordu ve... neden onunla birlikte olduğumu biliyorsun."

"Siktir." Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Bunca yıl... hiçbir şey mi? Senin ihtiyaçlarını karşılamadı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, Rome. Aramızda öyle bir şey yoktu. Arkadaş olduğumuzu söylediğimde, bunu en gerçek anlamıyla söylüyorum."

Gözleri sanki kaybolmuş gibi bulanıklaştı. Clara ve Bea'ya da söylediğimde benzer bir ifade vardı. Neden böyle bir şeye razı olduğumu anlamaları zor olmuştu ve onların hiç bu kadar çaresiz ve yalnız kalmadıkları için kendilerini benim yerime koyamadıkları için mutluydum.

"Tanrım, Shira, ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu kafamı karıştırıyor."

"Frank gururlu bir adamdı ve kimsenin bunu bilmesini istemezdi. Lütfen bunu aramızda sakla."

Gözleri sert ve sabit bir şekilde bana bakıyordu. "Kimseye söylemem. Bu kimseyi ilgilendirmez."

Derin bir nefes verdim. "Teşekkür ederim. Neden sana anlattım bilmiyorum bile."

Sanırım beni biraz daha anlayabilesin diye."

Burun delikleri genişleyerek, keskin bir nefes aldı. "Frank'ten sonra, bizim birlikte olduğumuz gecedan önce kimseyle birlikte olmadın mı?"

Onun inanamama haline gülümsedim. "On yıl önce üniversitedeki ilk ve tek erkek arkadaşımdayan beri kimseyle birlikte olmadım."

"*Siktir.*" Elleriyle yüzünü sertçe ovuşturdu. "Telafi etmen gereken çok zaman kaybettin."

Tüm gücümü toplayarak fısıldadım, "Bunu çok isterim."

Ellerini indirip bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Bu olmayacak."

Kalbim çöktü, çenem düştü. "Oh. Tamam, ben..."

Uyluklarımdan tutup beni bankın diğer tarafına çekti, sonra iki parmağıyla çenemi tutup başımı geriye doğru eğdi, burnumuz neredeyse birbirine değecekti.

"Yani, kaybedilen zamanı telafi etmek istiyorsan, bunu benimle yapacaksın." Burnum kırıştı. "Bunun için zaten yardım ediyorsun."

Parmak ucuyla burnuma dokundu. "O zaman bu ne? Burnun kırıştığında, sana bir şey söylemediğini anlarım."

Kalbim göğsümde bir koçbaşı gibi çarpıyordu ve çenem titremeye başlamıştı. Roman çoğu zaman beni bu kadar gergin yapmazdı, ama bana bakışı ve konuştuğu konu... Nefes almakta zorlanıyordum, mantıklı bir düşünce bile oluşturmıyordum.

"Gergin misin, Shira?"

Başımı salladım.

Vücudunu yarısı üzerime gelecek şekilde kaydırdı ve beni koltuğun arkasına bastırdı. Eli başımın yanında duruyordu, beni hapsetmişti. Kendimi korkmuş hissetmem gerekirdi, ama Roman'ın vücuduyla benim için oluşturduğu mağarada kendimi güvende hissediyordum.

"Benim yanımda gergin olmana gerek yok, Goldie," dedi o kadar nazıkçe ki vücudum tepki verdi. Kalp atışlarım yavaşladı ve derin bir nefes alabildim. "İşte benim kızım. Şimdi, bana ne istediğini söyle."

Gözlerimi kapattım. Gözlerim açıkken bunu söyleyemezdin.

"Sen, içimde."

Nefesi kesik kesik, dağıktı. "Sana bunu verebilirim. Sana bunu vermek için can atıyorum."

Gözlerimi açtım, onun gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görmek beni şaşırtmadı. "Tamam."

Bir an sonra, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu maçtan önce gündeme getirmek zorundaydın, değil mi? Hayır, bunu atlayıp eve dönmek istemiyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Olmaz."

"Tanrım." Alnı alnıma düştü. "Sanırım beklentinin beni öldürmemesini ummamız gerekecek."

Ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. *Umarım öyle olur.*

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Shira

BEA, oyuna yapışmış gibiydi, ama bu sporu özellikle sevdiği için değildi.

"Bu adamların bacaklarını fark ettin mi?" diye kimseye özel olarak sormadı. Sonra bana kaşlarını kaldırdı. "*Sen* fark ettin, belli."

Cevap vermek yerine bir grissini ısırdım. Zaten cevap beklediği de yoktu. Dikkatini tekrar sahaya vermişti. Ben'in dar şortunu görünce, Roman'ın da oynarken aynen böyle göründüğünü düşünmek zor değildi.

Birlikte çıplak kaldığımız tek seferde, oda loştu ve maskem görüşümü engelliyordu, bu yüzden onu tam olarak görememiştim.

Belki bu gece... belki de bu gece.

Midem tehlikeli bir şekilde çöktü. Daha sonra olabilecek şeylere takılmak, şu anda olanların tadını çıkarmamı engelleyecekti.

Mountain Lions'ın stadyumu çok güzeldi, loca lüks ve konforluydu. Roman, yiyecek ve içeceklerin bol olmasını sağlamıştı. Bize hizmet etmek için bekleyen garsonlar vardı, ama o bizzat kendi tabağını doldurdu ve Nate'i deri koltuktan kovarak bana en iyi yeri verdi.

Herkes yemek yiyor, sohbet ediyor, kaynaşıyor ve maçı izliyordu. Tek sorun Adrian'dı. Bu gece ilk kez tanışıyorlardı ve o pek heyecanlı görünmüyordu, ama ben yargılamamaya çalıştım. Utangaç olduğunda soğuk görünmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim, ama Adrian'ın öyle olduğunu sanmıyordum. Clara ve Jake ile sohbet etmekte hiçbir sorunu yoktu. Bea bile onu neredeyse gülümsetmişti. Ama ben? Birkaç hesaplayıcı bakıştan öte ilgisini göstermedi.

Clara yanıma gelip oturdu. "Sürpriz için hazır mısınız?"

Ekmek çubuğunu bıraktım ve ağzımı peçeteyle sildim. "Bilmiyorum. Hazır mıyım?"

"Güzel bir sürpriz. Breckinridge'deki kulübeyi açık artırmada kazandım. Sen, ben ve Bea gelecek ay babymoon için oraya gideceğiz. Yemek yiyeceğiz, spa'ya gideceğiz ve dinleneceğiz. Ne dersin?"

"Bebek tatili mi?" Gözlerim hemen yanmaya başladı, bu kabul edilemezdi. Bir rugby maçında ağlarsam, muhtemelen ömür boyu bu spordan men edilirdim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Fikir çok güzel. Ödülünü benim için kullanmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Senin için teklif verdim. Ev çok büyük. Daha fazla kişi davet etmek istersen davet edebilirsin, ya da kızlar hafta sonu yapabiliriz."

"Sadece üçümüz kalalım." Omzumu omzuna sürttüm. "Böyle bir şeyi bir daha ne zaman yapabileceğimizi kim bilir, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Kızlar hafta sonu olsun." Karnımı okşadı. "Bir dönemin sonu, başka bir dönemin başlangıcı."

Üzerimize bir gölge düştü, sonra Roman'ın sesi kulağımın yanında yankılandı. "Seyahate mi çıkıyorsunuz?"

Başımı çevirdim, burnum neredeyse onun burnuna çarpacaktı. Kanepenin arkasına yaslanmış, yüzündeki ifadeyi anlayamayacak kadar yakındı.

"Gelecek ay Breck'te bir hafta sonu," diye cevapladı Clara.

"Açık artırmada kazandı ve beni ve Bea'yı da götürüyor. Bu benim babymoon'um."

"Bu çiftlerin yaptığı bir şey değil mi?" diye sordu.

Clara, Roman'a bakabilmek için yanımda yer değiştirdi. "Shira'nın bir ilişkisi olmadığı için babymoon yapmaması gerektiğini mi ima ediyorsun? Bea ve ben onu seviyoruz ve ona iyi davranmak istiyoruz. Benim gözümde bu babymoon."

Roman tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Ne isterse yapmalı, ama Shira'nın seyahat etmesi doğru değil bence."

Gözlerimi devirdim ve o da bunu fark etti, ağzını sıkılaştırdı. "Uzak değil ve ben de gelecek ay seyahat edebilirim." Onun endişelerini gidermek için endişelerini gidermek için uzandım ve sıkı sıkı kapalı çenesine elimi koydum. "Ama emin olmak için Dr. Sharma'ya bir daha soracağım."

Bakışları, kalbimin üç hızlı atışı boyunca üzerimde kaldı. "Beni memnun ettiğin için teşekkürler, Goldie. Uyarıyorum, haftalar geçtikçe daha koruyucu olacağımdan eminim."

İnledim. "Kendime bakabilecek kadar yetenekli olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum." Eğilip başımın üstüne öptü. "Ama neden ben buradayken bunu yapman gerekiyor ki?"

Bunun üzerine Nate, Jake ve Adrian'la konuşmak için uzaklaştı ve ben de ekmek çubuğumu aldım ama Clara bana bakarken bir ısırık bile alamadım.

"Ne?" diye sordum.

İki kaşım da havaya kalktı. "Seni öptü."

"Oh. Sadece saçımı."

"Sadece saçına mı? Bunu sık sık yapar mı?"

Ona her şeyi anlatabilirdim, ama abartacağını biliyordum. Bu konuşmayı kafamda yeterince yaptım; bunu yüksek sesle söyleyecek enerjim yoktu. Biz arkadaşlık, karşılıklı bir çekim ve ilgi vardı, ama hepsi duruma bağlıydı. Roman'ın bebeğine hamile olmasaydım, benimle ilgilenmezdi. Bunu Clara'ya açıklasaydım, ne kadar hatalı olduğumu anlatmaya çalışırdı ve bu herkesin zamanını ve enerjisini boşa harcamak olurdu.

"Son zamanlarda, evet. O tatlı biri ve biz arkadaşız."

Clara bir nefes verdi. "Senin saçını öpmem."

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Belki de o kadar tatlı değilsindir."

Dirsekleriyle hafifçe yanıma dokundu. "O Beatrice. *Ben* senin tatlı arkadaşınım."

"O zaman bunu gösterip saçımı daha çok öpmeye başlamalısın."

O da tam bunu yaptı ve ikimizi kahkahalara boğdu. Kutuda sessizlik oldu ve ben dik oturdum, gözlerimi dört açarak etrafa baktım. Camın önünde birkaç kişi vardı, ama Roman ve kardeşleri ekranın etrafında toplanmıştı. Tüylerim diken diken oldu.

"Hareket etmiyor," diye mırıldandı Nate.

"Lanet olsun, Benny. Kalk," diye dişlerini sıkarak Adrian.

Roman tahta gibi sert duruyordu, elleri yanlarında açılıp kapanıyordu.

"Kahretsin, Ben yaralandı mı?" diye fısıldadı Clara.

"Kalk lan!" Adrian bağırdı, beni korkuttu.

Clara ayağa fırladı ve elini bana uzattı, beni kanepeden çekip kaldırdı. Ben'in etrafında toplanan kalabalığı izlerken kolunu sırtıma doladı, ikimiz de nefes almıyorduk. Ben'in yerde yatan bedeninin etrafında o kadar çok insan vardı ki neler olduğunu anlamak imkansızdı.

Dakikeler saatler gibi geçti, kimse ne olduğunu bilmiyordu, ta ki bir ekip sedyeyile sahaya koşarak geldiğinde. Roman'ın yumruğu ağzına gitti, ikiz kardeşi sedyeye yatırılıp sahadan götürüldü.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Roman, Ben'in nereye götürüldüğünü öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yaptı, sonra kardeşleriyle birlikte eşyalarını toplayıp çıkmak için hazırlandı. Yanıma gelip, titrek bir eliyle yüzümü avuçladı.

"Hastaneye gitmeliyiz," dedi boğuk bir sesle. Bu iri, sağlam adamın titrediğini, gözlerinin cam gibi olduğunu görmek beni paramparça etti.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Seninle gelebilir miyim?"

Beni kendine çekti, yüzü başımın üstüne düştü. "Ben de isterim Goldie."

"O zaman ben de geliyorum. Gidelim."

Ben başından yaralanmıştı ve endişe verici bir süre baygın kalmıştı. Testler yapılıyordu, tek yapabileceğimiz beklemektir. Wells kardeşler küçük bekleme odasında oturmakta zorlanıyordu. Üçü sırayla yerlerinde volta atıyorlardı. volta atmadıkları zamanlarda ya telefonlarına ya da duvara boş boş bakıyorlardı.

Hastaneler bana korku dolu bir şekilde tanıdıktı. Annemle bir hastanede saatlerce, Frank'le başka bir hastanede aylarca geçirmiştik. Beynime bunun öyle olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Ben yaralanmıştı, ama buradan yürüyerek çıkacaktı.

Doktor geri gelirse diye odadan çıkmak istemiyordum, ama mesanemi bir saniye daha tutamazdım. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden kapıya doğru yürüdüm.

"Shira," diye seslendi Roman. "Gidiyor musun?"

Sesindeki paniğe kapılarak hızla döndüm. "Tuvalete gitmem lazım. Hemen dönerim."

Sertçe nefes verdi ve başını salladı. "Tamam." Sonra bana geldi ve yüzümü avuçladı, yorgun gözleri benimkilerle buluştu ve sonra beni kucakladı. Bana sarıldı, kokusu ve sıcaklığıyla beni sardı ve ben de kollarımı beline doladım, onu tüm gücümle kucakladım.

"Shira. *Lanet olası Ben*. Ne oluyor lan?"

"Sorun yok," diye fısıldadım göğsüne. "O iyi olacak." Boğuk sesi kalbimi parçaladı. "Buna inanmalısın."

"O güçlüdür," diye hatırlattım ona. "Senin gibi büyük, sert bir kafası var."

"Doğru." Geri adım attı, ellerini kollarımdan karnıma doğru kaydırды. karnımın üzerinden geçirdi. "Sakın... çok uzun sürmesin." "Sürmez," diye söz verdim.

Kapıya dönmeden önce Adrian'ın gözüne baktım. Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve tekrar telefonuna bakmaya başladı.

Başka biri olsaydı, onun hakkımdaki düşüncelerini umursamazdım, ama Roman'ın kardeşlerinin benden hoşlanmamasını istemiyordum. En azından önümüzdeki on sekiz yıl boyunca birbirimizin etrafında olacaktık. Neredeyse yirmi yıl boyunca hırlamalara ve baş sallamalara katlanamazdım. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Eğer o çaba göstermeye niyetli değilse, onu nezaketle öldürmek zorunda kalacaktım.

Ama bu gece değil. Bunun için hazır değildim ve zamanı da değildi. Ben'in başına gelenlerle başa çıkmamı kolaylaştıracaksa, Adrian kötü ruh haliyle kalabilirdi. Bir gece idare edebilirim.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Roman

Kardeşimin elini sıktım. Orosu çocuğu. Bizi böyle korkutmaya ne hakla cüret etti? Yedi dakika baygın kaldım... Neydi o?

Ben, duvarın kenarına kıvrılmış, kendini olabildiğince görünmez yapmaya çalışan Shira'ya göz kırptı ve onun yatağının yanına gelmesini ısrarla istedi. "İlk ragbi maçını yarıda kestiğim için üzgünüm. Telafi edeceğim."

Shira, ağlama ve kahkaha karışımı bir ses çıkardı. "Sanırım beni ragbiden vazgeçirdin, Ben."

"Hayır!" Serbest elini göğsüne koydu. "Öyle olmadığını söyle. Hepsi kan dökülerek bitmez, söz veriyorum."

"Kanın akmadı," dedi Adrian. "Beynin karıştı."

Ben sertçe karşılık verdi. "Doğru. Karıştırılan beynim bu yatakta neden olduğumu unuttu. Sence bu şık geceliği giymeme izin verir mi?"

Ben ortamı okumakta berbat biriydi. Nate, Ade ve ben kendimizden geçmiştik, ama iyi kalpli Benny şakalar yapıyordu. Bunun onun savunma mekanizması olduğunu, durumla başa çıkma yöntemi olduğunu biliyordum. Böylece aldığı darbenin ne kadar kötü olduğunu veya bunun sezonu için ne anlama geldiğini düşünmek zorunda kalmıyordu, ama biraz ara vermesi gerekiyordu. Ade iki şaka daha yaparsa patlayacak gibi görünüyordu, Nate ve ben de ondan çok geride değildik.

Doktor geldi ve bize Ben'in beyin ve boyun görüntülerini gösterdi. Beyin sarsıntısı ve boyun incinmesi vardı. Bu yıl ilk kez başına gelmediğinden, takip testleri yapılması gerekiyordu. Ancak acil kanama veya şişlik belirtisi yoktu, bu da hepimizi rahatlatı.

"En azından bu gece, ideal olarak iki veya üç gece birinin yanında kalması gerekecek." Doktor odayı taradı. "Ailesinin eksik olmadığını görüyorum. Bay

Wells taburcu olduğunda kimin sorumlu olacağına siz karar verin."

Doktor odadan çıkar çıkmaz, "Ben benimle eve gelecek" dedim.

Ben, Shira'ya sıırttı. "Sanırım beni seviyor." "Sus

sen," diye azarladı Shira. "Bizi endişelendirdin."

Adrian kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "Nerede uyuyacak? Misafir yatağı aldınız mı?"

"Ben..." Ağzımı açıp kapattım. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Başka bir fikir bulmak için kafamı yordum. "Benim yatağında yatabilir. Ben kanepede yatarım."

"Hayır, seni yatağından kovamam," dedi Ben. "Kanepede bir gece uyumak omzunu mahveder."

Haklıydı, ama bunu kabul etmek istemiyordum. Nate veya Ade'nin yanında kalabilir, ama ben onun benimle kalmasını istiyordum. Mantıksızdı, ama Ben söz konusu olduğunda, benim diğer yarım, o incindiğinde mantıklı düşünmek zordu.

"Misafir yatağım var," dedi Shira yumuşak bir sesle. "İkiniz de benimle kalabilirsiniz." "Tamam, bu hoşuma gitti. Çak bir beşlik." Ben elini uzattı ve

Shira dikkatlice vurdu.

"Bana iyi bir plan gibi geldi," dedi Nate.

Adrian başını salladı ve içinden homurdandı. Bütün gece Shira'ya attığı bakışları kaçırmamıştım. Benim onun hakkındaki ilk izleniminin yanlış olduğuna ikna olmamıştı ve benim mahvolacağımı düşünüyordu. Niyeti iyiydi, ama ben bundan hiç hoşlanmıyordum. Ben'in beyin kanaması geçirip gece öleceğinden emin olduktan sonra, Adrian ve ben onun davranışını konuşacaktık. Ama bu gece değil.

"Ailesinin yanında olması lazım," dedi Adrian alçak sesle. "Olacak," diye cevapladım.

Gözleri Shira'ya kaydı ve daraldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Dediğim gibi, bu odadaki herkes ailemiz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu konuşma bitti."

Adrian'ın çenesi titredi. "Hata yapıyorsun, Rome."

Adrian aramızda en güvensiz olanıydı ve bunun için nedenleri vardı, ama benim kararımın doğru olduğunu bilmeliydi. Shira'yı sevmek zorunda değildi, ama benim ailemize kimi alacağıma karar verecek kadar akli başında olduğumu biliyordu. Hamile olsun ya da olmasın, Shira'nın kardeşlerimden birine zarar vereceğini düşünseydim, onu asla hayatımıza almazdım. Adrian'ın bunu sorgulaması beni çok kızdırdı. Bunu, hiçbir suçu olmayan Shira'nın önünde yapması beni gerçekten çok kızdırdı.

"Ben Shira'da kalacağım," dedi Ben. "Geri kalanlarınız siktirin gidin."

Ade'ye sırtarak baktım. "Görünüşe göre son sözü Benny söyledi."

Shira, Ben için hazırlık yapmak üzere bizden önce eve gitti. Birkaç saat sonra vardığımızda, misafir odasını taze çiçeklerle süslemiş, komodinin üzerine bir sepet su şişesi, meyve suyu ve atıştırmalıklar koymuştu. Yatak açılmış, yastıklar kabartılmış ve köşeye bir bornoz asılmıştı.

Mary, Ben'in yanına yatakta atladı, karnını okşadı ve başını onun çenesinin altına soktu.

"Merhaba prenses," diye mırıldandı Ben, onun ipeksi tüylerini okşayarak. "Bu gece bana bakacak mısın?"

Shira kapının eşiğinde, bir ayağı diğerinin üzerinde, alt dudağını ısırarak duruyordu. "Eğer onunla yatmak istemiyorsan, onu buradan çıkarabilirim."

Ben kediye kollarıyla sardı ve Shira'ya kaşlarını çattı. "Hayır. Olmaz. O beni seçti. Onu bırakmayacağım."

Bu Shira'yı gülümsetti. "Dikkatli olmazsan, seni uyuyana kadar mırıldanır."

Ben başını yastık yığına yaslayıp iç geçirdi. "Bununla bir sorunum yok." Mary'nin kafasını okşadı, gözleri kapanıyordu. "Daha önce hiç mırıldanarak uyutulmamıştım."

Omzuna hafifçe vurdum, gitmek istemiyordum. Bir an bile yanımda uyumama izin vereceğini düşünseydim, kalırdım.

"Koridorun sonunda olacağım. Bir şey ihtiyacın olursa çağır. Yoksa birkaç saat sonra dönerim." Ona sert bir bakış attım. "Sakin ölme."

Bana tembel bir göz kırptı. "Ve tüm eğlenceyi sana bırakayım mı? Asla." Shira'ya el salladı. "İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler, Benny," dedi Shira yumuşak bir sesle.

Onu koridordan geçerek yatak odasına kadar takip ettim. Yatağın ayak ucunda durdu ve bana baktı.

"Yatağı paylaşmak istemiyorsan, ben kanepede yatabilirim. Gördüğün gibi, orada uyumakta hiç sorunum yok..."

"Kesinlikle olmaz." İçimi bir şimşek çaktı ve bunu dışarı çıkarmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Shira, hayır, kesinlikle olmaz. Bir an bile senin yatağını vermeyi düşüneneğini düşünseydim, burada kalmayı kabul etmezdim."

Gözleri yana kaydı ve titrek bir nefes omuzlarını salladı. "Sadece teklif etmek istedim, bir şey varsaymak istemedim."

Ona doğru ilerledim ve karnını alttan kavradım. Bunu giderek daha sık yapmak istediğimi fark ettim, ama bu gece buna karşı koyamazdım. "Bana ya da *kimseye*, sana zarar verecek bir şey teklif etme. Çocuğumun annesi yatağından ya da konforundan vazgeçemez. Ve bu yatakta seninle yatmaktan rahatsız olacağımı düşündüysen, beni hiç tanımamışsın demektir."

Parmakları ayak ucunun üstüne kıvrıldı, kirpikleri yanaklarına değecek kadar indi. "Tamam, Roman."

"Tamam, Shira."

Onu bırakmak üzereyken, sağ avucuma keskin, belirgin bir darbe indi. Gözlerimiz şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Hissettin mi?" diye fısıldadı, elini benimkinin arasına kaydırarak.

"Tabii ki hissettim," diye fısıldadım.

Üç vuruş daha geldi: *bam, bam, bam*. Oğlumuz hareket ediyordu ve bize bunu haber veriyordu.

"Vay canına." Ona baktım, o da bana baktı. Birkaç haftadır onun hareketlerini hissediyordu, ama ben bunu ilk kez deneyimleme ayrıcalığına kavuştum ve tanrım, bu sihir gibiydi. "Bu bizim oğlumuz, Goldie."

O da başını salladı, dudakları düz bir çizgi halinde, gözleri parlıyordu. "İşte orada."

Dizlerimin üzerine çökmekten kendimi alamadım, kollarımı ona doladım, başımı karnına dayadım.

"Buna ihtiyacımız olduğunu biliyordun, değil mi? Bize gelecek olan tüm güzel ve saf şeyleri hatırlatmak için?" Karnını tekrar tekrar öptüm. "Zor bir gece geçirdik, küçük oğlan, ama sen her şeyi daha iyi hale getirdin."

"Rome." Shira parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Sakinleşti. Sanırım sesini seviyor."

Ona baktım, bütün gece boyunca hiç bu kadar ağlamamıştım. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Mmmhmm. Öyle düşünüyorum."

"Tanrım." Yanağımı karnına dayadım ve iç geçirdim. "Bu hayatımda yaşadığım en güzel şey."

O da hafifçe güldü. "Ben de. Hiç şüphesiz."

Oğluma bir öpücük daha verdim, sonra ayağa kalktım, elimi onun ensesine doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Yatmaya hazırlanalım."

Gece böyle bitmemeliydi. Limuzinin arkasında başladığımız şey gerçekleşmeyecekti ve bu hayal kırıklığı yaratıcı olsa da, Shira ile yatağa girmek şikayet edilecek bir şey değildi. O yanına döndü ve ben de sırtına yaslandım, kalçalarımın onun yumuşak poposunu kavradım. Onu kucaklamak ve vücudunu kollarıma sığdırmak çok kolaydı.

Shira'nın gevşemesini ve ağırlığının bana kaymasını beklemek birkaç dakika sürdü.

Bunu yaptığında, sonunda nefes verdim.

"Ben ve Ben'i burada kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim. Yani, onun yattığı yatağı sen aldın. En azından bunu yapabilirdim."

Gülümseyerek yüzümü saçlarına gömdüm. "Haklısın. O zaman ona istediği zaman kalabileceğini söyleyeyim mi?"

Eli, karnının üzerinde duran elimde tüy kadar hafifçe kaydı. "Benim için sorun olmaz. Kardeşim yok, ama seninkileri seviyorum."

"Hmm. Adrian'ı bile mi?"

"Adrian'dan hoşlanmıyorum. Sanırım tam tersi."

"Isınması biraz zaman alıyor. Zamanla ısınır." Burnumu onun ipeksi saçlarında ileri geri gezdirdim. "Endişelenmene gerek yok."

Hareketi çok hafifti, ama kıcının bana doğru sallandığını fark ettim. Belki bir anlam yüklememişti, ama yarı sertleşmiş sikime sürtünen o yumuşacık kalçaları görmezden gelmek zordu.

Esnedi ve bana daha da sıkı sarıldı. "Çok endişelenmiyorum."

Gözlerimi kapatıp onun hissini içime çektim ve bundan hoşlandığımı fark ettim. Beni onun yatağına getiren koşulları sevmemişti, ama şimdi buradaydım ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

"İyi geceler, Goldie kız."

"İyi geceler, Wim."

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Shira

GEÇEN GECE bulanık geçmişti. Roman'la aynı yatağı paylaşacağım için gergin olacak zamanım olmamıştı. Ben'i çok düşünüyordum ve onun konaklaması için her şeyi mükemmel hale getirmek için koşturup duruyordum.

Bu yirmi dört saat önceydi ve çoğunu kendimi telaşlandırarak geçirmiştım. Hafta sonuydu. Gitmek için hiçbir mazeretim yoktu ve nedense Roman ve Ben bütün gün evimde takıldılar. Ben çoğu zaman yarasını ovuşturup, tüm ilgiyle cennette gibi olan Mary ile oynadı. Roman, kardeşi ve benim etrafımızda dolanıp, yemeklerimizi pişirip, birkaç dakikada bir rahat olup olmadığımızı sordu. Roman ve Ben'in derin, büyülu bağınu gözlemleme fırsatı buldum.

Aynı dalga boyunda yaşıyor gibiydiler ve çoğu zaman cümlelerini bitirmeye bile zahmet etmiyorlardı. Birbirlerine olan utanmaz sevgileri, göğsümü bir anda hem çok dolu hem de trajik bir şekilde boş hissettirdi.

Şimdi Ben yine Mary ile misafir odasındaydı, Roman evi kapatıyordu ve ben banyomda oyalanıyordum.

Roman artık ikizinin gece öleceğı korkusuyla gergin değildi, ben de limuzinde yaptığımız konuşmayı düşünmeden edemedim. Yatmak için yüzümü yıkarken, sanki tekrar

MHC'de on numaralı odaya götürölüyormuşum gibi hissettim. Ayaklarımın altındaki banyo paspasına ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalbim boğazıma kadar çıktı.

Sahip olduğum tek uygun geceliği giydim. Spagetti askalı, esnek, siyah pamuklu bir gecelikti. Dantelli kenarı uyluk ortasına kadar geliyordu ve her zaman büyük olan ve son birkaç ayda daha da büyüyen göğüslerim, korseye sığmayacak gibi görünüyordu.

Belki çok barizdi, ama bu benim cesaretimin sınırlarıydı. Roman mesajımı alıp harekete geçebilirdi ya da teklifimi anlamamış gibi davranarak beni kurtarabilirdi.

Umarım beni kabul etmiştir. Ne olacağını düşünmekten iç çamaşırım ıslanmıştı ve cinsel organım şişmiş ve ağrıyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve yatak odasına girdim. Işıklar loştu ama Roman'ın iri cüssesini kolayca görebiliyordum. Yatağın kenarında oturmuş, ayakları yere basmış, odanın diğer ucuna doğru ilerlerken beni izliyordu.

Yaklaştığımda elini uzattı. "Buraya gel, Goldie."

Beni kendine doğru çekmesine izin verdim, ta ki onun bacaklarının arasında durana kadar. O otururken ben ayakta duruyordum, yüz yüze gelmiştik.

"Şu haline bak," diye mırıldandı, beni açıkça takdir eden bakışlarıyla süzdü. "Hepsi benim için."

Kalçalarımın başladı, kocaman elleriyle şeklini izledi. Yoğurup okşayarak elleri kalçama, uyluklarımın üstüne, sırtımın çizgisine doğru ilerledi ve göğüslerimde son buldu. Orada, zamanını aldı, avuçlarında tartarak, ellerini etraflarına şekillendirerek. Sonra öne eğildi ve yüzünü göğüs dekoltemin arasına gömerek inledi, nefesleri zaten kızgın olan tenimde sıcaklığını hissettirdi.

Bir eli bacaklarımın arasına kayarak beni avuçladı ve alt dudaklarıma yapışan nemli kumaşı hissettiğinde boğazından derin, gırtlaktan gelen bir inilti yükseldi. Onu kenara iterek parmakları yarıklarımı ayırdı ve boncuklu klitorisimden sırlıklam açıklığıma kayd.

"Çok ıslak, Shira." Ağzını meme ucuma açtı ve aşağıdaki hassas etimi okşarken derin bir nefes aldı. Bacaklarım titredi, dizlerim zayıfladı, bu yüzden kendimi sabitlemek için omuzlarına tutundum. "Evet, bebeğim. Seni boşaltırken bana dokunmanı istiyorum."

Gözlerimi kapatmak, onu keşfetmemin tek yoluydu. Ellerimi sırtında gezdirdim ve tişörtünü yumruklarımınla kavrayarak tenine dokundum. Sıcak ve pürüzsüz, yan kaslarının hatlarını izledim.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, dalgalı ve belirgin kasları, genişliği, vücudunun barındırdığı güç. Her şey parmak uçlarımda, altındaydı, öpücükleri ve okşamaları daha da ateşli hale geldi.

"Evet. Böyle," diye mırıldandı, ağzı meme ucuma yakın. "Ellerin üzerimde gibi, Shir."

Ağzının aniden ağzımı kapaması sürpriz oldu. Dudaklarım bir nefesle açıldı ve dilinin içeri girmesine izin verdi. Inleyerek ona yaslandım ve Roman bir kolunu kışımın altına koyarak beni ayaklarımdan kaldırdı. Bacaklarımı açarak kucağına oturdum ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Beni şişkinliğinin üzerine yerleştirdi ve üzerine bastırdı. İnce pamuk katmanlarının arasından klitorisim sert penisinin sırtına çarptı ve sinir uçlarımda canlanarak neredeyse ikiye katlandım. Nefes nefese kalırken dudaklarımız birbirine değdi ve o nefes vererek vücudumun çaresizce aradığı havayı bana verdi.

"Sür, Shir. Titrediğini hissediyorum." Bu kelimeleri dudaklarıma ve çeneme öpücüklerle söyledi. "Hadi, bebeğim."

Onun boynuna yapışarak sallandım, bacaklarımı onun kocaman, kaslı uyluklarına sığacak kadar geniş açtım. Kalçalarımı ve sırtımı avuçlarında tutarak beni hareket ettiriyor, üzerine bastırıyordu. Çok uzun sürmedi. Aslında, onun ne kadar sert olduğunu hissetmemiş ve onun ağır, arzulu nefeslerini duymamış olsaydım, bu kadar çabuk dağıldığım için utanırdım. Ama Roman da en az benim kadar çaresizdi. Artık her şey farklıydı, ama ikimiz de birbirimizden daha fazlasını istiyorduk — o gece on numaralı odada yaşadığımız şeyin daha fazlasını.

Roman hareket etti ve aletini eşofmanından çıkardı. Çıplak tenini benimkine sürdü, geniş başı zonklayan klitorisimin üzerinde, göz kapaklarımda ışık patlamaları yarattı.

"Rome," diye inledim. "Bu..."

"Çok iyi," diye tamamladı. "Çok lanet iyi. Şimdi daha da iyi olacak."

Beni, girişime gelecek şekilde yeterince kaldırdı. Beni tamamen kontrolü altındaydı, istediği yere hareket ettiriyor, yavaşça içine sokuyordu. Beni santim santim indirirken parmakları kalçalarıma gömüldü. Tamamen içine girdiğimde, bu adamın beni ne kadar mükemmel doldurduğuna dair keskin bir rahatlama hissi beni sardı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet," diye tekrarladı. "Tanrım, evet, Shira. Sür beni. Sert sür."

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatmıştım, ama bakışlarını her yerimde hissediyordum. Geceliğimin üstünü aşağı indirmiş, bir göğsümü eline almıştı

, diğerk eliyle hareketlerimi yönlendiriyor, beni kalçalarımından kaldırıp indiriyordu.

İşte bu, benim için çok önemliydi: Roman beni ikiye ayırıyor, yumuşak yerlerimi sıkıyor, gizli, hassas bölgelerimi emiyordu. İstediki her şeyi alıyor, benim amımı kendi zevki için kullanıyor, karşılığında bana neredeyse fazla geliyordu. Bacaklarımın arasında ağırlaşmışım ve o kadar ıslaktım ki, sikinin her darbesi müstehcen, erotik sesler çıkarıyor, beni daha da tahrik ediyordu.

"Benim için yanıyor," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Bunu hissediyorum, Shir. Sadece benim görebildiğim o ateşi seviyorum. O benim, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim, neye evet dediğimi tam olarak bilmeden. Yine çok yakındım.

Kalçalarımı onun üzerinde yuvarlarken kan damarlarımdan kan fişkırıyordu.

"Çok ıslaksın, bebeğim. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyor musun?" Göğsümü ağzına götürdü ve meme ucumu derinlemesine emdi, açgözlülükle emdi.

Başım geriye düştü, ağzım açıldı ve başımın üstünde dönen yıldızlara zevkimi iç çekerek haykırdım.

"Beni çok sertleştiriyorsun. Bu göğüsler, kılın, saçların, çıkardığın sesler..." Beni aşağı iterek kendini yukarı kaldırdı ve o kadar derine girdi ki nefesim kesildi. "Senin için dayanamıyorum. Kucağımda zıplarken, yiyip bitirmek ve son damlasına kadar içmek istediğim olgun bir şeftali gibi görünürken dayanamıyorum."

"Ağzın çok pis," diye nefes nefese söyledim.

"Aklımı pis düşüncelerle dolduruyorsun." Saçlarımı avuçlayarak yüzümü kendine çekti. "Ağzını ver bana, Shira. Hemen istiyorum."

Sonra bana verme şansı vermeden kendisi aldı. Dudaklarımız birbirine yapışmış halde Roman hareket etti ve beni de yanında götürdü. Bizi ters çevirdi, ben sırt üstüydüm, bacaklarım beline dolanmıştı ve o ayakta, bir dizi yatakta duruyordu.

Kalçalarımı tutarak, kararlı bir şekilde içime girdi. Dişlerini alt dudağına sıkarak, göğüslerimin itişlerinin kuvvetiyle sallanmasını izledi ve ben de onun bana bakışını izledim. Onun çekiciliği açık ve ham bir şekilde ortadaydı. Onu kavramaya, içimde tutmaya çalıştım, ama zihnim kaygandı. Ve bakışları benimkilere saplanıp yakıcı bir şekilde bakınca, boynumu geriye doğru eğdim ve gözlerimi kapatarak bakışlarından kaçtım.

Eğilip başparmağıyla klitorisimi okşadı. "Senin orgazmını hissetmek istiyorum. Ver bana," diye emretti.

Bu adama deli oluyordum. Son bir aydır beni tahrik ediyor, onun sikine muhtaç hale getiriyor ve zevkimin ritmini

kendi ritmiymiş gibi öğrenmişti. Derinlemesine girip bana dokunduğunda, bunu ustaca bir hassasiyetle yapıyordu. Roman benim için alevlenmemi istiyordu ve ben de öyle yaptım. Nefes nefese, hırıltıyla, bacaklarım onun kalçalarının yanında pedal çevirirken, göğüslerimi tutarak sıkıp meme uçlarımı çekiştirerek parçalara ayrıldım.

Roman'ın çıkardığı parçalanmış inilti sonsuza kadar beynime kazınacaktı. Bu, güçlü bir adamın teslim olduğu, kaderini kabul ettiği sesiydi. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak birkaç kez daha içime daldı, sonra hareketsiz kaldı, pelvislerimiz birbirine yapışmış, neredeyse birbirine yapışmıştı. Sıvı ısı sıkı kanalımı kapladı, iç kaslarım onun her şeyini almak için çalışıyordu.

Öne doğru eğilerek, düşmesini başımın iki yanındaki ellerimle destekledi. Dudaklarımdaki sıcak nefesi, burnu benim burnumun üzerinde kayarken, gözlerimi zorla açtım ve gözlerimiz çarpıştı.

"İhtiyacın olan bu muydu?" diye sordu. Başımı salladım. "Aynen öyle."

Dudakları dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücükle değdi. "Güzel, bebeğim. O zaman ikimiz de aldık."

Sonraki kısım pek hoşuma gitmedi, içimden çıkması ve temizlenmek için banyoya gitmek için garip bir şekilde sürünmek. Ama sonra olanlar bunu telafi etti.

Roman benim için yorganı kaldırdı ve ben yatağa tırmandığımda, vücudunu benim etrafıma doladı, beni kendine doğru çekti, tam da tekrar olmak istediğim yere.

"İyi miydi?" diye sordu.

Güldüm. "İyi mi?"

Göğsü sırtımda titredi. "Sana acıttım mı diye soruyorum, boşaldın mı diye değil. Onun cevabını biliyorum."

Başımı, çenesinin altına yerleştirmiş olduğu yerden çevirdim ve yanağımı göğsüne sürttüm. "Gerçekten çok iyi hissediyorum. Hiç canımı acıtmadın."

Elleri karnımın kıvrımlarına yayıldı ve bir süre sonra ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. İki parmağım onun bir parmağının genişliğini kaplıyordu. Bu kocaman ellerin ragbi oynamak için çok uygun olduğunu düşündüm. Onu sahada görebilmeyi diledim.

"Omzun hala acıyor mu?" diye sordum.

"Hmm? Yaralanmamdan mı?"

"Evet. Hiç bahsetmedin."

"Sürekli hafif bir ağrıya alıştım. Hareket etmek zorunda olmasam hissetmezdim, ama..."

"Hareket etmek biraz gerekli."

"Evet," dedi, avucunu karnımın üzerinde gezdirerek. "Ameliyat oldum ve rehabilitasyon gördüm. Şimdi bu halim. Ağrıyı şiddetlendirecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyorum, ama ağrıyla yaşamak, yüksek darbe alan bir spor dalında profesyonel sporcu olmanın dezavantajlarından biri. Bunu başından beri biliyordum."

"Neden rugby?"

O güldü. "Neden olmasın?"

"Eh, futbol ABD'de kraldır. Sen ve Ben'in okulda futbol takımına alınmamasına şaşırdım."

"Koçlar denedi. Ben birkaç sezon oynadı. Ama ben oynamadım. Benim hedefim profesyonel ragbi oyuncusu olmaktı." Yüzünü saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Belki fark etmişsinizdir, ama ben hedeflerimde tek odaklıyım. Bir şeye başladığımda, o konuda en iyi olmak için başka seçeneğim yok. Ben ragbiyi seçtim. Bu yüzden, uyanık olduğum her dakikayı buna adadım."

"Peki kaybettiğinde...?"

"Bir süre yıkıldım. Bana gönderdiğin mektup çok yardımcı oldu. Herkes hayatımın bitmediğini söylüyordu ama o mektup... bana yas tutmam için alan açtı. Herkes bana 'başını dik tut', 'daha kötüsü de olabilirdi' diyordu, ama sen bana bunu tam olarak hissetmemi söyledin ve ben de öyle yaptım. Hedeflerimin erken sona ermesiyle başa çıktım ve bunu kabul ettikten sonra hayatıma devam edebildim. Oyunu özleyorum, ama Ben'i izlemek canımı yakmıyor. Kıskançlık duymadan onunla gurur duyabiliyorum. Ve kendimi başka uğraşlara adadım."

"GoldMed gibi."

Yine mırıldandı ve içimi saran titreşim, Mary'nin mırıldanması kadar yatıştırıcıydı. "Evet. Bazen tek bir şeye odaklanmam beni dar görüşlü yapıyor, bunu kabullenmeye çalışıyorum. Bir kez daha dikkatimi içime çevirdin, düşüncelerimi sorgulamamı ve değiştirmek için bir çözüm bulmamı sağladın." Dudakları başımın tepesine bastırdı. "GoldMed'i kurtaramayacağımızı düşünüyorum, Shira."

Frank'in şirketinin kaçınılmaz kaderi yüzünden değil, Roman'ın itirafındaki hissedilir pişmanlık yüzünden içimi bir ürperti kapladı.

"Bazı şeyler sonsuza kadar sürmez," diye fısıldadım.

"Hayır, zaman değişir. Dünya dönmeye devam eder. Nate ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz, ama en akıllıca seçenek kalan varlıkları satmak olduğunu düşünüyorum. Yakında bir karar vermemiz gerekecek."

Boynumu çevirip ona bakabildim. "En iyi yolun bu olduğuna karar verirsen kızmam, Roman. İleride ne yapacağına karar verirken benim için endişelenme. Başarmak istediğini ve elinden geleni yaptığını biliyorum. Eğer bu son ise, sorun değil."

Oğlumuz da sohbete katılmaya karar verdi ve birkaç tekme ve yumruk attı. Roman nefesini tuttu ve hareketsiz kaldı. Bebek karnımı kişisel oyun parkı olarak kullanıp yuvarlanıp esnerken, kendimi gülümserken buldum.

"Bu inanılmaz," diye hayranlıkla fısıldadı

Roman. "Değil mi? O şimdiden muhteşem."

Alnı başımın arkasına yaslandı ve uzun süre öyle kaldı, karnımın içindeki hareketleri hissederek.

"Böyle sana yakın olmama, bunu seninle paylaşmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Hiçbir anını kaçırmamak benim için çok önemli."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Benim için çok önemli, Shira," diye tekrarladı, kollarıyla beni sıkıca kendine çekerek.

Kendimi düşmeye hazırlıyordum. Düşünce çok acıyacaktı, ama hayatta kalma içgüdüğü panik ve kabullenme arasında gidip gelen aptal beynim, "*Ne olacaksa olsun, düşersem düşerim*" dedi. Ben de Roman'a daha da sokuldum ve kollarında geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmaya karar verdim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roman

BEN, "*Boş duran eller şeytanın oyuncağıdır*" mottosuyla yaşıyordu. Meşgul olmadığına iyi olamıyordu, ama bir ay boyunca antrenmanlara ve ragbi oynamaya ara vermek zorunda kalmıştı. Zorunlu tatilinin ikinci haftasındaydık ve o herkesin sorunu haline gelmişti.

Son iki haftada ikizimi tüm yıl boyunca gördüğümde daha fazla görmüştüm. Bundan şikayet edemezdim. Beni deli eden, en sıradan faaliyetler hakkında yaptığı yorumlardı. Her gün yeni mahallemde yürüyüşe çıkıyor, tüm kafeleri ve sanat galerilerini keşfediyor ve işten döndüğümde bana ayrıntılı bir rapor sunuyordu. Ayrıca evimi baştan aşağı temizliyor, benim, Shira'nın ve Bea'nın bahçelerini otlardan arındırıyor ve gün boyunca gönderdiği çok sayıda mesajla tüm bunları belgeliyordu.

Bugün, programımdan birkaç saat ayırarak onunla ve Adrian'la öğle yemeği yemeyi planlamıştım. Ade'nin Benny'yi bir süre eğlendirmeye ikna olacağını umuyordum. Eğer ikna olmazsa, eve döndüğümde tüm duvarların yeniden boyanmış ve Ben'in duvarlara tırmanmış olacağını tahmin ediyordum.

Üçümüz en sevdiğimiz pub'da تنها bir masada oturmuş, birer pint içiyorduk. Önümde bir hamburger, Ade'nin önünde biftek salatası ve Ben'in önünde devasa bir tabak balık ve patates kızartması vardı.

Adrian buradan sonra Ben'i eğlendirmezse, onun eve gidip güzel ve uzun bir şekerleme yapması için yeterince doymasını ve sarhoş olmasını planlıyordum.

Ama gerçek şu ki, Adrian bana borçluydu. Ben'in hastane odasında pislik gibi davrandığından beri konuşmuştuk, ama pislikliğinin köküne inmedik. Açıkçası, bir kardeşimle uğraşıyordum. Bu bekleyebilirdi.

"...sonra Sheridan Galerisi'ne uğradım. Tomahawk çalışıyordu ve gelecek hafta açılacak yeni sergiye gizlice bakmama izin verdiler. Sanatçının kanının doldurulduğu torbalar tuval üzerine zımbalanmıştı. Tomahawk bana gösterdiğinde ağladı." Ben, sabahını anlatırken peçeteyi yumrukladı. "Açıkçası, anlamıyorum. Beynimi genişletmeme izin verselerdi, modern sanat hakkında biraz okurdum, ama Dr. Jack gelecek haftaya kadar okumamı yasakladı."

Adrian salatası üzerinde çatalını salladı. "Bilgisayarından sesli okumasını sağlayabilirsin."

Ben'in kaşları çatıldı. "Bunun uygun olup olmadığından emin değilim. Beynimi dinlendirmem gerekiyor. Cidden, Dr. Jack bana öğrenmememi söyledi."

Hamburgerimi yuttum, boğazımdan kömür parçası gibi indiğini hissettim. Ben'in beyin hasarının ciddiyeti beni tedirgin etti. Neyse ki doktorun talimatlarına uyuyordu, ama mümkün olan en kısa sürede sahalara dönmeyi planlıyordu. Bu isteğini anlıyordum, ama geri çekilip onu izlemek kolay olmayacaktı.

"Yakında evine geri dönmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Adrian.

Ben omuz silkti. "İşe döndüğümde. Stadyuma apartmandan gitmek daha kolay. Şimdilik Roma'nın evini ve mahalleyi seviyorum. Komşular da oldukça cazip."

Adrian hiçbir şey söylemeden yüzünü buruşturdu. Söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Ben de bunu fark etti.

"O bakış da ne?" diye sordu.

Adrian bifteklerini keserek ikimize de bakmamaya çalıştı. "Hiçbir şey. Mahalleye fazla alışma. Rome'un orada uzun süre kalacağını sanmıyorum."

Kaşlarım düştü. "Neden şüphe ediyorsun? Oğlum orada yaşayacak."

"Bunu anlıyorum ve neden orada olduğunu da anlıyorum. Ama o artık yeni doğmuş bir bebek olmayınca, onun yanında yaşamın zorunlu olmayacak. Annesiyle kesin bir velayet anlaşması yaptığında

gerçek hayatına dönebilirsin."

Başımı eğip onu incelemeye başladım, onu anlamaya çalışıyordum. Annemiz bizi terk ettiğinde en küçüğümüz oymuş ve şüphesiz bu olaydan en çok etkilenen de oydu, ama bunu asla kabul etmezdi. Ayrıca geçmişte kadınlar tarafından çok incitilmişti, bu yüzden bizim çevremiz dışındaki kimseye güvenmeyen birine dönüşmüştü.

Benim gözümde Shira bizim çevremizin bir parçasıydı. Adrian ise açıkça aynı fikirde değildi. "Shira," dedi Ben. "Onun adı Shira ve evi lavanta ve vanilya kokuyor.

lavanta ve vanilya kokuyor. Ayrıca havalı bir kedisi ve harika bir atıştırılabilirlik zevki var. Ama berbat bir aşçı. Mümkünse onun yemeklerinden uzak dur."

Ayağım masanın altında onun bacağına değdi. "Bunu asla yüzüne söylemeyeceksin. *Asla*."

Shira'nın yemek yapma girişimlerinden kaçınmak için çoğu akşam yemeği yapmaya başlamıştım. Yine de o yemekleri servis ettiğinde yiyordum. Ona aşırı sarımsak kullandığını ve tavuğu deriye dönene kadar pişirdiğini söylersem gözlerinin dolacağını düşünmek, o yemekleri zorla yutmam için yeterli bir motivasyondur. Ben yarını görmek istiyorsa, o da aynısını yapmalıydı.

Masumiyetle ellerini kaldırdı. "O muffin'i yediğimi gördün, değil mi? O kadar çok tarçın yiyen insanlar ölmüş. Hayatım tehlikedeydi. Şikâyet ettiğimi duydun mu? Bir kez bile. Onun duygularını incitmeyeceğim. *Asla*."

Ade ona gözlerini kırptı. "Tamam. Yemek pişirmeyi bir kenara bırak, herkesi sevdiğin için onu sevmen hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ben de onu seviyorum," dedim. "Bu bir şey ifade ediyor mu?"

Çatalını bıraktı. "Sevmek ya da sevmemekle alakası yok. Onu tanımıyorum, bu yüzden böyle bir fikir edinmem. Onun para için bir adamla evlendiğini biliyorum. Adam ölürken kızını uzak tuttu. Ve garip bir tesadüf eseri, ki bunu gerçek bir tesadüf olarak kabul edemeyecek kadar şüpheli buluyorum, GoldMed'i devralmadan birkaç hafta önce senden hamile kaldı. Affedersin ama..."

"Hayır," diye kestim.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır, seni mazur görmüyorum. Shira ile nasıl tanıştığımızın ayrıntılarına girmeyeceğim, ama MHC'nin uygulamasını hackleyecek teknik becerisi olduğunu düşünmüyorsan, onunla tanışmam ve ilişkiye girmem kozmik bir tesadüftür."

Diğer şeyler bana, onun neden öyle davrandığını anlayabileceğim şekilde açıklandı, ama bunları anlatmak bana düşmez. Yani, benim sağduyulu olduğumu kabul edip bu işe katılabilirsin ya da oğlum ve Shira ile olan hayatıma dışarıdan bakmaya devam edebilirsin."

Ben yumruğuyla bastırarak kahkahayı bastırdı. "Shira, utangaç küçük Shira, MHC'nin uygulamasındaydı mı? Beni şok ettin." Tüm dramatik yeteneğini kullanarak yüzünü eliyle havalandırdı. "Aman Tanrım, ne yapacağım, kafam allak bullak oldu."

Peçeteyi ona doğru fırlattım. "Ne zaman yaşlı bir güneyli hanımefendiye dönüştün?"

"Arkadaşım Shira'nın o uygulamayı kullandığını söylediğinde," diye espri yaptı Ben. "Kokulu tuzum nerede? Bayılacak gibiyim."

Adrian sakın bir şekilde ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve bana baktı. "Uygulama hacklenmedi." Başını eğerek yüzümü inceledi. "Senin doğru kararlar verdiğini düşünüyorum, ama bu sefer duygularının seni yönlendirdiğini de düşünüyorum."

Öne eğildim, beni duyduğundan emin olmak için. "O eve, şu anda Shira'nın karnında büyüyen oğlumun yanına taşındım. O zamanlar duygularım böyleydi. Zamanla, bilgi topladıkça ve Shira'yı tanımaya açık oldukça, o evde kalma niyetindeyim çünkü onun da yanında olmak istiyorum. Bunda bir sorun görüyorsan, bunu kendi başına çözmeni öneririm. Ben'in hastane odasında yaptığın gibi davranmanı bir daha istemiyorum. O, senden bunu hak etmiyor. Onun ailemle birlikte güvende hissetmesini ve ailemizin bir parçası olduğunu hissetmesini istiyorum."

"O değil," diye ısrar etti Adrian.

Ben kafasının arkasına vurdu. "Aptal olma. O bizim yeğenimiz. Eğer o ailemiz değilse, ne ailemizdir bilmiyorum." Bana kaşlarını oynattı. "Ayrıca, yanılmıyorsam Romeo ona çok aşık."

Onun haklı olduğunu kabul etmedim, ama kesinlikle inkar da etmedim. Shira'ya olan çekiciliğim çok derindi ve onun yanında olma arzum neredeyse dayanılmazdı. Bunun ne kadarının bebekle, ne kadarının onunla ilgili olduğunu henüz çözememiştim. Şanslıydım ki, çoğu akşam Ben ve benimle yemek yemeye geliyordu ve birkaç gece kanepemde uyuyakaldığında, onu odama taşıyıp yatırdıktan sonra benimle kalması için ikna etmiştim. Onunla duygularımı çözmek için zamanım vardı.

Adrian inledi. "İşte bunu kastediyorum. Kafan karışık, Rome. Normalde, ona iki kez bakmazdın bile..."

Onu kesmek üzereydim, ama Ben önce davrandı ve yumruğunu masaya vurdu. Çatal bıçaklar tıkırdadı, bardakların kenarlarından su döküldü. Ade'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ama Ben ona doğru eğildiğinde ağzını sıkıca kapattı.

"Senden bıktım artık. Onun görünüşü hakkında tek bir kelime daha söylersen, beyin hasarı olsun ya da olmasın, kavga ederiz," diye tısladı Ben. "Senin bahsettiğin benim arkadaşım. O bizim yeğenimizin annesi. Onun adına biraz saygı göster, Adrian."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yavaşça nefes verirken gözlerini açtı ve Ben ile beni sırayla baktı.

"Özür dilerim. Açıkça ben hatalıyım." Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Bütün bu olay, benim alışık olduğum her şeyden çok farklı."

Ben de bir nefes verdim. "Bu hepimiz için yeni bir şey, ama geride kalan tek kişi sensin."

Bir kez başını salladı. "Anlıyorum. Bunun üstesinden geleceğim."

"Öyle olsun. Oğlumuzun doğmasına sadece birkaç ay kaldı ve eğer olumsuzluk yayacaksan, onun yanında olmanı istemem."

Adrian'ın ağzı açık kaldı, gözleri dehşete kapıldı. "Bunu istemiyorum." Ben de istemiyordum. "O zaman, dediğin gibi, hallet."

O gece Shira benim yatağımdaydı. Onu yatağıma yatırdığımda uykulu görünüyordu, ama alışkanlıkla kollarını kaldırdı ve üstünü çıkarmama izin verdi. Arkasına uzandım ve sütyenini çıkardım. Göğüsleri sütyenden kurtulup bekleyen avuçlarıma düştüğünde inledi.

"Buraya geldiğinde sütyen giyme, bebeğim." Onları avuçlarımla yoğurdum, ağırlıklarını hissettim. Shira'nın göğüsleri her açıdan muhteşemdi, özellikle de onun küçük vücuduna göre, ve sadece hamileliği sırasında büyümüştü. Meme uçları da daha büyük ve daha koyuydu. Onları görünce ağzım sulandı ve süt damlayan meme uçlarının zihnimde canlanması sikimi tam sertliğe getirdi.

"Belki Ben burada olmasaydı." Onu okşarken başını koluma yasladı. "Kardeşinin, sanki işleri buymuş gibi gömleğimi delmeye çalışan meme uçlarımı görmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Yeşil bir kıskançlık dalgası beni yıldırım gibi vurdu. "Kesinlikle görmemeli. Ama bir kazak giyebilirsin. Fark etmez."

"Bilmiyorum, Rome. Son zamanlarda meme uçlarım çok güçlü. En kalın yünü bile delebilirler."

O şaka yapıyordu ve normalde ben de gülerdim, ama onun güzel göğüsleri ellerimdeydi. O güçlü meme uçlarından birini parmaklarımın arasında yuvarlarken pek esprili hissetmiyordum.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve ağzımı açarak göğsünü olabildiğince ağzıma aldım. Hemen inledi ve parmakları saçlarıma gömülerek beni orada tuttu. O kadar yumuşak ve tatlıydı ki, dilimde olmadığında cildinin tadını özlüyordum.

Diğer göğsüne geçerek, meme ucunu ve yemyeşil, yuvarlak göğsünü ağzıma doldurdum. Emirken, kollarımı ona doladım ve kalçalarını ellerimle kavradım. Orası da biraz büyümüştü ve lanet olsun, çok hoşuma gitmişti.

"Rome," diye iç geçirdi. "Bu çok iyi geliyor."

Gözlerimi ona çevirdim ve o da hemen gözlerini kapattı. Bu onun bir alışkanlığıydı ve ben bundan hoşlanmıyordum; vücuduna tam erişim izni verirken gözlerine izin vermemesi. Sanırım bu, kendinden bir parça saklamasıydı. Bir tür kendini koruma mekanizması. Bu konuyu yakında konuşacaktım, ama şimdi değil. Bana bu kadar çok şey verirken değil.

Göğsünden ayrılıp pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardım, sonra onu bir yastık yığınının altına yaslayıp bacaklarını açtım. Şişmiş ve kaygandı, ağzımı ona değdirmeden uzun süre bakamayacak kadar güzeldi. Bir dakika onunla oynamaya izin verdim, iki parmağımı içine soktum ve başparmağımın altında boncuk gibi şişmiş klitorisini yuvarladım. Shira göğüslerini avuçladı, ben parmaklarımı içinde sokup çıkarırken, tüm vücudunu titretmek için o noktaya bastırmak için kıvrıldım.

Onu orgazma yaklaştırdığımda, uzandım ve güzel amını ağzımla kapattım, azgınlığını yalayıp onu hiç çaba harcamadan orgazma ulaştırdım. Zevk inlemeleri tatlıydı, fısıltıdan biraz daha yüksekteydi. Parmaklarını saçımda, ayaklarını sırtımda tuttu, kayıp batırdı.

"Rome," diye bağırdı. "Bu çok iyi."

Biraz olsun rahatlamak için kalçalarımı yatağa vurmak zorunda kaldım. Ağzımın onun üzerinde olması ve dilimde onun tadı, beni neredeyse kontrol edilemez bir şekilde tahrik ediyordu. Ona olan ihtiyacım çok büyüktü, onu tatmin etme arzumdan daha güçlü olan tek şey yoktu.

Karttan bir ev gibi dağıldı. Tamamen yıkım, neredeyse hiç ses çıkarmadan. Bir an önce bütünken, bir an sonra paramparça oldu.

Devam edecektim, ama o saçımı çekerek beni vücuduna çekti. Önce pijama pantolonumu çıkardım, sonra onun arkasına yan yattım ve kaygan alt dudaklarının arasına sikimi yerleştirdim.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Söyle, Shir." "Ne?"

"Beni nerede istediğini söyle."

Ayağını karşı bacağının içinden yukarı kaydırды ve kendini bana açtı.

"Sözler," diye nazıkçe talep ettim. "Duymak istiyorum." Söylemesine gerek yoktu.

Bana onun gözlerini ver, ama sesini de almalıyım. İlk kez söylediğinde beni hiç anlamadığım bir şekilde tahrik etmişti ve o zamandan beri aynı heyecanı arıyordum.

"İçime, Wim." Bacaklarının arasına uzanıp parmaklarını penisimin etrafına doladı ve yavaş, sert hareketlerle pompaladı. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

İşte oradaydı. Damarlarıma kan hücum ederken içimden bir titreme geçti. Bu kadın benim üzerimde çok büyük bir güce sahipti ve bunun farkında bile değildi.

Yavaşça ve nazıkçe içine girdim, bir kolumu bacağının altına doladım, diğerini ona sararak onu kendime yakın tutup göğüsleriyle oynamak için.

"Başını çevir ve beni öp, Shira."

O da itaat ederek döndü ve dudakları benimkileri aradı. Sıcak ve vericiydi, onu öpüp emmesine izin verdim, karşılık verdim ama kontrolü ele almadım. Shira'nın istediğini almasını seviyordum. Bu çok sık olmuyordu, bu yüzden olduğunda tadını çıkarıyordum.

"Aferin kızıma," diye ıslak dudaklarına fısıldadım. "Bunu bana bin yıl daha ver. Bununla yaşayabilirim."

O inledi ve ben yaklaşarak, içimde biriken tüm açgözlülükle onu öptüm ve siktim. Sert değil. Sabit, derin, nazık. Bu kadına sert davranmam için hiçbir neden yoktu. Arzum, onu bitkin ve gevşek hale gelene kadar orgazm ettikten sonra, kalabildiğim kadar uzun süre içinde kalmaktı. İşte, birbirimize uyuyorduk. İstedikini söylemekte zorlanıyordu belki, ama sözsüz tepkileri bana her şeyi anlatıyordu.

Parmakları benimkileri kavradı ve ben onu okşarken kıvrımlarını takip etti. Göğüsleri, kalçaları, poposu, karnı, her yerine dokunmama izin verdi, ama yüzünü benimkine yaklaştırdığımda her zamanki gibi gözlerini kapattı. Ben homurdandım, o da miyavladı, ama gözleri kapalı kaldı.

Bir gün bana o gözleri verecekti. O bana kendini rahat hissedene kadar bunun için çalışacaktım.

"Shira," diye inledim, ona derinlemesine girip hareketsiz kaldım.

"Rome." İç duvarları beni sımsıkı sardı, içime çekti. "Geliyorum."

"Hissediyorum, bebeğim. Bir kez daha."

"Tamam."

Bana bir tane daha verdi, sonra bir tane daha, ta ki ben ruhumu teslim edip onu takip ederek kıvranan, inleyen, nefes nefese zevke ulaşana kadar.

Temizlendik, ışıkları kapattık, yatakta uzandık, Shira'nın başı göğsümde, kolum onu sarmış, diğer elim karnında. Beanie esniyor ve yuvarlanıyordu, ben karanlıkta aptal gibi sırtıyordum. Bundan hiç kurtulamayacağımı düşünmüştüm. Asla. O kollarımda olsa bile, annesinin karnından bana kendini hissettirmesini hatırlayacaktım.

Shira yumuşakça güldü. "Bu gece çok yaramaz." "Babasına çekmiş."

"Benny," diye fısıldadı. "Mary'nin evinde yatıya kalacağına inanamıyorum."

Gülümsemem genişledi. Shira buradayken Ben, Mary'nin bütün gece yalnız kalamayacağını ısrar etti, bu yüzden o gece Mary'nin misafir odasında kedisıyla birlikte kalıyordu.

"Ben yapabilirim. Yakında Ben'in yaptığı hiçbir şeye şaşırmayacaksın."

Elini kaldırdı, göğsümün ortasına doğru uzattı ve nefesim kesildi, çarpmasını bekledim ama gelmedi. Bunun yerine, elini yumruğunu yapıp kendine doğru çekti. Eğer daha az ürkek olsaydı, elini tutup oraya koyardım ama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Bu yüzden, tıpkı gözleri gibi, onun da çekinmesine izin verdim.

Şimdilik.

"Daha iyi görünüyor," dedi.

"Evet, ama bir uzvunu kaybedebilir, kanlar içinde kalabilir, ama asla rahatsız olduğunu belli etmez. Moralinin bozulmasını sevmez. Gerçekten nasıl hissettiğini bilmiyorum, ama böyle bir darbe daha almasından endişelendiğimi söyleyebilirim. Adrian da bana çoklu beyin sarsıntısının uzun vadeli yan etkileriyle ilgili araştırmalar gönderip duruyor. Sanki denesem bile Ben'i emekliye ayırabilirmişim gibi. Bu da Ben'in iyileşmesi ve Ade'nin nevrozuyla uğraşmak zorunda kaldığım anlamına geliyor. Neyse ki Nate oldukça sakin."

“Onların babası gibi konuşuyorsun.”

İç çekerek, parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim ve tavanda dans eden gölgelere baktım.

"Bunu onlardan birden fazla kez duydum. Nate en büyüğü. Hak olarak, sorumlu olan o olmalı, ama onlar hep bana güvenirlerdi. Büyüdükçe bu rollerimiz değişmedi. Ade otuzuna yaklaşıyor olabilir, ama o hala benim küçük kardeşim."

Sessizlik oldu, ama onun homurdandığını duydum.

"Shir, o iyi biridir, ama hastanede sana çok kötü davrandı. Bugün öğle yemeğinde Benny'nin ona ne dediğini duymalıydın. Ben de birkaç şey söyledim. Bir daha sana öyle davranmayacak."

Kafasını salladı. "Beni savunmanıza gerek yok. Söz veriyorum, ilk, ikinci, üçüncü vb. izlenimlerde berbat olmaya alışkınım."

"Bu saçmalık."

"Senin benim hakkımda ilk izlenimin berbattı, ve bu sadece benim hakkımda bildiklerini sandığın şeylerden dolayı değildi. Sorun değil, Roman. Soğuk biri gibi görüldüğümü biliyorum. Bunu düzeltmek ya da sevilmemeyi kabul etmek bana kalmış. Adrian senin kardeşin ve Beanie'nin amcası, bu yüzden pes etmeyeceğim. Bir planım var."

Boğazım düğümlendi. İnsanların onu yanlış anlamasına o kadar alışmış olması ve bunu gerçek olarak kabul etmesi beni sinirlendiriyordu. Ama benim pislik kardeşimi pes etmemesi hoşuma gidiyordu.

"Planın ne, bebeğim?" diye sordum.

"Onu nezaketle öldürmek. Bana kaşlarını çatarsa, gülümsüyor gibi yapıp gülümserim ve gününün nasıl geçtiğini sorarım. Bu işe yaramazsa, Beanie'nin kucaklamalarıyla rüşvet veririm."

"Planı beğendim, ama bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmene sinir oldum." Başının üstüne öpücük kondurup lavanta kokusunu içime çektim.

"Kendi kafasını kışından çıkaracaktır."

Eğer yapmazsa, onunla konuşuruz ve bu hoş bir konuşma olmaz. Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, Shira'nın kötü muameleye katlanma günleri sona ermiştir.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Shira

Babymoon kızlar hafta sonu için zamanı geldi bile. Bea, Clara ve ben Denver'dan sadece birkaç saat uzaklıktaki Breckinridge'deydik, ama sanki bambaşka bir dünyadaymışız gibi hissettik.

Ben kayak yapmazdım, Frank da öyle, bu yüzden buraya hiç gelmemiştik. Clara bizi ana caddeden geçince, kasabaya aşık oldum. Dağ yolundan kabinimize doğru ilerledikçe bu his daha da arttı. Erken ilkbahardı, bu yüzden kayak sezonunun en yoğun olduğu dönemlerdeki kadar kalabalık değildi, ama daha az koşuşturma hoş bir değişiklikti.

Kulübemiz ormanlık bir arazideydi. Büyük pencerelerden uzaktaki kayak pistleri görünüyordu. İç mekan modern ve rustik bir tarzdaydı, ahşap kirişler, tonozlu tavanlar ve bir düğmeyle çalıştırılabilen devasa taş şömineler vardı.

Yatak odamı seçer seçmez bir fotoğraf çekip Roman'a gönderdim.

Roman: *Güzel görünüyor. Kilitlerin sağlam olduğundan emin ol.*

Roman: *Otuz haftalık hamileyken ve benden saatlerce uzaktayken şaka yapmanın sırası değil.*

Roman: *Üzgünüm, Goldie. Gerçekten güzel ve dinlendirici bir hafta sonu geçirmeni istiyorum. Beni dinleme. Seni kontrol etmemek benim için zor.*

Roman: *Deneyeceğim. □ Kendine iyi bak. Kızlarına benden selam söyle.*

Telefonumu yere attım ve gülümsedim. Roman'ın Beanie ve benim için bu kadar endişelenmesi çok tatlıydı. Bunu saklamaya bile çalışmadı. Adam mümkün olduğunca sık sık karnıma dokunmak istiyordu, yoksa huysuzlanıyordu. Bakım ihtiyacından sadece bir kademe aşağıda, şiddetli bir koruma içgüdüğü vardı. Ben de onu reddetmeye çalışmadım.

Sutyenlerden nefret ettiğimi söylediğimde, gidip bana bir sürü melek yumuşaklığında emzirme sutyeni almıştı. Satın almadan önce birkaç gün araştırma yapmış ve beğenmezsem diye yedek seçeneklerin bir listesini de getirmişti. Ama gerek kalmamıştı. Göğüslerim artık bulutların içindeymiş gibi hissediyordu.

Bu tür şeyler yapmak onun doğasıydı.

Pazartesi eve geldiğimde, onun evde volta atıp saçını yoluyor olacağını hissediyordum. Ya da kardeşlerini delirtiyor olacaktı.

Clara odama kafasını uzattı. "Öğle yemeği için hazır mısın, yoksa dinlenmen mi lazım?"

Yataktan atlayarak ellerimi birleştirdim. "Öğle yemeği. Bu aralar yemek yemek için hiç yorgun hissetmiyorum."

"O zaman gidip sana ve bebeğe yemek vereyim."

Bol öğle yemeğinin ardından, Sky View Resort'ta ilk spa bakımlarımız için yola çıktık. İlk olarak pedikür yaptırdık, ancak kapsamlı masaj, maskeler ve kese uygulamalarını, evimizde düzenli olarak gittiğimiz küçük salonda yaptıklarımızla aynı saymak zordu.

Ayaklarımız bebek gibi yumuşayınca, yüz bakımına geçtik.

Soyunma odasına dönüp giyinene kadar cildim yepyeni olmuştu. Bea ve Clara saunada vakit geçiriyorlardı, ben de resortun lobisinde, büyük, çıtır çıtır yanan şöminenin yanında oturmayı planladım.

Taytımı giymeye çalışırken, yakınımda birinin nefesini tuttuğunu duydum. Dönüp baktığımda, az önce çıkardığım bornozun aynısından giymiş Francesca ile karşı karşıya kaldım. Ama bana bakmıyordu. En azından yüzüme değil. Dikkatini, henüz tişörtümü giymediğim için çıplak olan karnıma vermişti.

"Hamile misin?"

Elim içgüdüsel olarak karnıma gitti. "Merhaba, Francesca."

"Gerçekten hamilesin," diye tekrarladı, sonra arkasındaki bankta oturdu. O oturur oturmaz, tişörtümü alıp başımdan geçirdim, sonra birkaç adım ötedeki bankta oturdum.

"Nasılsın?" diye sordum.

Sonunda gözlerini karnımdan ayırıp yüzüme baktı. "Şok oldum. Yeniden mi evlendin?"

"Hayır. Bu bir sürprizdi. Ama mutlu bir sürpriz."

"Öyle olsa gerek." Birkaç kez gözlerini kırptı ve elini göğsüne götürdü. "Babam başka çocuk istemiyordu."

"Hayır." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hayır, istemedi ve ben de kabul ettim. Ama hayat değişir."

Dudaklarını ovuşturdu. "Baban da var mı?" "Evet. Bir çocuğu olacağı için çok heyecanlı."

Frank'in hatırı için Francesca'nın beni ezip geçmesine izin verirdim. O kızını çok sevmişti ve onu çekişmelerden ve dünyanın çirkinliklerinden korumayı kendine görev edinmişti. Bunu, onu

çocukluğunda, ebeveynlerinin fırtınalı evliliği ve ardından gelen boşanma sürecinden geçirdiği için duyduğu suçluluk duygusundan, ama aynı zamanda ona rahat ve sorunsuz bir hayat sunmanın kendi görevi olduğunu düşündüğü için yapmıştı.

Artık o günler geride kalmıştı. Francesca ve benim aynı ortamda var olmak için hiçbir nedenimiz kalmamıştı. Roman ve Beanie'yi bilmiyordu. Onlar benimdi ve onları kendime saklıyordum.

"İyi. Çok iyi." Elini yüzünün yakınında salladı ve gülmeden güldü. "Affedersin. Şaşırdım. Seni burada görmeyi beklemiyordum, hele de bu kadar hamile.

Çekinmiş gibi yaptım. "Kimse kocaman olmak istemez."

"Oh, tabii. Sadece çok büyük olduğunu kastettim."

Ben kahkahayı bastım. "Bu daha iyi değil."

İki eliyle karnımı işaret etti. "Ama öylesin. Yani, normalde çok zayıfsın. Büyük göğüslerin, yuvarlak yanakların ve o karnınla seni görmek rahatsız edici. Kötü bir şey değil, sadece..."

"Rahatsız edici." Güldüm. "Anlıyorum. Bazen aynaya baktığımda kendim bile şok oluyorum."

Huff, gözlerini devirdi. "Tanrım, Shira. Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?"

"Öyle değilim..."

Beni keserek, "Her zaman bunun sahte olduğunu düşünmüştüm, ama GoldMed'den ayrıldığımdan beri düşünmek için çok fazla zamanım oldu ve bunun seni sevmememi kolaylaştırdığı için kendimi buna inandırdığımı fark ettim."

Onun ağzından bunu duymayı beklemiyordum.

"Neden benden nefret etmek zorunda kaldın?" diye sordum, daha çok meraktan.

"Çünkü..." Avuç içlerini uyluklarına sürttü. "Çünkü babam seninle daha gençken evlendi. Eğer seni bu hale ben getirmiş olsaydım... onu baştan çıkaran bir cadalo, o zaman sen kötü adam olurdun ve o da senin kurbanın, ve ben babamı böyle bir adam olarak görmek zorunda kalmazdım."

Aniden yorgunluk hissederek iç geçirdim. "O bir insandı. Hatalar yaptı, ama kötü bir adam değildi, Francesca. Eğer istiyorsan, anılarında hala kahramanın olabilir."

O da başını salladı, dudakları dişlerinin üzerinde yuvarlandı. "O benim kahramanım değil, sadece babam." Sonra parıldayan gözleri benimkilere takıldı. Francesca Goldman, çarpıcı güzellikte bir kadındı ve bunun çok iyi farkındaydı. Onu ilk kez gerçek haliyle görüyordum ve her zamankinden daha güzeldi. "Neden bana ne kadar hasta olduğunu söylemediğini anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Ama gururuna sanki can simidiymiş gibi sarıldı. Seni o halde görmek istemedi."

"Ve bana uzak durmam gerektiğini söylemeni sana yaptı."

"Evet." Omuzlarım öne doğru düştü. "Onunla daha fazla mücadele etmeliydim, ama her şey ikimizin de beklediğinden daha hızlı gelişti. Zaman yoktu. Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Ondan alabileceğim tek özür buydu. Şimdi pişmanlık duyuyor olabilirdi, ama yıllarca benden nefret etmiş, babası öldükten sonra aylarca bana açıkça kötü davranmış ve benden çalmıştı. Üstelik kedimi dışarı atmıştı, bunu asla affedemezdim.

Ama Frank, kızına kalbinin durmak üzere olduğunu söylememe izin vermediğinde onunla kavga etmeliydim. Onu arayıp Frank'in hastalığının ciddiyetini açıklamalıyım. Ama onun isteğine uymak, yanlış olduğunu bilsem bile daha kolaydı. Onların birlikte geçirmeleri gereken zamanı geçiremedikleri için hep pişmanlık duyacaktım. Gurur çok çirkin bir şey olabilirdi ve Frank gururla doluydu.

Geri dönüş yoktu. Hiçbir şeyi değiştiremezdik. Tek yapabileceğimiz, yaptığımız hataları kabul etmek ve aynı hataları tekrarlamamaya çalışmaktı.

"Teşekkürler." Saçlarını omzunun arkasına attı ve sırtını düzeltti.

"Sanırım bir cadaloz gibi davrandığım için özür dilemeliyim."

Bekledim, ama özür gelmedi. Sanırım yaptığım hatayı kabul eden tek kişi bendim.

Francesca'nın bu tavrına neredeyse gülmek üzereydim, ama alay edilmeyi hoş karşılamayacağını düşündüm ve bu karşılaşmadan zarar görmeden kurtulmayı umuyordum.

Devam etti. "Elimde olanla çalışıyordum, anlarsın ya? Babam öldü ve bu beni çok kızdırıyor. Herkesin kızacağı bir şey. Evet, GoldMed konusunda seni kazıklamış olabilirim, ama hayatın mahvolmadı ya. Babamın sana cömert bir miras bıraktığını biliyorum. Sonuçta bu herkesin malumu."

"Cömert *biriydi*," diye onayladım. "Çok şanslıyım."

Çenesini kaldırdı ve klasik Francesca kibirine tamamen geri döndü. "Öylesin. Bunun farkında olmana sevindim."

Ona solgun bir gülümseme attım.

"Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Artık her şey geçmişte kaldı ve hayatımıza devam edebiliriz." Karnıma doğru başını salladı. "Bebeğin için iyi şanslar. Hayatta ikinci bir şansın olmasına sevindim. Umarım bebeğin babası

senin yaşımda değildir. Ama... Bilemiyorum, belki yaşlılar senin tipindir. Ben kimim ki yargılayayım?"

Kendimi gülmeye bıraktım. "Teşekkürler. Sana da iyi şanslar."

Bea ve Clara biraz sonra beni lobideki şöminenin yanındaki koltukta kıvrılmış halde bulduklarında, yüzümde hala bir gülümseme vardı.

Bea parmağını ağzımın yanında dolaştırdı. "Ne oldu?" "Eski üvey kızım ile karşılaştım," dedim.

Clara'nın kaşları havaya kalktı. "Ne? O da burada mı?"

Bea ellerini beline koydu. "Liseden beri kavga etmedim ama hazırım. Nerede?"

Omuzlarım gülmekten titriyordu. "Hayır, Beatrice. Benim için kavgaya karışmayacaksın. Ayrıca Fran ve ben bir anlaşmaya vardık. O bile tam bir cadaloz sayılmazdı."

Clara koltuğumun koluna tünedi ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Ne tür bir anlaşma?"

"Temelde, birbirimize iyi dileklerde bulunduk." Omuzlarımı kaldırdım. "Güzel bir konuşma olduğunu söyleyemem, ama yaptığımıza sevindim. Bana nasıl davranmış olursa olsun, babasından daha iyisini hak ediyordu."

"O kaltak hiçbir şeyi hak etmiyor," diye mırıldandı Bea.

"Belki." Parmaklarımı karnımın üzerinde açtım. Frank'in hayatının sonlarında Francesca ile olanlar yüzünden suçluluk duyduğumu, yüküm hafifleyene kadar fark etmemiştim. "Belki açıklamak ve özür dilemek için bir şans hak etmiştim. Artık bitti ve hayatımıza devam ediyoruz. O ve ben böyle anlaştık ve ben bu konuda çok iyi hissediyorum."

Bea yumuşak bir iniltiyle koltuğumun diğer koluna çöktü ve başımı öpmek için eğildi. "Peki. Benden çok daha iyi bir insan ol."

Clara burnunu çekti. "Kızımız hayatı pahasına bile kin tutamaz."

Başımı ikisi arasında çevirdim. "Ben neye kin besleyeceğim biliyor musunuz? Buraya gelirken geçtiğimiz fırına hemen geri dönüp çikolatalı kurabiyelerden kendi ağırlığım kadar yemezsem, sonsuza kadar çok kızgın olacağım."

Neyse ki, vardığımızda fırın hala açıktı. Daha da şanslıyız ki, vitrinde kalan son kurabiyeyi de alıp kimseyle paylaşmadığımda kimse bir şey demedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Shira

Roman: *Bunu neden sevimli buluyorum?*

Roman: *Ade dokuz pounddu. Bebeklik fotoğraflarını görmelisin. Tombuldu.*

Roman: *Özür dilerim, bebeğim. Ama vücudun muhteşem. Oğlumuzu ne kadar güzel büyüttiğini gördün mü? Her şeyle başa çıkabilirsin.*

Roman: *Ağlamana izin yok, Shira. Bunu kural olarak belirlemiştik.*

Roman: *Sadece gerçekleri söylüyorum.*

KAFAM Clara'nın arabasının koltuğuna yaslandı. Bu kadar rahatladığımı hatırlamıyordum. Günü spa'da geçirmiştik. Vücudumun her yeri ovulmuş, maske yapılmış, fırçalanmış ve şımartılmıştı, kaslarım jöle gibi olmuştu.

Bea ön koltuktan dönüp bana baktı. "Uyuyamazsın."

"Sadece bir dakika," diye mırıldandım.

"Olmaz. Rezervasyonumuz var. Uyumak için zaman yok. Ayrıca saçların çok güzel, yastığa bulaştırma."

Hırıldadım ama kendimi zorla oturmaya zorladım. Haklıydı. Spa bakımlarının ardından, Clara'nın bizim için ayarladığı şık akşam yemeği için saçımı yaptırmış ve makyajımı yaptırmıştım. Eve dönüp üstümüzü değiştirecektik, sonra tekrar çıkacaktık.

"Peki. Uyanık kalacağım, ama hoşuma gitmeyecek."

Bea, Clara ile göz göze geldi. "Hamileyken çok küstah oluyor," dedi Bea.

"Çok küstah," diye onayladı Clara. "Çok seviyorum." "Söylemeye gerek yok," diye cevapladı Bea.

Onlara el salladım. "Merhaba.

Buradayım." Clara kıkırdadı. "Küstah."

Küstah değildim. Mutluydum. Son iki gün tam da ihtiyacım olan şeydi. En iyi arkadaşlarımla, hiçbir sorumluluk olmadan

dış dünyadan uzak. Kendime karşı, Roman'dan da biraz uzak kaldığım için rahatladığımı itiraf edebilirdim.

Onu seviyordum ve kollarında uykuya dalmaya alışmıştım. Beanie buraya gelip her şey normale döndüğünde, bunu çok özleyecektim. Bu yüzden, duygularımı toplayıp kalbimin en derin köşesine saklamak için biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Eve vardığımızda Bea ve Clara beni önlerine aldılar, bu garipti ama omuz silktim ve içeri girdim.

"Sürpriz!" diye bağırılan gürültüde neredeyse altıma işeyecektim.

Oturma odası mavi flamalar, balonlar, hediyeler ve "Mutlu Bebek Partisi!" yazan bir afişle kaplıydı. Ortada Terry, Annabelle, Gabriela, GoldMed'den birkaç kadın ve hatta Kit, göğsüne sarılmış bebeği Brooke ile birlikte birkaç arkadaşım duruyordu.

Hepsinin arkasında Roman vardı. Gözleri bana kilitlenmiş, "Selam, Goldie" diye dudaklarını oynatıyordu.

Gözyaşları sel oldu. Çirkin, buruşuk bir yüz, hıçkırıklarla boğulmuş bir ağlama. O kadar çok ağladım ki göremiyor, konuşamıyor, hareket edemiyordum.

Sıcak, güçlü kollar beni sardı ve daha da sıcak bir göğse çekti. Yüzümü Roman'ın gömleğine bastırdım, yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla ıslattım.

"Şşş. Bunların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyorum, ama buna bile dayanamıyorum, bebeğim," diye fısıldadı. "Sakin ol. Sakin ol ve arkadaşlarının seni kutlamasına izin ver."

"Burada ne işin var?" diye fısıldayarak ağladım.

"Bütün hediyelerini eve taşımak zorunda olan biri olmalı." Kıkırdadı ve beni daha sıkı sarıp sardı. "Kızların bana bunu söylemişti, kaçırıamazdım. Sorun olmaz, değil mi?"

"Evet," diye titreyerek cevap verdim. "Sorun değil."

Bea'nın yumuşak vücudu sırtıma yapıştı ve dudakları başımın üstüne bastırdı. "Eğer doğum sancılarının başlarsa, Roman Clara'yı ve beni hapse attırır."

Ben gülerek burnumu çektim ve yüzümü ona çevirdim. "Doğum sancılarım başlamadı.

Ama herkes şanslı ki, şu anda bir çiş birikintisinin içinde durmuyoruz."

Dudaklarını kısırdı. "Tamam, belki de seni şaşırtmak pek iyi düşünülmüş bir plan değildi."

Burnumu çekerek, elimi yanağıma ve gözlerime sürüp Roman'ın kollarında döndüm. Beni kendine doğru çekti, elleri karnımın üzerinde dolaştıktan sonra ortasına yerleşip sahiplenircesine kavradı.

"Ne yaptın, Beatrice?" Bu jestin güzelliği karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde fısıldadım.

Clara grubumuza sıkışarak, elini omzuma koydu. "Seni çok seviyoruz Shira, sen ve bu bebek kutlanmayı hak ediyorsunuz. Bunu asla istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden Bea ve ben sana bunu vermek istedik. Kızdın mı?"

Başımı salladım, yeni bir hıçkırık dalgasını durdurmak için dudağımı ısırdım. "Nasıl kızabilirim? Bu, biri benim için yaptığı en tatlı şey."

"Hadi gel. Kutlayalım." Clara elimi tuttu. "Kurabiyeler var."

Bu sözle ayaklarım yerden kesildi ve tüm arkadaşlarımın beklediği oturma odasına onu takip ettim.

Kit ve Elliot'un ilk iki çocuğu kızın kızıl saçlarını almıştı. En küçüğü ise tıpkı babası gibi kalın, siyah saçlıydı. Kit'in göğsüne bağlıyken minik ve sevimli görünüyordu, ama Roman'ın kollarında minyatür bir bebek gibi duruyordu.

Kit'in yemek yemesi için onu tutuyordu ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu kadar kırılgan bir şeyi tutmaktan korkmuş gibi görünmüyordu. Kız, onun kolunun kıvrımına sokulmuş, o ona şakıyan sesiyle huzur içinde uyuyordu.

Terry, mutfak adasındaki tabureye oturduğum yere yanıma kaydı. Emeklilik ona yakışmıştı. Saçlarını kısa kestirmiş ve iş kıyafetlerini spor giysilerle değiştirmişti. GoldMed'den ayrılmam beni çok şaşırtmış olsa da, Terry'nin profesyonel hayatının büyük bir bölümünü şirkete adadıktan sonra nihayet dinlenebilmesine sevindim.

"Anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?"

"Mmm." Bana sert ve ciddi bir şekilde döndü. "Roman Wells'in seni hamile bıraktığını söylediğinde senin için endişelendim. Gerçekten aklını kaçırdığını düşündüm. Ama şimdi anlıyorum."

"İyi tarafından bak, harika bir baba olacak," dedim ona, içimden bunun doğru olduğunu bilerek.

Bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Son birkaç ayda iyi arkadaş olduk, bence bu önemli..."

"Tamam, tatlım. Düğün partisi ne zaman olacak, haber ver. Ben de seve seve gelirim. Bu benim iyi tarafım. Artık emekli oldum, partilere davetiyeyi asla geri çevirmem."

İçimden bir kahkaha patladı. "Çanların paslanacak, çünkü böyle bir şey olmayacak." Elini sıktım. "Breck'e kadar geldiğin için teşekkürler. Benim için çok anlamlı."

"Tabii ki." Yaklaşarak elimi sıktı. "Arkadaşımı özlüyorum, ama senin böyle hayatına devam ettiğini görmek onun yokluğunu daha kolay kabullenmemi sağlıyor. Hayatını en iyi şekilde yaşamalısın, Shira. İki elinle sıkıca tut."

"Deniyorum."

Omzunun üzerinden Roman'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Umarım eline geçen tüm güzel şeyleri kaçırmazsın." Sonra dikleşti ve adadaki şarküteri tabağından bir küp peynir aldı. "Şimdi hediyeleri açmanı izlemek istiyorum. Hadi parti başlasın."

Hediyeler açıldı. Saçma sapan oyunlar oynandı. Beanie çılgın bir yuvarlanma gösterisi yapınca herkes karnıma dokundu. Elliot, Joey ve Theo kızlarını almaya geldiğinde milyonlarca öpücük ve sarılma oldu, bol bol kurabiye ve pasta yenildi, sonra Roman ve ben yatak odamıza kapandık.

Duş aldık, oyunlar hakkında güldük, birlikte dişlerimizi fırçaladık ve aynanın önünde öpüştük. Beni özlediğini söyledi ve ben de Francesca ile olan karşılaşmamı anlattım. Brooke'un çok tatlı bir bebek olduğu konusunda hemfikir olduk ve ikimiz de kendi oğlumuzu kucağımıza almak için sabırsızlanıyorduk.

Şimdi onun kucağındaydım, penisi içime derinlemesine girmişti ve beni istediği gibi sallıyordu. Beni iki kez boşaltmıştı ve ben kil gibi yumuşamıştım. Ağzını göğsüme yapıştırmış, kalçalarımı ellerine almış, beni onun uzunluğunda yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

"Bunlar yakında sütle dolacak." Dilini sertleşmiş meme uçlarımda gezdirdi. "Damlamaya başladıklarında tatmama izin verir misin?"

"İstersen."

İçimde nabız gibi atıyordu. "Oh, istiyorum." Meme ucumu dudaklarının arasına alıp derinlemesine emdi. Beni içtiğini hayal etmek içimdeki duvarların onun penisini sıkıca kavramasına ve bir sıcaklık dalgasının kanalımı ıslatmasına neden oldu. Etimin etrafında inledi ve titreşimler başımı geriye düşürdü, aralık dudaklarımdan zevk dolu bir iç çekiş kaçtı.

"Sana doyamıyorum, bebeğim," diye mırıldandı. "Çalışmaya çalışırken bütün gün bu göğüsleri ve vücudunun geri kalanını düşünüyorum. Çoğu zaman onları örtmekle akıllılık ediyorsun. Kıyafetlerinin altında ne olduğunu bilmek bir erkeği çıldırtır."

"Roman," diye nefes nefese söyledim. "Konuşma."

"Bu kadar güzel olma," diye dişlerini sıkarak, bana doğru eğildi ve nefesimi kesti. "Yeterince doyamıyorum. Yapamıyorum."

Başını kaldırdığında gözlerimi kapattım. Gözlerimi açık tutmak için çok yakındık. Bana baktığını biliyordum, ama gözlerim kapalıyken bakmadığını varsayabilirdim. Böylesi daha iyiydi. İkimiz için de daha kolaydı.

Parmakları başımın arkasına dolandı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bir gün, Shira, bunu bana vereceksin. Yakında." Sonra diğer elini aramıza soktu ve parmağıyla klitorisimi okşamaya başladı. "Şimdi, bana bir orgazm daha yaşat, bebeğim. Benimle birlikte boşaldığını hissetmeme izin ver."

Her zamanki gibi, Roman aldığı anda ben verdim ve birlikte düştük.

Nefesimizi toplayıp temizlendikten sonra Roman beni kendine çekip saçlarımı okşadı. Son zamanlarda çok fazla zamanımızı böyle geçiriyorduk. Karnım büyüdükçe bile bana mükemmel bir şekilde sarılmayı başarabiliyordu. Hamileyken bunu yaşamak çok güzeldi. Tek başıma yaşasaydım çok yalnız hissederdim. Mary de bana sarılırdı ama bu kadar iyi değil.

"Adı hakkında konuşmadık."

Onun kollarında titreyerek başladım ve o güldü. "Bu şok edici bir açıklama mıydı?" diye sordu.

"Sadece düşüncelere dalmıştım." Elimi ondan uzaklaştırıp parmaklarımı kaburgalarının üzerine yaydım. Kolumu onun geniş gövdesine uzatıp beni tuttuğu gibi onu tutacak cesaretim olmasını diledim, ama onun bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. "İsim fikrin var mı?"

"Klasik isimleri seviyorum. Yeni moda isimler değil."

Kıkırdandım. "Yeni moda mı? Tamam, büyükbaba."

Gölerek, çekingen elimi aldı ve benim yapmak istediğim gibi kendi göğsüne uzattı. "Peki ya sen? Beğendiğin isimlerin bir listesi var mı?" diye sordu.

"Liste yok..." Bu konuşmayı atlayıp, doldurduktan sonra doğum belgesini ona gösterebilmeyi ummuştum. Roman'ın fikrini istemediğimden değil, sadece Beanie'nin adını düşündüğümde kalbim ona karar vermişti. Bu yüzden... Roman benim seçimime tüm kalbiyle katılmadıkça fikrini istemiyordum.

Ama onu bu karara dahil etmemem mümkün olmadığını fark ettim. Ve bu çok kötüydü.

Dirseklerini kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Liste yok mu? Tek bir isim mi buldun?"

"Evet. İstersen veto edebilirsin. Duygularımı incitmez ama sırf ben beğendim diye o ismi seçmek zorunda değiliz."

"Shira." Yanağımı avuçlayarak, düşüncelerimin akışını durdurdu. "Söyle hadi."

"Jonah. Annemin adı Joanne'di ve ona benzer bir isim vermek güzel olur diye düşündüm. Onun bir parçası gibi. Ama dediğim gibi, mecbur değiliz."

Gözleri benimkilerle buluştu, çizgisi derinleşti. "Jonah," diye fısıldadı. "Jonah... evet."

Ağzını açarak, elini karnımın altına koydu. Sonra yüzünü alçaltarak burnunu benim göbek deliğime yaklaştırdı. "Hey, Jonah. Annen ve ben senin adını seçtik. Umarım beğenirsin, dostum. Adını büyükannenin adından aldık."

Burnum karıncalandı. Bugün bir kez daha ağlamamak için alt dudağımı ısırıdım.

"Beğendin mi?" diye umutla sordu.

Bebek tam o anda bizi tekmelediğinde, başını çevirip bana gülümsedi. Tatlı oğlum babasının sesini şimdiden sevmişti.

"Sevdim. Daha da önemlisi, o da sevmiş gibi görünüyor. Jonah Wells." Yanıma oturdu ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Bayıldım, bebeğim. Ona büyükannesinden bir parça vermek çok anlamlı olacak. Jonah Lomu, tüm zamanların en iyi rugby oyuncularından biri, bunu da belirtelim."

"O zaman mükemmel." Neredeyse tesadüf gibi. "İstersen ikinci adını sen seçebilirsin. Henüz düşünmedim."

"Öyle mi?" Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Bu büyük bir sorumluluk. Muhtemelen konseye danışmam gerekecek."

“Kardeşlerin
mi?”

“Kesinlikle.”

Gölerek, “Onlara karşı tavrını çok seviyorum,” dedim.

"Biz berbatız." Alnını alnıma sürttü. "Bekle de gör. Bir iki yıl içinde sen de tüm kararların için konseye danışacaksın. Sen de bizimle birlikte berbat olabilirsin."

Yalnız, tek çocuk kalbim bu düşünceyle çarpıntıya başladı, onu kendime saklamak için etrafına bir ip atmaya çalıştı.

"Ne güzel olurdu" diye mırıldandım.

Hayatımın çoğunu yalnız geçirmemin zorluğu, bunun bir gün değişeceğini inanmanın zorluğuydu — yatakta bu büyük, sevimli adam ve önümde bu güzel teklif varken bile.

"Bekle, Shira. Göreceksin."

Gözlerimi kapatıp Terry'nin sesini duydum. "*Hayatını en iyi şekilde yaşamalısın, Shira. İki elinle sıkıca tut.*" Roman'ı koymak yerine, parmaklarımı kaburgalarına yaydım ve ona daha da yakınlaştım, şu anda sahip olduğum şeyi aldım.

"Göreceğiz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Roman

ADRIAN YERDEKİ odun yığınlarını tarayarak kafasını kaşıdı. "Bunu monte etmesi için birini tutamaz mısın?"

Kullanım kılavuzuna kaşlarımı çatarak baktım. "Tutabilirim ama tutmayacağım. Oğlumun beşiğini birine yaptırmak bana doğru gelmiyor."

"Anlıyorum." Kardeşim başını salladı. "Bu, mağara adamı erkekliğinin yanlış bir göstergesi."

Ben güldüm. "Bebeğimin beşiğini yapmak istemek nasıl yanlış olabilir? Başka mobilyalar da yaptım. Yapabilirim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan şüphem yok, ama bu muhtemelen sahip olacağın en önemli mobilya parçası. Bir profesyonel tutmak en doğrusu olur."

Kılavuzu yere bıraktım ve bir ray aldım. "Ade, bir düşün. Kimse onun doğru bir şekilde monte edilmesini benden daha çok önemsemez." Odadaki diğer kutuya doğru başımı salladım. "Kendini işe yarar bir şey yap ve o alt değiştirme masasına başla."

Adrian homurdanarak ceketini yere attı, cebinden her zaman taşıdığı İsviçre çakısını çıkardı ve kutuyu kapalı tutarak bantları kesti.

Shira'nın bebek partisiyle geçen son birkaç hafta içinde, onun evinde birkaç bebek eşyası biriktirmiş ve inanılmaz derecede küçük bebek kıyafetlerini yıkamıştık. Shira, beşik kullanmayı planladığı için henüz bebek yatağı almamıştı, ama benim evimdeki bebek odasının bitmesi ve hazır olması gerekiyordu, bu yüzden Adrian'dan yardım istemiştım. İhtiyacım olduğu için değil, bir süredir uzak kaldığımız için ve bu işi bir an önce halletmek istediğim için.

Kardeşlerim ve ben birbirimizden uzak değildik. Bizim ailemizde işler böyle yürümezdi. Hayatım değişiyordu ve Ade'nin yerine kendimi koyduğumda, bunun kabul edilmesi ne kadar zor olacağını anlayabiliyordum. Planım, onu bu değişimin içine çekmek

—onu bir parçası haline getirmek, böylece bu kadar sarsıcı olmaması için. "Bir isim seçtik," dedim.

Başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Mmmhmm. Shira'nın annesi Joanne'nin adını alacak, Jonah." Kaşları çatıldı. "Yani o mu seçti?"

"Bana beğendiği bir isim söyledi, ben de kabul ettim. Güzel, klasik bir isim ve Jonah Lomu ile aynı ismi taşıması da bir dezavantaj değil." Ona kaşlarımı çattım. "Neden? Çocuğumun ismini beğenmedin mi?"

Homurdandı ve alt değiştirme masasına geri döndü. "Güzel bir isim. Birinin adını vermek güzel."

"Ben de öyle düşündüm. İkinci bir isim bulmam lazım. Bir fikrin var mı? Ona isim verebilecek kadar değerli çok fazla aile üyemiz yok."

"Hmmm. Bir düşüneyim."

Sessizce yan yana işlerimizi yaptık. Adrian düşünmek istediğini söylediğinde, ciddiydi. Zihninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

"Az önce Ryan Carson'ın yeni hayır işinden bahsetmiyor muydun?" "Evet..."

Bunun nereye varacağını bilmiyordum. Ryan Carson, Yeni Zelanda milli takımı All Blacks'in yıldızlarından biriydi. Emekli olduktan sonra, dezavantajlı çocuklara çok yardım etti ve diğer oyuncuların emeklilik sonrası hayatlarını yönetmelerine yardımcı oldu. Adamı şahsen tanımiyordum, ama sahada ve saha dışında yaptığı her şeye hayranlık duyuyordum.

Adrian başını eğdi. "Jonah Carson Wells kulağa hoş geliyor, değil mi?" Bu ismi kafamda bir süre düşündükten sonra yüksek sesle söyledim. "Jonah Carson Wells. JCW. Güzel baş harfler." Çenemi ovuşturarak ismi sindirmeye çalıştım.

"Hm. Sanırım... evet, beğendim."

Gülümsedi. "Şimdi rugby'den nefret etmesini izle."

Kıkırdandım. "Önemli değil. Neyi severse sevsin. İyi insanların adını almak, aynı yolu izlemesi gerektiği anlamına gelmez. Sadece iyi yanlarını örnek almasını istiyorum."

"Bunun için isme ihtiyacı yok. Seni babası olarak yanında, onu doğru yola yönlendirecek biri var. İyi bir çocuk olacak."

"Ve Shira da annesi," diye ekledim. O homurdandı.

"Doğru."

Shira'nın iyi, nazik, bağışlayıcı, inanılmaz olduğunu saymaya başlamadan önce, kapıda belirdi.

"Merhaba. Kapıyı çaldım ama çekiç sesinden beni duymadın sandım."

—” Adrian'ı görünce sözünü keserek, “Oh, çok özür dilerim. Yalnız olduğunu sandım ve az önce pişirdiğim kurabiyeleri getirmek istedim. Sonra tekrar gelebilirim.”

Ben ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatana kadar o çoktan dönmüştü. Elini yakalayıp onu geri çevirdim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Goldie," diye gürledim. "Bu sabah teslim edilen planörleri denemelisin."

Bana bakarak gözlerini kırptı, o derin gözleriyle beni kendine çekmeye çalıştı.

"Emin misin?"

"Burada olmanı istemeseydim, gitmene engel olmazdım. Gel, bizi denetle. Hiçbir parçayı atlamadığımızdan emin ol."

Onu odaya çekerek içeri soktum. Adrian ayağa kalkmıştı ama onu karşılamak için pek de sevinçli görünmüyordu.

"Merhaba, Shira." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, gözleri bu günlerde gözden kaçması zor olan karnına takıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ne sorduğunu anlayan Shira, karnına baktı, sonra Adrian'a. "Hantal, ama onun dışında çok iyiyim." Elini elimden çekmeye çalıştı, sanırım saçını düzeltmek için, ama ben bırakmadım. "Her şey ilk üç aydan iyidir."

O da başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Yine de, oğlumun büyüdüğü yere, Shira'nın karnından fışkıran inkar edilemez hayatın çiçek açtığı yere bakmaya devam etti.

Ben de karnına bakmamak için kendimi zor tutuyordum, onu anlıyordum.

Kurabiyeleri aldığı kutuyu ondan alıp, onu sallanan koltuğa götürdüm. Aslında koltuk, hareket eden çok rahat bir koltuktu. "Otur ve bir dene. Bence seveceksin, bebeğim."

Poposu yumuşak koltuğa değdi ve Shira içini çekerek başını yastığa yasladı. "Vay canına," dedi. "Bu Beanie'yi uyutmazsa, o süper insan demektir. Daha oturdum, ama neredeyse bayılacağım."

"O zaman uyu," dedim ona. "Ade ve ben erkeklik görevimizi yapıyoruz ve bir şeyler inşa ediyoruz."

Kıkırdaması havadar ve hafifti. "Umarım erkeklik görevi birkaç hafta içinde bol bol bez değiştirmek de dahil olur."

Adrian ona selam verdi. "Sıvıları ben hallederim ama katı gıdalara dokunmam."

Burnunu kırıştırdı ve güldü. "O zaman ne işe yararsın?"

Eğilip başının üstüne öptüm. Söylemiyordu ama gergindi. Bunu ağzının sıkılığından ve ellerinin hafif titremesinden anladım. Bunu saklamakta çok iyiydi, ama artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için gözümünden kaçmadı. Buna rağmen, çabalıyordu ve Adrian'la şakalaşmaya çalışmasını izlemek göğsümü betonla doldurulmuş gibi hissettirdi — ağır, tıkanmış ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Rome'a... şey, bebeğin ikinci ismi konusunda yardım ettim," dedi Adrian. "Yani, o var."

Shira'nın bakışları bana çevrildi. "İkinci bir isim mi seçtiniz?"

"Sen gelmeden hemen önce. Ama veto hakkın var."

"Söylesene."

"Jonah Carson Wells. Ade önerdi. Carson, Yeni Zelanda'lı bir rugby oyuncusu olan Ryan Carson'dan geliyor. Parlak kariyerinin yanı sıra, yoksul çocuklar için bir hayır kurumu işletiyor..."

Elini kaldırdı. "Kabul. Kabul ediyorum. Jonah Carson." Adı ağzından çıkarken gülümsemesi genişledi. "Sanırım bir temamız var, ha? Temaları severim. Elliot ve Kit çocuklarına *Küçük Kadınlar*'daki karakterlerin adlarını vermişler, bizimkiler rugby olacak."

"Bizim" derken birden fazla çocuk anlamında söylememişti, ama o sözü söyler söylemez, onu tekrar hamile bırakmayı hayal ettim, bu sefer kasten, ve sikim seğirdi. Bu fikir bana çok hoş gelmişti. Birlikte daha fazla çocuk sahibi olmamız mantıklı olurdu. Kendini "yalnız bir tek" olarak tanımlamıştı ve ben oğlumun kardeşleri olmasını istiyordum. Bunu konuşmamız gerekirdi, ama ürkek kızım şimdi bu konuyu açarsam kaçıp giderdi. Önce bu bebeği doğururduk, sonra daha fazlasını yapmaya çalışırdık.

"Sanırım bir temamız var," diye kabul ettim.

Adrian boğazını temizledi. "Beğendiğine sevindim."

Ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama ağzının kenarlarında yine gerginlik belirdi. "Beğendim. Teşekkür ederim, Adrian."

O da ona küçük bir gülümseme gösterdi. "Yeğenimin ismini seçmeye katkıda bulunabildiğim için onur duydum. Benim için çok anlamlı."

"Bir gün ona, bu ismi nasıl bulduğunuzu anlatmalısın," diye cevapladı kadın.

"Evet." Ayaklarına baktı. "Böyle şeyleri ona anlatabileceğim için burada olacağı için çok heyecanlıyım."

"Çılgınca," diye onayladı.

Ade ve ben uzun uzun birbirimize baktık. O da Shira da çaba gösteriyordu. Bu kopukluğun kapanabileceğini ve arkadaş olabileceklerini düşünerek iyimser oldum. En azından Ade, onun yanında pislik gibi davranmamayı öğrenecekti. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Shira'nın uykuya dalması uzun sürmedi. Onu bu çocuk odasında uyurken görmek, kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu. Belki onu burada kalıp bebeği o sandalyede sallayarak uyutmaya ikna edebilirim.

"Bu da ne böyle?" diye tısladı Adrian.

Düşüncelerimden sıyrılarak, kardeşimin telaşla dilini silmeye çalıştığını gördüm; Shira'nın kurabiyelerinden biri onun yanında parçalanmıştı. Onlara dokunmamasını söylemeden kutuyu yere koymuştum. Ölümcül bir hata.

"Onun kurabiyelerinden birini mi yedin?" diye sordum.

Gözleri öfkeyle büyüdü. "Onlar kurabiye değil. Onlar iğrenç şeyler."

Mümkün olduğunca sessizce güldüm. "Aşçılığı berbat ama öğreniyor. Bence gittikçe iyileşiyor."

Parmağıyla kurabiyeyi dürttü. "*Bu* daha mı iyi? O kadar çok zencefil var ki dilimi yaktı. Birkaç gün başka hiçbir şeyin tadını alamayacağım. Bunu bebeğe yediremezsin. Tat alma duyusu mahvolacak," diye fısıldadı.

"Hamilelik yüzünden yemeklerin tadı garip geldiğini söyledi. Doğumdan sonra normale döneceğini umuyorum. En kötü ihtimalle, tüm yemekleri ben pişiririm."

Bana uzun uzun baktı. "Yaparsın, değil mi?"

Shira'ya baktım, sandalyemde kıvrılmış, oğlumuzu kollarının arasında sarmalamış, sonra tekrar kardeşime döndüm.

"Oğlum ve onun için mi? Evet, yaparım."

O da benimle aynı anda bunu sindirerek başını salladı. Bu büyük bir şeydi, ama doğruydu. Onlar için yapmayacağım pek bir şey yoktu. Shira ve Jonah.

OTUZ IKINCI BÖLÜM

Shira

ROMAN, onun çocuk odasında kazara uyuyakaldığımdan beri beni izliyordu. Adrian eve gitmişti, kurabiyelerimin çoğu yenmişti, beşik ve alt değıştirme masası da kurulmuştu.

Bizi akşam yemeğı hazırlarken beni mutfaktaki tezgahın yanındaki tabureye oturtmuş, sonra da lezzetli yemeğini yedirtmişti. O temizlik yaparken, ben sadece onun bana gösterdiği lüks muameleyi tadını çıkarırken, o da beni gözetliyordu.

"Biliyor musun, bugün buraya gelmemin bir nedeni vardı, sadece sana kurabiye vermek için gelmedim." Çenemi yumruklarımın üzerine dayadım. "Kit, inşaatçılarımızın yenilemeyi bitirdiğı iki evin fotoğraflarını e-postayla gönderdi. Önümüzdeki hafta bu evleri iki aileye vereceğiz. İlk kez evlerini gezerken biz de orada olacağız. Kit bunu birkaç kez yaptı ve hiç sıkılmadığını söyledi. Çok heyecanlıyım. O günün bir an önce gelmesini istiyorum. Çocuklar da orada olacak, Rome. Kendi odaları ve sonsuza kadar yaşayacakları evleri olacak."

Lavabonun suyunu kapattı ve ellerini kurulamak için bir havlu aldı, sonra mutfak adasının benim tarafıma doğru döndü. Bana ulaştığında havluyu bıraktı ve avucuyla ensemini kavradı.

“Heyecanlandığında yanakların pembeleşiyor.” Parmağını yanağımda gezdirdi, ağzında hafif bir gülümseme belirdi. “Keşke orada seninle birlikte izleyebilseydim. Her şeyiyle inanılmaz bir deneyim olacak gibi görünüyor.”

"İstersen gelebilirsin. Sorun olmaz, eminim."

Omuzlarını öne doğru çekerek nefes verdi. "Çok isterdim, ama Nate ve ben Pazar günü Vantage Health ile görüşmek için Chicago'ya uçuyoruz. Bir süredir birkaç şirketle görüşüyoruz, ama GoldMed ile birleşmeye en ciddi yaklaşan onlar."

Hayal kırıklığı içimi kapladı. "Şehirden ayrılıyor musun?"

"Evet, ama orada kalışımı mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışacağım. GoldMed ile ilgili kararlar alınması gerekiyor ve sen bebeği doğurmadan önce bu konunun hallolmasını istiyorum. Bu seyahatten sonra bir süre seyahat edemeyeceğim, bu yüzden bu seyahatin her açıdan değerli olmasını sağlamalıyım."

GoldMed konusunu birkaç kez değinmek dışında çoğunlukla kaçınmıştık. Roman'ın ilgilenen bir alıcı aradığına şaşırmadım. GoldMed'i düzeltmek için aylarca uğraşmıştı, ama şirketin başında geçirdiğim yıllar ve ondan önceki yıllar boyunca edindiğim deneyimlerden, bunun mümkün olmayabileceğini biliyordum. Roman'ın elinden geleni yaptığını ve yatırımını korumak için farklı bir yöne gitmesi gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden, olası bir birleşme konusunda hayal kırıklığına uğramadım, ama bunun sonuçları kabullenmesi zordu.

"GoldMed çalışanlarına adil davranmanın bir yolunu bulursun umarım," dedim yumuşak bir sesle.

"Bu da görüşmelerin bir parçası olacak," diye beni temin etti. "Çoğunun Chicago'ya taşınmak istemeyeceğini biliyorum, ama bu seçeneği sunabilmeyi istiyorum."

Alnı alnıma düştü. "Bu zor kısmı. Kimsenin işini kaybetmesini istemem, GoldMed'in istihdam ettiği insan sayısını düşününce bu daha da zor. Ne olursa olsun, herkese makul tazminat paketleri sunmak için çalışacağız. Her şey Chicago'daki müzakerelerde ele alınacak."

"İyi." Ellerimi dikkatlice onun beline koydum, ama asıl onu tamamen sararak kucaklamak istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana ve yaşadıklarımıza rağmen, hala utangaçtım ve benden ne istediğinden emin değildim. "Chicago'da istediğin kadar kal, bunu hallet. Beanie ve ben idare ederiz. Bea senin ev işlerini halleder."

Başını kaldırdı, ağzının köşesi titredi. "Ben ve Adrian'ı çoktan ayarladım. Ben yokken sana bakacaklar, ama bu geri dönmek için acele etmeyeceğim anlamına gelmez. Hamileliğinin tadını çıkarmak için sadece birkaç haftamız kaldı. Bunu kaçırmayacağım."

Bu son derece sevimli söze bir cevap ararken, Roman öncülük etti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sonra dilini dudaklarımin arasına sokup avucunu göğsüme koyarak zihnimi boşalttı. Dudakları sıcaktı ve öpücüğü derin ve kapsamlıydı, nefesimi kesmişti. Bu adam beni beş saniyede tahrik etmenin anahtarını elinde tutuyordu. Sihir gibiydi.

O geri çekildiğinde, alev alev yanan bakışlarıyla bana bakarken ben inliyordum.

"Benimle oynamak ister misin, Shira?" diye sordu.

"Oynamak mı?" Kafam karışmış bir şekilde eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

Hala yanımda duran elime dokundu. "Yani, birlikteyken, ellerini bana dokunmaktan çekindiğini hissediyorum ve ben de seni her yerinde hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Kendini rahat hissetmeni ve keşfetmeni istiyorum. Sana yardım etmeme izin verir misin? Benimle oynamak ister misin?"

Yutkunarak bir kez başımı salladım. "Evet."

Elimi eline aldı ve beni ayağa kaldırdı. "Yatak odama gidelim. Sana aklımdakileri göstereyim."

Amım o kadar ıslaktı ki, iç bacaklarıma kadar azgınlık sızmıştı.

Roman çıplak, gözleri bağlı, yatağının ortasında yatıyordu. Vücudu tek kelimeyle muhteşemdi. Uyluklarından kalın gövdesine, karnında şişmiş şekilde duran ağır penisine kadar her yeri devasa idi. Profesyonel sporcu olarak geçirdiği yılların kazandırdığı kasları hâlâ oradaydı, ama masa başında geçirdiği zamanın etkisiyle yumuşamıştı. Bu hoşuma gitti. Onun her santimini seviyordum.

Bana kendi kişisel oyun alanımı ve onun gözetleyici bakışlarından endişe etmeden oynayabileceğim bir oda vermişti. Bana hiçbir şeyin yasak olmadığını söylemişti. Tek istediği, ona *gerçekten* dokunmamdı. Sorun, nereden başlayacağımı bilmememdi.

Ayaklarının yanındaki yatağa diz çöküp parmağımı bacağına sürttüm. Dokunduğum anda irkildi ve inledi.

Tepkisi beni cesaretlendirdi. Bacağını tırmanarak farklı yerlere öpücükler kondurdum ve yanağımı onun koyu saçlarına sürttüm.

Sinirlerim titriyordu. Bu, kendime hayal bile edemediğim bir girişimdi. Nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bunu yapmak istediğimdi. Roman'ın vücudunun her santimini tanımak için parmaklarım karıncalanıyordu.

Hareket ettim, bacaklarının uzunluğu boyunca gezindim, önce birini, sonra diğerini. Penisini daha sonraya saklayarak geçtim ve burnumu karnının ortasındaki çıkıntıya sürttüm.

"Çayır gibi kokuyorsun." Kokunu içime çektim ve iç geçirdim. "Kokunu seviyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Bu sabunu mutlaka stoklayacağım."

Avuçlarımı göğsüne yaydım ve kalp atışlarının sesi beni nefes nefese bıraktı. O da mı gergindi? Bu nasıl olabilirdi?

Elimi oraya öpmek için hareket ettirdim, sonra boynunun kıvrımına doğru. "Burada daha da güzel."

"Hmmm." Mırıldanması dudaklarımda titreşti, bana on numaralı odayı hatırlattı. Kokusu kadar mırıldanmasını da seviyordum.

Onu tekrar orada öptüm ve ellerim göğsünde kayarken dudaklarımı nabzına değdirdim. Tırnaklarım boncuklu meme uçlarına takıldı ve o keskin bir nefes aldı. Tekrar yaptım ve aynı tepkiyi aldım. Orası onun için iyi bir noktaydı. Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek ağzımı kullandım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama o benimkine yaptığı gibi dilimi onun meme ucuna değdirdim ve ellerinin altındaki çarşafları sıkıca kavradığını izledim.

"İyi mi?"

"Tabii ki," diye cevapladı, o kadar coşkulu ki ona tamamen inandım.

Keşiflerime devam ettim, onun üzerinde ve etrafında sürünerek. Yüzümü koltuk altına gömdüm ve yan tarafına doğru bir çizgi halinde yaladım. Kalçasını emdim, penisinin etrafındaki kılları çektim. Uyluklarının üst kısmını ovuşturduktan sonra aralarına diz çöktüm. Karnım istediğim pozisyonu almamı zorlaştırıyordu ama bununla başa çıktım.

Parmak ucumu testislerinin dikişinden aşağıya doğru sürttüm.

Sonra daha aşağıya.

"Böyle iyi mi?" diye sordum.

Bacaklarını biraz daha ayırdı. "Dokunmak istediğin her şey senin, Shira."

"Her şeye dokunmak istiyorum," diye fısıldadım.

"Lütfen dokun, bebeğim."

Testislerini avucumun içine aldım, bir eliyle onu aşağıdan okşarken diğer eliyle onu alaycıca okşadım. Karın kasları dalgalandı ve dudaklarından nefesler çıktı. Ondan daha fazlasını istedim, beni yaptığı gibi kıvranmasını görmek istedim. Dört ayak üstüne geçip, dengemi sağlamak için güçlü bacaklarını kullanarak ağzımı onun üzerine indirdim. Testislerini yaladım ve ağzıma alabildiğim kadar emdim.

Daha da aşağı indiğimde, hassas bölgesi boyunca yalayıp tekrar yukarı çıktığımda, yumrukları çarşafı sıkı ve damarlarımdan bir güç hissi geçti. Bu devasa adamı titretmek bir başarıydı ve ben bunu yapıyordum. Uyluklarındaki kaslar, hareketsiz kalmak için gösterdiği çabadan titriyordu.

Ona biraz rahatlamak için, elimi uzattım ve parmaklarımı onun uzunluğunun etrafında daireler çizerek, keşfime devam ederken yavaşça pompaladım.

"Tanrım, Goldie. Siktir beni, sik beni, sik beni, bana ne yapıyorsun?" diye dişlerini sıkarak söyledi.

Çok güzeldi. Dilimde taze ve sıcak bir tadı vardı, penisi avucumda ipek gibiydi. İnanılmaz derecede sert, kalın ve nabız gibi atıyordu. Onu arzuluyordum, istiyordum, ama beklemesi gerekecekti. Bu fırsatı kaçıramazdım ve onunla işim bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Üzerine sürünerek çıktım, göğüslerim onun penisinin üzerine sarkana kadar onu öptüm. Sorun şu ki, onları onun etrafında sıkıştırıp dengemi nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

"Yardıma ihtiyacım var, Rome. Ellerini ver." Hemen uydu ve kocaman ellerini göğüslerimin yanlarına koydum. "İşte. Mükemmel. Şimdi onları birbirine doğru it."

Bunu yapınca, sikini aralarına gömdü ve ben ileri geri sallanarak onu göğüslerimle sikmeye başladım. Bir an, ne kadar güzel görüldüğüne bakarken kendimi kaybettim, yumuşaklığım onun sertliğini sarıyordu. Yumuşaklık çeliğe karşı. Sanki birbirimize aittik, şehvetli ve seksi, zıt kutupların uyumu.

"Tanrım, Shira. Bunu tekrar yapmalısın, bu sefer ben görebileyim. Bunun en seksi şey olduğunu biliyorum."

"Öyle," dedim, onun övgüsüyle cesaretlenerek. "Penisin çok büyük, ama göğüslerimin arasında kayboluyor."

Neredeyse inledi. "Bebeğim, tatlı ağzınla bana müstehcen sözler söylemeni seviyorum. Beni öldüreceksin."

Elimi göğsünden aşağı kaydurdım ve meme ucuna ulaştığımda parmaklarımın arasında yuvarladım. İnledi, kalçaları bana doğru kıvrıldı. Onu *hiç* böyle görmemiştim. Benim için nefes nefese, kıvranıyor, istiyordu. Ona dokunma arzumun önüne geçerek kendimi tutuyordum ve bu çaresizlik sonucu ortaya çıkmıştı. Roman benden bunu istiyordu ve ben ona vermedim.

Kötü ihmalimi telafi etmek için, kalçalarının hareketi düzenli hale gelene ve amım artık görmezden gelemeyeceğim kadar ıslak ve zonklayan bir şey haline gelene kadar ona daha fazlasını verdim.

"Rome." Üstüne çıktım, sikini am dudaklarımın arasında tutup ileri geri kaydurdım. O kadar kaygandım ki, üzerinde hareket etmek hiç zor olmadı. "Sen de bana dokunabilirsin artık. Ellerini üzerime koy, ama gözlerin bağlı kalsın."

Bu sefer sevişirken onu izlemek istedim, ama onun gözlerinin üzerimde olmasına hazır değildim. Sadece bir kez, güvensizliğimin her saniyenin tadını çıkarmamı engellemesine izin vermeden kendimi bırakmak istedim.

Roman derin bir nefes alarak bana doğru atladı, dik bir şekilde beni kollarıyla sardı ve dudaklarını boynuma yapıştırdı. Bana olan arzusu sınırsızdı ve bu beni daha da tahrik etti, kalın sikinin başını tekrar tekrar salladım. Klitorisime çok iyi geliyordu. Tam kıvamındaydı. Uzuvarım sanki yerinden kopmuş, eter içinde bir yerlerde titriyor gibi hissettim.

"Wim," diye nefes nefese, daha sert bastırarak o lezzetli sürtünmeyi aradım. "Evet, bebeğim, evet."

"Anladın. Devam et," diye teşvik etti.

Ben de öyle yaptım. Patlayana kadar amımı ona sürttüm, başım geriye düşerek çatı kirişlerine doğru ağlamaya başladım. Altımda titrediğini hissettim, acilen bana doğru eğildi ama henüz vermediğim şeyi almadı. Kendini tutması beni daha da tahrik etti, ona yeniden ihtiyaç duymaya başladım. Bacaklarımın gücünü yeniden kazandıktan sonra, onu yumuşak bir hareketle içime aldım.

Omuzlarına bastırdım. "Geriye yaslan. Seni sikmeme izin ver." Başlığa yaslandı ve kontrolü tamamen bana bıraktı.

"Pis ağız," diye mırıldandı. "Çok tatlısın, bebeğim. Uzun süre dayanamayacağım. Şimdiden uyarıyorum."

Vücudumun yeni şekli hantal olduğu için ritmimi bulmak biraz sabır gerektirdi, ama bulduğumda ritme kapıldım ve onun sikini emin adımlarla sürdüm.

"Uzun süre dayanmana gerek yok. Yeterince uzun süre yeter."

Bir enerji ve güven patlaması içimi kapladı. Bu adamı alt etmek beni hiç beklemediğim bir şekilde tahrik etti. Onu inlemesi ve sızlanmasına neden olmak beni güç sarhoşluğuna sürükledi. Tek istediğim bu tepkiyi tekrar tekrar almaktı.

Onu sürdüm, ulaşabildiğim yerlerine ağzımı koyarak. Ellerimi geniş göğsünde gezdirdim, teninin benim tenime dokunuşunu hissettim. Yanlış bir şey yapma endişesi olmadan böylesine büyük, güçlü bir adamı özgürce dolaşmak başımı döndürüyordu. Altımda eriyip gidiyordu, yaptığım her şeyin doğru olduğunu açıkça belli ediyordu.

Ellerini, istediğini bildiğim yere, göğüslerime götürdüm. "İstersen hareket edebilirsin. Bana dokunabilirsin."

Derin ve acı dolu bir iniltiyle öne eğildi ve meme ucumu ağzına aldı. Ağzını genişçe açarak dudaklarını göğsüme doladı ve sığabildiği kadar emdi. Bunu yapışını, göğüslerime doyamamasını, kendini doldurup hala daha fazlasını istemesini seviyordum. Şimdi onu izlerken, gözleri bağlı, vahşi bir ihtiyaçla yalayıp emişini... sıvı bir sıcaklık bacaklarımın arasına döküldü ve iç duvarlarım onun uzunluğunu kavradı, onu daha derine çekti.

Böyle devam ettik, dokunarak, sevişerek, tadarak, boğuşarak. Çılgınca bir hal aldı, ellerimiz ve ağızlarımız daha fazlasını istiyordu, ta ki o altımdan beni sikmeye başlayana kadar ve tek yapabildiğim omuzlarına tutunmak oldu.

Son anda, kenara doğru gittikçe hızlanırken, daha fazlasını istedim. Sadece bu fiziksel patlama değil, ötesine geçen bir bağ. Göz bağına yırtarak, şaşkın gözlerine baktım.

"Shira," diye boğuk bir sesle söyledi. "Tanrım, Shira."

"Evet." Gözlerimi ondan ayırmamak ve aramızda uzanan bu ham, içgüdüsel bağı koparmamak için tüm gücümü kullandım. "Evet, Rome."

Kahverengi gözleri yumuşadı, benimkilerden hiç ayrılmadı. Zirveye ulaştığımızda bile, aramızda elektrik akımı geçiyordu. Gözlerime bakarak, başımın arkasını avuçladı, parmakları saçlarıma dolandı ve beni zevkiyle doldurdu. Kalbim çatladı, başarıyla bastırdığım duygular içime akın etti ve beni boğdu.

Onlara bir isim vermeyecektim. Eğer versem, içimde tutamayacağım kadar büyük bir şeye dönüşeceklerdi ve bu mümkün değildi. Biz arkadaşlık ve bunu yapıyorduk ve bu iyiydi. İyiden de öteydi. Roman bana bakmak istiyordu ve burada yaptığımız şey bunun bir parçasıydı

bunun bir parçasıydı. Aklımda bunu daha fazlasına dönüştürerek sahip olduğumuz şeyi kaybedemezdim.

Sınırlarımın farkındaydım ve bu sınırlar, bu güzel adamı kendime ait tutmayı içermiyordu. O benim arkadaşım, bebeğimin babasıydı, ama benim değildi.

Beni göğsüne çekti ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Bu inanılmazdı."

Gözlerimi kapattım. "Evet, öyleydi. Bana oynama fırsatı verdiğin için teşekkür ederim."

O güldü. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim, bebeğim. En çok ben keyif aldım."

"Yine de ben iki kez boşaldım."

"Sen yaptın, ama ben senin ağzını her yerimde hissetmek istiyorum." Kalçamı avuçladı ve sıktı. "Şimdi bunu tattığıma göre, biraz daha istiyorum."

Parmak uçlarımı, şimdiye kadar yapmaya cesaret edemediğim, yumuşak kaslarının üzerinde gezdirdim. "Yakında, üzerinde sürünemeyecek kadar büyüyeceğim. Zaten istemeyeceksin."

Elini karnımın üzerinde kaydırıp ve en dolgun kısmına koydu. "Eğer sürünemezsen, ben seni taşıyım. Sen sevişmek istediğin sürece, ben de isteyeceğim. Sana deli gibi aşığım ve bebeğimizle birlikte büyümek bu duyguyu daha da derinleştirdi. Bana bu vücudu ver, ben de onu taparcasına seveceğim, Shira. Anladın mı?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım. "Anladım."

Başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sakın unutma. Bir saniye bile."

Unutamazdım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Kimse bana Roman'ın yaptığı gibi saygıyla dokunmamış ya da beni onun gibi önemsememişti. Bunların hiçbirini unutamazdım.

Sorun da buydu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shira

SHIRA

Mary bu sabah küçük zımpara kağıdı gibi dilini elimde gezdirdi. Dünya mı sona eriyor? Umarım değildir. Daha çok güzel şeyler olacak. Mary muhtemelen benim şehirden ayrılmamı kutluyordu.

Onu özleyeceğim demek üzücü mü? Korkarım zehirli bir ilişkimiz var ve onun tacizini sevmeye başladım.

Seni en çok özleyeceğim. Beanie ve seninle ilgili haberleri düzenli olarak gönder. Fazla olduğunu düşünürsen, yetmez. Fotoğraf ve videolar istiyorum. Her şeyi.

Adrian sabah gelip çöpü atacak. Ondan kaçabilirsin. Bekliyor. Onun azıcık duygularını incitmez.

Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Seni düşünmeye ve iyi şeyler yapmaya çalışacağım.

XX,

Roma

Roman'ın Chicago'ya uçuğu sabah bıraktığı notta yazdıklarına rağmen, kardeşi benim evimdeyken ondan kaçınmak doğru gelmiyordu. Bu yüzden Pazartesi sabahı bornozumu giyip, Adrian geldiğinde onu karşılamak için aşığı indim.

Mutfağı girdiğimde ellerini yıkıyordu.

"Günaydın," dedim, tüm neşemi ortaya çıkarmak için elimden geleni yaptım. Adrian beni tedirgin ediyordu, ama bunu belli etmemeye kararlıyım. Bu, "*nezaketle öldür*" planımı gerçekten uygulamak için bir fırsattı. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Adrian hızla döndü, elleri yere su damlatıyordu. Bana baktı, çenesini sıktı, sonra tekrar lavaboya döndü ve musluğu kapattı.

" ' "Breakfast' "

Her şey yolunda mı?"

Bunu sorarken bana bakmadı, ben de bana bıraktığı fırın poşetine baktım. İçinde bir mango tartı ve bir limonlu kek beni bekliyordu.

Nefesimi tuttum ve neşeli bir şekilde tekrar denedim. "Çok lezzetli görünüyor. Çok teşekkürler, Adrian. Kahvaltıya katılmak ister misin? İkisine de gerek yok..."

"Başka bir şey yok mu? Gitmem gerek." Ellerini pantolonuna sildi. "Sabah tekrar uğrarım."

Ben başka bir şey söyleyemeden Adrian evimden çıktı ve beni şaşkın bir halde bıraktı.

Belki gerçekten acelesi vardı. Belki gitmesi gereken bir yer vardı. Adrian genelde oldukça kaba biriydi. Kişisel bir şey olmayabilirdi.

Evet, tabii.

Tek yapabileceğim denemeye devam etmektir. Yarın yeni bir gündü.

Roman: *Uyanıp senin evine gitmemek garip. Sanırım sana alıştım, Shira.*

Roman: *Orada olduğum zamanlar iyi. Uzakta olduğumda ve rutinime devam edemediğimde çok rahatsız oluyorum. Bütün gün*

dengem bozuktur.

Roman: *Sen çok tatlısın bebeğim, ama mesele o değil ve sen de bunu biliyorsun.*

Roman: *Beni dengede tutan şey, güne senin için bir şey yaparak başlamaktır. Eksik olan şey bu.*

Roman: *Beni özlediğini söyle.*

Bu sefer Adrian geldiğinde uyanık ve giyiniktim. Beni mutfaktaki tezgahta görünce başladı. Deli gibi göründüğümü hissetmeme rağmen, ona olabildiğince parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Günaydın," diye şarkı söyler gibi söyledim, o da fırın poşetini tezgahın üzerine bıraktı. "Kahve yaptım, istersen. Çay da var, daha çok seviyorsan."

Kafasının yanını kaşıdı ve hizmet odasına doğru döndü. "Çöpü atmaya gidiyorum."

Ben olduğum yerde kalıp onun dönmesini bekledim. Evden çıkmak için yanımdan geçmesi gerekiyordu ve en azından bir iki dakika benimle konuşmazsa çok kızacaktım. Roman ona bana iyi davranmasını söylemişti. Adrian'ın beni açıkça görmezden gelmesini hoş karşılayacağını sanmıyordum.

Ama öyle yaptı. Mary peşinde miyavlayarak mutfaktan geçti ve ellerini yıkadı. Bitirince dönüp ellerini kurularken bana bir bakış attı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Onun yaptığını taklit ederek sorusunu görmezden geldim ve kendi sorumu sordum. "Kahve mi, çay mı istersin? Kahvaltıda sana eşlik etmek isterim."

Bakışları yanımdaki kahve makinesine, sonra fırın poşetine kaydı, sonra derin bir nefes alıp başını salladı. "Olmaz. Gitmem gerek. Sabaha kadar bir şeye ihtiyacın olmazsa, sabah gelirim. Hoşça kal."

Dışarı çıktı ve önceki gün olduğu gibi, ben tamamen şaşkına dönmüştüm. Bana tek bir şans bile vermeden gitmişken, onu nezaketle nasıl öldürebilirdim?

Dürüst olmak gerekirse, onun bu kaba tavrı beni incitmişti. Bunu hak etmediğimi biliyordum, ama Adrian öyle düşünüyordu ve ben bunu istediğim kadar kolayca unutamıyordum.

Mary ayak bileklerime dolanarak, muhtemelen Roman'ı huysuz ağabeyinden ne kadar çok sevdiğini anlatan bir hikaye anlatıyordu.

"Adrian Wells'in beni sevmesi için ne yapabilirim, Mary?" Büyük bir çaba sarf ederek eğildim ve onu kucağıma aldım. Son zamanlarda karnım onun oturma yeri olmuştu. Başını göğsüme yaslayarak bana sokuldu. "Hiçbir şey deme. O Roman'ın kardeşi, o kadar da kötü olamaz. Onun kabuğunun içine nasıl girebileceğimi bulmam lazım."

"Reowwww," diye cevapladı Mary.

"Biliyorum, tatlı kız." Kafasının üstünü okşadım ve iç geçirdim. "Yarın tekrar deneyeceğiz."

Roman: *Müzakerelerimizde bir ilerleme var.*

Roman: *İyi bir yerde. Ne yazık ki, bu da senin iyi olduğun sürece tüm hafta burada kalacağım anlamına geliyor. Sen iyisin, değil mi?*

Roman: *Kahretsin, Shira. Bu, siz ikisinden uzak kalmamı hiç kolaylaştırmıyor.*

Roman: *Çok sevimli, bu yüzden özlemek çok zor. Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim. Sakın çekinme.*

Roman: *Güzel. O benim oğlum olduğu için dondurmayı çok sevdi. Ne kadar sevdiğini göstermek için dans ediyordu.*

Adrian son iki gündür yaptığını tekrarlamaya çalıştı ama ben yeterince dinlemişim. Titreyen kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak, o tekrar hızla çıkmaya çalışırken önüne geçtim.

"Anlamıyorum, Adrian." Sesimdeki titremeyi gizleyemedim. Erkeklerle yüzleşmek benim işim değildi. Aslında, bu, çok küçük yaşta bana aşılana tüm hayatta kalma içgüdülerime aykırıydı. Ama yakında anne olacaktım ve bu beni cesur yapıyordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

Bir adım geri çekildi, beni ihtiyatla süzerek. "Acelemlerim var, Shira."

"Sen de öyle dedin. Ama bu bana neden kibar davranmadığını açıklamıyor. Benim evimde, bana bir iyilik yapıyorsun ve teşekkür etmeme bile izin vermiyorsun. Beni yeğenin annesi olarak layık görmediğini biliyorum, ama bu hepimizin kaderi."

Ağzını açıp kapattı, sonra kafasını kaşdı, göz teması kurmak istemediğinde yaptığı bir şeydi bu.

"Ben öyle demedim."

"Bu kadar açıkça söylemedin, hayır." Titreyen çenemi kaldırdım ve kalbimde ağırlık yapan şeyi söylemek için elimden geleni yaptım. "Ama öyle düşündüğünü biliyorum. İnsanların benim hakkımda en kötüsünü düşünmesine alışkınım. Bu benim hatam. Yeni durumlarda, özellikle erkeklerle birlikteyken zorlanıyorum ve soğuk biri gibi görünüyorum. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ama bir ömür boyu kendimi saklamış olmanın izlerini silmek zaman alıyor. Ama oğlum için çabalıyorum. En iyi anne olmak istiyorum."

Adrian yerinden kıpırdadı, ellerini ceplerine soktu. Ağzı sert bir çizgiye dönüştü.

"Eminim olacaksın," dedi.

"Olacağım, haklısın. En iyi anneye sahiptim. Beni korumak için hayatını tehlikeye attı. Ve güvende olduğumuzda, beni sevdiğini hissettirmeden tek bir gün bile geçirmemişti. Desensiz elbise dikebilir ve mükemmel bir şekilde şarkı söyleyebilirdi. Annem benim dünyamdı. Jonah için bunu istemiyorum. Amcalarını tanımasını, sizlerin desteğini ve sevgisini görmesini istiyorum."

"Olacak," diye söz verdi.

"Bence öyle olacak," diye onayladım. "Bunu onun için çok istiyorum. Çok, çok istiyorum. Ama bu, uzun bir süre birbirimizin yanında olacağımız anlamına geliyor ve onun annesinin görmezden gelinip bir kenara atıldığını görmesini istemiyorum."

Adrian konuşmaya başladı, ama hayatımda ilk kez bir erkeğin sözümü kesmesine izin vermedim.

"Frank'le para için evlendiğimi düşündüğünü biliyorum ve haklısın, öyle yaptım." Şaşkınlıkla geri çekildi ama ben yılmadım. "Evlendiğimizde yirmi yaşındaydım, annem ölmüştü, neredeyse hiçbir şeyim yoktu ve o, ben ona bakarsam bana bakacağına söz verdi. Kocam evliliğimiz boyunca hastaydı. Ben onun arkadaşı, en iyi dostu ve hemşiresiyken, o da benim koruyucum, en iyi dostum ve hayırseverimdi. Bu beni altın avcısı yapıyorsa, sanırım öyleyim. Beni bu yüzden sevmiyorsan... bunu nasıl değiştirebilirim bilmiyorum Adrian."

"Ama buraya gelmek için ne yapmış olursam olayım, Joanne Saltzman benim annemdi, bu yüzden ben de iyi bir anne olacağımı biliyorum. Onun kadar iyi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu, oğlumun amcası bana doğru davranmıyorsa, bu beni ne kadar rahatsız ederse etsin, bir şey söylemem gerektiği anlamına geliyor. Bu, lütfen benim hakkımdaki ilk izlenimlerini bir kenara bırakıp beni önünüzde duran kişi olarak kabul etmeni istiyorum anlamına geliyor."

Titreyerek nefes aldım ve ellerimi yanlara sıkıca kenetledim, böylece saçlarımı çaresizce düzeltmekten kendimi alıkoydum.

"Roman, Ben ve Nate'i önemsiyorum. Oğluma şimdiden deli gibi aşığım. En azından birbirimize karşı nazık davranmamızı istiyorum. Şu an için tek istediğim bu, nazık davranmak."

Konuşmamı bitirdiğimde, keskin bir ağrı ciğerlerimden nefesimi aldı. İki büküm olup karnımı tuttum ve nefes nefese kaldım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shira

OĞLUM organlarımın üzerinde tap dansı yapıyordu. Babasının kim olduğunu düşünürsek, içimden beni dövme gücüne sahip olması beni şaşırtmamalıydı. Yumrukları arka arkaya gelmeye devam etti, nefes almamı imkansız hale getirdi.

Sert eller omuzlarımı tuttu ve Adrian'ın acil sesi kulağımın yanında duyuldu. "Tanrım, iyi misin? Bebeğe bir şey mi oldu?"

"İyiyim," diye nefes nefese cevap verdim. "Sadece biraz çıldırdı."

"Öyle mi?" Bir eli beni bırakıp karnımın üzerine geldi. "O... ben...?"

Sözlerinde beliren şüpheyi bakarak ona baktım. Alnı endişeyle çatılmış, karnıma bakıyordu.

"Buraya." Elini tutup Beanie'nin tekmelediği yere koydum. Adrian dokunduğu anda Beanie çabasını ikiye katladı ve nefesimi yine keserek beni tekrar nefes alamaz hale getirdi.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldı Adrian. "Vay canına, vay canına, vay canına. Bu o.

Bu Jonah."

"Evet," titreyerek söyledim. "Bu sabah çok enerjik. Genelde bu kadar sert vurmaz."

Adrian, yeğenini ilk kez hissederek bir an sersemlemiş gibi göründü. Bir başka acı darbeye tekrar nefes nefese kaldığımda, donakaldığı halinden kurtuldu

ve beni dirsekten tuttu.

"Oturman gerek. Benim gözetimimde sana bir şey olursa Roman beni öldürür." Beni yemek masasına kadar götürdü ve nazikçe sandalyeye oturttu. Sonra önümde çömeldi, kardeşleri gibi gözleri beni taradıktan sonra endişeyle benimkilere takıldı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, söz veriyorum. Bu sabah çok hareketli. Muhtemelen sakın olmamı söylüyor, ki bu iyi bir fikir."

Kaşları çatıldı. "Tanrım, Roman beni öldürecek. Seni kızdırmak istememiştim."

Ben güldüm. "Üç gün boyunca bana soğuk davranmanın beni kızdırmayacağını mı sandın?" Kalbimin tekrar hızlandığını hissederek derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. Sonra sakın bir şekilde tekrar başladım. "Belki de düşündün. Roman ve Beanie için daha az önemli biri olsaydın, hayatımın çoğunda yaptığım gibi bunu da görmezden gelirdim. Ama işler değişti ve artık buna izin veremem. Oğlum, annesinin kendisine böyle davranılmasına izin verdiğini görse ne düşünür? Ya bunu içselleştirip kendisine de olmasına izin verirse? Üzgünüm Adrian, ama bunu görmezden gelemem."

O homurdandı, neredeyse kışının üstüne düşecekti ama masaya tutunarak kendini tuttu. "Haklısın. Roman'ın emirlerini yerine getirmeye çalışıyordum ama batırdım, bunun için üzgünüm."

"Roman'ın emirleri mi?"

Başını çevirip yan tarafını kaşdı. "O... şey, burada olduğum sürece seninle konuşmamamı söyledi."

"Ne?" diye bağırdım. "Sana benimle konuşma mı dedi? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Cevap veremeden telefonu çaldı. Telefonuna bakmadan, "Rapor için arıyor," dedi.

"Cevap ver."

Adrian telefonunu cebinden çıkardı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Roman görüntülü arama istiyordu, Adrian telefonu Roman'ın etrafını görmemesi için yüzüne yaklaştırarak cevap verdi.

Roman selamlaşmayı ve nezaket sözlerini atlayarak doğrudan konuya girdi. "O nasıl?"

Adrian bana bir bakış attı, ağzının köşesi seğirdi. "İyi görünüyor."

Roman homurdandı. "Daha fazlasını söyle. Giyinik miydi? Hâlâ uyuyor mu? Fırın poşetine baktı mı?"

"Giyinikti, evet, ama bildiğim kadarıyla çantaya bakmadı. Neden onunla konuşmamam gerektiğini tekrar hatırlatır mısın? Onun evinde olup onunla konuşmamamak garip geliyor."

"Nedenini biliyorsun," dedi Roman. "Ben oradayken onunla konuşabilirsin. Tek başına bir pislik olmayacağına güvenmiyorum."

Adrian, "*Gördün mü? Demiştin*" der gibi kaşlarını kaldırdı. Ve haklıydı. Ben pek inanmamıştım. Şimdi doğrulandığına göre, ne düşüneceğimi bilemedim.

Roman da beni görebilsin diye Adrian'a yaklaştım. "Adrian'ın bana sabah selam bile vermemesi kabalık değil mi sence? İtiraf etmeliyim ki, bu bende büyük bir kompleks yarattı."

Roman'ın yüzü ekrandan kayboldu ve tek görebildiğimiz tavan oldu. Olan sessizlik o kadar uzun sürdü ki, arama kesilmiş gibi görünüyordu.

"Roman? Orada mısınız?" diye sordu Adrian.

Bir hareket oldu, ardından Roman'ın kızarmış yüzü odaklandı. "Onunla birlikte ve hala onun evindesin."

"Evet," diye cevapladık hep bir ağızdan.

"*Siktir.*" Saçını çekiştirdi ve saçlarının merhamet için çılgılık attığını neredeyse duyabiliyordum. "Ne oluyor Ade? Orada olduğunu bana söyleyemez miydin? Ve Shira, benimle karşı karşıya gelmek için kardeşimle işbirliği yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Sen aradığında konuşuyorduk," dedim. "Adrian'ın beni her gün görmezden gelmesinin beni ne kadar kötü hissettirdiğini biliyor musun?"

Derin bir nefes aldı ve başını eğdi. "Her şeyi mahvettim. *Kahretsin*, Shira. Seninle konuşmadan gelip gideceğini sanmıştım, ya da tesadüfen karşılaşsanız, seni incitmesini istemedim."

Adrian'ın boğazı gürlledi. "Beni hiç önemsemiyorsun."

"Hayır, sadece pislik olabileceğini biliyorum ve yanındaki kadına pek nazik davranmadığın bir geçmişin var. Bu, ilişkinizin daha da kirlenmemesi için ikinizi korumak için yaptığım yanlış bir girişimdi." Roman'ın bakışları bana sabit ve yoğun bir şekilde kilitlendi. "Özür dilerim. Bunu iyi düşünmedim. Son zamanlarda aklım birçok farklı yöne gitti, oysa tek istediğim orada olmak, sana ve bebeğe odaklanmak."

Adrian'ın yüzünde kötü bir gülümseme yayıldı. "Bebekten bahsetmişken, az önce Shira'yı tekmeledi. Çocuğun bir canavar olacak. Eminim

elimi morarttığından eminim."

"Elin mi?" Roman'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Sana dokundu mu?"

Gülmek zorunda kaldım. "Oğlun çılgına dönmeye başlayınca elini karnıma koydum."

O başını salladı. "Senin isteğinle olduysa sorun yok."

"Tabii ki benim tercihimdi. Adrian duygularımı incitmiş olabilir, ama bana *incitmezdi*," diye onu temin ettim.

Adrian yanımda sertleşmişti. "Bunun söylemeye gerek olmadığını umarım."

"Öyle, öyle," diye aceleyle Roman. "Özür dilerim. Bu beklenmedik bir şey ve ben aptalca davranıyorum. Bu kadar uzakta olmak beni yıpratıyor."

"Anlıyorum," diye kabul etti Adrian. "Eğer teselli olacaksa, Shira tam sen aramadan önce beni fena benzetmişti. Bence o gayet iyi."

Roman'ın ağzı seğirdi. "Öyle mi? Onu nezaketle öldürmeye ne oldu?"

"Denedim. Başaramadım." Adrian'a sırttım. "O yüzden ona dersini verdim."

Roman toplantıya gitmek zorunda kalana kadar üçümüz birkaç dakika daha konuştuk. Telefonu kapattıktan sonra Adrian'ı kahvaltıya davet ettim ve bu sefer kabul etti. Ancak ayağa kalkmaya çalıştığımda bana ters ters baktı ve hayatta olmaz dedi.

Adrian kahvaltıyı bana getirdi ve hamur işlerini ikimiz arasında paylaştırdı. Bana kahve de yaptı, ama önce internette kafein alıp alamayacağımı araştırdı.

Ben sadece gülebildim. Wells kardeşlerin aralarında farklılıklar vardı, ama kesinlikle aynı hamurdan yapılmışlardı.

Birkaç dakika yemek yedikten sonra Adrian kahvesinden bir yudum aldı ve konuşmaya başladı. "Bizi en çok sevmesi gereken insanlar tarafından terk edildik. Annemiz bir gün oradaydı, ertesi gün yoktu. O zamanlar çocuktum, ama hafızamı zorladığımda hiçbir uyarı bulamıyorum. Veda etmeden gitti ve bir daha geri dönmedi."

Kupasını tabağının yanına koydu. "Babamız da boşluğu doldurmadı. İşine bağlıydı, her zaman bir sonraki dozu almaya odaklanmıştı. Onun için bu, milyar dolarlık anlaşmalar yapmaktı. Bizi sevdiğinden emin değilim, bu yüzden annemin onu terk ettiğini anlıyorum, ama bizi neden terk ettiğini anlamıyorum." Başını salladı. "Roman devreye girdi. Bunu yapmak zorunda değildi, ama bize bakmanın kendi görevi olduğuna karar verdi. Bizim için randevular aldı, izin belgelerini imzaladı, bizi etkinliklere götürmek için araba paylaşımı ayarladı.

Bunu yapmaya on iki yaşında başladı ve açıkçası, hiç durmadı."

"O bir bakıcı," diye fısıldadım.

"Öyle," diye onayladı. "Bu yüzden, hamile olduğunu söylediğinde hemen devreye girmesine şaşırmadım. Ailemiz bizi terk ettikten sonra o böyle birine dönüştü. Ben ise... ben temkinli davrandım. Hayatımıza giren yeni insanlara güvenmem zaman alır, üstelik bu, onların hiçbir yükü olmadan geldikleri durumda bile böyledir. Bana senin geçmişin hakkında çok şey anlatmıştı, en azından o zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyleri, bu yüzden bize haberi verdiğinde, içgüdüsel olarak *onu* korumak istedim, çünkü kendini koruyamayacağını biliyordum."

"Bu mantıklı."

"Senin hakkında yanlışmışım, Shira. Bana yaşadıklarını anlatmadan önce de bunu biliyordum. Seni, geçmişini açığa çıkarmak zorunda hissedecek kadar kötü davrandığım için özür dilerim. Senin evliliğini dışarıdan yargılamak benim için adil değil."

Ellerini birbirine sürterek alaycı bir şekilde güldü. "Bir seks kulübü işletiyorum, yargılamak konusunda bir iki şey bilirim. Bu kadar dar görüşlü olduğum için kendime kızgıyım. Daha iyisini bilirim. Ben böyle biri değilim. Bir daha olmayacak ve oğlunun beni seni bir kenara ittiğimi veya seni görmezden geldiğimi görmeyeceğine güvenebilirsiniz. Benim yanımda güvende olacak. İkiniz de güvende olacaksınız, sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Ona inandım, söyledikleri kadar güzel olsa da, söyledikleri için değil, burada olduğu için. Roman'ın onunla konuşmamasını emretmesi saçma olabilirdi, ama Adrian'ın benim için burada olacağına güveniyordu. Bu benim için çok önemliydi ve onu affetmemi ve başlangıcımızı unutmamı kolaylaştırdı.

Elimi uzattım. "Merhaba. Ben Shira."

Elime bakarken kaşları çatıldı, ama ne yaptığımı hemen anladı ve avucunu benimkine koyup sıktı.

"Memnun oldum. Ben Adrian." "İşte.

Yeniden başladık. Temiz bir sayfa."

Başını eğdi. "Bu kadar kolay mı?"

"Neden olmasın? İkimiz de söylememiz gerekenleri söyledik. Artık devam edebiliriz." "Evet." Bir düşünce ya da farkındalık, bakışlarını bulandırdı. "O iyi bir seçim yaptı. Kasıtlı olarak bu seçimi yapmış olmayabilir, ama yaptı ve doğru olanı yaptı."

Onun benden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Roman'ın beni çocuğunun annesi olarak seçerek iyi bir seçim yaptığını düşünüyordu.

Bu, umabileceğim her şeyden daha güzeldi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Roman

Denver'a dönmeden önce birkaç günüm kalmıştı ve duvarlara tırmanıyordum. Adrian bana anlattıklarıyla durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Görmeliydin, Ro. Anne ağlamaya başladı, sonra Shira ağlamaya başladı ve tüm çocuklar onlara katıldı. Her yer karışmıştı. Bu... hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi."

Meğer Adrian'ın Shira ile konuşmasını istemememin sebebi buydu. Adrian kendini toparladıktan sonra ikisi arkadaş olmuştu ve Shira, Building Dignity'nin ihtiyaç sahibi bir aile için yenilediği evin son kontrolüne Adrian'ı da davet etmişti. Bana fotoğraflar ve bir video gönderilmişti, ama aynı şey değildi. Kendi kardeşimden kıskanmak istemiyordum, ama kıskanıyordum ve buna karşı koyacak hiçbir şeyim yoktu.

"Haklısın, görmeliydim." Bitmek bilmeyen toplantılardan yorgun düşmüş bir şekilde çenemi ovuşturdum. Bir zamanlar müzakere heyecanı için yaşadığım her şey artık sıkıcı geliyordu. "Ben burada ne işim var?"

"Oğlun geldiğinde izin alabilmek için işlerini hallediyorsun. Şu anda önemli olan bu," diye hatırlattı.

"Doğru." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ve GoldMed çalışanları için en iyi anlaşmayı yapmak. Vantage bizi oyalamaya çalışıyor, köşeleri keserek kurtulmaya çalışıyor."

Nate ve ben bu anlaşmanın gerçekleşmesi için neye ihtiyacımız olduğunu açıkça belirttik, ama onlar sürekli yetersiz kalıyor."

O homurdandı. "Komik. Sen bu tür anlaşmaları defalarca yaptın, ama seni hiç bu kadar karlılık dışında bir şeye bu kadar önem verirken görmedim."

"Doğru. Bu konuda haklısın."

Beni rahatsız etse de, içimde babamdan bir şeyler vardı. Başarısız şirketlere yatırım yapmak benim için bir tür oyun haline gelmişti ve çalışanlarla ilgilenmek benim önceliğim değildi.

GoldMed'de ilk başladığımda, Shira'ya sert çıkmıştım, kârın arkasında insan unsurunu unutmamak gerektiğini söyleyerek onun kendi sözlerini yüzüne vurmuştum — gerçi o sözlerin Frank'e ait olduğunu sanıyordum. İnsan unsurunu hiç unutmamıştım, ama iş kararları alırken önceliklerim arasında çok alt sıralarda yer alıyordu — ta ki o ana kadar.

İnsanlar işlerini kaybedecekti. Her ne kadar elimden geleni yapsam da bunu önlemek mümkün değildi ve bu beni beklediğimden daha fazla rahatsız ediyordu. Bunun Shira'nın yüzünden olduğunu biliyordum.

"Shira mı?" diye sordu Adrian.

"Evet, Shira. O iyi biridir. Kemiklerine kadar iyi. Bu onun genetik yapısının bir parçası. Bana doğal gelmiyor, ama onunla birlikteyken daha iyi olmak istiyorum. İyi olmak istiyorum." Yanaklarımı şişirip derin bir nefes verdim. "Bu ne demek?"

O güldü. "Onu seviyorsun, değil mi? Bir erkeğin kadını için yeterince iyi olmak istemesi doğaldır."

Ben aceleci davranan bir adam değildim. Kararlarım, duygularımla birlikte dikkatlice düşünülürdü. Onları elekten geçirir, dış etkenlerden arındırırdım, böylece nasıl hissettiğimi ve nedenini daha iyi anlayabilirdim. Shira konusunda da aynısını yapmıştım. Oğlum için hissettiklerimi, ona olan duygularımdan ayırmış, kalbimde onun için ayrı bir yer olduğunu fark etmiştim. Oğlumuzun bizi birbirine bağlayan bağı olmasa da o yer orada olurdu.

"Onu seviyorum," itiraf ettim. "Hayatı kolay olmadı ve ben de bunu zorlaştırdım."

"Bana bazı şeyler anlattı."

"Artık sıradan arkadaşlar oldunuz, ha?"

O güldü. "Gerçekten kıskanıyor musun? Bu delilik, Rome. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin orada, benim burada olduğum için kıskanıyorum. Onu benden çalmak için gelmeyeceğini biliyorum, ama ağladığında onu kucaklayan kişi ben olmak isterdim." Bir an durdum. "Ağladığında onu kucakladığını söyle."

"Sardım. İyi yaptım mı bilmiyorum, ama o kadın ağlarken orada durmak çok zor. Göğsümde garip, acı verici bir his uyandırıyor."

Gülümsedim. "O senin kalbin, Ade."

"Kalbim mi? Ne saçmalıyorsun sen?"

Yüzünün buruştuğunu hayal edebiliyordum. Adrian'ın birçok iyi özelliği vardı, ama duygularını açıkça gösterme özelliği bunlardan biri değildi.

"Umursamak normal, biliyorsun."

"Senin hakkında konuşuyoruz sanıyordum," dedi, tartışmanın konusu olmaktan bıkmış bir sesle.

"Öyleydik."

"Tamam. Kızını özlüyorsun. Yapman gerekenleri bitir ve ona geri dön. Çok basit."

"Öyle olmalı," dedim çekinerek.

"Öyle, neden şüpheli konuşuyorsun?"

"İlişkimizi çok kötü başlattığım için, onun bana asla tam olarak güvenemeyeceğinden korkuyorum. Sanırım... Hayır, onun için yeterince iyi olmadığını biliyorum. Bunlar üzerinde çalışıyorum, ama zaman alacak ve bunu başarabileceğimden emin değilim."

"Ciddi olamazsın. Hangi alanda *kimseye* layık değilsin? Shira gerçekten harika ve sonunda sen ve kardeşlerimizin neden tamamen onun tarafında olduğunu anladım. Ama tanrım, sen tanıdığım en iyi adamsın."

"Sen çok fazla cinsel sapık tanıyorsun."

Kuru bir kahkaha attı. "Beni başından savma. Ayrıca, cinsel sapkınlar doğuştan kötü değildir. Bu puriten saçmalıklarını kendine sakla."

"Şaka yapıyorum. Kulübünü ziyaret eden cinsel sapıklardan biri olarak, diğer üyelere asla iftira atmam."

Adrian, Shira ve benim o gece on numaralı odada ne yaptığımızı merak ediyorsa, asla sormazdı. İhtiyatlılık onun ikinci adıydı ve "yaşa ve yaşat" ilkesine sıkı sıkıya bağlıydı. Kardeşlerim ve ben onun seçtiği mesleği eleştirirdik, ama o bunu ciddiye alıyordu ve ben onun kurduğu şeyden gurur duyuyordum.

"Mesele bu," dedi Adrian. "Hatalar yaptın, ama bu Shira ile birlikte olmaya layık olmadığını göstermez. Bunu kafandan at ve ileriye bak. Seni çok güzel şeyler bekliyor. Neden kötü şeylere odaklanıyorsun?"

Yorgun ve evimi özlemiş bir halde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Hayatım boyunca yaptığım hiçbir şeyin yeterli olmadığını hissetmek, kolay kolay atlatılabilecek bir şey değil."

"Öyle olabilir, ama bu doğru da değil. Nate, Ben ve bana bak. Bizim bu noktaya gelmemizi sen sağladın. Sen de bir çocuktun, ama bizi sen büyüttün. Kendim adına konuşabilirim, ama Nate ve Ben de aynı şekilde düşünüyordur, sana hala örnek aldığımızı söyleyebilirim. Ailelerimiz berbat insanlardı. Bu, kendini nasıl gördüğünü etkiledi, ama bu bir yalan, Rome. Gerçek, seni en iyi tanıyan insanların seni nasıl gördüğü. Buna kendini inandırman gerekiyor."

Shira: *Gerçekten mi?! Bir hafta oldu. Chicago'ya taşındığına emindim.*

Shira: *İstemiyorum. Anlaşma mı yaptınız?*

Shira: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Mary ve Beanie de öyle. Yarın çalışıyorum, ama uçağın zamanında gelirse eve geldiğimde akşam yemeği hazırlayabilirim.*

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Shira

Roman'ın bugün eve gelmesi beni heyecanlandırmasına izin vermedim. Rahatladım, evet. Doğum tarihim hızla yaklaşıyordu ve onun bu kadar uzakta olması sürekli aklımın bir köşesinde endişe kaynağıydı. Beanie geldiğinde onun burada olmasına ihtiyacım vardı.

Ben de onu özlemiştim elbette. Sevgili olmanın ötesinde yakın arkadaş olmuştuk ve onun hemen yanımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu — gerçi son zamanlarda çoğu zaman aynı yatakta yatıyorduk.

Kit açık olan ofisimin kapısını çaldı. Hala doğum iznindeydi ama birkaç işini halletmek için uğramıştı. Brooke'u da getirmişti, o da koridorun sonundaki Elliot'un ofisinde Elliot'la vakit geçiriyordu.

"Eve gidiyorum. Joey'nin anaokulu dans dersinde resitali var, saçlarını topuz yapmam lazım. Keşke seni de eve götürebilseydim. Senin topuzların her zaman çok güzel olur."

Bu beni gülümsetti. Joey çok sevimli bir kızdı ama o kadar küçük bir kız için gerçekten çok fazla saçı vardı. "Gönüllü olurdum ama Roman bugün eve geliyor."

"Ah." Ofisime süzülerek girdi ve karşımdaki sandalyeye oturdu. "Roman'la aralarınız nasıl? Son günlerde kendimi çok dışlanmış hissediyorum."

"Neredeyse her gün konuşuyoruz."

“Biliyorum, ama dedikodu yapmıyoruz. Dinlenme odasında sohbet etmek, işin en güzel yanı.”

Başımı eğdim. "Ailelere kalıcı bir yuva sağlamak mı?"

"O da var. Yarı yarıya sayılır."

Gülerek, "Haklısın. GoldMed'den ayrıldığımda en çok özlediğim şey, aslında sadece sosyalleşmek için planlanmış öğle toplantılarıydı," dedim.

Elini sallayarak beni susturdu. "Sorumu geçiştiriyorsun. Roman'la nasıl gidiyor?"

"Aslında harika. Bence birlikte ebeveynlik yapabiliriz."

Kaşları çatıldı. "Ebeveynlik mi? Ben sandım ki... Yani, Breckinridge'de gördüğüm kadarıyla, daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Birlikte değilsiniz, değil mi?"

"Değiliz. Romantik h a y allerini yıkmışsam özür dilerim.

Biz arkadaşız."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Sen ve ben arkadaşız. Sen ve Roman ise bundan daha fazlasısınız. Ama hikayen buysa, gerektiği kadar buna sadık kal."

"Bebek dışında ortak hiçbir şeyimiz yok," diye tartıştım.

Kit omuz silkti. "Elliot eskiden çok tahammül edilmez bir patrandu, onun hakkında alaycı notlar yazıp tampon kutuma yapıştırırdım. Hayatta en güzel şeylerin, hiç beklemediğin şeyler olduğunu öğrendim. Kendimi Elliot'a aşık olmaya bıraktım ve şimdi Josephine, Theo ve Brookie'm var. Küçük bir dünya kurduk."

"Senin adına mutluyum..."

"Sadece kendini kapatma, Shir. Roman'ın sana nasıl baktığını gördüm ve çok iyi anladım."

Kapımın dışında küçük bir ağlama sesi duyuldu ve bir an sonra Elliot, Brooke'u küçük pembe yumruklarını havaya kaldırmış halde ortaya çıktı.

"Onu elimden geldiğince tutmaya çalıştım ama ağladığında dayanamıyorum, biliyorsun."

Kit sandalyesinden kayarak kocasının kucağındaki huysuz bebeği aldı. "Acıktın mı?" diye sordu kızı göğsüne başını vurup etrafı karıştırırken. "Sanırım acıktın. Hadi seni besleyelim, sonra eve gidip kardeşinin saçlarını düzeltelim."

Elliot kolunu kızının omuzlarına doladı, onu yanına çekip, onun için tasarladığı lüks emzirme odasına doğru yönlendirdi.

ilk bebeğini doğurmuştu. Son anda Kit bana bir bakış attı ve kaşlarını oynattı.
"Gördün mü? Sen de böyle bir şeye sahip olabilirdin" diyor gibi geldi bana.
Ve ikisi birlikte o kadar güzeldi ki, Roman ve benim Elliot ve Kit gibi
olsaydık nasıl olurdu diye hayal kurmaya başladım.
Sadece bir iki dakika.

Roman: *Az önce geldim. İşin bitince gel.*

Heyecanlı değildim. Cildimin altında hissettiğim bu karıncalanma o değildi. Kalbimin çarpıntısı da öyle. Bunlar muhtemelen doktora bildirmem gereken endişe verici hamilelik belirtileriydi, sekiz gün sonra Roman'ı ilk kez göreceğim için hissettiğim yan etkiler değildi.

Onun evine gitmeden önce kendimi zorla evime gittim. Mary kapıdan girer girmez bana bağırды ve Roman'ın onu görmeye gelip gelmediğini merak ettim.

"Ziyaretin mi vardı, canım?"

Kızım değişikliklere karşı hassastı. Son zamanlarda eve geldiğimde, onu kaldırmak için eğilmem gerekmesin diye kanepenin koluna atlıyordu. Mary'yi kucağıma alıp mutfığa girdim ve zaman geçirmek için bir içki doldurdum.

"Oraya gitmeden önce birkaç dakika daha bekleyeceğim. Uçaktan yeni indi. Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı vardır. *Benim* de dinlenmem lazım."

Mary pençelerini göğsüme bastırdı ve mırıldanarak bisküvi yapmaya başladı. Artık oturmak zorunda olduğu tünelin üstünde, vücudumun yeni kazandığı dolgunluğu çok sevmiş gibiydi ve son zamanlarda bana verdiği ekstra sevgiyi hiç umursamıyordum.

"Belki gidip üstümü değiştirmeliyim. Ama o beni hep ev kıyafetleriyle görüyor ve bu elbiseyi seviyorum."

"Reooowww," diye cevapladı

Mary. "Aynen öyle."

Mary hamur işlerini bitirene kadar dayandım ve kollarımdan kurtuldum. Son güneş ışınlarının altında banyo yapmaya başladığında, artık oylanmak için bir nedenim kalmamıştı.

Kalbim güm güm atarken, kapımı kilitleyip Roman'ın evine doğru yola çıktım. Ön kapısına vardığımda kapı açıldı ve esnek vücutlu esmer bir kadın dışarı çıktı. Roman hemen arkasındaydı ve kadının söylediği bir şeye gülüyordu.

Kızın kolları Roman'ın boynuna dolandığında ve Roman da ona karşılık verdiğinde, düşmemek için kapıya tutunmak zorunda kaldım. Bir ses çıkarmış olmalıyım ki ikisi de bana doğru döndü.

"Shira," diye seslendi Roman. "Gelmişsin."

Söyleyecek bir şey bulamadım, sadece başımı salladım. Yüzünü gördüğümde, onu müzayededen tanıdım. Roman bunca zamandır onunla mı çıkıyordu?

"Oh, vay canına, bu Shira." Ben tepki veremediğim esmer kadın verandadan inip önüme geldi. Karnıma gülümsedi, dokunmak üzereydi ama son anda durdu. "Bebek hediyesini bırakmaya gelmiştim. Küçük adamı görmek için sabırsızlanıyorum. Çok heyecanlıyım."

"Oh." Boğazım düğümlendi. Roman bize yaklaşıyordu ama ona bakamıyordum.

Yanımda durdu ve omzuma nazikçe dokundu. "Shira, bu Rosalie. Sanırım ikiniz müzayedede tanışmıştınız."

"Resmi olarak tanışmadık," diye ekledi Rosalie.

"Ah, evet, o tür etkinlikler hep bulanık geçer," diye cevapladı Roman, ki bu komikti çünkü o geceyi çok net hatırlıyordum. İkisini birlikte gülerken ve sunumlar sırasında yan yana otururken hatırlıyordum. Ve sonra olanları. Roman'ın dudaklarının benim dudaklarımın üzerinde olması, bana zevk verme konusundaki doyumsuz arzusu. Benim için o gece çok önemliydi. Onun için ise bulanık bir anıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rosalie." Saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Sizi yalnız bırakayım. Görüşürüz."

Sonra arkayı dönüp bacaklarımın taşıyabileceği en hızlı şekilde evime koştum. Yeterince hızlı değildim. Roman, verandaya adımımı atamadan dirseğimden yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi suçlu değil, daha çok şaşkın gibiydi. Ama yanlış bir şey yapmadığı için suçlu hissetmesi için bir neden yoktu.

Ona bakmak için başımı çevirmeyi reddettilim. Eğer bakarsam, gözyaşlarına boğulurdum ve bunu kesinlikle istemiyordum. "Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Onun yanına dönebilirsin."

"Shira, bana bak. Neden bahsediyorsun? Neden kaçtın?" "Dediğim gibi, sana Rosalie ile baş başa kalmak için izin veriyorum. Akşamının akşamının tadını çıkar."

Bir şekilde ondan kurtulup kapıma kadar ulaştım, ama içeri girerken peşimden geldi. Üzerime çökmek üzere olan bu üzüntü dalgasında boğulmak istiyordum ve bu olurken yalnız kalmak istiyordum. Roman'ın başka planları vardı galiba.

"Shira, bana bak," diye emretti, ama öfkeyle değil. Bana karşı dikkatli davrandığını hissettim. Bu, Roman'a o kadar yakışıyordu ki, her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Gözlerimin parladığını göreceğini bildiğim için bakışlarımı kaldırdım. "Lütfen git. Bunu sonra konuşabiliriz."

Kaşları düştü. "Sence ne oluyor? Rosalie ile yalnız kalmam gerektiğini neden düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Acı gerçeği söyleyemeyerek başımı salladım.

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Onunla görüştüğümü mü düşünüyorsun? Ve sen ne yapıyorsun, onunla yalnız kalabilmem için çekiliyor musun? Burada olan bu mu?"

Bunun sona ermesi için konuşmam gerekiyordu. Bu çok açıktı. "Aranıza girmek istemiyorum. Ben iyiyim. Eve gidip onunla birlikte olabilirsin. Akşam yemeğini başka bir gece yeriz."

Kalbim birkaç kez hızla attı, o da bana bakakaldı. Sonra homurdanarak yanımdan geçip mutfığa girdi. Dönüp baktığımda, ellerini tezgaha dayamış, başını eğmiş halde durduğunu görünce şaşkına döndüm.

Neler oluyordu? Neden gitmiyordu ki, ben de bu durumu atlatıp hayatta kalmanın bir yolunu bulmaya başlayabilirdim?

Hiçbir uyarı olmadan, dikleşti ve bakışlarını bana sabitledi. "Ben aldatıcı biri değilim, Shira. Bunu benden kabul etmen beni dayanılmaz bir şekilde üzüyor."

"Senin aldatan biri olduğunu düşünmüyorum," diye boğuk bir sesle söyledim. "Biz birlikte değiliz..." "Birlikte değil miyiz?" diye sertçe bağırdı, beni irkitti. "Nasıl

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Biz değiliz."

Bunu kesin olarak biliyordum. Çok fazla tecrübem olmayabilir, ama biriyle çift olmak için önce konuşmak gerektiğini ben bile biliyordum. Bu hiç olmamıştı. Roman ve ben seks yaptık, ama çift değildik.

Bana, çözemediği bir bulmaca gibi bakarak gözlerini kırptı. "Yani neredeyse her geceyi birlikte geçirmemiz hiçbir şey ifade etmiyor. Birlikte kahvaltı

ve akşam yemeğini birlikte yiyoruz, hafta sonlarını birlikte geçiriyoruz, her fırsatta sevişiyoruz

—çıplak, eklemeliyim. Ayrıca birbirimizi özlediğimizi söylüyoruz ve kendimizin en özel yanlarını paylaşıyoruz. Bunların hepsi bir anlam ifade etmiyor mu?"

"Çok şey ifade ediyor," diye cevapladım. "Ama senin benim ve Beanie'nin dışında bir hayatın olduğunu anlıyorum..."

"Sen benim hayatımsın."

Bağırımıyordu, ama öfkesi içten geliyordu, odayı yoğun, dikenli bir hava ile dolduruyordu. Ondan korkmamaya çalıştım. İçten içe, bana asla şiddet uygulamayacağını biliyordum. Ama içgüdülerim kaçmamı, saklanmamı ve sessiz kalmamı söylüyordu. Odak nokta buydu, ağzından çıkan sözler değil.

Yavaşça, dikkatlice bana doğru ilerledi. "Rosalie, Nate'in eski kız arkadaşı ve bir aile dostumuz. Sen olmasaydın bile, onunla asla birlikte olmazdım. Ama sen varsın ve benim için her şey oldun. Seni seviyorum, Shira. Bana karşı en ufak bir şey hissetmiyor musun?"

Karnımı sıktım, panikle kaçmak için bacaklarım titremeye başladı. Orada kalabilmek için tek yapabildiğim buydu. "Beanie olmasaydı, bana ikinci kez bakmazdın bile. Onu tanımadan önce bakmadın, sorun değil. Ben başından beri bunun ne olduğunu biliyordum."

Benden birkaç adım ötede durdu. Onu sadece göz ucuyla bakabiliyordum, ama sanki ona vurmuşum gibi tüm vücudunun sarsıldığını fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Doğru değil mi? Burada bebek için duruyorsun, benim için değil."

Ellerini yanlarına sıkıca bastırdı. "Bu doğru, öyleyim. İkimiz de biliyoruz ki, bebeğimiz olmasaydı beni evine asla almazdın, yani suçlaman iki taraflı. Ama oğlumuz yüzünden her gece senin yatağında olduğumu düşünmen, paylaştığımız her şeyi aşağılıyor. Son birkaç aydır sana derinden aşık oldum ve sen beni başka bir kadın için kapı dışarı etmek istiyorsun. Bu ne demek, Shira?"

Derinden aşık mı? Bu doğru olamaz. Beni sevdiğini sanmış olabilir, ama bebeğe olan duygularını bana olan duygularıyla karıştırıyor olmalı. Bu yakışıklı adamın *beni* gerçekten istemesi imkansızdı. Benim gibi bir kadın belirli sınırlar içinde yaşıyordu ve bu sınırların çok ötesine geçmek imkansızdı, şu ana kadar hayal bile edemezdim.

"Beni sevmiyorsun. Bence bebek doğduğunda bunu anlayacaksın," diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarına sertçe geçirdi. "Yeterince iyi değil mi? Bu yüzden mi hissedemiyorsun? Sana gösterdiğimi sanıyordum, ama belki de ne yaptığımı bilmiyorum. Bu benim için yeni bir şey, ama lanet olsun, iyi iş çıkardığımı sanıyordum. Şimdi, bilmiyorum. Biraz kaybolmuş hissediyorum. Kalbimi söküp her odacığın adını kazımdan başka seni daha çok sevmenin bir yolunu bulamıyorum. Ama ya bu da yetmezse?"

Kulaklarımda alarm zilleri çalıyordu. Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım, ama başım dönmeye başladı. Körü körüne uzanarak yanımdaki duvara tutundum.

"Shira." Roman yanıma koştu ve beni kanepeye götürdü. Yanıma çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Lütfen endişelenme. Uzun bir gün oldu ve şimdi de bu... Sanırım sadece oturmam gerekiyordu." Gözyaşları savunmamı aşarak yanaklarımdan süzüldü. "Özür dilerim, Roman."

"Özür dilemene gerek yok. Seni yeterince sevmeyen bendim. Sevseydim, burada ağlamıyor olurdun. Sekiz gün sonra kollarımda olurdun. Seni elde tutmak için daha ne yapabileceğimi bilmem gerek."

Onun yenilgisiyle içimden bir hıçkırık koparak çıktı. Ona bunu yapmak istememiştim, ama bunun gerçek olduğuna kendimi inandıramıyordum. Roman Wells benim başıma gelmemişti. Hayatımın kaderi bu değildi. Bu hep sorun olmamıştı. Onun gibi birini isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi o buradaydı ve ona uzanıp onu tutamıyordum, kolları bana doğru uzanmış, yalvarıyor olsa bile.

O, olabildiğince nazikti, gözyaşlarını silip saçlarını okşuyordu, ama bu benim için çok fazlaydı. Aklım, Roman'ın benim olabileceği fikrine isyan ediyordu ve eğer benim değilse, savunmamı yeniden güçlendirene kadar ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Yalnız kalmam gerek," dedim yumuşak

bir sesle. "Hayır," diye boğuk bir sesle

cevap verdi. "Bunu düzeltmem gerek."

"Düzeltilecek bir şey yok. Düşünmem lazım, tamam mı? Yarın

konuşabiliriz." Elleri düştü. "Senin için buraya geri geldim."

Göz kapaklarımı kapatarak başımı salladım. "Beanie iyi. Son zamanlarda çok hıçkırıyor. Bunun nefes alıp verme alıştırmaları olduğunu okudum, bu harika bir şey."

"*Senin* için, Shira." Derin bir nefes aldı. "Sabah Mary için geri geleceğim."

Çıkışı sessizdi, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Anahtarları dışarıdan kilidi açarken, her şeye rağmen bana özen göstererek, içimden bir hıçkırık daha koparak çıktı.

Beanie beni tekmeledi, orada olduğunu hatırlattı. Elimi ayağının bastığı yere koydum, Roman'ın yanımda olmasını, bunu benimle birlikte hissetmesini diledim.

"Ne yaptım? Ve bunu nasıl düzeltebilirim?"

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Shira

Kapımın çalınması, az önce sakinleşmiş olan kalbimi yine çarptırdı. Bea'nın kapımda durduğunu görünce hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım.

"Selam," dedim.

Gözleri kısıldı. "Berbat görünüyorsun. Ne oldu?"

Kahkaham daha çok hıçkırık gibi çıktı, ama bunun nedeni gözyaşlarımı da yeni tutabilmiş olmamdı. Çenemin titremesini durdurmak için iki saat ve bir tepsi kek gerekmişti. Roman'ın sevdiği gibi, tarçınla doldurmuş olmam da işleri kolaylaştırmamıştı.

"Beatrice, ben berbat durumdayım."

Yüzü buruştu. "Ah, tatlım." Sonra evime girip bana sarıldı. "Ne oldu? Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum. Fiziksel olarak acı çekiyorum."

Onun saçlarına burnumu gömdüm, saçları sihirli bir şekilde yaban mersini kokuyordu. "Roman da hep öyle der."

Bu, benim tamamen dağılmam için yeterliydi. Bea beni kanepeye götürdü ve omzunda ağlamama izin verdi, bir yandan kolumu okşayıp tanıdık bir şarkı mırıldanıyordu. Arkadaşım doğal olarak dokunaklı biri değildi, bu da benim gerçekten hissettiğim kadar umutsuz görüldüğüm anlamına geliyordu.

Ağlamam ara sıra hıçkırıklara ve küçük nefes almaya dönüştü, bu da Bea'nın mırıldandığı şarkıyı dinlememi sağladı.

"Bohemian Rhapsody'yi mırıldanıyor musun?" diye sordum.

"Mmmhmm. 'Twinkle, Twinkle'dan daha sakinleştirici buluyorum. Bak, ağlamayı kestin. Kızım bir Queen hayranı."

Gülerek oturdum ve ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim. Bea endişeyle kaşlarını çatarak bana baktı.

"Roman'ın bugün döneceğini hatırlamadan önce akşam yemeğine çıkmak ister misin diye sormaya geldim." Etrafına bakındı. "Uçağı rötar mı yaptı? Bu yüzden mi moralin bozuk?"

"Hayır, geldi."

Gözleri yuvarlaklaştı. "O zaman neden onunla değilsin? Bütün hafta onu özlemiştin."

Nefes aldım ve canım yandı. Boğazım kırık camlarla doluymuş gibi hissettim, göğsüm ise mengeneyle sıkılmış gibiydi. Ama bunu konuşmam gerekiyordu ve Bea bana doğruyu söyleyecekti. O başka türlü bilmiyordu.

"Evinize gittim ama başka bir kadınla birlikteydi."

Bea iki saniye içinde sıfırdan yüzlere çıktı. Yüzü kiraz kırmızısına döndü ve koltuktan fırlayarak kollarını iki yana açtı.

"Ne yaptı? Dalga mı geçiyorsun? Oh, o adam... o lanet adam. Nerede?" Kapıma doğru yürüdü, sonra dönüp bana baktı. "Ona inanamıyorum. Ona tamamen güvenmişim..."

"Dur, neden bu kadar kızgınsın?"

Gözleri yerinden çıkacak gibi görünüyordu. "Uh... Dalga mı geçiyorsun, Shira? O yakışıklı piç, sen onun kocaman oğlunu büyütürken seni aldatıyor! Nasıl sinirlenmem ki?"

Öne doğru eğildim. "Roman ve benim birlikte olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Alnına vurdu. "Umarım artık değildir. Tanrım, onu boğazlayacağım."

"Birlikte miydik?" diye fısıldadım.

Ellerini beline koyan Bea, uzun bir süre bana baktı. "Tamam, neler oluyor? Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun?"

"O kadın bir aile dostuydu. Hiçbir şey olmadı, ama ben öyle olduğunu sandım ve onlara mahremiyetleri için gideceğimi söyledim. Roman bana kızdı."

Çenesi düştü, ağzı açık kaldı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü bu konuyu hiç konuşmadık. Sürekli birlikteyiz ama bir çift olduğumuzu hiç düşünmedim. Tek söylediğimiz şey arkadaş olacağımızdı, ki öyleyiz."

"Shira," Bea nefesini tutarak, parmaklarını ağzına götürdü. "Ona, benimle sadece Beanie yüzünden birlikte olduğunu söyledim."

"Oh, Shira." Sanki trajik bir şey söylemişim gibi başını salladı.

"O Roman Wells." Bea sadece bana bakarak, daha fazla açıklama yapmamı bekledi. Ben de yaptım. "Onu gördün. Uzun boylu ve çok yakışıklı, nefesimi kesiyor, eski bir profesyonel sporcu, inanılmaz kalın bacakları ve ön kollarında muhteşem damarları var, inanılmaz başarılı ve nazik. Gerçekten, gerçekten nazik. O nezaketi yüzünden benimle birlikte. Beanie olmasaydı, benimle hiçbir ilgisi olmazdı."

"Vay canına. Hiç kimse bu kadar yanılmış birini görmemiştim." "Hangi kısmı?"

Ellerini geniş bir daire çizerek salladı. "Hepsi, bebeğim. O adamın iyi özelliklerini sanki ikinizin birlikte olmaması için nedenlermiş gibi saydın, ama bana göre sen onun senin için yeterince iyi olduğunu gösteren bir liste yaptın."

Yeterince iyi değil mi? Bu yüzden mi hissedemiyorsun?

"Hiç de öyle değil."

Yanaklarını şişirip güçlü bir nefes verdi. "Gerçekçi olalım. Fasulye, seni ve Roman'ı çok samimi ve içten bir şekilde tanışmaya zorlayan bir katalizör oldu. Gördüğüm kadarıyla, onda bulduğun şeyleri çok sevdin ve o da sende bulduklarını çok sevdi. Sonuçta, o aptal bir adam değil."

"Birbirimizden hoşlanıyoruz. Arkadaşız."

"Tamam, o aptal değil, ama belki sen aptalsın."

Burnumu kıvırdım. "Bu hiç hoş değil. Üzüldüm. Beni teselli etmen gerekirdi."

"Her şeyi mahvederken seni neden teselli edeyim ki?"

"Bea, hadi ama," diye fısıldadım, içimde kopan fırtınadan yorgun düşmüştüm. "Başka ne dedi? Söyle hadi."

Başımı sallayarak kanepeden kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. "İnanamayacağım kadar çok güzel şeyler söyledi."

Muffinleri pişirdiğim kalıptan bir tabağa aktarmaya başladım. Bu tarifi bana hiç hoş gelmediği için neden pişirdiğimi bilmiyordum. Roman ve kardeşleri çok sevmişti, ama şimdi benden bir şey kabul edeceğini sanmıyordum.

Bea mutfak adasının diğer tarafında durdu. "Ne gibi?"

"Bana aşık olmuş gibi. Ama değil. Bebeği seviyor ve bebek doğduğunda bunu anlayacak. Bunu ona söylediğimde hoşuna gitmedi, ama yapamam Bea... Eğer buna izin verirsem, o bunu benden aldığı anda yıkılırım."

"Shira, tanrım..." Bea başını salladı. "Senin neyin var?"

Karşımdaki arkadaşına bakarken çenem titredi. Bea, canını sıkkan insanları tırmalayan kara kedi gibiydi, ama bana karşı her zaman tatlı ve nazikti, şimdi hariç.

Şimdi ise sinirli görünüyordu. "Ne?" diye sordum.

"Birine kendi duygularını bilmediğini söyleyemezsin. Ona karşı aynı şeyi hissetmesen ne de olsa, ama ikinizi birlikte gördüm. İki insanın aptalca aşık olduğunu anlarım ve o ikiniz Roman ve sensin."

"Biz arkadaşız," diye ısrar ettim, ama savunmam bana bile inandırıcı gelmiyordu.

"Neden büyük, tutkulu bir aşka layık olmadığını düşündüğünü sormayacağım. Sevmiş olabileceğin bir adamla seksiz bir evliliğe razı oldun, ama onun senin yaşını ve konumunu kesinlikle kullandığını inkar edemezsin. Ama sen daha yaşlısın, çok daha zenginsin ve artık razı olmak zorunda değilsin. Neden Roman'ın seni sevmesine izin vermiyorsun?"

Seni daha çok sevmenin, kalbimi söküp her odacığın adını kazımdan başka bir yolu aklıma gelmiyor. Ama ya bu da yetmezse?

"O çok güzel," diye cevap verdim zayıf bir sesle.

"Sen de öyle. Her güzellik bağırarak zorunda değildir." Tabağımdan bir kek çaldı ve ambalajını açtı. "Senin güzelliğin bir fısıltı gibi. Ne kadar dikkat edersen, o kadar anlar ve ona uyum sağlarsın. Ve bir kez uyum sağladığında, onu daha önce fark etmediğine inanamazsın."

Gözlerim o kadar yanıyordu ki, rahatlamak için sıkıca kapatmak zorunda kaldım. "Bu, bana söylenen en tatlı şey."

"Roman'ın daha tatlı şeyler söylediğine eminim."

“Uyanıp evine gitmemek garip bir duygu. Sanırım sana alıştım, Shira.”

“Bana bu vücudu ver, ben onu taparcasına seveceğim.”

“Oğlumuzu ne kadar güzel büyüttüğünü gördün mü? Her şeyle başa çıkabilirsin.”

“Bizimle berbat olabilirsin.”

“...sen benim her şeyim oldun.”

Farklı bir dalga üzerime çöktü, zayıf bariyerlerimi yıkarak Roman'ın sözleri, gülümsemeleri, nazik okşamaları ve bana attığı tüm yumuşak bakışlarla beni sular altında bıraktı. Tüm bunların arkasında dostluk vardı ve çok daha fazlası. Aylardır böyleydi ve ben bunu görmek istememiştim. Beynim yeterince yeterince olduğuna karar verdi ve hepsini bir anda bana verdi.

"Öyle," diye kabul ettim, nefes almak için tezgaha yaslanarak. "Bana çok güzel şeyler söyledi."

"Hepsini hak ettin. Senin zamanın geldi, Shira. Eğer gerçekten yaşamazsan, hayatta kalmak için yaptığın onca şeyin ne anlamı kalır?"

Onun sorusunun ağırlığıyla neredeyse sendeledim. Annemin çektiği acılar ve benim bu noktaya gelmek için yaşadıklarımın anlamı ne *olacaktı*, eğer şimdi sahip olduğum şeyin tadını çıkarmazsam?

Bea muffininden büyük bir ısırık aldı. İki kez çiğnedikten sonra yüzü dehşete kapıldı. Parlak kırmızı gözleri yuvarlaklaştı ve ağzı tiksinti ile büzüldü. Sonra lavaboya koştu ve şiddetle tükürdü. Boğulacağından endişelenerek peşinden gittim. Ağzını musluğun altına dayadığında, durumun öyle olmadığını anladım.

"Aman Tanrım," diye bağırdı, büyük yudumlarla su içerek. "O keklerde bir sorun var. Sakın yemeyin. Hemen atın."

"Onlarda bir sorun yok. Roman ve kardeşleri bayılıyorlar."

Bea doğruldu ve yüzünü silmek için bir havlu kaparak uzandı. "Hiçbir insan o kekleri sevemez. İğrençler."

Kollarımı karnımın üzerine kavuşturdum. "Wells kardeşler seviyor. Yaptığım her şeyi yerler."

Kafasını salladı. "İçlerinde yarım kutu tarçın var. Malzemeleri karıştırırken hata mı yaptın?"

"Hayır. İlk yaptığımda fazla koymuştum ama Roman bayıldı. Akşam yemeğine de bol sarımsak ve karabiber koyduğumda çok seviyor. Bana tadı gelmiyor ama tabağını her zaman bitiriyor

tabağını temizliyor. Adrian bile zencefilli kurabiyelerimi yiyip bitirdi. Bir keresinde şekerim bitmişti, yerine fazladan zencefil koydum..."

Söylediklerimi düşünerek sözlerim kesildi. Rome ve kardeşleri için yaptığım hiçbir yemek bana lezzetli gelmemiştir, ama o lezzetli olduğunu ısrarla söylüyordu. Son zamanlarda yemekleri de çoğunlukla o yapıyordu.

"Yani Roman senin iğrenç yemeklerini yiyor ve lezzetli olduğunu mu söylüyor?" Bea burnunu çekti. "Bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum. O sana sırılsıklam aşık, Shira."

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Yemeklerimi sevmiyor ama yine de yiyor, çünkü ağlamamı istemiyor!"

"Seni seviyor."

"Beni seviyor," diye fısıldadım.

Alnıma hafifçe vurdu. "Sonunda anladın, ne güzel. Şimdi kalk ve erkeğini kap. Onu bekletme."

"Hayatını en iyi şekilde yaşamalısın, Shira. İki elinle sıkıca tut."

Muffin tabağını aldım. "Haydi bakalım."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roman

Nasıl kızgın olmam gerektiğini anlayamıyordum. Shira'ya kızgın olmak istemiyordum. Mantıken, onun yaptığı şeyin benimle değil, kendisiyle ilgili olduğunu biliyordum, ama başaramıyordum. Derinlerde, belki de o kadar da derinlerde değil, hala sevgiye layık olmadığımı düşünüyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar başarıya ulaşırsam ulaşayım, eksiklik hissinden kurtulamıyordum. Kardeşlerim bana ne kadar hatalı olduğumu söylerdi – aslında bunu birçok kez söylemişlerdi – ama ben burada, sevdiğim kadın buna inanmadığı için büyük, boş bir evde zincirlerimi sallıyordum.

Benim gibi bir adam için, onun reddi bıçak gibi kalbime saplanıyordu. Shira'nın kendini korumak için beni dışladığını kendime söyleyip durdum. Bana güvenmediğinden değil, çok genç yaşta öğrendiği dersin etkisiyle sessiz kalıp dayanıyordu. Ama derin yaralar söz konusu olduğunda mantığın yeri yoktu.

Onu yavaşça ikna etmeliydim. Aylar önce ona kız arkadaşım demeliydim. Haftalar sonra yatakta onu kucaklarken onu sevdiğimi söylemeliydim. Kendi zamanında kendi sözleriyle bana gelmesine izin vermeliydim. Shira'nın durumu anlayacağını düşünerek hata yaptım. Ama bu konuya iki farklı yönden yaklaşıyorduk ve bugün beni hazırlıksız yakaladı.

Yine de kızgındım.

O oradaydı, ben buradaydım.

Bu doğru değildi. İçim kaynıyordu ve tüm vücudum ona bu kadar yakın olup da onu kollarımda tutamamaktan şikayet ediyordu. O mesafeyi koymuştu ve belki de bu doğru ve gerekliydi, ama umurumda değildi. Onu istediğim yere getireceksem, bunu yapmak için ona dokunabilecek kadar yakın olması gerekiyordu.

Kararımı verip ön kapıya yöneldim. Oraya varamadan, beni olduğum yerde donduracak hafif, çekingen bir kapı sesi duyuldu. Kapımda o sesi çıkaran tek bir yumruk vardı.

Gelmişti.

Gelmişti.

Kalan mesafeyi kat ederek kapıyı açtım. Onu dirseğinden tutup evime çektim ve kapıyı arkadan kilitledim. Tedbir olsun diye, kaçmasın diye kapının önüne dikildim. Bu barbarca bir davranış olabilirdi, ama ben mantığımı kaybetmiştim. O gitmeyecekti.

Susamış bir şekilde, onu her yerinden içime çektim. Elinde bir tabak kek vardı, bu garipti, ama beni asıl etkileyen yüzüydü. Yanakları kızarmış, gözleri kan çanağı, burnu pembe, dudakları şişmiş... Uzun süre ağlamış olduğu belliydi ve bu beni paramparça etti.

Çenesi titriyordu. "Çok üzgünüm, Roman."

Bir kez başımı salladım. Bu duruma kısmen benim ağzımı kapalı tutmam yüzünden gelmiştik. Artık böyle olmayacaktı. Her şeyi ortaya koymanın zamanı gelmişti.

"Beni gerçekten incittin." Her şeyin özündeki yalın, çıplak gerçek. Beni gerçekten çok incitmişti.

O titreyerek nefes aldı. "Şimdi bunu biliyorum ve yaptığımdan nefret ediyorum. Telafi etmek için en sevdiğin kekleri pişirdim."

Kollarını uzattı ve tabağı bana uzattı, ben de reddedemedim. Vücudum onun yemeklerine bir şekilde bağıklık kazanmıştı. Artık yutarken yanmayı neredeyse hissetmiyordum.

Bir kek aldığım anda, elinden alıp elime vurdu.

"Onu yiyecektin!" diye bağırdı, tabak parmaklarından kaydı.

"Sen benim için yaptın," dedim soğukkanlılıkla. Bu bir gerçektir. Benim için yemek yapmak için zahmet çekmişti, bu yüzden organlarıma onarılamaz bir zarar verse bile yiyecektim. Bu ve onun üzülmesini görmek arasında seçim belliydi.

"Roman." Adım, titrete dudaklarından bir ağıt gibi çıktı. "Aman Tanrım, Roman. Seni zehirliyorum ve sen buna izin veriyorsun!"

Dağınık keklerle ve onu hiç bu kadar üzgün görmediğim Shira'ya bakınca, kalan tüm öfkem kayboldu. Keklerin üzerinden atlayarak onu kollarıma aldım. Bir an için kıvrandıktan sonra teslim oldu ve bana yaslanarak kollarımda uykuya daldı.

Onu oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı, yatak odama taşıdım ve ikimizi yatağıma yatırdım. Bacaklarım önümde uzanmış, Shira ise yanlamasına kucağımda, göğsüme yaslanmış yatıyordu. Söyleyecek çok şeyimiz vardı, ama şu anda buna ihtiyacım vardı. Onun sıcak ve sağlam hissini içime çekmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Buraya geleli birkaç saat olmuştu ve o süre içinde, onun bir daha geri dönmeyeceğine kendimi ikna etmişim.

Parmakları gömleğime kıvrıldı, kumaşı yumruğuyla sıkıca kavradı. Diğer kolunu boynuma doladı ve parmakları saçlarımin arasına kaydı. Yüzümü onun tepesine gömdüm ve kokusunu içime çektim.

"Damak tadım bozulmuş sanmıştım," diye fısıldadı. "Ama öyle değildi. Yiyemez halde olmasına rağmen, beni üzmemek istemediğin için senin için yaptığım her şeyi yiyordun. Hatta kardeşlerine de yedirmiştin."

Donakaldım. "Kim sana yenilmez olduğunu söyledi?" Onlar onu üzmüşlerse...

Başını geriye eğip bana baktı. "Bea. Sanırım aslında iğrenç dediler. Bence o doğruyu söylüyor, yani sen iğrenç değilsin."

Bea ile konuşmam gerek. Shira'yı önemsiyordu ve iyi bir arkadaştı, ama bunu kabul edemezdim...

"Roman." Shira parmaklarıyla yanağıma hafifçe okşadı. "Bana söylemedin çünkü üzülmemi istemedin. Aynı nedenle kardeşlerine de benim yaptığım yemeği yedirdin. Beni ve duygularıma önemsemediğin için başka neden yapardın ki? Beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet, seviyorum."

Bunu öylece bırakabilirdim — en önemli, en temel gerçeği. Ama Shira'nın sözlerimi destekleyecek kanıtı ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onu bir hevesle sevdiğimi söylemediğimi bilmesi gerekiyordu. Hayatımdaki diğer tüm büyük değişiklikler gibi, emin olana kadar bu konuyu da iyice düşünmüştüm.

"Oraya varmak için acele etmedim. Bebeğimizden bahsettiğin anda içgüdülerim seni korumak için yanına gitmemi söyledi. *Bu* tamamen Beanie'nin kararıydı, ama yanına vardığımda ve birbirimizi varsayımlarımızın dışında gerçekten tanıma fırsatı bulduğumuzda

, her şey seninle ilgili hale geldi. Bunları şimdi söylemek benim hatam, ama sanırım içten içe, senin benimle olmadığımı söylemeni duymak istemiyordum. Yine de söylemeliydim, ama olan oldu. Gerçek şu ki: Duygularımı inceledim. Sana aşık olduğumu söylediğimde, *seni* kastediyorum Shira, oğlumun annesini değil, *seni*." Bir kez olsun bana gözlerini verdi ve ben onlardan ona ihtiyacım olan şeyi aradım. "Beni sevebilir misin?"

Dudakları dişlerinin üzerinde yuvarlandı ve bunu duyamayacağımı sandım. O birkaç saniye boyunca, bununla sorunum olmadığını düşündüm. Beni sevmesine izin verdiği sürece, başarabilirdik. Sonunda benimle kendini güvende hissedip kendini bırakacaktı.

Ama tatlı sözleriyle onu kazanma planlarımı bir anda yok etti.

"Ben de seni seviyorum, Roman Wells."

"Tanrım," diye nefes verdim, alnım alnına değdi. "Senden tek istediğim bu. Beni sevmen ve beni sevmeme izin vermen."

"Senin."

"O zaman mutluyum. Çok mutluyum."

Eli çenemin üzerine düz bir şekilde kondu. "Sen benim duygularıma her zaman çok dikkat ediyorsun, ama ben sana aynı şekilde karşılık veremedim. Bundan sonra daha iyi olacağım. Senin bana baktığın gibi ben de sana bakmak istiyorum."

"Sorun değil. Bana bakmana gerek yok."

Hiç ihtiyacım olmadı. Annemiz bizi terk edip kaçmadan önce bile, kardeşlerime göz kulak olan hep ben olmuştum. Bu bana kısmen doğal geliyordu, ama küçük bir çocukken bile, doldurulması gereken bir boşluk olduğunu fark etmiştim — arkadaşlarımızın sahip olduğu, bizim eksik olduğumuz bir şey. Bu yüzden, elimden gelen her şekilde bu boşluğu doldurmaya çalıştım. Artık kardeşlerim eskisi kadar bana ihtiyaç duymuyordu, ama işler zorlaştığında, en büyük destekleri yine bendim. Bu bana bir amaç veriyordu ve konumumdan dolayı onlara hiç kızmadım.

Ama Shira'nın bana bakması fikri? Evet, bu hoşuma gitmişti ve eğer o bana bunu vermek istiyorsa, reddetmezdim. Birbirimize yaslanabileceğimiz bir noktaya gelebilirsek, sarsılmaz olurduk.

"Hayır, sorun var Rome. Sevginin yeterli olmadığını düşünerek seni üç saat boyunca yalnız bıraktım ve bu çok yanlış. Bana davranışlarını sevgi olarak algılamadım çünkü daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Seni tanıyıp tanımadan önce, beni görmekten mutlu olacağından emin olmadan bir erkeğin kapısını çalmak aklımın ucundan bile geçmezdi.

Beni kollarını açarak karşılayacağından emin olarak kucağına tırmanamazdım. Bir erkeğin sınırlarımın nereden geldiğini anlayıp, onları aşmama yardım edeceğini hayal bile edemezdim. Gözlerine bakamadığımda sonsuz sabır göstereceğini ve benim için bir yol bulacağını da hayal edemezdim."

Dudakları dudaklarıma değdi, tatlı bir fısıltı.

"Roman, sen beni seviyordun ve ben bunu bilmiyordum çünkü bu benim için yepyeni bir şeydi. Bana değerli biriymişim gibi davrandığını biliyordum, ama bunun Beanie yüzünden olduğunu sanıyordum. Ve bunların hepsi kendime koyduğum sınırlar yüzündendi. Senin beni ne kadar sevdiğinle hiçbir ilgisi yoktu."

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, ciğerlerimi onunla ve söylediği sözlerle doldurdum. Titreyerek nefesimi bıraktım ve kollarımı ona sıkıca doladım.

"Bunu yüzüne vurdum ve çok üzgünüm," diye mırıldandı, çenemi okşayarak. "Başlangıcımız zordu, ama o zamandan beri bana hep iyi davrandın. Ben de sana iyi davranacağım, Roman. Başlangıç olarak, bir daha senin için yemek yapmayacağım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve başımı onun başının üstüne bıraktım. "Sadece birbirimize iyi davranacağız ve senin için ve ailemiz için yemek pişirmekten hiç rahatsız olmam. Çok meşgul olduğumuz geceler, dışarıdan yemek sipariş ederiz."

Dudakları çeneme yapıştı. "Ailemiz" kelimesi hoşuma gitti. "Burada yaptığımız şey bu, Shira. O gün sallanan sandalyede uykuya daldığında , seni tekrar tekrar hamile bırakmayı hayal ettim. Bunun bir kısmı, seni o niyetle sikmeyi düşünmenin beni tahrik etmesi yüzündendi, ama çoğunlukla, burada güzel bir şey yarattığımızı düşündüğüm içindi."

"Kaç tane?" diye sordu. "Kaç tane ne?"

"Çocuk. Kaç tane istiyorsun?"

"Pazarlığa açığım, ama çok kardeşimin olmasını seviyorum ve bunu oğlumuza da vermek isterim."

"Dört mü?" Elini karnının üzerinde gezdirdi. "Ben tek çocuktum. En az bir kardeşi olmasını istiyorum. Bakalım nasıl olacak?"

Rahatlama ve iyimserliğe çok benzeyen bir duygu beni sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Evet, bebeğim. Bakalım nasıl olacak. Bir, iki ya da yedi, bana vereceğin her çocuğu seni sevdiğim gibi seveceğim."

Nefes nefese güldü. "Yedi olmaz, Rome. Kafandan çıkar bunu."

“Tamam.” Alnımı onun alnına srtp burnumu ileri geri ovuşturdum. “Yedi tane yapıyoruz gibi davranabiliriz. Seninle biraz oyun oynamakla yetineceğim.”

"Bunu yapabiliriz." Kolları boynuma dolandı. "Ben de seni çok seviyorum Roman. Sen, varlığını bilmediğim özel birisin. Ama seni buldum ve artık senin, sadece benim olduğunu biliyorum. Seni kaybetmemek için elimden geleni yapacağım."

Annesinden terk edilmiş ve babasının ilgisini çekmek için yeterince çaba sarf etmemiş bir adam için, hayatımın en önemli insanı haline gelen kadından bu sözleri duymak, içimdeki yarayı iyileştirdi. Annem ve babam tarafından değersiz ve önemsiz biri olarak görülmüş olmanın acısı, açık bir yara yerine bir yara izine dönüştü. Shira ve benim yapmamız gereken işler vardı; bu çok açıktı, ama bu işte birlikteydik, ilişkimizin sağlamlığına gveniyorsak, istediğimiz yere varabilirdik.

"Dinlemedin mi? Tek istediğim sen ve ailemiz, bebeğim. Beni zgr ve temiz hale getirdin."

"Ve sen de beni kurtardın," diye söz verdi.

O zaman ihtiyaımız olan her şeye sahibiz.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Shira

BEN KOLLARINI KAPATTI. "Onu sevmiyorum."

Nate onun kafasının arkasına vurdu. "Kimse senin fikrini sormadı."

Adrian bu akşam ilk kez telefonundan gözlerini kaldırdı. Diğer kardeşlerinin aksine basketbolla pek ilgilenmezdi, ama nadiren işten çıkmadığı bir akşam, yine de hepimiz akşam yemeğini yedikten sonra takılmaya karar vermişti. Wells kardeşlerin, ne yaparlarsa yapsınlar, birbirlerinin yanında olmayı sevdiklerini öğrenmiştim.

"Geçmiş tertemiz ve referansları mükemmel." Ben gözlerini kısarak, "Gördün mü? Bu şüpheli. Muhtemelen hepsi uydurma." dedi.

Gülerek başımı Roman'ın omzuna yasladım. Beşimiz kanepede sıkışmıştık, bu yüzden Roman beni kucağına almıştı. Aslında, son günlerde zamanımın çoğunu orada geçiriyordum. Rahat edebileceğim tek yer orası olduğu için bu benim için sorun değildi. Doğum tarihime bir hafta kalmıştı, bebek neredeyse dört kilo ağırlığındaydı ve karnım kocaman olmuştu. Sırtım ağrıyordu, ayak bileklerim ve ayaklarım şişmişti, yüzüm ay gibi olmuştu... ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Ne olursa olsun, sanırım birkaç park cezası vardı," dedim.

Roman, artık dikkatini vermemiş olan Adrian'a sert bir bakış attı. "Dadımızın referanslarını kontrol ettin mi?"

"Elbette," dedi.

Komik olan şey, Wells kardeşlerin hepsinin dadı seçimimize bu kadar önem vermesine hiç şaşırmamıştım. Roman ve ben son birkaç hafta içinde birkaç adayla görüşmüştük ve sonunda Louise'de karar kılmıştık. Dadılık yaptığı çocuklar tam zamanlı okula başlıyordu ve bu, mevcut işinden ayrılmasının tek nedeniydi. Onu bulduğumuz için şanslıydık.

"O bir mücevher," dedim. "Ayrıca, Elliot ve Kit'in dadısının kız kardeşi ve onların çocuklarına birkaç kez bakmış. Elliot Levy, mükemmel olmayan birini tavsiye eder mi sence?"

"Gördün mü?" Nate, Ben'e döndü. "Her şeyi halletmişler. Rahat ol." Ben kollarını açmamıştı. "Bu kadınla tanışmak istiyorum."

"Çalışmaya başladığında tanışırsın," diye bağırды Roman. Elimi onun çenesine koydum. "Sadece seni koruyor."

"Kararımızı sorgulamasını sevmiyorum," diye mırıldandı. "Louise'i seviyorsun."

"Seviyorum ve Ben de onu sevecek. Endişelenmiyorum."

Son zamanlarda pek endişelenmemiştim. Roman'la büyük konuşmamızı yaptıktan sonra, konuşmayı hiç kesmedik. Sanki içimizdeki bir şeyi kırmıştık ve her küçük düşüncüyü içimize atmak yerine, yüksek sesle paylaşıyorduk.

Roman'ı şimdi her zamankinden daha iyi anlıyordum. O devasa, güçlü bir adam olabilirdi, ama neredeyse yaşı kadar eski yaraları ve bakıma muhtaç bir ruhu vardı. Ben de bunun ne demek olduğunu iyi bilirdim.

Birbirimize karşı dikkatliydik, ikimizin de taşıdığı eski yaraların farkındaydık. Sessiz ve sabırlı olmayı unutmam gerekiyordu ve Roman bunu kolaylaştırıyordu. Sadece ikimiz baş başa kaldığımızda, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissi duyuyordum. Kardeşleri her zaman ortalığı karıştırmak için gelirdi, böylece sıkılmayacaktık, ama bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyordum.

Konuşmadığımız zamanlarda sevişiyorduk. Devasa karnıma rağmen Roman yaratıcıydı. Birbirimizden ellerimizi çekemiyorduk çünkü keşfettiğimiz sevgi ve huzurun hemen yanında her gün daha da parlak bir şekilde yanan ateşli bir tutku vardı.

Çoğu gece olduğu gibi, ben kanepede uyuyakaldım ve oyun bittiğinde Roman beni yukarı taşıdı. Yürüyebilirdim ama o beni taşımayı seviyordu ve ben de ona bu zevki vermekten çekinmiyordum. Hiç çekinmiyordum.

Birlikte yatmaya hazırlandık. Mary, uykuya dalmış olduğu ayak ucuna koştu, uykusunu bölmeye cüret ettiğimiz için ikimize de ters ters baktı, sonra Roman'ın ona aldığı ultra lüks kedi yatağına hızla yerleşti.

Roman'un yanına taşınmamıştım. En azından resmi olarak. Gayri resmi olarak, her gece burada yatıyordum ve Mary de zamanının çoğunu burada geçiriyordu. Yavaş ama emin adımlarla, tüm aksesuarları ve ihtiyaçları buraya taşınmıştı ve benim eşyalarım da birikmeye başlamıştı. Roman tek kelime etmemişti, ama onu dolabında asılı duran elbiselerimin üzerinde elini gezdirip kendi kendine gülümserken yakalamıştım. Bu yüzden, durumumuzdan memnun olduğuna emindim.

Yatağı sırtımı yastıklara dayayarak oturdum ve kollarımı losyonla ovuşturuyordum. Roman şişeyi aldı ve ayaklarıma masaj yapmaya başladı. Başparmağı ayak kemerime lezzetli bir şekilde giriyordu. Her gece bunu yapardı, ayaklarım ve bacaklarım kemiklerimden ayrılana kadar masaj yapardı.

"Bunu yapmayı bıraktığında özleyeceğim," dedim.

"Kim durmayacağım dedi?" Ayak parmağımın ucunu öptü. "Bu ayaklar hayatımın iki aşkını taşıyor. Özenle bakılmayı hak ediyorlar."

"Ne tatlısın. Senin masaj yapman gereken bir yer var mı?"

Ayağına aldı ve kalın penisinin üzerine koydu. "Her zaman."

Ona uzandım. "O zaman buraya gel de ben de sana bakayım."

Beanie gerindi, ayağı ya da dizi bana o kadar sertçe bastırdı ki, tısladım. Roman, karnımdaki elimi takip ederek, oğlumuzun çıkmaya çalıştığı yeri ovuşturdu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Yeri kalmadı."

"Yakında dışarı çıkacak, o zaman rahat yerinden vazgeçtiğine pişman olacak."

Alnımı onun çenesine yasladım. "Bence burada da oldukça rahat olacak."

Onun mırıldanması bana Mary'nin memnuniyet dolu mırıldanmasını hatırlattı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Parmaklarımı yanağına yaydım. "Sen de beni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" "Evet, bebeğim, biliyorum." Yüzünü benimkine sürttü. "Sen ve Beanie

burada benimle yaşayacaksınız, değil mi?"

Kalbim göğsümün içinde yerinden oynadı, ki bu günlerde organlarım oldukça sıkışık olduğu için kolay olmadı. Artık sorduğu için... yani, bir nevi sorduğu için —bunu beklediğimi fark ettim. İstemiştim. Tabii ki bana verecekti. Roman her zaman istediğimi verirdi.

"Evet, Rome, biz birlikteyiz."

"O zaman yarın tüm eşyalarını buraya taşıyalım, böylece o geldikten sonra uğraşmak zorunda kalmayız."

"Yarın mı?"

"Zaman kaybetmek istemiyorum." Başını çevirip bileğimi öptü. "Sen?"

"Artık zaman kaybetmeyelim."

Derin bir iniltiyle arkama geçti ve vücudunu benimkine doladı. Eli karnımın ve kalçalarımın eğimini okşadıktan sonra göğüslerimde uzun süre kaldı.

Zamanı geldiğinde, nefes nefese ve arzuyla dolup kıyafetlerimizi çıkardığımızda, derilerimiz birbirine değdi, bacağımı kaldırdım ve Roman içime girdi.

Sessiz, tembel bir aşk yaptık, kalçalarımızı salladık ve ellerimiz açgözlülükle dolaştı. Omzumu ve boğazımı öptü, sonra başımı çevirip dudaklarımı aldı. Kulağıma, beni sonsuza kadar yatağında istediğini fısıldadı. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve kabul ettiğimi içimden söyledim.

Bir parçam korkuyordu, sonuçta bilinmeyene doğru gidiyorduk, ama sonra tüm bunların bilinmeyen olduğunu hatırladım.

Roman hariç.

On dokuz yaşımdan beri mektuplaşıyorduk. Onu *tanıyordum*.

Onun hikayelerinin hepsini değil, ama onun özünde kim olduğunu biliyordum.

O benimdi.

Karnımın kıvrımlarını izledi ve bana doğru sallanarak kendini derinlemesine yerleştirdi. Ağzını kulağıma yaklaştırdı, kulak mememi ısırdı ve "Bu kısmı özleyeceğim. Şu anda ne kadar seksi olduğunun farkında mısın, Shira? Tam çiçek açmışsın, bebeğim."

İçim titredi, onu daha da derine çektim. "O zaman beni tekrar bu hale getirmek için çok çalışman gerekecek."

"Zor bir iş olmayacak. En sevdiğim eğlencem olacak. Seni hamile bırakmak ve bebeğimizle karnını şişirmek için sikmek. Süt damlayan memeler ve amcık. Tanrım, yedi çocuktan vazgeçtiğine emin misin? Makul bir sayıdan durabileceğimi sanmıyorum."

Başımı eğip çenesinin altını ısırđım. "Hareket et, tatlım. Beni boşalt, o zaman her şeye ikna edebilirsin."

Bir homurtuyla kalçalarını salladı ve içimde gözlerimi geriye çeviren bir noktaya çarptı. Ben titreyene ve göğüslerimin ucundan nem damlayana kadar oraya vurmaya devam etti. Avuçlarında bunu hissedince Roman peşimden geldi ve süt damlalarının son damlasına kadar metodik bir şekilde temizledi.

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve özelliklerimi incelerken parmaklarıyla yüzümün hatlarını izledi. Dikkatten alerjisi olan tarafım kıvrandı, ama Roman'ın yüzüm dahil her yanımı sevdiğinden emin olmam, güvensizliğimi bastırdı.

Her bir göz kapağıma ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum, Shira."

"Bunu hissediyorum." Başımı kaldırıp dudaklarına üç kez öptüm, sonra bir kez daha öptüm. "Ben de seni çok seviyorum, Rome'um."

Bir kez olsun Roman benden önce uykuya daldı, beni göğsüne sıkıca sarıp sarmaladı. Belki de sırtımdaki inatçı ağrı beni uyanık tutuyordu, ya da Beanie gelmeden önce yapmam gereken onca şeyin düşüncesi.

İyi tarafı neydi? En azından bir haftam vardı.

Kendi kendime gülümsedim. Bir zamanlar alışkanlık olan iyi tarafı aramayı uzun zamandır yapmamıştım. Karanlıkta yanımda uyuyan adama bakarak nedenini anladım. Onunla geçirdiğim günler tamamen aydınlıktı. Aramak ya da çözmek için hiçbir şey yoktu. İyi tarafta yaşıyordum.

Sırt ağrısı bütün gece devam etti. Ağrının dalgaları beni uyandırırken, aralıklı olarak uyudum. Ertesi sabah, ağrı ön tarafıma yayıldı ve karnımı sıkıştırdı.

Bu durum tutarlı değildi, bu yüzden kendime saklamaya karar verdim. Roman'ı tanıyordum. Ben "kasılma" kelimesini ağzımdan çıkarmadan beni hastaneye götürürdü. Neyse ki, eşyalarımı onun evine taşımakla meşguldü. Kardeşlerini de yardıma çağırmış, sevdiğim yemek masası da dahil olmak üzere, ellerinde taşıyabilecekleri eşyaları taşımaya başlamışlardı.

Adrian kafasının yanını kaşıdı. "Rome'un masası var. Neden seninkini taşıyoruz?"

Roman'ın yemek takımını işaret ettim. Fena değildi, ama kişiliği yoktu. Muhtemelen bir tasarımcıya seçtirmişti, ben ise masama ve sandalyelerime aşık olmuştum. "Çünkü bu benim evime gidecek."

Roman'la birlikte yaşamaya karar verdiğimiz dün gece resmi olarak kesinleştiğinden, benim evime ne yapacağımıza karar vermemiştik. Beanie buradayken kardeşlerinin daha çok burada olacağını, özellikle de Ben'in, ve isterse kalacak bir yere ihtiyaçları olacağını düşündüm, bu yüzden şimdilik evi kendime saklayacaktım.

Nate omuzlarını silkti. "Nakliyeciyi tutamamanın bir nedeni var mı?"

Roman onun sırtını okşadı. "Son dakika kararıydı. Senin için çok ağır olan bir şey olursa, profesyonel taşıyıcılar tutarım."

Nate kaşlarını çatı. "Benim için ağır olan bir şey yok."

Bir başka ağrı dalgası beni vurdu, sanki midemi sıkıştıran bir bant gibi. Elim duvara dayayarak nefes almaya çalıştım. Bu ağrı diğerlerinden çok daha şiddetliydi ve hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Sonunda hafifledi ve tekrar nefes alabildim. Dikleşip başımı kaldırdığımda, Ben'in tam önümde durduğunu gördüm, yüzünde derin bir kaş çatma vardı.

Parmağını karnımın ortasında daireler çizerek salladı. "O neydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Hiçbir şey."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu bir kasılmaydı, değil mi?"

"Belki." Alt dudağımı ısırdım. "Muhtemelen."

Roman hızla döndü, gözleri endişeyle büyüdü. "Kasılmalar mı var? Ne kadar süredir?"

"Henüz düzenli değil," diye cevapladım.

Bana doğru yürüdü ve omuzlarımdan tuttu. "Ne kadar oldu, Shira?" "Dün gece sırtım ağrımaya başladı..."

"Dün gece mi?" diye bağırdı. "Burada ne yapıyoruz? Seni hastaneye götürmeliyiz."

Ben kapıya koşarak anahtarlarını havada salladı. "Ben arabayı getiriyorum!"

Adrian merdivenlere doğru yürüdü. "Ben çantayı alayım."

Nate odaya bir göz attı. "Uh... Yapabileceğim bir şey var mı?"

Roman'ın bileklerini tuttum. "Henüz çok erken. Beni eve gönderirler." "O zaman eve gönderirler." Çenemi avuçladı. "Sana neredeyse her şeyi veririm ama bunu veremem. Dr. Sharma'nın seni muayene etmesi, senin ve Beanie'nin iyi olduğundan emin olması gerekiyor. Tamam mı? Benim için?"

Sesi çok tatlıydı, ama altında keskin bir panik vardı. Böyle olacağını biliyordum, bu yüzden kasılmalarımı kendime saklamıştım. Ama

şimdi, beni rahatlatmam için yalvarıyordu ve ben onu reddedemezdim.

"Tamam. Gidip muayene olalım."

Nefes verdi, alnı başımın üstüne düştü. "Teşekkürler, Goldie. Eğer bizi eve gönderirse, donut ya da kurabiye alalım. Ne istersen."

Glerek, "Sözünü tutmayacağımı sanma," dedim.

Adrian hastane çantamı alıp merdivenlerden koşarak inerken, dışarıdan bir korna çaldı.

Roman'ın ağzı büküldü. "Gitme zamanı geldi galiba."

Elini elime aldım. "Hadi gidelim o zaman."

Bir iki saat sonra buraya geri dneceğimizden hiç şüphem yoktu. Kurabiyelerle. Bol bol kurabiyelerle.

KIRKINCI BÖLÜM

Roman

SHIRA hastane yatağından bana doğru gözlerini kırptı. Kollarımı kavuşturup ona baktım.

"Yedi santimetre."

Göz kapakları titreyerek bana titrek bir gülümseme attı. "Belki de sırt ağrım doğumun başlangıcıydı."

"Öyle mi dersin?" Parmaklarımı saçlarımin arasına geçirdim. "Bebek doğurtacak donanımım yok."

Bana uzanarak elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Buradayız tatlım. Beanie harika görünüyor, kasılmalar arasında kendimi iyi hissediyorum ve Dr. Sharma koridorun sonunda. Bana kızma."

"Hayır." Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Hayır, bebeğim, kızgın değilim. Beklemediğim bir şekilde çok korkuyorum, ama sana kızgın değilim. Tek kelime etmeden doğum yapıyorsun, inanılmazsın. Keşke bütün gece sırtını ovup ağrını dindirebilseydim, ama artık önemi yok."

Dr. Sharma bizi eve göndermedi. Hastaneye vardığımızda Shira'nın kasılmaları birkaç dakikada bir geliyordu. Ancak doktor muayene edip rahim ağzının yedi santimetre açıldığını tespit edene kadar gerçek doğum olduğunu kabul etmedi.

"Oh." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Oh, geliyor."

Dik oturdu ve bir nefes patladı. Başı öne düştü, ben de ayağa kalktım ama onunla birlikte nefes almak ve elini tutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. O acı çekerken bu kadar çaresiz kalmak içime sinmiyordu ama duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyordu. O anda kendimi düşünmenin bir anlamı yoktu. Shira'nın benim tüm dikkatime ihtiyacı vardı.

Sonsuz gibi gelen bir süre sonra vücudu gevşedi ve elimi tutan eli gevşedi. "Çok yoğundu. Vay canına."

Saçlarını yüzünden çekip attım. "Çok iyiydin, bebeğim. Çok, *çok* iyi."

Anestezi uzmanını çağırmamı isteyip istemediğini sormak dilimin ucundaydı, ama kendimi tuttum. Shira ilaçsız denemek istiyordu ve ben de ona destek olacağıma söz vermiştim. Ona ağrı kesici vermek planımızın bir parçası değildi, ama o istediği anda çağrı düğmesine basacaktım.

"Saçımı geri çekebilir misin?" diye sordu.

"Geri mi? Ben mi?"

Çenesi titredi ve gözleri parladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Kollarım... Ben... Yapamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Başının üstüne öptüm ve odada çantasını aradım. "Ben yaparım. Saç bandını almak için bir dakika seni bırakmam gerek. Olur mu?"

"Lütfen. Bir saniye daha omuzlarıma değerse koparacağım."

Neyse ki, bolca saç tokası getirmişti. Tek sorun, kadınların saçlarını yapma konusunda pek tecrübeli değildim ve Shira'nın saçları çok uzundu. Fazla vakit kaybetmemem gerektiğini hissettim, bu yüzden elimden geldiğince nazikçe saçlarını başının üstünde topladım ve yumuşak bir saç lastiği ile bağladım. Saçları toplandıktan sonra Shira derin bir nefes aldı ve üzerlerini örten çarşafın üzerinde bacaklarını ovuşturdu.

Dudaklarımı alnına değdirdim. "Daha iyi mi?"

"Evet." Bacakları huzursuzca kıpırdadı. "Sanırım... Hayır, ayağa kalkmam lazım. Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Tereddüt ettim, içim burkuldu. Ama Shira vücudunu tanıyordu ve ben tartışmaya niyetim yoktu. Birlikte onu ayağa kaldırdık, elleri yatak kenarına tutunmuştu. Sallandı, ben de onunla birlikte sallandım, bir kasılma daha gelene kadar kalçalarını tuttum. İsteddiği gibi yaptım, kalçalarına baskı uyguladım ve sessiz kaldım. Bir süre böyle devam ettik, kasılmalar arasındaki aralar gittikçe kısaldı.

Bunda bir ritim vardı. Nefes almak, sallanmak, baskı yapmak, oğlumuzun kalbinin normal attığını gösteren düzenli bip sesi. Zaman uzadı ve etrafımızda parçalandı, ama biz birlikte bu balonun içindeydik, kendimiz bestelediğimiz şarkıya göre hareket ediyorduk. Panik halim azaldı ve Shira'nın bunu başarabileceğine dair bir kesinliğe yerini bıraktı, bu da benim de başarmam gerektiği anlamına geliyordu. Onun için. Oğlumuz için.

Sallandık, sallandık, nefes aldık ve arada Shira benden boynunu veya yanağını öpmemi ya da rugby hakkında bir şey anlatmamı ya da komik bir kardeş hikayesi anlatmamı istedi. İnanılmaz bir şekilde onu güldürebildim.

"Sanırım... Sanırım Dr. Sharma gelip beni muayene etmeli," dedi, bir kasılma onu neredeyse yere devirecekti. "Bu farklıydı."

Çağrı düğmesine bastıktan birkaç dakika sonra doktor telaşla içeri girdi. Eldivenlerini giyip Shira'nın durumunu kontrol etti. Sıcak ve güven verici bir gülümsemeye, "Tamam, Shira. Tamamen açıldın. İhtiyacını hissedersen, bir sonraki kasılmada ıkın. Bakalım ne olacak," dedi.

İşte böyle, son aşamaya gelmiştik.

Ellerini ellerime sıkıca tutan Shira ıkındı. Sessiz ama kararlı bir şekilde, tüm gücünü oğlumuzu dünyaya getirmek için kullandı. Doktorun sesi arka planda uğultu gibi geliyordu, ama benim dikkatim Shira'daydı; kızarmış, kararlı yüzünde, alnındaki ter damlalarında, kollarındaki titremede.

Doktor ona aşağı uzanıp bebeğimizin kafasına dokunmasını söylediğinde, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Aman Tanrım." Sesi hayranlıkla titredi. "Az önce kafasına dokundum, Roman. Saçlarına dokundum. Saçları var."

Eğildim ve alnımı onun alnına sürttüm, nefesim kesildi. "Bu harika, bebeğim. Yakında ona dokunabileceksin. O senin kollarında olacak. Biraz daha zorlaman gerekiyor."

Kaşları kararlılıkla çatıldı. "Yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Sen durdurulamazsın, Goldie."

Shira, oğlumuzun varlığını hissettiği için şimdi daha da kararlı bir şekilde itmeye devam etti. O gerçektir ve geliyordu.

Onun kızarmış yüzünü, ardındaki güçle güzelleşen yüzünü izledim. Tanrım, o kadar küçüktü ki, ama içinde bir aslanın vahşiliği vardı. Bu odaya girmeden önce ona tamamen aşık olmasaydım, bu beni aşık ederdi. Onun gücünü toplayıp,

onu silah olarak kullanarak, benim dayanılmaz olduğunu düşündüğüm acıyla mücadele etmesini izlemek gibisi yoktu. Ve bunu zarafetle yaptı. Saf, güzel bir zarafetle.

"Tamam, bir kez daha kuvvetli it, başı çıkacak," dedi Dr. Sharma. "Bana kuvvetli bir itebilir misin, Shira?"

"Evet," dedi, çenesini göğsüne gömerek.

Bacağını ve elini tutarak öne eğildim ve oğlumun başının sihirli, mucizevi bir şekilde Shira'nın vücudundan çıkmasını izledim. İçimde nehirler kabardı, boğazıma kadar yükseldi ve boğuk bir hıçkırıkla dışarı çıkmak zorunda kaldım.

"İşte bu." Shira'nın parmak eklemlerini öptüm. "Neredeyse geldi. Harika gidiyorsun, bebeğim."

"Bir kez daha," dedi doktor.

Shira bir kez daha itti. Parmakları benimkilerin canını sıkarken, bir kez daha sertçe itti ve sonra o dışarı çıktı. Doktor onu kaldırıp Shira'nın göğsüne koydu. Bir hemşire onu battaniyeyle ovarken, diğeri burnunu ve ağzını emdi. Hareketsizce durdum, oğlumun dünyaya geldiğinin gerçeği beni dilsiz ve işe yaramaz hale getirdi.

Onun öfkeli, kızgın ağlaması beni sersemliğimden uyandırdı ve her şey değişti. Eğildim, başımı Shira'nın yanına koyarak oğlumuzla birlikte tanıştım.

"Ona bak, Rome," diye hıçkırarak, parmak uçlarıyla sırtını okşadı. "O gerçekten burada."

"Sen yaptın." Boğazım duygudan düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu. "Oğlumuzu bize getirdin. O çok güzel."

"Öyle değil mi?" diye boğuk bir sesle sordu. "O da çok iri."

Ağlamayla karışık bir kahkaha patladı ve dudaklarım onun ıslak yanağına düştü. Gözyaşlarının ve terinin tuzunu tattım. Ve altında, cildinin tatlılığını. Bana döndü, ağlayan oğlumuzdan bir an gözlerini ayırıp dudaklarıma öptü.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum," diye ağlayarak cevap verdi. "Ona dokunabilirsin, Rome. O senin, biliyorsun."

Ona dokunmaya izin vermediğimi fark edince irkildim. Onun gerçek olduğunu ve gerçekten bizimle birlikte olduğunu tam olarak kavrayamamıştım.

"O benim," diye fısıldadım, elimi Shira'nın elinin hemen altına, onun sırtına koydum. "Tanrım, o kadar sıcak ki."

Son birkaç aydır Shira'nın karnında hissettiğim vücuda sonunda dokunmak gerçeküstüydü.

Gülüşü gözyaşlarıyla karışmıştı. "Ben de tam olarak öyle düşünüyordum. Sıcak ve mükemmel."

"Çok mükemmel," diye onayladım, çünkü birlikte yarattığımız bu minik insana başka bir kelime bulamıyordum. Ne yaparsa yapsın, kim olursa olsun, ilk anlarını hep kalbimde saklayacaktım. Muhteşem annesi tarafından bana verilen mükemmel oğlum.

Bunu daha önce de biliyordum, ama o anda kesinleşti. Bu kadın ve yarattığımız aile benim tüm dünyamdı. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Onların dayanağı, düşecekleri yastık ve koşacakları kollar olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bana bir bebek ya da yedi bebek verse fark etmezdi; kollarım hepsine yetecek kadar büyüktü.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Shira

Oğlum mememi emirken yumuşak yanaklarını okşadım. Bütün vücudumun büyük bir ağrı içinde olduğunu fark ediyordum, ama en çok göğsümde hissediyordum. Sanki kalbim sığmayacak kadar büyümüş, kemikli kafesine baskı yapıyormuş gibi tatlı, dayanılmaz bir baskı.

Nefes nefese aşık olarak, onun minik yüz hatlarını inceledim.

"Kime benzediğini bilmiyorum," diye fısıldadım Roman'a, yanımda duran, birlikte girdiğimiz yeni dünyada bir çapa gibi olan Roman'a.

"Belki ikimize de biraz," dedi, sesi duygudan boğuktu. Jonah'ın yanağını, çenesinin çukuruna kadar keskin olmayan parmağıyla okşadı. "Ama bu tamamen bana benziyor."

Babasının sözlerini duyan Jonah'ın ağzı kapandı ve küçük, ıslak bir sesle emmeyi bıraktı. Ağır göz kapakları biraz dönüp kapandı. Pembe gül goncası dudaklarında kolostrum damlaları vardı. Temizlenip muayene edildikten sonra, bir hemşire onu bana getirdi ve o aç bir şekilde memeye yapıştı, neredeyse bir saat emdi. Bu, Roman'ın onu henüz kucağına alamadığı anlamına geliyordu.

"Sıra sende." Jonah'ı babasına uzattım. "Al onu, hayatım."

Jonah büyük bir bebektir, tahmin edilenden daha da büyüktü, dört kilo ve elli santim, ama Roman onu alıp göğsüne bastırırken minicik görünüyordu.

Roman'ın sulu gözleri benimkilerle buluştu ve kulaklarından kulaklarına gülümsedi. "Oğlum." Mavi çizgili şapkasıyla Jonah'ın kafasına yanağını sürüp, sadece ilk kez çocuğunu gören bir adamın çıkarabileceği türden bir iç çekişle içini çekti. "O kadar iyi ki."

Onun saf, filtrelenmemiş hayranlığı nefesimi kesmişti. Telefonumu elime alıp ikisinin birlikte fotoğrafını çektim, bu anı yakalamak istedim, ama asla unutmayacağımı biliyordum.

Roman yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve Jonah'ı önüne aldı, kundaklı vücudunu ve küçük yuvarlak yüzünü saygıyla inceledi. Sonra, alçak bir kahkaha atarak Jonah'ı daha yükseğe kaldırdı ve burnunu onun burnuna sürttü, gözyaşları sonunda akmaya başladı.

"Heeyyy, Jonah," diye fısıldadı, sesi kalın ve titriyordu.

Daha fazla ağlayamayacağımı sanıyordum, ama Roman'ın ona verdiğim oğluna sınırsız bir sevgiyle bakışını görmek beni duygulandırdı. Bu gözyaşları kahkahalarla karışmıştı, daha önce hiç tatmadığım bir sevinç patlamasıydı. Geçmişten kurtulmuş, özgür, berrak ve bana ait bir mutluluktu. Terry'nin bana söylediği gibi, onu iki elimle kavradım ve kendime ait ilan ettim.

"Birbirinize çok yakışıyorsunuz," boğazımdaki düğümle zar zor söyleyebildim.

Roman'ın gözleri yine benimkilere takıldı, Jonah'a gösterdiği aynı hayranlık şimdi doğrudan bana yönelmişti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Dudaklarımı sıkarak başka bir hıçkırığı bastırdım. "Bilmiyorum, ama öyle. O bizim, tatlım."

Jonah'ı tekrar göğsüne çekti, sonra başını sandalyeye yasladı, nefesi kesik kesik geliyordu. "Bunu kim terk edebilir ki?"

"Sen ve ben bunu *asla* anlayamayacağız," diye yemin ettim. Tıpkı bir ebeveynin çocuğuna nasıl zarar verebileceğini asla anlayamayacağımız gibi. Bizde böyle bir şey yoktu ve bunu anlayamadığımız için mutluydum. Ne olursa olsun, Jonah anne babasının yanında güvende olacaktı.

"Seni seviyorum, Roman."

Bana sulu bir gülümseme attı. "Seni en çok seviyorum, Goldie."

Onların bir fotoğrafını daha çekip, haberleri heyecanla bekleyen kardeşleri Bea ve Clara'ya gönderdim. Cevapları

hemen geldi: heyecanlı, sevinçli, çılgına dönmüşlerdi, ama hastaneye gelmek istemediler ve ben onları bunun için sevdim. Bu zaman, üç kişilik bir aileye alışmak için bize aitti.

Sonraki yirmi dört saat boyunca Jonah uyku, emzirme ve kaka arasında gidip geldi, Roman ve ben ise yorgunluktan sersemlemiş bir aşk ve inanamama hissi içindeydik. Yüzlerimizden hiç eksik olmayan gülümsemeler, deli gibi mutlu olduğumuzdan başka bir nedeni olmayan, sebepsiz yere ortaya çıkan aptalca gülümsemelerdi.

Beklediğimden daha erken, ama *çok da* erken değil, eve gönderildik.

Ben geldiğimizde bizi bekliyordu, kapıyı açarak bizi içeri aldı. Önce yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra bana kocaman sarıldı.

Geri çekilirken saçlarımı karıştırdı ve sıırttı. "Sen anne oldun!"

Ben güldüm ve onun sağlam koluna bir itekledim. "Sen amca oldun!"

Ben topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yanaklarında memnuniyetle kızarıklık belirdi. "Vay canına.

Doğru. Harika, değil mi?"

Ben de ona gülümsedim. "Ben de çok mutluyum."

Roman, Jonah'ın araba koltuğunu yere indirdi ve kardeşler birbirlerine sarılarak sırtlarını sıvazladılar ve sıkıca sarıldılar. Ben, Roman'ın kulağına bir şey fısıldadı ve Roman başını sallayarak, sulanan gözlerini sildi. "Tabii ki öyleyim."

Mary ayak bileklerimin etrafında dönerek dikkatimi çekti. "Rrreowww," diye selamladı.

"Merhaba, benim küçük aşkım." Sonunda eğilip onu kucağıma alabildim. "Yeni bir kardeşin var, Mary. Henüz pek bir şey yapmıyor ama yakında en iyi arkadaşın olacak."

Pençelerini göğsüme koydu, başını eğip beni inceledi, sonra yerleşti. Karnım çok küçülmüştü ama şimdilik oturması için hala bir yer vardı.

Jonah araba koltuğundan çıktıktan ve Ben, Roman'ın gözetiminde ellerini ovduktan sonra, yeğenini kucağına aldı. Ben, uyuyan küçük bebeğe baktı, yüzündeki hayranlık dolu ifade, Roman ve benim dünden beri yüzümüzde olan ifadeyle aynıydı.

"Merhaba, dostum. En sevdiğin amcan, Benny." Ben burnunu çekerek gözlerini sıkıca kapattı. "Babanla benim yüzümüz aynı olduğu için kafan karışabilir

ama sana bir ipucu vereyim, ben daha yakışıklıyım. Ayrıca çok daha havalıyım."

Roman homurdandı, ama gülümsemesi benimkiyle aynıydı. Ben, sırf bizim olduğu için bu çocuğu sevecek olan uzun bir listenin ilk kişisiydi. Ne kadar şanslıydı? Başka bir şey bilmeyecekti.

Ben, Jonah ile konuşmaya devam etti. "Ama yine de en çok babanı seveceksin. Bana inan, ne yaparsan yap seni sevecek. Bazı aptalca hatalar yapabilirsin, ama o senin arkanda olacak, küçük adam. Anneni ise hiç söylemeye gerek yok. O kadın seni karnında taşıdı. Ne kadar küçük olduğunu biliyor musun? Ama hiç şikayet etmedi çünkü seni en başından beri seviyordu. Ne harika bir hayatın olacak, dostum. Bunun bir parçası olmak için sabırsızlanıyorum."

Roman elini kardeşinin omzuna koydu. "Seni seviyorum," dedi sert bir sesle.

Ben, Roman'a, sonra da bana gülümsedi, gözleri parlak ve ışıltılıydı. "Yeni doğan bebeklerin küçük olması gerekmez mi? Bu bebek tuğla ev gibi."

Ağırlıksız bir kahkaha içimden çıktı. "O bir Wells çocuğu."

"Senin genlerini dengeler diye düşünmüştüm." Ben başını salladı ve Jonah'ı kendine daha da yaklaştırdı. "Ama ikinizin kombinasyonu çok iyi olmuş. Bu çocuğu şimdiden çok sevdim, daha gözlerini açıp beni selamlamadı bile."

"Biz de onu seviyoruz," diye onayladım.

Kısa süre sonra diğer Wells kardeşler de geldi, hepsi yeni yeğenlerine hayran kalmıştı. Her zaman çok soğukkanlı olan Adrian bile bir damla gözyaşı döktü. Tek bir damla, ve fark ettiğimde utangaç bir gülümsemeyle çabucak sildi.

Bea ve Clara da uğradı. Uzun kalmadılar, bize yemek getirdiler, ikimize de sarıldılar ve oğlumuzu bir iki dakika kucağına aldılar. Bea, izin almamız gerekirse, gece yarısı olsa bile bir telefonla ulaşabileceğimizi söyledi ve çıkarken Clara elimi tuttu.

"Şu anda mutluluk dolu bir dönemdesin, ama eğer moralin bozulursa ve konuşacak birine ihtiyacın olursa, nasıl bir şey olduğunu bilirim. İçine atma, tamam mı?"

Ona söz verdim ve içtenlikle söyledim. Clara yıllardır arkadaşımı, buz kraliçesi imajımı kırıp gerçek beni keşfetmişti. Ona ihtiyacım olursa, hiç tereddüt etmeden ona giderdim.

Sonunda yine üçümüz kaldık. Yorgun argın, yukarı çıktık. Mary bir anlığına yatak odamıza girdi, Jonah'ın sesini duydu.

Ağlayarak, daha sessiz bir yere gitti. Neyse ki Roman ona birkaç yatak almıştı. Onu mobilyalarının üzerine çıkarmamak istediğini söylemişti ama ikimiz de onu şımartmayı sevdiğini biliyorduk. Mary bu evde uyumak için istediği yeri seçebilirdi ve kızım rahat olduğu sürece benim için sorun değildi.

Jonah'ı emzirdikten sonra Roman üstünü değiştirdi, onu kundakladı ve dikkatlice yatağımızın yanındaki beşiğe yatırdı. İkimiz de yan yana uzandık, başım Roman'ın göğsündeydi, kalp atışları yanağımın altında düzenliydi.

"İki gün geçti," diye mırıldandı. "Bir milyon gün daha var," diye bitirdim.

"Tanrıya şükür. Bu günlerin hiç bitmeyeceğini düşünüyorum."

"Uykusuz kalsak bile mi?"

Saçımın üstüne öpücük kondurdu ve içini çekti. "O zaman bile. Sanırım yedi saatlik uyku konusunda yeniden anlaşılmamız gerekecek."

Göğsüne gülümsedim. "Yedi olmaz."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Bir erkek hayal edemez mi?"

"Neden olmasın? Sonuçta benim hayallerimi gerçekleştirdin."

Başını geri çekip dudaklarını alnıma değdirdi. "Bir şansım var mı diyorsun?"

Bu beni güldürdü. "Yedi değil, ama muhtemelen ikiden fazla." Parmaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Bana biraz zaman ver de toparlanayım, sonra daha fazla çocuk ister misin?"

Durakladı. "Başka bir şey istersem?"

Esnedim. "Sor bakalım, hayatım. Ama seni uyarıyorum, uykuya dalmak üzereyim, o yüzden çabuk olmalısın."

"Bunun için başka planlarım vardı, ama..." Birdenbire, küçük, lacivert bir kutu çıkardı ve göğsünün üzerine koydu. "En çok istediğim şey, seninle bir hayat kurmak."

Kalbim güm güm atarken, dirseklerimin üzerine yaslandım. "Roman, ben..."

Dudaklarına dokundu, bakışları yumuşaktı. "Ailemiz ne kadar büyürse büyüsün, onu hep seveceğim ve sen her zaman onun merkezinde, her şeyin kalbinde olacaksın. Benimle evlenir misin, Shira?"

"Ne? Ben... uh, bunu beklemiyordum." Gözlerim kutunun üzerine düştü. Jonah doğmadan önce bunu planlamış olduğu belliydi. "Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Kutuyu açtı ve küçük, yuvarlak elmaslarla çevrili zarif bir safir ortaya çıktı. Çok güzeldi, ama o anda gözlerim sadece Roman'da idi. "Seni seviyorum, Shira. Bence

birlikte güzel bir şey inşa etmeye başladığımızı ve bunu daha da güzel kılacak tek şeyin benim karım olmayı kabul etmen olduğunu düşünüyorum."

Daha önce de evlenme teklifi almıştım, ama bu iki durumun tek ortak noktası sorulan soruydu. İlki, ikimizin de ihtiyacı olan kolaylık ve arkadaşlıktı. Orada çok sevgi vardı, ama doğru türden değil. Bir ömür birlikte geçirme düşüncesiyle kalbimin atışını hızlandıran türden değil.

Buna tam tersine, ne Roman'ın ne de benim evlenmeye *ihtiyacımız* vardı. Evlilikten elde edeceğimiz tek şey yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma olacaktı. Yine de benimle evlenmeyi o kadar çok istiyordu ki, çiçekleri ve mum ışığını bekleyemedi. Onu tanıyan biri olarak, asıl planının bu olduğunu biliyordum.

İçime baktığımda, Roman Wells'in karısı olma ihtimalinden dolayı heyecanla dolup taşıdığını fark ettim. Bu sefer farklı olacaktı. Gerçek olacaktı ve o haklıydı, çok güzel olacaktı.

"Evet!" Kendimi ona attım, bu kadar hassas olduğum için bir hataydı, ama acının beni boynuna sarılmaktan alıkoymasına izin vermedim. "Evet, cevabım evet. Seni çok seviyorum."

Yüzüğü unutmuş, beni kollarına sardı ve yanlara yuvarlandı. Burnunu benim burnuma sürterek nazikçe öptü.

"İyi bir koca olacağım, Goldie. En güzel hayatı yaşayacağız," diye söz verdi.

"Sana hiç şüphem yok, Rome. Şu anda ne kadar mutlu olduğumuza bak." Onu tekrar öptüm, yavaş ve derin, böyle anlarda olması gereken türden bir öpücük. "Bu arada, eve geldiğimizde Ben sana ne fısıldadı?"

"Ah." Ağzının köşesi kıvrıldı. "Kardeşim sana evlenecek misin diye sordu."

Nefesim kesildi. Ve o sadece evet dememişti, "tabii ki evet" demişti, çünkü beni seviyordu ve benimle evlenmek için sabırsızlanıyordu.

Onu tekrar öptüm, daha sert, daha derin. Parmakları saçlarımin kenarlarına dolandı ve alnını alnıma sürttü.

"Mutlu musun?"

Başımı salladım.

"İyi misin?"

Bir kez daha

başımı

salladım.

"Beni seviyor

musun?"

"Seni seviyorum."

Nefesi dudaklarımdan esip geçti. "Benimle bu yeni yola çıkmaya hazır mısın?"

Uzun zaman önce, henüz birbirimizi tanımadığımız ama anlaşamadığımız bir dönemde ona yazdıklarımı kastettiğini hemen anladım.

Hayatında yüzlerce yol yürüyebilirsin. Bu yolun sonu geliyorsa, bu hayallerinin sonu olduğu anlamına gelmez. Kalk, yeni bir yola ık ve bir sonraki hayali bul.

Roman'ın yanında, Jonah'ı kollarımızda, bir sonraki hayalimizi birlikte aramak için bu yolu yürümeye fazlasıyla hazırdım.

Ona tek cevap verebileceğim şekilde cevap verdim. "Tabii ki evet."

EPILOG

Roman

İki yıl sonra

JONAH KAHKAHALARLA GÜLDÜ ve koşarak kaçmaya başladı. Neyse ki, çitlerle çevrili bahçemizdeydi ve kaçamadı, ama Ben peşindeydi.

"Hadi ama dostum. Oturmak istemiyor musun, belki bir dakikalığına?" diye seslendi Ben.

Bu Jonah'ı daha da hızlı koşmaya itti, bahçenin kenarını sanki kendi yarış pistiymiş gibi takip etti.

Shira arkamdan yatağa sürünerek geldi ve eğildi, çenesini omzuma dayadı, karnının kıvrımını sırtıma bastırdı ve elimdeki tablete bakmaya başladı. "Ben yine Jonah'ı mı kovalıyor?"

"Evet."

Kız kıkırdadı. "Onu kovalamayı bıraksa Jonah'ın kaçmayı bırakacağını bilmiyor mu?"

"Ona söyledim, ama ne kadar şikayet etse de, bence kardeşim kovalamayı seviyor."

Bu doğrudu. Jonah yaşına göre uzundu, ama Ben yetişkin bir adamdı, üstelik profesyonel bir sporcuydu. İstesaydı Jonah'ı iki adımda geçebilirdi. Bunun yerine, günlerini oğlumun onu yormasına izin vererek geçiriyordu. Ben bundan hoşlanıyordu ve Jonah da doyamıyordu.

Jonah tüm amcalarını severdi, ama en sevdiği amcasının Benny olması şaşırtıcı değildi. İkisi de kıvrıkcık saçlıydı — Jonah'ın saçları annesi gibi siyah ve parlaktı — ve benzer bir mizah anlayışına sahiptiler. Jonah komik suratlara ve osuruk seslerine gülerек kahkahalar atardı, bu da tesadüfen Ben'in de komik damarını gıcırdatırdı.

Ben'e, oğlum da dahil olmak üzere, tamamen güveniyordum. Bu yüzden karımı beş gecelik bir babymoon tatiline gönderip, Jonah'ın sevgili dadısı Louise'in yardımıyla Ben'e emanet etmekten çekinmedim. Bu, evimizin etrafındaki güvenlik kameralarını izlemekten kendimi alıkoyabileceğim anlamına gelmiyordu. Jonah'ın mutlu olduğunu ve bizi özlemediğini görmek, tatilin tadını çıkarmamı kolaylaştırdı.

Ayrıca, çocuğum gerçekten çok tatlıydı.

Shira burnunu boynuma sürttü. "Sence Ben ve Jonah şovunu bir süreliğine duraklatabilir miyiz?"

Tableti bir kenara atıp, onu kucağıma alabilmek için yerimi değiştirdim. Villa'nın dışındaki özel yüzme havuzunda yüzdüğü için güneş ve klor kokuyordu ve bu seyahat için ona aldığım beyaz bikiniyle kilometrelerce uzanan teni ortada sergileniyordu.

Shira normalde bikini giyen bir kız değildi, ama ikimiz baş başayken giymekten çekinmiyordu, bu yüzden bu tatil köyünü ayırtmışım. Beş gün boyunca karım neredeyse çıplak dolaşacak ve hamile karnını sergileyecekti. Bu kararımdan oldukça memnundum.

Elimi karnına koydum ve eğilip alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Tüm dikkatim sende, bebeğim. Ne yapacaksın?"

"Sahilde yürüyüş yapmayı düşünüyordum, ama şimdi daha iyi bir fikrin var mı diye merak ediyorum."

"Bunu... daha sonra yapabiliriz." Üstünün kenarındaki bardağı yana doğru çekerek meme ucunu ortaya çıkardım. "Bu bikiniyle seni görüp de içine girmek istememem imkansız."

"O zaman iyi ki bunu sadece tatilde giyeceğim. Yoksa hiçbir iş yapamayız."

Meme ucunu ağzıma kaldırıp, sıkı noktayı dilimle döndürdüm. "Haklısın bebeğim."

Beni ona salya akıtan sadece bikini değildi. Shira beni her zaman çok tahrik ederdi, ama benim bebeğime hamileyken? Şişmiş göğüslerine ve hayatla dolu yuvarlak karnına bakmak bile beni sertleştiriyordu. Şanslıydım ki, benim doyumsuz arzum onun daha fazla sevişmek istemesiyle örtüşüyordu.

Evde bir çocuk olmasına rağmen zaman bulmayı başardık, ama iki gün önce tatil köyüne geldiğimizden beri, birbirimize kuduz hayvanlar gibi saldırıyorduk.

Nasıl tanıştığımızı düşünürsek, bu konuda uyumlu olduğumuza inanmak zor değildi. Shira hâlâ benden izin almadan onu alıp, istediğim pozisyonlara sokmamı ve ona ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi vermemi seviyordu. Birbirimizi ruhumuzun derinliklerinde tanımak ve sevmek, aramızdaki ateşi değiştirmede. Değişen şey, artık karımın arzularını dile getirebilmesiydi. Ne zaman oynamak istediğini söylüyordu ve farklı bir şey denemek isterse bunu çekinmeden söylüyordu.

Onun bu yönünü sevmiştim. Shira sosyal ortamlarda her zaman çekingen ve gergin olurdu, ama ona olan sarsılmaz aşkım onu benimle rahat hissedeceği bir yere getirmişti. Kendini güvende, sevildiğini ve önemli olduğunu biliyordu.

Bu, Shira'nın sesini özgürce kullanabildiği, beni sevdiğini söyleyecek kadar kendine güvenen biri olduğu anlamına geliyordu. Bana işim hakkında sorular soruyor ve başarılarıma olan hayranlığını açıkça gösteriyordu. Zamanla, onun benden sıkılıp gideceğini beklemeyi bıraktım. Başka bir sürpriz yoktu. Biz ömür boyu birlikteydik.

Akşam yemeğine çıkmadan önce Jonah ve Ben'i video görüşmesi ile aradık. Jonah sadece iki yaşındaydı, ama her gün kelime dağarcığını genişletiyordu. Son birkaç dakikayı annesine ve bana oyuncaklarını gösterip isimlerini söylemekle geçirmişti.

Shira hayranlıkla onu devam etmeye teşvik ediyor, her oyuncağı ekrana getirdiğinde onu övüyordu. Karımı tanıyordum, o içtenlikle söylüyordu. Jonah'ın yaptığı her küçük şeyi harika buluyordu ve bunu ona her zaman gösteriyordu.

"O neyin nesi?" diye sordu.

Jonah, elinde tuttuğu doldurulmuş hayvanı düşünürken kaşlarını çatı. "O bir effant!"

"Doğru," dedi kız. "Bu bir fil. Fil ne der?"

Jonah kolunu hortum gibi yapıp annesine ve bana seslendi, sonra daha fazla oyuncak toplamak için koşarak uzaklaştı.

Ben'in yüzü ekranı doldurdu. "Senin çocuğun deli. Saat yedide yatıyor, ben de saat yedi beşinde yatacağım."

Shira güldü. "Senin kapı komşumuz olduğunu ve onu neredeyse her gün gördüğümüzü düşünürsek, onun ne kadar hareketli bir çocuk olduğunu çok iyi bildiğin halde, yine de onu bakmaya gönüllü oldun."

Shira benimle taşındıktan sonra evini hiç satmadık ve Ben giderek daha fazla geceyi orada geçirmeye başladı. Sonunda tüm eşyalarını oraya taşıdı ve bir daha ayrılmadı. İkizimle olan bağımlı anlayan bir eşe sahip olduğum için şanslıydım ve Ben'in çoğu zaman ortamı okuyup ihtiyacımız olduğunda bize mahremiyet sağladığı için daha da şanslıydım. Sonsuza kadar yanımızda yaşamayabilir, ama şimdilik hepimiz için iyi gidiyordu.

Ben, Jonah geri döndüğünde onun başını okşadı ve bize geniş bir gülümseme attı. "Beğenmedim demedim mi? Ben de bir manyak olarak, çok iyi anlaşıyoruz."

Jonah el sallayıp "Hoşça kalın" dedikten sonra koşarak uzaklaşana kadar birkaç dakika daha sohbet ettik. Bizi yeterince seviyordu, ama Benny amcası etrafta olduğunda çok mutlu oluyordu.

Telefon görüşmesinden sonra, tatil köyünde dolaşarak sahildeki akşam yemeği mekanımıza doğru yürüdük. Karayip esintisi Shira'nın saçlarını dalgalandırdı, saçları yüzüne ve boynuna döküldü. Birleşen ellerimizi ağzıma götürdüm ve elinin sırtını öptüm.

"Bu babymoon, ilkinde kıyasla nasıl?" diye sordum.

"İki çok farklı deneyim, hayatım. O zaman ruhumun ihtiyacı olan şey kızlar hafta sonu tatiliydi. Şimdi ise ihtiyacım olan şey seninle baş başa vakit geçirmek. Telefon yok, iş yok, kardeşlerin gelip gitmiyor. Mükemmel, sence de öyle değil mi?"

"Öyle düşünüyorum." Kolumla omzuna dokundum. "Kardeşlerin çok sık uğruyor mu?"

"Hayır. Çok fazla olsaydı sana söylerdim. Ailemizin bizi ziyaret etmesini seviyorum. Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim. Bu en güzel şeylerden biri."

"Ruby geldiğinde hepimizin üstüne çullanacaklar."

Shira güldü ve elini karnına koydu. "Dördünüzün de bir kız Wells olacağına bu kadar şaşırdığınıza inanamıyorum."

"Ne diyebilirim ki? Biz sadece erkek çocuk yapacağımıza emindik. Küçük bir kızla ne yapacağımı bilmiyorum."

Shira'nın kız bebek beklediğini söyleyen kan testine inanmamıştım. Sonra, birkaç hafta sonra, ultrason teknisyeninden üç kez kontrol etmesini istedim. Bize kızın organlarını gösterdiğinde, sonunda kabul ettim.

Küçük bir kız istemediğimden değil, sadece bir sürü erkek çocuk beklediğim için bunu kabullenmem biraz zaman almıştı. Artık kız babası olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Shira bir tema belirlediğimiz için, Yeni Zelandalı rugby oyuncusu Ruby Tui'nin adını vermeye karar verdik. Kızım rugby'yi sevse de sevmese de, güçlü bir isimden gelen güzel bir isimdi.

"Bir erkek çocuğa yaptıklarının aynısını yapacağını hissediyorum. Bahçede peşinden koşacak, onu güldürecek, söylediği her şeyi dinleyeceksin." Shira parmaklarıyla benimkini sıktı. "Başarabilirsin."

"Sen benimlesin, her şeyi yapabilirim."

Buna içtenlikle inanıyordum. Birbirimizi daha iyi, daha güçlü ve kesinlikle daha mutlu ediyorduk. Birlikte olduğumuz sürece ihtiyacımız olan her şeye sahip olacaktık.

Zaten çok şeyimiz vardı. Bir yaramaz oğlan. Yakında bir kız. Kardeşlerimle yakın bağlar. Artık ailemiz gibi olan arkadaşlarımızla güçlü bağlar. Daha önce düzeltmeyi vazgeçtiğimiz sayısız anı ve iyileşen yaralar. Birlikte, önümüze çıkacak her fırtınaya dayanacak şekilde, tuğla tuğla inşa ettiğimiz bir hayat kurmuştuk.

Birbirimize umduğumuzdan çok daha fazlasını vermiştik.

Hepsi, kaybolmuş bir çocuğun yazdığı bir mektup ve zorlu bir hayatın kıramadığı kalbi olan bir kızın ona cevap yazmak için zaman ayırması sayesinde oldu. O zamanlar bana güzel bir hayatım olacağını söylemişti ve daha haklı olamazdı.

Bea'nın kitabı To The Chase'i ön sipariş verin:

<https://mybook.to/ToTheChase>

İLETİŞİM

OKUYUCU GRUBUMDA BANA KATILIN! Kitaplarımla ilgili en son haberleri ve kapak tasarımlarını önceden görebilirsiniz.

YAZARIN NOTU

SORMADAN ÖNCE, EVET, Wells kardeşlerin geri kalanı da kendi kitaplarını alacak! Serileri, Bea'nın kitabı To The Chase'in ardından gelecek.

Shira, Sincerely, Your Inconvenient Wife kitabındaki küçük bir sahnede karşımıza çıktı. Luca, Saoirse'ye Frank Goldman'ın karısının soğuk bir kadın olduğunu söyledi. Yanlış anlaşılan bir sosyete kadını fikri kafama takıldıktan sonra, onu bir türlü unutamadım. Tatlı, utangaç Shira'nın gerçek bir mutlu sona ihtiyacı vardı!

Shira her zaman utangaç ve yeni durumlarda rahatsız olacak. Güzelliği her zaman fısıldayacak. Ama tam olarak olduğu gibi anlaşılıyor ve seviliyor. Hepimizin istediği mutlu son bu değil mi?

Tamam, ben kesinlikle bunu istiyorum!

Güvenilir bir dinleyici ve destek kaynağı oldukları için güzel yazar arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim. Sizinle birlikte her zaman anlaşılmış ve sevilmiş hissediyorum.

Asistanım Amber, resmen aklımı okuyor. Beni asla terk etme, tamam mı? Kapak tasarımcım Kate de beni terk edemez!

Aslında, hiçbirinizin gitmesine izin yok. Orada kalın, arkadaşlar. Bu işte benimle birlikte uzun vadede varız.

JULIA HAKKINDA

JULIA WOLF, çok satan çağdaş romantik roman yazarıdır. Büyük kalpli, kötü çocukları ve güçlü, bağımsız kahramanları ile romanlarını yazmaktadır. Julia, romantik romanları okumayı, yazmayı sevdiği kadar çok sever. Okurken de yazarken de, duyguların yoğun ve ateşli olmasını sever.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve sabırlı kocasıyla birlikte yaşıyor. Kocasını da bir kitap bir kitap, yavaş yavaş romantik roman okuru haline getirmeye çalışıyor.

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.juliawolfwrites.com>

İçinde

[Julia'nın Diğer Kitapları](#)

[Playlist](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On birinci bölüm](#)

[12. On ikinci bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On Altıncı Bölüm](#)

[17. On yedinci bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi yedinci bölüm](#)

[28. Yirmi sekizinci bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

[31. Otuz birinci bölüm](#)

[32. Otuz ikinci bölüm](#)

[33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[34. Otuz dördüncü bölüm](#)
[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz altıncı bölüm](#)
[37. Otuz yedinci bölüm](#)
[38. Otuz sekizinci bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Kırkıncı Bölüm](#)
[41. Kırk Birinci](#)
[Bölüm Epilog](#)
[İletişim](#)
[Yazarın Julia](#)
[Hakkında](#)
[Notu](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

